

# Di Thu

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Di Thu</b>           | <b>3</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 3        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 9        |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 10       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 11       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 13       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 14       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 15       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 17       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 18       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 19       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 20       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 22       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 23       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 24       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 25       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 27       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 28       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 29       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 30       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 32       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 33       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 34       |
| 26. Chương 26 . . . . . | 35       |
| 27. Chương 27 . . . . . | 37       |
| 28. Chương 28 . . . . . | 38       |
| 29. Chương 29 . . . . . | 39       |
| 30. Chương 30 . . . . . | 41       |
| 31. Chương 31 . . . . . | 42       |
| 32. Chương 32 . . . . . | 43       |
| 33. Chương 33 . . . . . | 44       |
| 34. Chương 34 . . . . . | 46       |
| 35. Chương 35 . . . . . | 47       |
| 36. Chương 36 . . . . . | 48       |
| 37. Chương 37 . . . . . | 49       |
| 38. Chương 38 . . . . . | 50       |
| 39. Chương 39 . . . . . | 52       |
| 40. Chương 40 . . . . . | 53       |
| 41. Chương 41 . . . . . | 54       |

|                  |     |
|------------------|-----|
| 42. Chương 42    | 55  |
| 43. Chương 43    | 57  |
| 44. Chương 44    | 58  |
| 45. Chương 45    | 59  |
| 46. Chương 46    | 60  |
| 47. Chương 47    | 62  |
| 48. Chương 48    | 63  |
| 49. Chương 49    | 64  |
| 50. Chương 50    | 65  |
| 51. Chương 51    | 67  |
| 52. Chương 52    | 68  |
| 53. Chương 53    | 69  |
| 54. Chương 54    | 70  |
| 55. Chương 55    | 71  |
| 56. Chương 56    | 73  |
| 57. Chương 57    | 74  |
| 58. Chương 58    | 76  |
| 59. Chương 59    | 77  |
| 60. Chương 60    | 78  |
| 61. Chương 61    | 80  |
| 62. Chương 62    | 81  |
| 63. Chương 63    | 82  |
| 64. Chương 64    | 84  |
| 65. Chương 65    | 85  |
| 66. Chương 66    | 86  |
| 67. Chương 67    | 88  |
| 68. Chương 68    | 89  |
| 69. Chương 69    | 90  |
| 70. Chương 70    | 92  |
| 71. Chương 71    | 93  |
| 72. Chương 72    | 94  |
| 73. Chương 73    | 96  |
| 74. Chương 74    | 97  |
| 75. Chương 75    | 98  |
| 76. Chương 76    | 100 |
| 77. Chương 77    | 101 |
| 78. Chương 78    | 102 |
| 79. Chương 79    | 104 |
| 80. Chương 80    | 105 |
| 81. Chương 81    | 106 |
| 82. Chương 82    | 108 |
| 83. Chương 83    | 109 |
| 84. Chương 84    | 110 |
| 85. Chương 85    | 112 |
| 86. Chương 86    | 113 |
| 87. Chương 87    | 114 |
| 88. Chương 88    | 116 |
| 89. Chương 89    | 117 |
| 90. Chương 90-91 | 118 |
| 91. Chương 92    | 121 |
| 92. Chương 93    | 122 |
| 93. Chương 94    | 124 |
| 94. Chương 95    | 126 |
| 95. Chương 96    | 128 |

|                           |     |
|---------------------------|-----|
| 96. Chương 97 . . . . .   | 129 |
| 97. Chương 98 . . . . .   | 133 |
| 98. Chương 99 . . . . .   | 135 |
| 99. Chương 100 . . . . .  | 136 |
| 100. Chương 101 . . . . . | 138 |
| 101. Chương 102 . . . . . | 141 |
| 102. Chương 103 . . . . . | 143 |
| 103. Chương 104 . . . . . | 145 |
| 104. Chương 105 . . . . . | 147 |
| 105. Chương 106 . . . . . | 150 |
| 106. Chương 107 . . . . . | 153 |
| 107. Chương 108 . . . . . | 157 |

## Di Thu

---

### Giới thiệu

Ta thích bé thụ trong đây. Lúc đầu đọc sẽ tưởng bé là nhược thụ, nhưng kì thực bé mạnh mẽ hơn bất cứ bé thụ nào mà

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-thu>*

## 1. Chương 1

### CHƯƠNG 1

.

.

Thu Nhi mở to mắt, trên người chỗ nào cũng vô lực cùng một mối, hần gọi Tiểu Đông Tử đỡ mình đứng lên. Thắt lưng đau, bụng nặng nề, cùng với hậu huyết trắng mịn không khỏe đối với Thu Nhi tất thấy sớm thành thói quen. Hần hiện tại, mỗi sáng tỉnh dậy điều đầu tiên làm chính là xem chính mình liệu còn có đủ tài sức mà sinh sản.

Tiểu Đông Tử bưng tới bát canh tổ yến, Thu Nhi miễn cưỡng ăn một ngụm, nói: “Tiểu Đông Tử, còn lại ba mươi lăm ngày đúng không?”

“Chủ tử, đúng là còn lại ba mươi lăm ngày, nhưng Yến Thái y không phải đã nói rồi sao, tiểu hoàng tử có khả năng trước thời gian đã sinh, có lẽ không tới ba mươi lăm ngày đâu. Chủ tử, người cố gắng chịu đựng!”

Thu Nhi thấp giọng ứng, máy móc mở miệng đem canh nuốt xuống, dù cho rau canh với hần mà nói cũng như nhai rơm.

Cơm ăn được một nửa thì Yến Thái y đã tới. Từ khi Thu Nhi ba tuổi tới nay vẫn là được Yến Thái y chiều cố, tình cảm đã sớm vượt qua mối quan hệ giữa một Thái y với một nam sủng của đế vương. Cho dù bệ hạ không phân phó, Yến Thái y cũng vẫn sẽ mỗi ngày tới thăm Thu Nhi.

Vừa nhìn sắc mặt Thu Nhi, Yến Thái y liền đoán được đêm qua bệ hạ lại muốn làm gì liền làm cái đó. Nếu bình thường đối với nữ nhi, đứa nhỏ hoài đến tám tháng là khẳng định không thể sinh hoạt vợ chồng. Cho tới bây giờ Yến Thái y vẫn như cũ không biết Hoàng Thượng rốt cục dùng cái dạng gì kì dị, khiến cho một thân nam nhi như Thu Nhi lại giống phụ nhân bình thường hoài thai sinh con, bởi vậy, lão tự nhiên cũng không biết việc sinh hoạt vợ chồng có hay không sẽ gây ảnh hưởng tới đứa nhỏ. Bất quá, có một việc Yến Thái y lại rất rõ ràng, chuyện phòng the mỗi đêm đối với Thu Nhi đều chính là chịu đại hình.

Yến Thái y đỡ thắt lưng Thu Nhi nói: “Ta phù người nằm xuống, kiểm tra thật kĩ càng, phía dưới cũng phải rửa sạch! Hôm nay người có chỗ nào đặc biệt không thoải mái không?”

Thu Nhi một tay vịn Tiểu Đông Tử một tay đỡ chiếc bụng tròn vo chậm rãi nằm xuống, rồi mới trả lời, nói: “Không có cái gì là đặc biệt không thoải mái, vẫn là như bình thường không thoải mái vậy thôi!”

Lần trước sau sự kiện đàn hương, Thu Nhi đau bụng mười ngày không dứt, từ đó về sau bụng luôn vô lực mệt mỏi không có tinh thần.

Vén lên tầng sa mỏng trên người Thu Nhi, mật huyết hần liền lộ ra trước mắt Yến Thái y.

Hồng nội vách tràng vẫn còn lưu lại cặn vật màu trắng. Nhìn lượng cặn vật còn lưu lại, có thể suy đoán hôm qua bệ hạ đại khái lại ép buộc Thu Nhi quá sức rồi.

Yến Thái y dùng ngón tay nhấp chút rượu thuốc chậm rãi vói vào huyết khẩu Thu Nhi. Yến Thái y làm thật cẩn thận, lão không đành lòng lại làm đau Thu Nhi dù chỉ một phần.

Được huấn luyện trong một thời gian dài, Thu Nhi đối với dị vật ở hậu đình thập phần miễn cảm, cho dù là thoa thuốc đều có thể làm cho thân thể hần nóng lên, liên tục thở gấp. Biến hóa của cơ thể ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng, đứa nhỏ tay đá chân đạp liên tiếp làm cho Thu Nhi khổ sở không thốt được thành lời.

Sau khi Yến Thái y rửa sạch xong, Thu Nhi đã muốn một thân bạc hần, sắc mặt trắng bệch, vừa mới ăn được một chút ít đã lại nôn ra.

Tiểu Đông Tử rửa sạch những cặn vật dơ bẩn, sau đó an vị đến bên người Thu Nhi nhu trứ bụng. Nếu như bệ hạ sau khi sủng hạnh Thu Nhi trở về tắm cung qua đêm, Tiểu Đông Tử sẽ tới xoa bóp giúp hần giảm bớt đau đớn. Còn nếu như bệ hạ cả thể xác và tinh thần đều đã sáng khoái liền cứ như vậy ngủ, Tiểu Đông Tử chỉ có thể trở mắt nhìn Thu Nhi thống khổ mà lực bất tòng tâm.

Yến Thái y đắp lại chăn cho Thu Nhi, chậm rãi xoa nắn thắt lưng to lớn của hần nói: “Gần đây bệ hạ mỗi ngày đều tới sao?”. Thu Nhi nín thở, chi tiết đáp: “Mỗi ngày đều đến. Bệ hạ thích sản phụ!”

Nhưng, mỗi ngày có thể nhìn thấy bệ hạ Thu Nhi vẫn là thực vui vẻ. Một khi bệ hạ đối hần chán ghét, kia chính là đại nạn của hần, bởi lẽ trong cung sẽ không thừa chỗ dưỡng những nam sủng bị thất sủng.

Không giống như Thu Nhi, Thái y cùng Tiểu Đông Tử lặng lẽ thở dài trong lòng. Từ nhỏ cho tới lớn, bệ hạ đối Thu Nhi không biết đã gây bao nhiêu tội.

Thu Nhi thật vất vả thở dốc. Thiếp thân thái giám của hoàng đế đã truyền lời, Thu Nhi phải đi tới tiệc chiêu đãi bồi bệ hạ chúc mừng tả tướng quân. Thu Nhi nghe vậy vừa mừng vừa sợ lại vừa lo, bất quá thánh chỉ đã ban, suy nghĩ gì cũng sẽ không phải điều quan trọng. Việc hần có thể làm chỉ là nhanh chóng thay trang phục, chải đầu, rồi mới bị một đám người hộ tống lên kiệu xuất phát.

Ngồi trong kiệu, mọi thứ chung quanh liền an tĩnh trở lại, Thu Nhi cuối cùng cũng rảnh rỗi suy nghĩ về quá khứ. Hần tám tuổi đã bắt đầu theo bệ hạ, tới nay đã được gần mười năm. Mười năm qua hần rất ít rời khỏi Thanh Tú cư, lại càng đừng nói tới chính thức tham gia yến hội. Trong hoàng cung, nam sủng cũng giống như món đồ chơi riêng của Hoàng Thượng, chỉ có thể sống lặng lẽ trong một góc tối âm u. Lần này, sau khi mang thai, hần đã từng bị Tần phi nương nương cao cao tại thượng ngăm ngăm độc hại, nhưng hiện tại hần lại được tham gia yến hội mà bất kể vị nương nương nào cũng đều mơ ước. Thu Nhi trong lòng lóe lên một tia hi vọng, có phải hay không địa vị của chính mình đã có sự thay đổi? Có phải hay không những trả giá bấy lâu nay thật sự đã được đền đáp bằng sự trân trọng của đế vương?

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2

Vừa bước xuống kiệu, hoàng cung rộng lớn nguy nga hiện lên trước mắt làm cho Thu Nhi có chút khiếp đảm, nhưng ngay lập tức hần lại bị bọn thái giám thúc giục nhanh bước tiến về cung điện đại môn.

Tất cả những gì lạ lẫm trước mắt dường như cứ thế trôi nhanh qua mấy đời. Đại sảnh tráng lệ sáng ngời, bức bích họa kim quang lấp lánh ngự trên lương trụ, ánh mặt trời rọi chiếu những sợi sáng dát vàng lấp lánh qua mỗi bước đi khiến Thu Nhi lóa mắt.

Bên trong một mảnh yên lặng bỗng vang dội thanh âm “Đến bên người trăm!” Đồng Quang đế ngồi ở vương vị gọi Thu Nhi. Thu Nhi thoáng ngẩng đầu, phát hiện hai bên mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên mà đánh giá hắn, điều này khiến hắn càng quần bách mà không tự chủ hạ thấp đầu. Tận lực không chú ý tới những ánh mắt dò xét, Thu Nhi cúi đầu nhìn bụng, theo thái giám dẫn lối mà hướng bước nơi Đồng Quang đế.

Thân thể hư nhược hơn nữa thần kinh hết sức khẩn trương, Thu Nhi thất tha thất thểu bước đến, cuối cùng khi lên cầu thang còn không cẩn thận lỡ bước, trực tiếp ngã nhào vào trong lòng Đồng Quang đế.

Thu Nhi sợ Hoàng Thượng tức giận tới ngay cả thở cũng không dám, Đồng Quang đế thể nhưng thật ra không để ý, cười ha ha, sau đó xoa xoa đại phúc Thu Nhi mà nói: “Thu Nhi, lâu lâu không thấy người, cái bụng lại lớn thêm một vòng rồi! Ha ha...” Hoàng đế nói với Thu Nhi nhưng dường như liếc mắt về phía hai bên thần tử. Hắn là muốn nói cho các đại thần của hắn rằng, hắn là con trời, hắn là chúa tể vạn vật, hắn nếu đã muốn nam nhân nghịch thiên sinh con thì dù có là ông trời cũng quản không nổi.

Thấy bệ hạ không có sinh khí, Thu Nhi lớn mật hướng trong lòng Đồng Quang đế cọ cọ, ngẩng đầu, ngọt ngào nũng nịu: “Nhờ phúc của bệ hạ, đứa nhỏ này bộ dạng tốt lắm!”

Đồng Quang đế đại duyệt, gấp một khối thịt bò đút cho Thu Nhi nói: “Đến đây, ăn nhiều một chút!”

Tràng vị Thu Nhi vốn không thể tiếp thụ được thịt bò khó tiêu hóa, thể nhưng thức ăn Hoàng Thượng ngự ban không thể cự tuyệt, Thu Nhi chỉ có thể hé miệng làm ra vẻ ăn uống ngon lành.

Thu Nhi ngồi trong lòng Đồng Quang đế được chốc lát, hoàng thượng liền ghé tai hắn thăm thò: “Thu Nhi, bây giờ trở về, chuẩn bị cho tốt, đêm nay chúng ta liền cùng nhau vui vẻ. Người nói có phải không?”

Thu Nhi ngửa đầu cười cười, coi như là thẹn thùng hôn một cái trên gương mặt Đồng Quang đế, sau đó lập tức đứng dậy theo chân thái giám ra ngoài. Trở lại Thanh Tú cư, không còn phải trưng ra nụ cười giả tạo, Thu Nhi liền rên rỉ ngã nhào trên giường. Thân thể hắn đau quá, nơi nào cũng thật khó chịu.

Cũng may Yến Thái y bởi vì lo lắng hắn nên vẫn chưa rời đi, đề phòng sau khi Thu Nhi nôn ọ có thể cho hắn chút dưỡng vị được thích hợp. Thu Nhi ăn xong được liền nằm bất động trên giường, hướng Thái y nói: “Thái y, đêm nay Hoàng thượng sẽ tới đây, ông cắt cho ta ít thuốc dưỡng thai, chuyện hầu hạ bệ hạ không được phép chậm trễ!”

“Lại nữa?” Yến Thái y cả kinh, nói: “Thu Nhi, thể nhưng người sẽ chịu không nổi!”

Thu Nhi sờ sờ chiếc bụng to lớn, bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ là trời, ta như thế nào thì có quan trọng gì! Thái y, người nếu xót ta liền cho ta nhiều thuốc dưỡng thai một chút. Nếu là lớn nhỏ cùng nhau ép buộc, ta thật sự...” Thu Nhi muốn nói sống không bằng chết, lại thấy có chút đại nghịch bất đạo, lời định nói ra đành phải nuốt trở vào.

Yến Thái y lắc lắc đầu, kêu Tiểu Đông Tử đi sắc một bát canh nhân sâm đút Thu Nhi ăn, sau đó thấp an thần hương, làm cho hắn có thể nhanh chóng an ổn chợp mắt một lát.

Khi mặt trời vừa khuất bóng, Tiểu Đông Tử liền đánh thức Thu Nhi, chủ tớ hai người bắt đầu bận rộn chuẩn bị sẵn sàng tiếp đón long giá. Cởi ra bộ quần áo đang mặc, Thu Nhi thay vào một bộ sa y xanh đậm gần như trong suốt, cơ thể tuyết trắng đầy tinh tế như ẩn như hiện, chiếc bụng cao ngất dưới tầng sa y âm thầm mấp máy.

Tiểu Đông Tử mang tới phần hồng trang điểm, Thu Nhi sắc mặt cực kì kém, nhưng vì sự sung sướng của bệ hạ mà ở trên mặt cũng vẽ loạn một phen. Trang điểm xong, Thu Nhi ngắm thật kĩ khuôn mặt mê người ở trong gương, mới vừa lòng cho gọi Tiểu Đông Tử tới lấy thuốc dưỡng thai cùng ngọc hành. Ăn xong thuốc dưỡng thai, Thu Nhi nghiêng mình nằm xuống. Tiểu Đông Tử đem ngọc hành nắm ở trong tay, quét qua chất dịch dính dính nhơm nhớp trong bát coi như thay chất bôi trơn, mới nói: “Ta bắt đầu.” Liền đem ngọc hành chậm rãi sáp nhập huyệt khẩu non mềm phía trước.

Thu Nhi vuốt ve chiếc bụng, trầm nặng mà điều hòa hơi thở, vì để bệ hạ có thể ở trong cơ thể hắn buông thả dục vọng, việc cần trước tiên là phải làm lỏng huyệt khẩu. Việc này ban đầu vốn do lão thái giám phụ trách, sau này mới giao cho Tiểu Đông Tử. Tiểu Đông Tử động tác cũng thực nhu hoãn, cái chính là đứa

nhỏ trong bụng vẫn không cách nào thích ứng, ở bên trong hấn đá loạn, khiến cả cơ thể và tinh thần hấn đều vô cùng khó chịu mà bất lực.

End 2

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3

Tiểu Đông Tử xếp lại vạt áo cho Thu Nhi, kéo chân đắp lên người hấn, còn ngọc hành trong cơ thể phải đợi bệ hạ giá lâm rồi mới chính tay Người rút ra.

Thu Nhi vẫn bất động nằm im trên giường, đây là sự thoải mái cuối cùng mà hấn còn lại trong đêm nay.

Chưa được bao lâu thì thanh âm eo éo bén nhọn của thái giám đã từ xa vọng lại, Thu Nhi vất vả đỡ bụng ngồi dậy nghênh đón thánh giá.

Đồng Quang đế tiêu sái tiến vào, phất tay ra lệnh kẻ hầu người hạ lui xuống, mới dùng sức ôm Thu Nhi đặt lên đùi mình.

Để có thể dễ dàng rút ngọc hành khỏi huyết khẩu, Tiểu Đông Tử đã cố ý để một phần ngọc hành lộ ra bên ngoài. Đồng Quang đế xoay xoay ngọc hành như chuẩn bị rút ra, lại ngấm nhìn cúc hoa quyến rũ, bất thành linh vận sức đâm thẳng vào thân thể Thu Nhi.

Thu Nhi hoàn toàn không có chuẩn bị trước, thất lúng vì chịu sức ép mà thiếu chút nữa co chân đạp ngã hoàng đế. Đồng Quang đế coi như nhanh tay lẹ mắt đúng lúc chống đỡ, tay xoa xoa đại phúc Thu Nhi, cười nói: “Ha ha, đứa nhỏ lại ở bên trong loạn đá sao? Ta thích nhất hội nhìn người động thai!”

Vừa rồi đứa nhỏ đá một cước khiến Thu Nhi đau đến thần chí không rõ, chỉ có thể hàm hồ đáp lại. Đồng Quang đế dường như thích chí đến nghiện, khê tựa đầu lên bụng Thu Nhi, còn bàn tay thì không yên phận lần xuống miệng huyết rút ra ngọc hành, Thu Nhi thân mình chấn động, bụng nhảy mắt liền trở nên cứng rần.

Đồng Quang đế vui sướng giật giật đầu, cầm ngọc hành trong tay không ngừng làm cho hậu huyết non mềm phun ra nuốt vào dị vật to lớn. Thu Nhi thân thể thổ gấp run run, đứa nhỏ cũng sẽ không an phận, thế nhưng đối với Đồng Quang đế, trong bụng mấp ma mấp máy xao động thật sự rất thú vị. Đồng Quang đế thập phần thích hưởng thụ xúc cảm của luật động kì diệu này.

Cầm thấy sung sướng chỉ có mình Hoàng Thượng, còn Thu Nhi một lần lại một lần chỉ cảm giác được bụng trầm nặng cùng thất lúng bị chèn ép. Thu Nhi vô lực dựa vào người Đồng Quang đế mà tận lực chống đỡ, hấn lúc này chỉ có thể nhẫn nại, nhẫn tới tận khi bệ hạ nhàm chán trò chơi này.

Sau khi thỏa mãn ham thích, Đồng Quang đế mới ngẩng đầu nhìn tới thần sắc trắng bệch đáng thương của người bên dưới, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi thấm đầm áo.

“Thu Nhi, rất khó chịu sao? Vậy ta đỡ người nằm xuống nhé?” Đồng Quang đế làm như một tình nhân chăm sóc người yếu, nhưng trên thực tế hấn đã làm phụ thân của tám đứa nhỏ, Thu Nhi khó chịu đến mức nào hấn sao lại không biết.

Trải qua trường kì huấn luyện, Thu Nhi ngay cả đau đớn rên rỉ đều giống như người ta thổ gấp, Đồng Quang đế thấy thế lại hưng trí bình bình, cởi bỏ quần áo, ném xuống ngọc hành, trực tiếp đem dục vọng của mình một đường công thành phá đất.

Thu Nhi thần trí vẫn không rõ ràng, trong mơ hồ cảm thụ đau đớn chỉ biết lắc đầu rên rỉ, vào tai Đồng Quang đế lại trở thành tiếng “Uhm” hưởng thụ đầy kích tình.

Đồng Quang đế vực Thu Nhi đang mềm nhũn dán trên người mình dậy, vuốt vuốt cự phúc của bản thân, ra lệnh: “Thu Nhi, mau lại đây, ai cho người được phép nhàn hạ!” Dứt lời, còn trừng phạt hướng song đồn Thu Nhi vỗ nhẹ vài phát.

Thu Nhi gian nan mở to mắt, mơ mơ hồ hồ ngay cả tiêu cự cũng nhìn không chuẩn, chỉ bằng trực giác nhớ lại dáng hình người trước mắt, chuẩn xác tìm tới nơi hầu kết Đồng Quang đế, vươn đầu lưỡi linh hoạt loạn khiêu.

Bộ phận mẫn cảm nhất trên người Đồng Quang đế chính là hầu kết, cũng chỉ có đầu lưỡi Thu Nhi mới có thể làm cho hấn hưng phấn. Đồng Quang đế nhanh chóng bắn một lần, thân tử nhuyển hạ, thoải mái kêu: “Thu Nhi, không cần chỉ tại nơi đó! Phía dưới, phía dưới!”

Thu Nhi dùng hết sức lực vực mình dậy cũng chạm không đến phía dưới, đành lo sợ kêu lên: “Bệ hạ, Thu Nhi không tới!”

Đồng Quang đế trái lại không hề sinh khí, ôn nhi xoa xoa bụng Thu Nhi mới cười rồi nói: “Ha ha, trầm sao có thể quên bụng Thu Nhi đã lớn như vậy!” Nói xong liền từ trong thân thể Thu Nhi lui ra, xoay người một cái liền nằm ngửa trên giường. Cự vật đặt ở phúc thượng đã lui đi, Thu Nhi vừa mới nói lỏng tinh thần một chút đã bị Hoàng Thượng bắt đứng lên tiếp tục hầu hạ.

Nằm úp sấp quỳ gối trên giường, Thu Nhi đỡ bụng gian nan cúi người, đầu lưỡi linh hoạt trên thân thể cường tráng phía dưới mà vẽ thành một đường, chạy dọc từ hầu kết đến ngực, tại hai điểm mẫn cảm khe duyên cấn, tay hấn cũng không nhàn rồi mà đặt tại bộ phận vừa thâm long đoạt hổ kia cao thấp bộ lộng. Cầm trong tay vật lại vừa cứng lên, Thu Nhi thức thời hé mở cúc hoa đã ướt đầm mật ngọt, mời ong gọi bướm.

Lần này thời gian phát tiết càng thêm kéo dài, mãnh long phía dưới dường như mặc sức điên cuồng tàn phá. Vào thời khắc Hoàng thượng rút khỏi thân thể Thu Nhi, Thu Nhi liền suy sụp ngã nhào trên giường.

Sau khi Đồng Quang đế tầm hoan thỏa mãn, liền cẩn thận đặt Thu Nhi xuống, chân gác lên người Thu Nhi, một bên vuốt ve quả núi nho nhỏ trước mặt, một bên cảm khái nói: “Đã nhiều năm như thế, vẫn chỉ có Thu Nhi hiểu lòng trầm!”

“Vây...bệ hạ, người có thích Thu Nhi không?” Từ yến hội sáng nay tới bây giờ Thu Nhi vẫn day dứt vấn đề này, mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ không bằng trực tiếp hỏi ra.

Đồng Quang đế cười ha ha, tự tiểu phi tiểu nhìn Thu Nhi: “Vì sao ta lại không thích nhỉ?”

Thu Nhi coi câu hỏi như lời trả lời khẳng định, hạnh phúc câu lên một nụ cười.

## 4. Chương 4

### CHƯƠNG 4

Bận rộn suốt một đêm, Đồng Quang đế ghé vào bụng Thu Nhi yên tĩnh ngủ, Thu Nhi cả người trầm trầm nặng nặng cũng một mối mà mê man.

Đến nửa đêm, chân Thu Nhi như mọi lần lại bắt đầu rút gân. Thu Nhi sau khi đau tỉnh cũng không giám kinh động bệ hạ, chỉ có thể tận lực thả lỏng hai chân chờ cơn đau tự dứt.

Đứa nhỏ thể nhưng không hiểu lòng phụ thân, thỉnh thoảng lại dùng lực đá đá lên thành bụng. Cái đá vừa rồi sức lực không nhỏ, làm đau Thu Nhi, cũng làm bừng tỉnh Đồng Quang đế.

Hoàng đế mơ hồ mở mắt, xoa xoa hai má đau nhức: “Đứa nhỏ này khí lực thật lớn nha.” Thu Nhi nghe vậy cũng hơi ngượng ngùng, giải thích: “Buổi tối đứa nhỏ có khi sẽ ở bên trong xoay mình, loạn đá như vậy!”

Đồng Quang đế sờ sờ cái bụng hoạt nộn của Thu Nhi, ngạc nhiên nói: “Buổi tối cũng động? Bé con không cần ngủ hả?”

“Nó chẳng phân biệt được ngày đêm, lúc ngủ lúc tỉnh!”

“A...là như vậy! Nếu đứa nhỏ đã hưng trí như thế, không bằng để trầm bồi hấn đi. Đến, Thu Nhi, há mồm!” Đồng Quang Đế không khỏi phân trần đem nam căn chính mình nhét vào miệng Thu Nhi, sau đó thoải mái tựa vào thành giường, hưởng thụ khoang miệng ấm nóng cùng đầu lưỡi khiến hấn dục tiên dục tử.

Vật trong miệng đối với Thu Nhi đã vô cùng quen thuộc, nên duyên như thế nào hẳn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, ngay cả tốc độ phun ra nuốt vào cũng là tốc độ mà Đồng Quang để thích nhất. Dục hỏa Đồng Quang để càng thiêu càng nóng cháy. Được Thu Nhi hầu hạ là thoải mái nhất, bằng không hẳn cũng sẽ chẳng lưu lại vật nhỏ bên người 10 năm. Thế nhưng Thu Nhi lại quá mức quy củ, chưa từng vì hẳn mà hoan ái kích tình, nhưng lại mặc hẳn trắng trơn khát cầu dục vọng.

Bỏ qua một bên khó chịu của một tên nam sủng, Đồng Quang để vẫn tiếp tục xâm nhập thân thể Thu Nhi. Không có tình yêu, không có kích tình tính dục, chẳng qua chỉ là phát tiết, chỉ là phát tiết mà thôi.

Mặc kệ cảm thụ của Thu Nhi, mãnh long bên trong vẫn thét gào đòi phóng thích. Phần eo Thu Nhi cơ hồ không còn tri giác, cuối cùng chịu không nổi dày vò, hẳn cắn chặt sàng đan không rên một tiếng.

Khi còn nhỏ hẳn từng được lão thái giám dạy dỗ qua, nếu thật sự chịu không được liền cắn sàng đan, dùng ánh mắt ướt nước mà cầu xin tha thứ. Kiểu kích tình này đối với thú tính của bệ hạ là tuyệt đối không thể nghi ngờ. Thà cố chịu đựng thỏa mãn tình thú của hoàng thượng trong chốc lát còn hơn để người mặc sức dày vò suốt đêm.

Thế nhưng trên thực tế lại không như Thu Nhi mong đợi. Thân thể Thu Nhi ngày càng mất thăng bằng, nhưng hoàng thượng ngay cả phát tiết cũng không cảm thấy nửa điểm vui sướng. Cũng may ngày mai đã có tân nam sủng tiến cung, đối với mỹ vị tươi mới Đồng Quang để ném bao nhiêu cũng vĩnh viễn không biết mệt.

Bảo bối còn chưa tận hứng Đồng Quang để đã từ bên trong rút ra, tùy ý trấn an vật nhỏ, hẳn liền lập tức quay trở về tấm cung.

Bóng tối tĩnh mịch khiến lòng hẳn suy nghĩ miên man, tránh không được lại suy nghĩ tới chuyện vật nhỏ. Thu Nhi theo hẳn mười năm, mười năm nay hẳn không thể không thừa nhận sự tồn tại đặc biệt của bảo bối trong số vô vàn nam sủng mà hẳn từng thưởng thức. Nhất là lần này Thu Nhi mang thai, cái bụng cao long khe khẽ nhấp nháy luôn làm cho hẳn cao hứng không thôi, khi hoan ái thì khiến hẳn tiêu hồn lạc phách, cũng có những lúc bất chợt mà chạm vào những nơi yếu mềm nhất trong hẳn.

Đồng Quang để cho gọi Phúc tổng quản, nói nhỏ: “Nếu Thu Nhi thực sự có thể sinh hạ, đứa nhỏ liền giấu ở Thanh Tú cư, không cần giống trống khua chiêng làm gì. Còn nữa, nhớ nói cho Ngự thiện phòng chiếu cố Thu Nhi một chút.”

Đồng Quang để thích làm tình, nhất là làm tình cùng nữ nhân mang thai với cái bụng bầu đã nở nang. Chỉ tiếc phần đông phi tử của hẳn đều là nữ nhi bảo bối của trọng quan triều đình, hẳn tuy thân là đế vương cũng không thể tự ý động đến. Cũng không phải hẳn chưa từng nghĩ tới đùa bốn tiểu cung nữ, bất quá nữ nhân thân mình liễu yếu đào tơ, đùa chết hẳn là không được tốt lắm. Hơn nữa cung nữ sinh hạ hoàng tử sẽ phải phong phi, đứa nhỏ cũng phải ban cho thân phận đẳng hoàng. Một giang sơn xuất thế quá nhiều hoàng tử sẽ ảnh hưởng tới sự yên ổn của xã tắc. Tóm lại, là trăm điều bất lợi.

Một lần ngẫu nhiên, Đồng Quang để phát hiện bụng Thu Nhi cũng có thể phình to, cũng có độ mềm dẻo nhất định, hẳn đột nhiên nghĩ đến khi mình còn nhỏ từng xem qua một cuốn sách ở tàng thư. Cuốn sách nhìn qua có vẻ khá cũ nát, bên trong ghi chép về một loại thảo vô cùng đặc biệt, sau khi trải qua quá trình đặc chế phức tạp, nam nhân nếu ăn loại thảo này sẽ như nữ tử có khả năng thụ thai.

Đồng Quang để nhớ rõ mặt sau quyển sách còn lưu lại dòng chữ đỏ: Cách thức này dù thực sự tồn tại cũng là việc nghịch thiên, nguy hiểm tới tính mạng!

Khi đó Đồng Quang để liền biết đây ắt hẳn là sách cấm, nhưng tâm lý tìm kiếm cái lạ vẫn thôi thúc hẳn đem sách giấu đi. Chính hẳn cũng không ngờ tới, sau vài chục năm, cuốn sách đã phủ bụi lại có ngày phát huy tác dụng.

Bất quá, ngày dài tháng rộng, đồ lạ đến mấy cũng sẽ trở nên nhàm chán, đã đến lúc phải đẩy vật nhỏ kia ra khỏi trò chơi kích tình đầy tàn nhẫn của hẳn rồi.

End 4

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5

Đổng Quang để vừa đi, Tiểu Đông Tử liền vội vàng chạy tới bên người Thu Nhi, sau tấm màn trướng là cảnh Thu Nhi tóc tai tán loạn nằm nghiêng trên sàng đan hoa lệ. Tiểu Đông Tử nhẹ nhàng lay động chủ tử, chỉ thấy Thu Nhi thấp giọng khẽ nhăn mi: “Đừng bính ta, đau!”.

Tình trạng này Tiểu Đông Tử dù đã quen từ lâu vẫn không khỏi đau xót, lập tức thật cẩn thận đắp lại chăn cho Thu Nhi. Giữ nguyên một loại tư thế, đợi cho thân mình chết lặng tự nhiên sẽ không cảm nhận được đau đớn. Tuy rằng ngày hôm sau hẳn định càng thêm khó chịu, thế nhưng nếu hiện tại tiếp tục ép buộc, thân mình Thu Nhi chắc chắn không thể chống đỡ.

Tờ mờ sáng hôm sau, Tiểu Đông Tử đã thức dậy chuẩn bị nấu nước cùng tiên dược. Mỗi lần Thu Nhi bị lâm hạnh đều là hẩn chăm sóc Thu Nhi, nấu tiên dược đổ vào bồn, giúp Thu Nhi phao được tắm.

Hôm nay Yển thái y cũng tới xem mạch từ sớm, lại bỏ thêm vào nước tắm vài vị dược. Tất cả đã chuẩn bị xong, Yển thái y và Tiểu Đông Tử cùng nhau hợp sức cẩn thận nâng Thu Nhi tiến vào thủy bồn.

Vết thương bị cọ sát, cảm giác đau trên cơ thể bắt đầu tán loạn lan truyền khắp toàn thân. Thu Nhi thống khổ, khuôn mặt tái nhợt nhăn nhúm, làm sao còn nhìn ra biểu hiện ngọt ngào khi phục vụ bệ hạ tối hôm qua.

Bồn tắm đem hẩn ngập trong dược thủy ấm áp, cũng không thể rửa trôi hết mọi bệnh trạng trên người hẩn. Hẩn chỉ cảm thấy bụng mình trụy trướng vô cùng, phía dưới ngoài đau đớn cũng chỉ còn lại đau đớn bất tận.

Yển thái y sẵn cao tay áo, đưa tay với vào trong bồn nước, từng vòng từng vòng vuốt ve cực đại bụng, chỉ khi đưa nhỏ im lặng Thu Nhi mới có thể thoải mái.

Trước đây Thu Nhi đã từng có dấu hiệu sinh non, chính là đứa nhỏ làm âm ỉ một hồi cũng không thấy thai vị xuống phía dưới.

Yển thái y cố gắng tập trung vào công việc mà không ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Thu Nhi, bộ dáng khó chịu thật sự làm cho lão vừa đau xót vừa lo lắng.

Trước đây Thu Nhi vốn tiến cung làm thái giám. Nếu như lúc ấy thuận lợi tịnh thân, đứa nhỏ này không chừng sẽ tốt hơn bây giờ nhiều!

Thời điểm mới gặp Thu Nhi, Yển thái y cảm thấy đứa nhỏ đáng yêu này thực may mắn, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất có thể bảo trì được bộ dáng nam nhân. Còn bây giờ, hẩn tuyệt đối không bao giờ suy nghĩ như thế nữa. Làm thái giám chỉ ít cũng được tự do làm những gì mình muốn, còn như Thu Nhi lại bị tra tấn thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, cả ngày không khác gì chịu tội.

“Thu Nhi, bệ hạ không ở đây, không thoải mái thì cứ hô lên!” Yển thái y hiền từ ôn hòa nói.

Thanh âm mỏng manh của Thu Nhi vang lên đáp lại, Yển thái y nghe xong thiếu chút nữa liền bật khóc: “Thái y, ta đến khí lực để hô lên cũng không còn!”.

“Nhấn nhấn! Một lát nữa là ổn thôi!” Yển thái y tâm nhuyển thành ma hoa, những lời nói quen thuộc này như một loại chú niệm hẩn nói với Thu Nhi, cũng là lời cầu mong tự trong tâm hẩn nói với chính mình.

Sau khi phao dược khá lâu Thu Nhi mới được nâng trở về giường. Thân mình hẩn thoải mái hơn chút ít liền chủ động nhờ Tiểu Đông Tử tới Ngự thiện phòng lấy chút cháo mạch nha.

Tiểu Đông Tử đi, trong phòng còn lại hai người, Yển thái y và Thu Nhi. Yển thái y cảm thấy hôm nay Thu Nhi đặc biệt có tinh thần, lại hỏi: “Thu Nhi, người có chuyện gì tốt phải không?”.

Thu Nhi ngượng ngùng, cúi đầu cười thẹn: “Tôi hôm qua Thu Nhi lớn mật hỏi bệ hạ, ta hỏi người có thích Thu Nhi không, bệ hạ trả lời thích. Thu Nhi không cầu bệ hạ trân trọng Thu Nhi giống như các nương nương, chỉ cần người hơi chút thích thích là tốt rồi!”. Thu Nhi quay đầu về phía Thái y, tiếp tục nói: “Thái y, Thu Nhi tuy là đồ chơi, nhưng không phải đồ đầu gối, mấy năm nay đã chịu bao nhiêu hành hạ Thái y

là người rõ ràng nhất. Ấn tử hình của một nam sủng bị người đời phỉ nhổ là khi 30 tuổi. Tới nay Thu Nhi chưa từng gặp nam sủng nào vượt quá tuổi 30 mà chưa bị bệ hạ vứt đi. Hiện tại thân mình Thu Nhi tuy rằng thống khổ, nhưng nếu nhờ đứa nhỏ này mà Thu Nhi vẫn có thể sống sót, kia chứng minh rằng trong lòng bệ hạ có Thu Nhi. Bởi vậy, Thu Nhi dù có phải chịu bao nhiêu hành hạ cũng đều đáng giá!”

“Vậy là tốt rồi! Quá tốt rồi, Thu Nhi! Bệ hạ không phải hôn quân!” Thu Nhi tâm như gương sáng, Yến thái y đã sớm biết, đây cũng chính là lí do hắn có thể ở bên bệ hạ 10 năm mà những người khác không thể. Nhóm nam sủng vừa khóc vừa nháo không chịu nhận dạy dỗ trước kia, không một người nào có kết cục tốt. Những điều này Thu Nhi đều biết, cho nên vô luận thống khổ như thế nào hắn đều cắn răng chịu đựng. Thu Nhi hiểu lối ra duy nhất dành cho bản thân chính là làm cho tâm bệ hạ thật sự mê luyến chính mình, dù chỉ có một tia hi vọng cũng phải cố gắng hết sức.

Thực may mắn rằng đêm sau đó Hoàng Thượng không tới, nhưng sau nhiều đêm mà Hoàng Thượng vẫn không tới lại là bất hạnh.

Tuy rằng chưa từng ra khỏi Thanh Tú cư, nhưng từ những gì lóe lên trong ánh mắt Thu Nhi cũng đủ để Tiểu Đông Tử hiểu, Hoàng Thượng có tâm nam sủng, hơn nữa thực sủng ái hắn. Thu Nhi cũng không quá lo lắng. Mười năm qua bệ hạ cũng từng có vô số nam sủng, nhưng cuối cùng rồi cũng đều về bên hắn.

Dù cho thực sự phải lo lắng, Thu Nhi cũng sẽ không rảnh đi lo. Hoàng ân khó dò, vận mệnh của hắn ngay từ đầu đã nằm trong tay bệ hạ.

Nội tâm dày vò càng làm cho thân thể sắp sanh thêm thống khổ, bụng hắn mỗi ngày đều đau thương vài canh giờ. Mới đầu Yến thái y nghĩ hắn sẽ sinh, thế nhưng chờ qua vài ngày chỉ thấy bụng hắn sưng đau, ngoài ra không có gì thay đổi.

End 5~

## 6. Chương 6

### CHƯƠNG 6

Sáng sớm, Yến thái y liền mang theo hòm thuốc vội vàng tới Thanh Tú cư. Tính theo sản kì của nữ nhân thì sản kì của Thu Nhi đã qua gần 10 ngày. Nhiều ngày qua đứa nhỏ càng không an phận, không biết nó rốt cục chọn thời điểm nào mới chịu đi ra.

Yến thái y vào nội thất, Thu Nhi nằm ở trên giường, còn Tiểu Đông Tử ngồi một bên dùng bố khăn thấm mồ hôi cho hắn. Tiểu Đông Tử nói cho Thái y, Thu Nhi bắt đầu đau bụng từ tối qua, từng đợt không dứt, mỗi lần cơn đau tới liền đẩy người là hắn, mới vừa rồi lại vừa đau một trận.

“Yêu, thật sự lần này sẽ sinh!” Yến thái y xem mạch thượng Thu Nhi, khẳng định quả thật là sản triệu, thế nhưng vài ngày qua vẫn cứ như thế, hôm nay cũng không có thay đổi gì đặc biệt.

Một lúc sau, Thu Nhi lại đau bụng. Tiểu Đông Tử vội vàng nhu phúc cho hắn. Yến thái y lại hỏi, Thu Nhi nói khi thì trường khi thì trụy. Đứa nhỏ hình như trở nên luống cuống.

Đến buổi chiều đứa nhỏ tựa hồ lại im lặng, Thu Nhi còn có thể ngủ và ăn uống chút ít. Trời vừa chạng vạng Thu Nhi liền bảo Thái y về trước, nói hôm nay sợ là vẫn chưa sinh được. Thái y cảm thấy không ổn, lão áp tai vào bụng Thu Nhi nghe thai âm, từ buổi chiều hôm nay thai âm đã bắt đầu dị thường hỗn loạn.

Yến thái y kiên trì lưu lại, còn cùng Thu Nhi ăn cơm chiều. Thu Nhi thân mình toan trầm, ăn cơm xong liền ngủ. Yến thái y cũng bận rộn suốt một ngày, đang thay quần áo chuẩn bị ngủ, chợt nghe thấy Tiểu Đông Tử hô to xuất huyết! Yến thái y nghe tiếng kêu liền vội vàng thay y sam chạy đến xem Thu Nhi.

Máu đỏ theo hậu huyết Thu Nhi mà ồ ạt chảy, tuy rằng chỉ là một dòng máu đỏ tươi thế nhưng lại cuộn cuộn không dứt. Thu Nhi thống khổ rên rỉ không thành tiếng.

Thu Nhi nói cho Thái y, bụng hắn chốc thì âm ỉ đau, chốc lại trụy trướng, đứa nhỏ giống như đi xuống đem thất lưng hắn chặt đứt, vị trí thai vị cũng không mấy thoải mái.

Yến thái y sờ sờ bụng Thu Nhi, vị trí đứa nhỏ so với vừa rồi đúng là thấp hơn một chút. Lần này Thu Nhi hẳn là thật sự sinh sản.

Yến thái y dặn dò Tiểu Đông Tử đóng cửa sổ, nấu nước nóng, tất cả cần chuẩn bị chu đáo cẩn thận, sau đó đi thông báo cho bộ hạ Thu Nhi nhập bồn.

Thu Nhi đau đến nằm cũng không được, dựa cũng không xong. Yến thái y đành dứt khoát đem Thu Nhi dựa vào trong lòng mình. Bụng Thu Nhi mấp máy kịch liệt, ở góc độ này Yến thái y nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiểu Đông Tử bưng vào phòng nồi nước sôi, nhìn thấy Thu Nhi ngay cả rên rỉ đều dứt quãng, liền chạy nhanh đi tìm Hoàng Thượng. Đến tẩm cung của bộ hạ, hẳn nghe ngóng được người ta nói bộ hạ đang ở Cảnh Viên Cung bởi thiếu gia nơi đó. Tiểu Đông Tử lại lật đật chạy đến Cảnh Viên cung gặp Phúc tổng quản, trực tiếp thông báo Thu Nhi sẽ sinh!

Thu Nhi không phải một nam sủng bình thường, Phúc tổng quản liền một đường chạy đi thông báo bộ hạ.

Lúc này, Đồng Quang Đế đang ôm ấp tình lang ngắm tranh ngâm thơ, nghe bẩm báo Thu Nhi sắp sinh, chỉ thần nhiên thanh giọng nói đã biết. Phúc tổng quản chần chừ đứng lại chờ mãi cũng không thấy lời vàng nhả ngọc được câu nào, liền ngậm hiểu lui xuống.

Phúc tổng quản đi ra hướng Tiểu Đông Tử bắt đắc dĩ, nói: “Bộ hạ đang bận, hơn nữa dù có đi cũng sẽ không gặp được Thu Nhi, phòng sinh không phải là nơi bộ hạ có thể ra vào. Người trở về nên nói với Thu Nhi, nói bộ hạ không còn quan tâm tới hẳn nữa rồi!” Phúc tổng quản nói xong, lại hướng Tiểu Đông Tử hỏi: “Thu Nhi ra sao rồi? Tình hình vẫn ổn chứ?”

Tiểu Đông Tử không nhịn được bật khóc, mắt đỏ rưng rưng nói: “Thời điểm nô tài đi ra, chủ tử ngay cả đau đều không kêu được!”

Phúc tổng quản nhíu mày, hướng tiểu thái giám bên người nói: “Người đi theo hỗ trợ Tiểu Đông Tử, có tin tức gì mau trở về thông báo cho ta!” Tiểu thái giám kia ứng thanh liền chạy theo phía sau Tiểu Đông Tử.

Tiểu Đông Tử trở về, Thái y liền bảo hai người bọn họ, một người đi đun thêm nước, người còn lại chuẩn bị đồ rửa sạch. Lão cấp Thu Nhi ăn chút thuốc giảm đau, chờ tình hình dần ổn định. Thái y cũng dứt vào miệng Thu Nhi vài viên dược hoàn bảo vệ nguyên khí.

Từ khi hạ thể xuất huyết tới bây giờ đã qua hai canh giờ, Thái y lại sờ bụng Thu Nhi, lão mơ hồ cảm thấy Thu Nhi sinh đứa nhỏ có lẽ không giống như nữ nhân. Chuyện tình li kì này lão chưa gặp qua bao giờ, hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Thái y có loại cảm giác Thu Nhi còn sống đã là một con đường dài, thế nhưng thời điểm nào hẳn sinh con lão lại một chút chắc chắn đều không có!

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7

Trời dần thẫm đen, màn đêm càng buông Thu Nhi càng ngày một thống khổ. Mồ hôi từng giọt tuôn theo từng lần Thái y hô to dùng sức. Yến thái y gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, thế nhưng đứa nhỏ tựa như vẫn quấy đạp không chịu ra, mà chẳng biết liệu Thu Nhi có thể kiên trì bao lâu nữa!

Hắn nên làm gì? Bắt Thu Nhi tiếp tục dùng sức? Hay là cứ đợi đứa nhỏ tự mình đi ra? Ngay cả Thái y cũng không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Tiểu Đông Tử và thái giám tới hỗ trợ càng không biết nên làm thế nào, mắt thấy Thu Nhi đau tới chết lặng mà đứa nhỏ vẫn chưa được sinh ra, hai người bọn họ cũng gấp đến độ hoảng loạn tinh thần.

Rốt cục, Thu Nhi kiệt lực mà ngất đi. Yến thái y bỗng chốc hốt hoảng, trái tim đập bình bình liên hồi, nên làm thế nào bây giờ? Vị trí đứa nhỏ không có thay đổi gì lớn, mà thể lực Thu Nhi đã không thể chống đỡ nổi. Đứa nhỏ này muốn bao giờ mới chịu ra? Nếu như là nữ nhân, qua từng đó thời gian, thai vị ít nhất cũng phải đi xuống một ít!

Tiểu Đông Tử không có người tâm phúc, chỉ có thể hỏi Thái y: “Thái y, chủ tử xảy ra chuyện gì? Có cần bẩm báo Hoàng Thượng hay không? Chủ tử có thể thuận lợi sinh hạ hoàng tử không?”.

“Ý tứ Hoàng Thượng hẳn là bảo trụ hoàng tử. Nếu chỉ như thế, trực tiếp mổ bụng Thu Nhi là có thể bảo vệ hoàng tử hạ thể an toàn, chẳng qua khi đó cái mạng nhỏ của Thu Nhi khó mà giữ, người có hiểu không! Người nghĩ ta không muốn hoàng tử được sinh hạ nhanh chóng hay sao!”.

Tiểu Đông Tử đương nhiên hiểu, loại tình huống này sự an toàn của hoàng tử luôn được ưu tiên, ngay cả phi tử của bệ hạ cũng không ngoại lệ, huống chi là chủ tử nhà hần. Hiện tại hần cũng chỉ có thể đem hi vọng kí thác trên người Yến thái y, hi vọng lão có thể nghĩ ra biện pháp vẹn toàn, bảo vệ hoàng tử, cũng bảo vệ chủ tử hần bình an.

Thái y đâm mấy châm vào các huyệt vị quan trọng trên người Thu Nhi, lại đút cho hần mấy viên dược hoàn, Thu Nhi từ từ hồi tỉnh, lại vì trên người đau đớn mà bất chợt tròn mắt.

Thái y rút châm ra khỏi người Thu Nhi, nói: “Thu Nhi, tạm thời không cần dùng lực, chậm rãi thích ứng đau đớn trên người. Khi nào đỡ hơn, có thể chợp mắt một chút là tốt nhất!”.

Thu Nhi khẽ gật đầu, thanh giọng nói: “Mệt”. Thái y giúp Thu Nhi chuyển mình, một tay đỡ thắt lưng hần, một tay phủ ở bụng Thu Nhi cảm nhận thay đổi của đứa nhỏ.

Một thời gian dài trôi qua, Thái y bắt đầu thấy tình hình trở nên lạc quan hơn, từ tối qua đứa nhỏ đã bắt đầu liên tiếp hướng mình xuống phía dưới, hạ thể Thu Nhi cũng bắt đầu lần nữa xuất huyết. Nếu là phụ nhân, đứa nhỏ sẽ không ngừng xuống phía dưới, thuận lợi tiến nhập sản đạo mà ra thoát ra khỏi cơ thể mẹ.

Thế nhưng đứa nhỏ trong bụng Thu Nhi tựa hồ tại thông đạo mà tìm không thấy lối thoát. Hay là đứa nhỏ trong bụng, giống như loài sâu bướm, cần phá kén mà ra?

Thái y xốc chân lên, cẩn thận quan sát tình hình xuất huyết nơi hạ thể Thu Nhi. Nói đến cũng khéo, ngay lúc ấy đúng là có một khối huyết từ huyệt khẩu Thu Nhi tuôn ra. Thái y cẩn thận quan sát hình dạng huyết khối, lại tìm sàng đan đã nhiễm hồng máu đỏ ngày hôm qua cẩn thận xem xét, quả thật có một khối huyết, chính là huyết khối này quá nhỏ, ngày hôm qua không có ai chú ý.

Lấy huyết khối làm bằng chứng, Thái y liền tin tưởng dự đoán của chính mình. Có phương hướng liền tìm ra được lối đi.

Thái y đỡ Thu Nhi nằm xuống thoải mái, hai tay vừa tìm được vị trí đứa nhỏ liền làm động tác xoa ấn bụng. Hiện tại chủ yếu là quan sát động tĩnh của đứa nhỏ, hần chỉ cần tận lực giúp Thu Nhi giảm bớt đau đớn là tốt rồi.

Yến thái y chốc thì xoa thắt lưng Thu Nhi, chốc lại giúp Thu Nhi đẩy bụng, Tiểu Đông Tử và thái giám đến hỗ trợ cũng không hiểu Thái y đang làm cái gì? Bọn họ chỉ đơn giản là nhất nhất nghe theo phân phó của Yến thái y, đun nước sôi, thay chăn đệm. Một ngày lại trôi qua, Thu Nhi thế nhưng một chút tiến triển đều không thấy.

Hai người bắt đầu châu đầu ghé tai trên dưới thảo luận. Tiểu thái giám hướng Tiểu Đông Tử nói: “Qua lâu như vậy còn chưa có tiến triển gì. Ta nghĩ hay là bẩm báo cho bệ hạ đi. Người này mà xảy ra chuyện gì, nô ta chúng ta cũng không gánh nổi tội!”

Tiểu Đông Tử cũng đồng ý, để hần trở về báo tin cho Hoàng Thượng còn mình ở lại chăm sóc chủ tử. Không bao lâu sau, tiểu thái giám liền hồn hển chạy về, lời nhắn mà hần mang từ chỗ thiên tử, chỉ có hai chữ: tỳ tiện!

Đến tình huống này ngay cả hai người cũng có thể hiểu được, Hoàng Thượng căn bản không đặt sống chết của Thu Nhi cùng đứa nhỏ ở trong lòng.

Kết quả như vậy tiểu thái giám cũng rất thoải mái, vô luận tình huống trước mắt trở nên tồi tệ ra sao hần cũng sẽ không bị liên lụy. Nhưng Tiểu Đông Tử bên Thu Nhi lâu như vậy tất nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, trong lòng nhịn không được thâm oán Hoàng Thượng vô tâm bạc tình, lại nhìn trên giường Thu Nhi đau đến thần chí mơ hồ, liền một mảnh chua xót.

Tiểu Đông Tử tiến đến trước giường hỏi Thái y cần cái gì để hẩn hỗ trợ? Yển thái y chỉ cho hẩn một huyết vị, nói hẩn cứ thế không ngừng nhu, như vậy có thể giúp Thu Nhi giảm bớt phần nào đau đớn.

## 8. Chương 8

### CHƯƠNG 8

Một ngày lại trôi qua, một ngày có lẽ thật ngắn, nhưng với Thu Nhi lại quá dài.

Từ nhỏ hẩn đã phải chịu đựng đủ loại đau đớn mà lớn lên, nhịn đau đã không còn là chuyện gì to tát. Đau đớn giống như vậy không phải hẩn chưa từng gặp. Có lần, nhóm nương nương lo lắng hẩn có đứa nhỏ sẽ đe dọa tới địa vị các nàng, liền ngấm ngấm sai người nửa đêm đốt đèn hương ném vào trong phòng Thu Nhi.

Lần đó đau bụng dứt quãng giằng co hơn mười ngày, hai ngày này đau đớn cũng giống hết như vậy, chẳng qua lần này hẩn thật sự sinh, cần dùng hết sức lực, hiện tại càng thêm suy yếu, cũng chỉ khi đau bụng đến không thể chịu đựng nổi mới có thể vô lực hừ hừ hai tiếng, còn lại phần lớn thời gian đều là nằm yên không nhúc nhích. Thần chí cũng chỉ khi đau bụng tới lợi hại mới có thể hơi chút tỉnh táo.

Ở thời điểm nửa mê nửa tỉnh, Thu Nhi sẽ không quá thống khổ như vậy, thần chí mê man, đau đớn cũng không rõ ràng. Thế nhưng từ đêm qua tới nay, thời gian thần chí Thu Nhi thanh tỉnh lại kéo dài hơn, khiến cho hẩn cảm thụ từng chút đau đớn đến sắp không thể hô hấp.

Hẩn cảm nhận được, Tiểu Đông Tử muốn dìu hẩn ngồi trên giường, lại có người thay hẩn xoa ngực thuận khí, miệng còn có vài viên thuốc bị Yển thái y nhét vào.

Cứ như vậy tới tận hừng đông, Thu Nhi chỉ còn hơi thở mỏng manh là chứng minh chính mình vẫn còn sống. Thái y cũng mệt mỏi không thể chống đỡ được, hướng thái giám hỗ trợ nói: “Người đi bẩm báo bệ hạ tình hình hoàng tử cùng Thu Nhi, nói cho bệ hạ hiện tại Thu Nhi rất nguy hiểm, thỉnh bệ hạ cử thêm vài Thái y tới đây!”

Tiểu thái giám kia ập a ập ứng nói hẩn đã hỏi qua, Thái y hỏi hẩn kết quả như thế nào, tiểu thái giám liền ghé sát Thái y, nhỏ giọng lặp lại lời của bệ hạ\_tùy tiện.

Thái y vốn đã mệt mỏi nghe xong hai chữ này càng thêm vô lực. Thu Nhi tính thế nào? Đứa nhỏ trong bụng tính thế nào? Thu Nhi thống khổ là vì ai???

Thái y chân mềm nhũn ngã ngồi trở lại trên giường, đối tiểu thái giám nói: “Người lại đi một lần nữa, bẩm với bệ hạ Thu Nhi cực kỳ nguy hiểm. Thỉnh bệ hạ phái thêm vài ngự y đến, một mình ta không thể chống đỡ nổi! Mặt khác...” Thái y muốn hỏi Đồng Quang đế, Thu Nhi vì sao mang thai, bằng cách nào sinh sản, bất quá vấn đề này từ lúc lão chẩn ra hỉ mạch đã từng hỏi qua, lúc ấy bệ hạ trả lời hẩn không cần quan tâm nhiều như vậy làm gì. Như thế rõ ràng bệ hạ cũng không muốn người khác biết, hẩn cũng hỏi không ra, vậy thì không nên liên lụy tiểu thái giám làm tức giận mặt rồng!

“Mặt khác cái gì?” Tiểu thái giám đợi thật lâu cũng không thấy câu sau.

“Không có gì, người đi đi!” Thái y day day huyết thái dương, tiếp tục xoa bụng cho Thu Nhi.

Lần này Phúc tổng quản và tiểu thái giám cùng trở về, đập vào mắt hai người là cảnh sàng đan nhiễm huyết, Thu Nhi như đang hấp hối, khiến tâm người quận thất. Phúc tổng quản hướng Thái y nói: “Ý tứ bệ hạ là tốt nhất không cần quan tâm đứa nhỏ, Thu Nhi có thể cứu liền tận lực cứu. Cái chính là liệu Thu Nhi có thể nhẫn tâm bỏ đứa nhỏ hay không?”

“Bệ hạ không phái Thái y nào khác lại đây sao?” Thái y kì quái hỏi.

“Tất cả Thái y đều ở nơi của Liễu công tử! Hẩn không quen khí hậu ở đây nên hơi sốt!”

Yển thái y ngẩn ra, Thu Nhi sinh tử không rõ cũng chưa người quan tâm, người bên kia mới chỉ hơi nóng một chút liền huy động toàn bộ thầy thuốc. Yển thái y giận tới nghiêng răng, quyết định tự mình kiên trì. Phúc tổng quản đau lòng Thu Nhi cũng ở lại hỗ trợ.

Đến trưa, tốc độ hạ thể Thu Nhi xuất huyết càng ngày càng nhanh, cứ như thế này, Thu Nhi không đau mà chết thì cũng mất máu mà chết.

Ngay tại thời điểm Thái y lo lắng, Thu Nhi đột nhiên rên rỉ đỉnh khởi thân mình, trên đầu nổi đầy gân xanh, thất thần kêu to.

Thái y liền sờ vị trí đứ nhỏ, quả nhiên đã xuống thêm một ít. Thái y suy đoán, hẳn là đứ nhỏ sau khi phá tan trôi buộc sẽ lập tức đi ra.

Ánh sáng hi vọng vừa nhen nhóm liền nhanh chóng bị dập tắt. Thu Nhi ánh mắt không có tiêu cự, từng ngum từng ngum hấp khí, sắc mặt trắng bệch, môi thâm tím, Thái y nói cái gì hẳn đều không nghe được.

Phúc tổng quản là người từng trải nhất, tình huống như thế này hẳn từng nhìn thấy vài lần, Thu Nhi đây chính là bộ dáng bất lực buông xuôi.

Thái y rút ra ngân châm, nhanh chóng đâm xuống, mấy châm này có thể bảo vệ Thu Nhi trong một thời gian ngắn, nếu trong thời gian này Thu Nhi còn không sinh, lão cũng không còn phương pháp gì khác.

Thu Nhi trúng mấy châm, thần chí từ từ khôi phục, Thái y gọi hẳn cố gắng dùng sức. Lão cảm giác rõ ràng đứ nhỏ đang trượt xuống phía dưới, lão hưng phấn đến mức ngay cả đau đớn cũng không để ý.

Đang lúc mọi người cảm thấy hi vọng, bên ngoài liền truyền tới thanh âm hô to Hoàng thượng giá lâm. Trước mắt Thu Nhi, hình dáng Hoàng thượng cùng tình nhân ôm ôm ấp ấp liền dần hiện lên rõ ràng trước mắt.

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9

Liễu Lang đi tới trước giường nhìn chằm chằm hạ thể Thu Nhi, giật mình nói: “Thật sự là nam nhân! Hóa ra bệ hạ không hề trên ta. Cuộc sống đúng là cái chuyện kì quái gì cũng có”.

Đồng Quang để cười lớn, đi lên trước ôm ấp Liễu Lang, nói: “Trẫm là thiên tử. Trong thiên hạ này còn có việc gì trẫm không làm được!”.

Liễu Lang khụ khụ hai tiếng nói: “Có một vài chuyện bệ hạ thể nào cũng không làm được đó!”.

Liễu Lang trừng ra ánh mắt giảo hoạt làm Đồng Quang để miệng khô lưỡi khô, tay không an phận sờ tới sờ lui, ái muội nói: “Người nói xem, việc gì mà trẫm đây làm không được? Chỉ cần Liễu Lang dám nói, trẫm liền dám làm!”.

“Thế bệ hạ có thể yêu một mình Liễu Lang hay không?” Vừa nói hẳn vừa vòng tay câu chặt cổ Đồng Quang để, cặp mông tròn hơi hếch lên, len dúi cạo vào nơi mẫn cảm của Hoàng Thượng.

Đồng Quang để dục hỏa đốt người, không cần nghĩ ngợi nhiều liền đáp: “Đương nhiên, trẫm chỉ yêu thích một mình Liễu Lang mà thôi!”.

Liễu Lang từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười đắc ý, rồi quay đầu đưa mắt nhìn Thu Nhi. Máu tươi ồ ồ theo hạ thể Thu Nhi trào ra, trong vũng máu loãng màu đỏ còn có đám máu tụ màu đen, cực đại bụng run run không ngừng. “Bệ hạ! Người sẽ biến ta thành cái dạng này á?” Liễu Lang chỉ Thu Nhi hỏi.

“Sao thế được! Người là tiểu tâm can của trẫm! Trẫm sao nỡ nhìn người chịu tội! Liễu Lang, chúng ta trở về đi! Không cần ở lại đây nhìn, người không thấy ghê tởm hay sao?”.

Liễu Lang nhếch khóe miệng, nói: “Đúng là hơi tởm lợm thật! Bất quá cũng chẳng phải bởi vì ghê tởm mới trở về? Tưởng ta đây không biết?” Liễu Lang không nhìn mặt mà nhìn xuống nửa thân dưới của Đồng Quang để.

Liễu Lang này giảo hoạt như yêu tinh, khiến Đồng Quang để tham lam mà hưởng thụ cảm giác mới mẻ lạ lẫm.

Hai người kia ôm nhau vừa nói vừa cười đi ra ngoài. Toàn bộ mọi người ở đây nghe xong mà ngây người, trong lòng không khỏi lo lắng Thu Nhi, có khi nào hần sẽ buông tha cho đứa nhỏ, buông tha cho ý niệm muốn sống trong đau hay không?

Thái y không muốn thấy cảnh Thu Nhi cứ như vậy bị thảm rồi đi nhân thế, liền đứng lên, trở lại bên người Thu Nhi. Lời nói an ủi yếu ớt còn chưa thoát khỏi miệng, đã thấy hai tay Thu Nhi nắm chặt, ngũ quan vận vẹo tựa như dùng hết sinh mệnh mình mà dùng sức.

Thu Nhi kiệt lực khí suy, lòng có dư mà lực không đủ. Yển thái y đem hai tay xuống phía dưới mà áp lên bụng Thu Nhi, an ủi hần: “Đừng miễn cưỡng chính mình, có ta giúp ngươi, chúng ta cùng nhau dùng sức, đứa nhỏ rất nhanh có thể đi ra!” Thu Nhi không biết mượn thần lực từ nơi nào, hết lần này tới lần khác đều hướng Thái y nói không ngừng dùng sức, sức lực cuộn trào không dứt.

Đứa nhỏ rất nhanh sẽ đến huyết khẩu, lúc này Yển thái y mới đột nhiên nhớ ra hậu đình Thu Nhi vốn không thể so sánh với âm đạo của nữ nhân, dù nó mở lớn hết cỡ cũng không cách nào cho phép đầu đứa nhỏ thuận lợi thông qua.

Đứa nhỏ sắp xuống dưới, Thái y không đủ thời gian khuếch trương huyết khẩu Thu Nhi, đành phải nhanh chóng từ trong hòm thuốc lấy ra một con dao nhỏ, nung qua nung lại trên ngọn nến, quyết đoán xuống tay, tiểu huyết Thu Nhi liền được rạch mở tới 4 chỉ.

Buông tiểu dao, Thái y dồn hết sức lực vào đôi bàn tay ấn hạ trên bụng Thu Nhi, thân mình Thu Nhi mãnh liệt chấn động, đứa nhỏ thuận lợi cất tiếng khóc đầu tiên đón chào cuộc đời.

Mọi người đều nhẹ nhõm thở hắt ra, Thái y chuẩn bị cắt cuống rốn, lại ngoài ý muốn phát hiện cuống rốn đứa nhỏ không ở trong cơ thể mẹ, nó đã bị chặt đứt.

Bé cưng khi sinh ra cả người đều là máu. Phúc tổng quản đưa nó đi tắm rửa tẩy sạch thân mình. Không còn huyết ô, làn da bé cưng nhẵn nhụi non nớt liền lộ rõ, hồng hồng nộn nộn, thật sự vô cùng đáng yêu.

Phúc tổng quản ôm bé cưng, cao hứng mà nói cho Thu Nhi, là một tiểu hoàng tử.

Chỉ tiếc Thu Nhi căn bản không nghe được, sau khi sinh đứa nhỏ hần liền ngất đi. Hạ thể hần máu loãng vẫn đang chảy pha lẫn màu đỏ thẫm của huyết khối. Thái y không hành động thiếu suy nghĩ, hần tính quan sát kĩ lại một chút, xem huyết khối có phải sẽ chậm chậm giảm bớt hay không, máu loãng có phải hay không càng chảy càng ít.

Sự thật đã chứng minh suy đoán của Yển thái y là đúng. Từng khối, từng khối lớn máu tụ thoát khỏi cơ thể không còn nữa, tốc độ xuất huyết nơi hạ thể Thu Nhi nhanh chóng yếu đi, chỉ còn lại ít máu cạn vẫn còn lưu lại. Mạch đập Thu Nhi mặc dù yếu ớt nhưng thực vững vàng. Thái y cuối cùng cũng có thể tuyên bố, tạm thời Thu Nhi đã bình an vô sự, mấy ngày này mọi người đều vất vả nên trở về nghỉ ngơi một chút!

Mấy người thương lượng xong liền nhất trí, Phúc tổng quản trở về phụng dưỡng Hoàng Thượng, Tiểu Đông Tử khẳng khẳng ở lại một mình chăm sóc Thu Nhi, tiểu thái giám và Yển thái y đi nghỉ ngơi trước, trong chốc lát sẽ đến thay Tiểu Đông Tử.

## 10. Chương 10

### CHƯƠNG 10

Thu Nhi sau khi sinh xong vẫn đang hôn mê, tình trạng xuất huyết nơi hạ thể gián đoạn lúc không lúc có. Thân thể Thu Nhi vốn kém, lần này lại ra nhiều máu như thế, bồi bổ không tốt sẽ lưu lại bệnh căn, chính là Thu Nhi cứ hôn mê như vậy thì ngay cả đút canh cũng thực khó khăn.

Bé con mới sinh trái lại khá khỏe mạnh, chỉ có điều hạ không chịu tì vú em, Tiểu Đông Tử đành phải mỗi ngày tới Ngự thiện phòng lấy sữa cho đứa nhỏ.

Yển thái y và Tiểu Đông Tử đều không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, lúc ban đầu chỉ có mỗi việc đút Thu Nhi và đứa nhỏ ăn cơm đã chiếm hết phần lớn thời gian của bọn họ.

Đứa nhỏ sau khi sinh bảy ngày thì Thu Nhi hồi tỉnh. Thái y ôm bé con cho hần xem, Thu Nhi yêu thương nắm nắm bàn tay nhỏ bé, hỏi Thái y danh tự của đứa nhỏ. Thái y xấu hổ trả lời còn chưa có, bệ hạ vẫn chưa ban thưởng danh.

Thu Nhi hiểu, Hoàng Thượng không ban danh là ngầm ý tứ hần căn bản không thừa nhận đứa nhỏ này.

Bởi lẽ thời điểm Thu Nhi sinh sản quá mức thống khổ, thế nên ngay tại lúc Thái y không cần hần dùng sức, hần mới tận lực khiến đầu mình trống trơn, điều chỉnh hô hấp, thả lỏng cơ thể. Nhiều năm kinh nghiệm nói cho hần, đau đớn khi càng muốn chống cự lại càng thêm đau. Đại đa số thời gian hần đều khiến tâm trí mình đi lạc vào một nơi nào đó, chìm sâu trong trạng thái mơ hồ.

Mãi cho tới khi hần bất chợt cảm nhận được đứa nhỏ sắp thoát ra khỏi trời buộc, thống khổ mãnh liệt ấy khiến hần thanh tỉnh lên không ít. Thời khắc hần cảm thấy rõ ràng sự trượt xuống của đứa nhỏ, hần biết mình cần ra quyết định, hần bắt buộc bản thân phải hoàn toàn thanh tỉnh, hần phải giúp đứa nhỏ kia thoát ly thân thể chính mình.

Thời điểm hần nghe cuộc đối thoại giữa bệ hạ và Liễu Lang, cuộc sống sau này của chính mình ra sao hần liền hiểu được. Hần phải sinh hạ hoàng tử, đứa nhỏ là bùa hộ mệnh tương lai của hần, thế nhưng nhìn kết quả hiện tại, là hần xem nhẹ để vương vô tình.

Thu Nhi yêu thương nắm trọn bàn tay nhỏ bé, nói: “Nếu Hoàng Thượng không ban thưởng tên, ta đây liền đặt nhũ danh đi, kêu Hoan Nhi! Hoan lạc sung sướng, chỉ cần đời này nó có thể vui vẻ là tốt rồi!”

“Hoan Nhi?! Ân, tên hay, hạnh phúc nói dễ dàng cũng dễ dàng, không có gì khó khăn cả!” Yến thái y nói phụ họa.

Vài ngày sau, Yến thái y gặp Thu Nhi bình thần tựa như một mặt hồ nước lặng, mỗi ngày trừ phi uống thuốc thì đều chơi cùng đứa nhỏ. Lão lo lắng Thu Nhi đem mọi chuyện buồn đều hãm sâu trong lòng, liền hỏi hần: “Thu Nhi, lời nói giữa Hoàng Thượng và Liễu công tử người có nghe thấy không?”

“Một chữ cũng không sót!”

“Người nghĩ gì? Có thể nói với ta được không? Ta sợ người buồn bực trong lòng, cuối cùng lại đi thương tổn chính mình!”

Nghe xong lời nói của Yến thái y, Thu Nhi thế nhưng vui vẻ, nói: “Thái y người nói thật buồn cười! Ta cũng không phải nương nường, ngay cả quyền lợi được buồn cũng không có đâu! Tiểu Đông Tử gọi ta một tiếng chủ tử, kì thật ta với hần có gì khác nhau? Hần là hạ nhân hầu hạ Hoàng Thượng, ta chỉ là đồ chơi giúp bệ hạ giải sầu. Liễu công tử kia nếu không có đại gia tộc chống lưng, sớm muộn gì rồi cũng trở thành ta ngày hôm nay thôi! Mà cho dù hần có gia tộc làm chỗ dựa đi chăng nữa, cũng không thể cùng nhóm nương nường ăn chung bàn! Tâm bệ hạ, cho tới tận bây giờ, chưa có bất kì kẻ nào có thể chạm đến!”

“Thu Nhi, cuối cùng thì người cũng nghĩ thông suốt!”

“Ha ha, năm đó bệ hạ rất thích cười, tên của chúng ta không phải tên mùa thì cũng là tên hoa cỏ, chỉ có tên của “hần” là được Hoàng Thượng đặt cho. Một thời sung ái như thế, cuối cùng cũng chỉ vì sơ suất mà lãnh lấy cái chết! Đứa nhỏ này là hi vọng duy nhất của ta, cho dù không được ban thưởng danh tự, cũng hi vọng bệ hạ có thể niệm tình thân sinh cốt nhục mà buông tha đứa nhỏ, buông tha ta!”

Thu Nhi hiếm khi nào nhiều lời như thế thật làm Yến thái y khó có thể tiếp nhận, hần đối Thu Nhi nói: “Người coi đứa nhỏ này như công cụ bảo vệ tính mạng mình!”

“Ta làm cho ngài thất vọng rồi có phải hay không? Ta rất sợ cái chết! Hiện tại Thu Nhi đối với mẫu thân chính mình chỉ có chút kí ức mơ hồ. Khi đó nàng bỏ rơi ta, đi rồi lại quay đầu trở lại ôm ta khóc lóc, nàng nói chỉ cần ta có thể sống là tốt rồi, không phải nam nhân thì không phải nam nhân! Nàng còn dặn dò, khi nào rảnh rồi có thể nhìn lên trời, ta nhìn trời, nàng cũng nhìn trời, chúng ta liền gặp lại! Sau khi tiến cung, mỗi lần nhớ nường ta đều nhìn lên trời, lâu ngày ngay cả bộ dáng nường đều đã quên, nhìn trời mãi thành thói quen rồi. Nường ta không muốn ta chết đói mới đưa ta tiến cung, nếu ta chết dễ dàng như vậy thì sẽ phụ lòng mẫu thân chính mình!”

Dứt lời, Thu Nhi liền quay đầu nhìn về phía cục cưng đang say ngủ, kìm lòng không đậu nhếch lên khóe miệng hạnh phúc: “Hiện tại ta đã có đứa nhỏ của chính mình, ta lại càng không muốn chết. Ta muốn cùng nó sống sót, cũng muốn bảo bọc nó lớn lên. Bệ hạ không cần xem mặt mũi đứa nhỏ, trái lại cho ta một cơ hội chính tay nuôi nấng hài tử trưởng thành!”.

End 10

## 11. Chương 11

### CHƯƠNG 11

Thái y trong lòng vừa giận vừa chua xót, mấy lần muốn mở miệng lại không biết phải nói gì. Trái lại Thu Nhi lại là người mở lời trước, an ủi vị Thái y đang hết sức phiền não: “Thái y, sau này ta và đứa nhỏ đều phải làm phiền ngài! Nếu có một ngày bệ hạ quên chúng ta, ngài nhất định phải nhớ chúng ta! Không có ngài chắc chắn ta không có cả cơ hội được nhìn đứa nhỏ!”.

“Đương nhiên Thu Nhi, ngươi là hài tử ta quan tâm! Ta sao có thể mặc kệ ngươi được!”.

“Có những lời này của ngài là ta an tâm rồi!” Thu Nhi vui vẻ cười nói.

Từ ngày đó đến nay đã nửa năm trôi qua, hết thấy gió êm sóng lặng, bệ hạ tuy rằng chưa từng tới, nhưng Thu Nhi và đứa nhỏ đều có cái ăn, cái mặc đầy đủ, ngày dài cũng thêm phần khoái hoạt. Không cần hàng đêm giúp bệ hạ tâm hoan, thân mình Thu Nhi được Thái y điều trị dần có khởi sắc. Đối với Thu Nhi, hiện tại này đã vô cùng thỏa mãn, nét cười mỗi ngày đều hiện lên trên mặt.

Ngày ngày hần mang đứa nhỏ ra sân chơi đùa, cho tới bây giờ cũng chưa lần nào xuất môn. Hần tận lực không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, hi vọng tất thấy mọi người quên đi trong thâm cung còn tồn tại hai người bọn họ. Chỉ tiếc rằng, có một số việc muốn tránh cũng không tránh được.

Ngày nọ, Phúc tổng quản cực kì lo lắng chạy tới Thanh Tú cư, nói bệ hạ tìm hần có việc! Thu Nhi có dự cảm chẳng lành, liền giữ chặt Phúc tổng quản hỏi: “Phúc công công, ta như thế nào cũng không vấn đề gì, nhưng đứa nhỏ liệu có liên lụy không? Ta không dám nói nó là con rồng, nhưng ít ra...”.

Phúc tổng quản đỏ hồng hai con mắt, cầm tay Thu Nhi nói: “Thu Nhi, ngươi ở bên cạnh bệ hạ mười năm, trong lòng bệ hạ có ngươi, chỉ là có một số việc cũng không phải Người muốn quản liên quan được. Đứa nhỏ này giao cho ta, chờ sau này hần lớn lên, ta liền giúp hần trở thành thị vệ, ngươi nói có được không?”.

Thu Nhi gật đầu, nói Phúc công công chờ một chút để hần thay trang phục.

Tử quần áo hần có một bộ áo choàng màu thanh thiên Hoàng Thượng ngự ban. Bệ hạ nói Người thích nhìn bầu trời, trong tên hần lại có một chữ “Thu”, liền thưởng hần một bộ áo choàng sắc màu như trời thu phiêu đăng. Thu Nhi hi vọng mặc bộ quần áo này vào có thể gợi lại chút kỉ niệm trong lòng bệ hạ.

Trong tẩm cung là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cùng các vị quý phi nương nương. Thu Nhi quỳ xuống đất hành lễ cũng không dám một lần ngẩng đầu. Lan phi ngồi một bên liền châm chọc khiêu khích: “Aí chà, biết chính mình làm sai, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên sao!” Thu Nhi không để ý tới Lan phi, ngẩng đầu trực tiếp nhìn phía Đồng Quang đế.

Đồng Quang đế chột dạ dời đường nhìn, hướng Hoàng Hậu bên cạnh nói: “Mang Tiểu Đông Tử lên đi!” Hoàng Hậu tao nhã vuốt cằm, cho người mang Tiểu Đông Tử vào điện.

“Tiểu Đông Tử, Thu Nhi sai ngươi làm cái gì, trước mặt bệ hạ liền khai thật cho ta!” Không giống Lan phi trắng trợn trào phúng, lời nói của Hoàng Hậu luôn đoan trang nhưng ẩn chứa nhẹ nhàng lãnh ý.

Tiểu Đông Tử khẽ liếc mắt sang Thu Nhi, cúi đầu dứt khoát nói: “Hôm qua, chủ tử nô tài sai nô tài đem một lọ thuốc bột, bỏ vào canh của Liễu công tử!”.

“Ngươi cũng biết đó là thuốc bột gì sao?” Hoàng Hậu hỏi tiếp.

“Nô tài không biết, nô tài chỉ biết chủ tử đem hai loại thuốc bột trộn lẫn vào nhau!”.

Hoàng Hậu thoáng hạ thấp người, hướng Đồng Quang để bên cạnh rồi nói: “Hôm qua nô tì đã cất công đến hỏi Thái y, theo vị Thái y kia, hai loại bột này nếu trộn lẫn vào nhau xác thực có thể khiến người ăn trí nhân vu tử!”

Đồng Quang để đạo thanh nói Hoàng Hậu vất vả, lại quay sang hỏi Tiểu Đông Tử: “Thu Nhi biết hai loại được kia có thể khiến người ta trí nhân vu tử sao?”

Tiểu Đông Tử cắn chặt răng, nói: “Biết!”

Cuộc thẩm vấn trăm ngàn chỗ hở, đơn giản chính là tìm một cái cớ đem Thu Nhi thành con tốt thí chết thay. Uẩn khúc này Đồng Quang để đương nhiên hiểu, hung thủ đích thực chính là những nữ nhân đẹp để quý giá đang ung dung ngồi vây quanh hần đây! Các ả nữ nhân chỉ cần dụng một chiêu mượn dao giết người, đủ thông minh cũng đủ ngoan độc, một mũi tên giết chết hai con chim! Hôm qua nếu Liễu Lang không phải nhất thời nảy lòng tham, vừa uống nửa bát canh đã chạy đi vẽ tranh, như vậy các nàng liền thành công diệt trừ đủ hai người.

Nếu vì một Thu Nhi mà đắc tội chúng phi tần là mất nhiều hơn được. Đồng Quang để vốn không hề quên vô số đêm xuân người kia ở bên hần, cho dù không cần món đồ chơi cũ, hần cũng mong nó có nơi để trở về. Hần vốn định làm cho Thu Nhi áo cơm không lo, ở trong thâm cung của hần mà sống hết quãng đời còn lại, không nghĩ tới nhóm phi tử kia lại như thế đuổi tận giết tuyệt.

Đồng Quang để nhìn Thu Nhi thật lâu, thật sâu, cuối cùng bất đắc dĩ đứng lên, cao giọng tuyên bố nói: “Thu Nhi lớn mật, đổ kị thành hận, mưu hại tính mạng Liễu Lang. Người đâu, mau đem tên tiện nhân này đi cho trẫm, ngày mai ban thưởng một ly rượu độc!”

## 12. Chương 12

### CHƯƠNG 12

Cả quá trình thẩm vấn Thu Nhi đều một mực yên lặng không lên tiếng, sau khi Đồng Quang để tuyên bố tội trạng mới mở miệng: “Bệ hạ, Thu Nhi biết tội! Người có thể niệm tình Thu Nhi đã cố ý ăn năn mà mở cho Thu Nhi một con đường sống?”

“Thu Nhi, người phạm chính là tử tội! Hiện tại xin khoan dung đã quá muộn rồi” Hoàng Hậu nói.

Đồng Quang để do dự, hần vốn không có ý định xử tử Thu Nhi, hần quyết định trước tiên lặng yên nhìn xem phản ứng của mấy nữ nhân này. Tâm tư Đồng Quang để Phương quý phi đều nhìn được, thức thời nói: “Bệ hạ, nương nường, nô tì thực ra có một biện pháp, không biết có nên nói hay không?”

Được Đồng Quang để và Hoàng Hậu cùng đáp ứng, Phương quý phi nói tiếp: “Nếu Liễu công tử đại nạn không chết, chúng ta cũng không nhất thiết phải đại khai sát giới! Ý nô tì là, chúng ta đem Thu Nhi xuất cung mặc hần tự sinh tự diệt, mọi người thấy như thế nào?”

Phương quý phi là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất. Nàng giỏi nhất chính là nhìn người đoán ý, trực Thu Nhi ra cung với Đồng Quang để mà nói quả thật đã mở ra một đường lui không đến nỗi nào.

Thân mình Thu Nhi đặc thù, kiên không thể chọn, thủ không thể đề, nếu li khai Thái y, cho dù xuất cung cũng không có bao nhiêu hi vọng sống sót, thể chất sinh dục một khi bị ngoại nhân phát hiện, khả năng sống càng thấp hơn.

Đồng Quang để trái lo phải nghĩ, mạng sống Thu Nhi chính là do Yến thái y nhật về. Mà hiện tại Yến thái y đang ở trong phủ lão Vương gia chữa bệnh, chưa quá mười ngày nửa tháng chưa thể về. Không cần phải dùng đầu nghĩ cũng biết đây là kiệt tác nhóm phi tần của hần. Không cần tự tay giết chết Thu Nhi, trong lòng Đồng Quang để thư thái hơn rất nhiều, sau khi nói linh tinh một hồi liền gật đầu chuẩn tấu.

Cửa cung nguy nga “chi nha” một tiếng, Thu Nhi bị đẩy ra ngoài, lại “chi nha” một tiếng liền khép lại. Ngoài cung đường đi thẳng tắp tựa như kéo dài tận chân trời, với Thu Nhi thật sự rất xa lạ. Men theo chân tường mà đi, Thu Nhi liền cân nhắc những ngày sau này.

Thu Nhi muốn gặp Yến thái y, được như vậy thì thật tốt, thân mình hần như thế sao có thể rời khỏi Yến thái y đây? Thế nhưng Yến thái y đang ở nhà lão Vương gia, đợi Thái y trở về ít nhất phải mười ngày nữa. Nếu hần không ăn không uống ngồi đây chờ có thể hay không sẽ tử diệu?.

Giống hệt trong cung, bầu trời ngoài này cũng rất trong, rất xinh đẹp, thế nhưng bên người đã không còn Hoan Nhi cùng hần ngắm mây nhìn trời, gió lạnh cũng vô tình mặc kệ hần mà lướt qua thân.

Sáng sớm, các vị đại nhân thượng triều. Một ít người trong số họ đã từng gặp Thu Nhi, các vị quyền thần nhìn Thu Nhi ngồi dưới chân tường đều cực kì kinh ngạc.

Qua giờ Ngọ, nhóm đại nhân tan triều trở về nhà. Không còn giống lúc sáng, ánh mắt nhìn chăm chú vào Thu Nhi lúc này đều mang theo tia \*\*\* dục.

Thu Nhi một ngày không ăn không uống, ánh mắt vô lực hạ nơi chân tường. Đột nhiên có một người tới gần hần, thân thủ vỗ vỗ bả vai hần, nói: “Tướng quân nhà ta hỏi người, có nguyện ý tới Tướng quân phủ làm việc hay không?” Thu Nhi nhắm mắt, hướng theo tay người nọ nhìn về phía cách đó không xa, liền thấy một người ngồi trên tuấn mã. Người này Thu Nhi biết, hần là Tả tướng quân Tống Di. Yến hội ngày ấy hần ngồi bên cạnh Hoàng Thượng.

Có người lưu hần, không cần ở đây ăn đói mặc rách, Thu Nhi sao có thể không đáp ứng.

Hần vịn tường đứng lên, cõi lòng đầy hi vọng theo tướng quân trở về nhà.

Đến Tướng quân phủ, Tống Di liền cho gọi thị đồng, quản gia, cùng vài quản sự, phó dịch, để bọn họ gặp Thu Nhi, phân phó Thu Nhi công việc cần làm.

Trong lòng Thu Nhi vô cùng cảm kích vị tướng quân đã cứu hần, vừa vào phòng liền kích động quỳ xuống đất, dập đầu: “Đa tạ ân cứu mạng của tướng quân, sau này khi mọi chuyện ổn thỏa, Thu Nhi liền toàn tâm toàn ý hầu hạ tướng quân. Thu Nhi không sợ đau, tất thảy đều tùy tướng quân tận hứng!”.

Từng lời Thu Nhi nói đều bị quản gia cùng các quản sự nghe rõ ràng, Tống Di xấu hổ nhìn chung quanh liền thấy bao nhiêu con mắt ái muội. Hần liền ngay lập tức giáo huấn Thu Nhi, nói: “Hỗn trưởng nhà người, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”.

“Nhận việc...chính là...việc trên giường!” Thu Nhi không biết chính mình nói sai cái gì.

Quản gia nghe vậy tức thì phòng mang trợn mắt tức giận, các vị quản sự cho dù trong lòng đang cười, trên mặt vẫn phải cố gắng trưng ra vẻ nghiêm túc. Tống Di thì mặt đỏ như quả cà chua, nam sủng chết bầm này thế nhưng không để lại cho hần chút mặt mũi, thế nên chửi ầm lên: “Đồ hạ tiện nhà người, ngoài lên giường ra thì còn biết cái gì! Bản tướng quân hảo ý đem người về nhà, nghĩ cho người một cơ hội trọng sinh, người lại không có tâm sửa đổi, quản gia, người liền lôi hần vứt ra ngoài cho ta!”.

## 13. Chương 13

### CHƯƠNG 13

Dường như nghe thấy sét đánh giữa trời quang, Thu Nhi mờ mịt nhìn ân nhân cứu mạng của mình. Hoàng Thượng thích nhất nghe người ta nói những lời ấy, hôm nay hần nhìn chúng đại thần cũng là ánh mắt tương tự. Hần rốt cuộc nói sai cái gì rồi? Chẳng lẽ bởi vì nơi này nhiều người sao? Nhưng Hoàng Thượng thích nhất ở trước nhiều người như vậy nghe những lời nói thần phục! Thu Nhi có chút hối hận mình quá lỗ mãng.

Thế nhưng đây cũng chẳng phải ước muốn của hần, điều hần muốn chỉ là có thể ở lại nơi đây, hần cần phải có một nơi trú ngụ, hần còn phải sống mà đi tìm Yến thái y.

Mất thấy vài người vạm vỡ đi về phía mình, Thu Nhi liền cúi người, cố sức dập đầu nói: “Thu Nhi nhận tội, Thu Nhi nên bị phạt, Thu Nhi không hiểu ý tốt của tướng quân! Cầu tướng quân đại nhân đại lượng, bỏ qua cho Thu Nhi lần này. Sau này Thu Nhi chắc chắn sẽ thay đổi triệt để, tuyệt đối không phụ kì vọng của ngài.”

Người này trước sau xoay chuyển quá nhanh, quản gia nhíu mày, đối tướng quân nói: “Tướng quân, chúng ta có thể thảo luận một chút rồi từ từ quyết định được không?”

Quản gia theo tướng quân ra sau bức bình phong, hỏi tướng quân: “Thiếu gia, người này rốt cục là như thế nào mà đến đây? Hắn không phải con cái nhà bình thường đúng không? Ngài không phải là dẫn một tiểu quan về nhà đấy chứ!”

“Không hổ là Bảo thúc, ánh mắt quả nhiên sắc bén, người nọ quả thật là tiểu quan, chẳng qua hắn chỉ hầu hạ một người, đó chính là đương kim Hoàng Thượng!”

Quản gia ngạc nhiên, mang theo khuyên can nài nỉ: “Thiếu gia, chúng ta không thể rước về một cái phiền toái! Người này trăm ngàn không thể lưu!”

Tổng Di hạ khẩu khí nói: “Người đó cũng là kẻ đáng thương. Bệ hạ vẫn luôn đùa bỡn hắn, bây giờ có tân hoan liền vứt hắn ra ngoài tự sinh tự diệt. Người có thể yên tâm, bệ hạ đã không cần đến hắn. Cho dù cần, chúng ta đưa hắn trở về là được, cũng có mất gì đâu!”

Quản gia vẫn cảm thấy không ổn, tướng quân không cho là đúng nói: “Yên tâm đi, bệ hạ tuy rằng si mê, nhưng Người là minh quân, sẽ không vì một nam sủng mà làm việc không cần thiết!”

Cứ như vậy Thu Nhi được giữ lại, lời nói kia cũng cứ như vậy mà lan truyền khắp Tướng quân phủ đều biết. Thị đồng Tổng Lâm không nói cho mọi người Thu Nhi được nhốt từ trong cung, cho nên mọi người đều rỉ tai nhau Thu Nhi là tiểu quan chạy trốn. Cũng bởi vậy họ đều khinh thường Thu Nhi, bọn họ ngay cả cái tên cũng cảm thấy ghê tởm. Tướng quân ngại phiền toái, thuận miệng nói: “Hắn bị người ta vứt bỏ, kêu là Di Thu đi!”

Mọi người nghe xong, càng thêm tin tưởng vững chắc Thu Nhi là tiểu quan, cũng càng thêm khinh bỉ hắn, bất kể việc gì mệt nhọc bần thủ đều cho hắn làm. Nhưng mà Thu Nhi, chỉ cưỡi không nhắc nổi búa, mức nước xô kéo chẳng lên, được vài ngày việc gì cũng làm không thiếu, lại không hoàn thành được bất kể việc gì, không ngừng khiến người ta cảm thấy phiền toái. Tướng quân liền dặn dò trong ngoài phủ không nên chán ghét hắn, cuối cùng mọi người phạt hắn quét sân, một người phải quét hết toàn bộ phủ đệ.

Bởi vì không có người nào đồng ý ngủ cùng Thu Nhi trong một gian phòng, mọi người liền đẩy hắn cho Tổng Lâm. Tổng Lâm không được tự nhiên để Thu Nhi vào, đáy lòng cũng đầy một bụng khinh bỉ. Hắn tuy rằng biết Thu Nhi là nam sủng, làm việc gì cũng không thông thạo là lẽ tự nhiên, thế nhưng chán ghét vẫn là chán ghét! Hơn nữa, hắn còn phát hiện thời điểm Thu Nhi ăn cơm chỉ chọn ba bốn món cơm thừa, chắc hắn ăn sơn trân hải vị đã quen, giờ ăn không vô hoa màu ngũ cốc!

Tổng Lâm không muốn quan tâm Thu Nhi, ấy vậy mà Thu Nhi lại có việc nhờ đến hắn!

Tới nơi này mấy ngày nay, hắn ăn cơm thì ít làm việc thì nhiều, thân thể liền suy yếu. Tính tính ngày tháng có lẽ Yến thái y đã trở lại, Thu Nhi muốn nhờ Tổng Lâm giúp hắn tìm Yến thái y.

Một ngày, rốt cuộc Thu Nhi cũng tìm được cơ hội cùng Tổng Lâm nói chuyện, nhắc đến vấn đề đi tìm Thái y, Tổng Lâm liền vụn vặt không kiên nhẫn nói: “Sao ngươi cứ phải tơ tưởng tới nam nhân như vậy! Nếu muốn sống sót thì cố mà làm việc cho tốt, kén cá chọn canh cái nỗi gì! Ngươi hãy nghe cho kĩ, mặc kệ ngươi trong cung đã hưởng cái loại phúc gì, nếu đi ra ngoài thì phải làm việc mới mong nuôi sống cái thân!”

Thu Nhi vì chính mình mà biện giải, nói: “Ta không phải ý tứ này, cơ thể của ta thật sự không thể rời Yến thái y.”

Tổng Lâm càng thêm xem thường nhìn Thu Nhi, về sau không hề để ý tới hắn.

Nửa tháng trôi qua, Thu Nhi đang quét rác thì đột nhiên té xỉu, quản gia đi mời đại phu, tùy tiện bốc vài vị thuốc. Thu Nhi mang hi vọng mà liều mạng uống được, kết quả thuốc này chẳng những không trị được bệnh, ngược lại khiến hắn lại thêm đau bụng liên hồi.

## 14. Chương 14

### CHƯƠNG 14

Nửa đêm, Thu Nhi bụng đau như cắt, như thế nào cũng không ngủ được, liền đến gần Tống Lâm nhẹ nhàng lay tỉnh hắn. Tống Lâm vừa giật mình thức giấc đã tá hỏa kéo chăn dịch sát về đằng sau, hấn cho rằng Thu Nhi phi lễ hắn.

Thu Nhi rút tay lại, ôm bụng nói: “Cầu người cứu ta, giúp ta đi tìm Yến thái y, bệnh của ta chỉ Thái y mới trị được!”.

Tống Lâm hoảng sợ nói: “Người còn không trở về, ta liền đi ra ngoài! Yến thái y kia ta sẽ giúp người tìm xem. Người ra chỗ khác mau! Về chỗ người mà ngủ!” Ở cùng một phòng như vậy, Tống Lâm lo hắn sẽ nửa đêm lặng lẽ sờ mó ổ chăn của mình.

Thu Nhi xấu hổ lui trở về, Tống Lâm chờ một lúc mới nằm về chỗ, bị Thu Nhi dọa một trận khiến hắn không sao ngủ được.

Nghe Thu Nhi bên cạnh ầm ầm tiếng rên rỉ, trong lòng Tống Lâm thầm nghĩ: “Tên này cũng quá yếu ớt đi. Đau bụng mà phải đi tìm Thái y, nhấn vài ba ngày không phải là tốt rồi sao!”.

Ngày hôm sau Tống Lâm theo tướng quân tảo triều, tự nhiên không đem chuyện Thu Nhi để trong tâm trí. Trở lại Tướng quân phủ, quản gia đưa hắn được, bảo hắn đưa Thu Nhi uống. Tống Lâm mang được vào, đặt bát thuốc trước mặt Thu Nhi, nói gắt: “Uống thuốc!”

Thu Nhi suy yếu mở to mắt, khàn giọng hỏi: “Người tìm được Yến thái y rồi?”.

Tống Lâm khó chịu răn đe Thu Nhi, nói: “Người đã ra khỏi cung, đừng mơ tưởng Thái y làm gì. Hiện tại người chính là tên hạ nhân. Có bát được mà uống là tốt lắm rồi!”.

Thu Nhi nháy mắt liền ảm đạm, vô lực trĩu nặng mi mắt: “Ta không uống được kia đâu, càng uống càng đau!”.

Tống Lâm không hơi sức nuông chiều Thu Nhi, mạnh mẽ đem bát thuốc đặt trên bàn, nói: “Uống với cả không uống! Người cứ từ từ mà chờ Thái y của người đi! Xem người có thể đợi được đến bao giờ!” Hắn nửa khắc cũng không nguyện cùng Thu Nhi một chỗ, lập tức xoay người rời đi.

Tống Lâm là hy vọng duy nhất Thu Nhi tìm được, hắn không thể cứ như vậy bỏ lỡ. Bằng bất cứ giá nào Thu Nhi cũng phải thử: “Cơ thể ta không giống cơ thể các người. Thuốc này không trị được bệnh của ta, không tin ta uống cho người xem! Nếu bệnh ta trở nên trầm trọng, người sẽ tin tưởng ta một lần được chứ?” Thu Nhi cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Đến buổi chiều, quả nhiên Thu Nhi sốt cao, còn đau tới co ro thành đống, nhìn đầu Thu Nhi lấm tấm đầy mồ hôi, Tống Lâm có chút tin tưởng lời hắn nói. Thế nhưng hiện tại hắn cũng chẳng có cách nào tìm Thái y!

Ban đêm Tống Lâm mất ngủ, tiếng Thu Nhi rên rỉ mỏng manh mà yếu đuối, nghe như ai oán như van lơn, ầm sâu lại có chút mê người. Đến nửa đêm Thu Nhi an tâm, Tống Lâm mới thiêm thiếp được một chút.

Buổi sáng, trước khi Tống Lâm vào triều liền nhìn thoáng qua Thu Nhi. Thu Nhi sắc mặt xám ngoét, ánh mắt trũng sâu không giống người, sợ tới mức Tống Lâm vừa nhìn đã liên tục thụt lùi về sau.

Hắn nghĩ chạy đi tìm quản gia, lại muốn trước tiên xác định tình hình một chút, thế nên mới cả gan kiểm tra hơi thở người trước mặt. Biết Thu Nhi còn sống. Tống Lâm nhẹ nhàng thở ra, quyết định hôm nay phải giúp hắn đi tìm Thái y.

Trong lúc tướng quân vào triều thì Tống Lâm đi tìm Thái giám, nói tướng quân tìm Thái y có việc, liền một đường thuận lợi được người ta dắt tới viện Thái y.

Khi ấy nhóm Thái y đang vây quanh thảo luận cái gì đó, Tống Lâm gõ hạ môn, hướng bên trong gọi: “Xin hỏi Yến thái y...à...ý ta là Ngôn thái y...” Tống Lâm nhất thời không nhớ nổi họ của vị Thái y kia.

May mắn có một vị Thái y trả lời hắn: “Thái y trong viện không có ai họ Ngôn, tề nhân họ Yến, nhưng hình như chưa từng qua lại cùng tướng quân!”.

Tống Lâm hưng phấn, đối Yến thái y nói: “Thái y có thể ra ngoài nói chuyện được không?”.

Yến thái y theo Tống Lâm ra cửa, tới nơi tương đối yên tĩnh, Tống Lâm nói: “Thái y có biết một tên nam sủng tên Thu Nhi?”.

“Thu Nhi?” Yến thái y kinh hô, “Thu Nhi còn sống, hắn ở nơi nào?”.

“Tướng quân đem hắn về Tướng quân phủ, Thu Nhi bảo ta tới tìm ngài...”.

Chưa chờ Tống Lâm nói xong, Yến thái y liền ngắt lời, sốt ruột hỏi: “Thu Nhi bị bệnh có phải không? Thân mình hắn làm sao có thể chống đỡ lâu như thế! Vị huynh đệ, người chờ ta chuẩn bị một chút, ta cùng người lập tức tới Tướng quân phủ!”.

Thái y này đúng là tính cách nôn nóng, Tống Lâm ngăn cản, nhìn hắn nói: “Thái y ngài an tâm, không có gì phải gấp, muốn về cũng phải đợi Tướng quân nhà hạ tướng cùng về! Tại đây chờ một lúc là được!”.

Yến thái y vội vàng thu thập hòm thuốc, lo lắng bất an cùng Tống Lâm chờ ở cổng. Tướng quân vừa ra, nhìn thấy Thái y thì thập phần kinh ngạc, Tống Lâm giải thích một hồi, tướng quân chỉ nhún mày, cũng không hỏi lại hắn.

## 15. Chương 15

### CHƯƠNG 15

Vừa vào Tướng quân phủ, Thái y liền thúc Tống Lâm dẫn thẳng tới phòng ngủ Thu Nhi, cùng lúc này quản gia và lang trung cũng đến.

Yến thái y tới bên người Thu Nhi, nhìn hắn giống hệt một con thú nhỏ bị trọng thương nằm thu lu một góc, đầu đầm mồ hôi, môi khô nứt nẻ, mày nhíu chặt, trong lòng lão không khỏi run lên.

Yến thái y trèo lên giường, cẩn thận đem Thu Nhi ôm vào trong lòng, thâm tình nói: “Thu Nhi, Thu Nhi, ta tìm được người rồi! Nhấn nhện một chút, mọi chuyện rồi sẽ ổn!”.

Thu Nhi cố hết sức mở mắt ra, thấy Thái y liền mỉm cười, nói: “Thái y, ta cũng không dám nghĩ có thể gặp được ông! Hoan Nhi sao rồi? Ta nằm mơ thấy nó! Nó đã biết ngồi chưa?”.

“Chúng ta chữa bệnh trước đã, chờ người khỏe hơn lại từ từ nói tiếp, được không?” Thu Nhi ngay cả một câu đầy đủ nói cũng thực khó khăn. Thái y rất sợ, không biết nếu duy trì mấy ngày nữa Thu Nhi sẽ thế nào! Sờ sờ bụng Thu Nhi, lại bắt mạch cho hắn, Thái y hỏi lang trung trước mặt: “Có thể nói cho ta, người cho Thu Nhi uống những được gì rồi không?”.

“Không có gì đặc biệt, chỉ là chút quán thông được, bởi vì không hữu hiệu nên sau đó cho hắn ăn tiếp ba đậu!” Lang trung đáp cụ thể.

Thái y thở dài, nói: “Mấy thứ kia đối với hắn đều vô dụng, chỉ có thể tăng thêm đau đớn! Mọi người đều đi ra ngoài đi, ta cần tắm cho hắn, các người ở trong này không tiện! Vị huynh đệ kia, giúp ta đem ít được này đi sắc được rồi!” Thái y từ trong hòm thuốc lấy ra một bao được đưa cho Tống Lâm.

Thái y giúp Thu Nhi cởi quần nằm nghiêng trên giường, từ trong hòm thuốc lấy ra một cái ống trúc hình dạng kì quái, tại phía bên trên ống trúc gắn một bơm khí có vòi dài chừng một tấc, phía bên này ống trúc có một chiếc van. Thái y hạ ống trúc xuống, chậm rãi đem vòi ống bơm cắm vào mạch huyệt Thu Nhi, đầu có van dìm ngập trong nước, rồi mới mở van, bóp bình hút khí đem nước đẩy mạnh vào trong cơ thể.

Thái y làm hết sức nhẹ nhàng, như vậy Thu Nhi có thể chậm rãi thích ứng biến hóa của cơ thể. Ước chừng khoảng một khắc, Thái y đem bơm khí rút ra, đỡ hắn xuống giường ngồi vào bồ thưng. Thu Nhi tựa trên người Thái y, đau bụng khiến hắn cả người đều vô lực. Hắn từ nhỏ tới lớn đã quen súc ruột như vậy, chính là lần này không quá thuận lợi, dường như đau tới mức bụng luôn rút gân.

Tống Lâm khi đưa thuốc trở về liền nhìn thấy Thu Nhi đang rúc trong lòng vị Thái y, mùi lạ cùng tình cảnh ghê tởm trước mắt đều khiến Tống Lâm cảm thấy buồn nôn. Hắn buông chén thuốc, liền bước nhanh rời khỏi căn phòng.

Sau khi được Thái y trị liệu, thân mình Thu Nhi thư thái hơn rất nhiều, ăn được xong liền nặng nề ngủ. Thái y đắp lại chăn cho hần, thầm nghĩ Thu Nhi cứ ở Tướng quân phủ như vậy cũng không phải kể lâu dài, hần quyết định thương lượng cùng tướng quân, đem Thu Nhi trở về nhà mình.

Thái y rời phòng, thấy Tổng Lâm ở chuồng ngựa cách đó không xa, liền bước lại đối Tổng Lâm nói: “Vị huynh đệ, có thể chỉ ta đường tới chỗ tướng quân không?”

“Ngài có việc gì?” Vừa nghĩ tới tình cảnh kia, Tổng Lâm vẫn là một trận buồn nôn.

“Ta muốn chuộc thân cho Thu Nhi, thế nên cần thương lượng cùng tướng quân một chút!”

Tổng Lâm vừa nghe liền mở cờ trong bụng, cuối cùng hần cũng thoát khỏi cái tên “di thu” kia, nhiều ngày như thế hần chịu đủ rồi!

Tổng Lâm lòng tràn đầy vui mừng dẫn Thái y đi tới thư phòng của tướng quân. Thái y hướng tướng quân hành lễ xong liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tướng quân, ta muốn chuộc thân cho Thu Nhi! Đứa nhỏ kia từ bé đã mệnh khổ, ta muốn cho hần ở bên ta hưởng thụ những ngày sau này thật thoải mái!”

Tướng quân có chút hờn giận, chẳng lẽ Di Thu ở Tướng quân phủ chính là chịu tội hay sao? Thế là lạnh nhạt nói: “Ý Thái y là chúng ta không dưỡng nổi hần?”

Thái y liền giải thích: “Tướng quân, tại hạ không có ý tứ đó! Chẳng qua thân thể Thu Nhi về cơ bản đã muốn vứt đi, để hần trong phủ cũng không làm được cái gì!”

“Vứt đi, là ý gì?” Biểu hiện của Di Thu ở trong phủ hần cũng nghe được sơ sơ, lần này thấy Thái y nói liền sinh lòng hiếu kì. Thái y lắc đầu thở dài, liền ngồi xuống chậm rãi kể.

“Thu Nhi ước chừng 3 tuổi thì bị đưa vào cung làm thái giám, lại vì diện mạo xinh đẹp mà bị đưa đi dạy dỗ để trở thành nam sủng của bệ hạ. Khi đó ta vừa làm Thái y, chưa đủ tài cán vì bệ hạ và nhóm nương nương xem chán, thế nên mới được người ta điều tới chỗ cho nam sủng xem bệnh!”

“Nga? Bọn họ thường xuyên sinh bệnh sao?” Tướng quân tò mò hỏi.

“Lúc ban đầu ta từng cảm thấy may mắn thay bọn nhỏ, cảm thấy dù sao chúng ít nhất vẫn bảo tồn được gốc rễ nam nhân, sau đó lâu dần ta không còn nghĩ như vậy nữa. Làm thái giám, phần nam nhân bị phế bỏ. Làm nam sủng, ngay cả phần người cũng chẳng còn!”

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16

“Nga? Xin ngài chỉ giáo?” Tướng quân rất muốn biết Thu Nhi làm thế nào lại có đứa nhỏ, lần đó bệ hạ đem Thu Nhi ra khoe thật sự dọa hần chết khiếp.

Thái y không biết tâm tư tướng quân, cứ thế thành thật kể lại quá trình từ lúc Thu Nhi còn bé, như thế nào bị nhóm thái giám ngâm trong được thủy mềm hóa cơ, như thế nào bị đặt lên giường tôi luyện hậu huyết thật mềm dẻo, như thế nào bị trói ở giường huấn luyện tiếng kêu rên cho thật mê đắm lòng người...

Tướng quân và Tổng Lâm càng nghe thân mình càng lạnh. Tổng Lâm vẫn nghĩ rằng Thu Nhi ở trong cung hưởng cuộc sống cẩm y ngọc thực, chưa từng nghĩ tới lại bị thảm như vậy. Còn tướng quân, hần từ nhỏ ở trong quân doanh lớn lên, thường xuyên thấy tù binh phản đồ thụ phạt, hần nghiệm tưởng tư hình quan đã là kẻ thực tàn nhẫn, bây giờ nghe tới thật sự còn chưa tàn nhẫn bằng thái giám trong cung.

Nói đến lại thương tâm, Thái y cảm thán nói: “Vì để bệ hạ thoải mái, cơ bọn nhỏ đều bị cải biến không còn chút khí lực gì. Thời điểm trưởng thành, chưa cần nói tới con gái, chỉ sợ ngay cả trẻ con cũng không bằng, cho nên Thu Nhi ở trong phủ muốn làm cũng làm không nổi việc nặng. Thế nhưng, nói thật, những việc này cũng chưa tính là gì...”

Tướng quân nghe thấy, không khỏi nuốt nước miếng: “Còn cái gì nữa!”

Thái y nhìn nhìn tướng quân, lại nói tiếp: “Người này cũng không phải muốn ăn uống cái gì cũng được, thân mình Thu Nhi ăn không được cũng lập không ra! Hần 8 tuổi bắt đầu phụng dưỡng bệ hạ. Vì để chắc

chấn thân thể sạch sẽ, trước khi bệ hạ đến đều phải súc ruột làm sạch hậu huyết, thời gian kéo dài, Thu Nhi liền dần dần không thể tự bài tiết. Năm trước, khi ta đang súc ruột cho Thu Nhi thì bệ hạ đột nhiên đến. Bệ hạ cảm thấy như vậy rất thú vị, ra lệnh cho ta phải tận lực đem thật nhiều nước thuốc vào trong bụng Thu Nhi súc. Sau đó bụng Thu Nhi thật sự phình lên, bệ hạ lại cảm thấy thú vị, bắt Thu Nhi giữ nguyên như vậy!”.

“Trời ạ!” Tướng quân đầu tiên cảm thấy khó tin, sau lại nghĩ tới Hoàng Thượng có thể khiến nam nhân sản tử thì còn cái gì mà không tin được.

Thái y rầu rĩ tiếp tục nói: “Huyết khẩu bị bệ hạ bít kín bằng nút lọ, Thu Nhi trên dưới không thông, bụng thường xuyên quặn đau, cái gì cũng ăn không vô, chờ bệ hạ không còn hứng thú, Thu Nhi còn không đủ nửa cái mạng! Từ đó đến nay tất cả sinh hoạt Thu Nhi đều không thể tự mình sắp xếp.”

“Kia hần...” Tướng quân ngẩng đầu nhìn Tống Lâm, nói với hần: “Người tới xem Di Thu, nếu hần tỉnh liền đến thông báo!”.

Tống Lâm đầu óc loạn thành một đoàn, hồ đồ đáp rồi liền phiêu ra thư phòng, tướng quân thấy bốn bề vắng lặng mới hỏi tiếp: “Thái y, hiện tại không có người, ta khẩn khoản không biết nam nhân thì sinh đứa nhỏ kiểu gì! Nói thực, yến hội lần đó bệ hạ gọi Di Thu tới thật sự khiến ta kinh hồn táng đảm! Di Thu thật sự có thể sinh đứa nhỏ sao? Đứa nhỏ kia thật sự đã được sinh hạ rồi à?”.

Thái y chợt tỉnh ra, nguyên lai điều tướng quân quan tâm là cái này, thế mà hần đã hi vọng tướng quân cũng sẽ quan tâm Thu Nhi! Thái y cảm thấy thực thất vọng. Những nam nhân quyền cao chức trọng này cơ bản đều thừa hơi lấy tâm mà cảm thông cho số phận nam sủng bọn họ!

Yến thái y bất mãn nói: “Thật không dám giấu diếm, tại hạ cũng không biết Hoàng Thượng làm cái gì trên người Thu Nhi mà có thể khiến hần dưng dục hải tử! Hơn nữa Hoàng Thượng không nói cho ngài, sao có thể nói cho một tên Thái y nho nhỏ như ta!”.

Nhận được đáp án này khiến tướng quân thất vọng không thôi, chuyện này thực ra hần cũng từng hỏi qua Hoàng Thượng, nhưng Người chỉ cười ha ha xoay xoay chén rượu, ái muội nói mình chính là con trời, cho nên làm gì có cái gì không làm được. Dùng lý trí Tống Di cũng đủ hiểu loại chuyện trái luân thường này vẫn là càng ít người biết càng tốt, bất quá hần thật sự rất tò mò chân tướng sự thật.

Tống Lâm không biết Thu Nhi từng sinh đứa nhỏ nhưng tất thấy kia cũng đủ khiến lòng hần phiền não, cảm thấy lúc trước không nên đối xử với Thu Nhi như vậy. Thất tha thất thế tới được cửa phòng ngủ, Tống Lâm nhìn Thu Nhi đang nằm trên giường ngủ say, trong lòng thật không thể nói rõ là cảm xúc gì. Hai người bọn họ đều là những đứa trẻ mệnh khổ, chẳng qua là Thu Nhi bị bán vào hoàng cung còn hần bị bán vào Tướng quân phủ. Bọn họ vốn dĩ giống nhau, hần được an bài làm thị đồng còn Thu Nhi bị an bài làm nam sủng, những thứ này đều không phải là thứ bọn họ có thể lựa chọn. Hần làm gì có quyền làm khó Thu Nhi!

## 17. Chương 17

### CHƯƠNG 17

Tống Lâm nghĩ lại những lời nói quá đáng của mình mà xấu hổ, hần thề chờ sau khi Thu Nhi tỉnh lại sẽ đối xử với Thu Nhi thật tốt.

Thu Nhi mấy ngày không yên giấc, lần này vừa đặt lưng đã ngủ thật trầm. Thái y thấy sắc trời đã tối muộn đành phải tạm thời cáo từ, ngày mai lại tới chăm sóc Thu Nhi.

Ngày hôm sau thì Thu Nhi tỉnh, thân mình thật lâu chưa được thoải mái như vậy, đang muốn cuộn chân ngủ tiếp một lát, chợt nghe từ trên đỉnh đầu một thanh âm vui sướng vang lên: “Người đã tỉnh! Thật là tốt quá!”.

Thu Nhi ngẩng đầu, trông thấy Tống Lâm đang toét miệng hưng phấn nhìn hần. Ngày thường Tống Lâm vẫn luôn hồ hững, lần này Thu Nhi hồi tỉnh lại thấy hần chuyển biến bất thường làm cho Thu Nhi khó mà thích ứng.

Thu Nhi mờ mịt cúi đầu, kéo chăn lên nói: “Ân, ta tỉnh!” Lúc này trong đầu Thu Nhi bỗng có một suy nghĩ hiện lên, hần nghĩ rằng Tống Lâm cao hứng có thể là vì nguyên nhân này, liền lập tức xốc chăn lên, vừa vội vã xuống giường vừa lập tức giải thích: “Thực xin lỗi, ta đi làm việc!”

“Đừng, đừng, người hiểu lầm rồi, ta không phải có ý này.” Tống Lâm bắt lấy Thu Nhi, tức tốc giải thích: “Trước kia là ta không đúng! Ta nghĩ người ở trong cung nuôi chiều thành quen, không muốn ăn uống kham khổ cũng chẳng muốn làm việc nên nói đối xử với người như vậy! Ta không biết người...”

“Đừng nói như vậy! Ta sao lại trách người, người đối xử với ta tốt lắm! Còn tìm Yến thái y giúp ta nữa!” Tống Lâm vừa ảo não vừa mắc cỡ không thôi, làm cho Thu Nhi bất an, tay chân luống cuống, ở trong cung nếu ai đối xử với hần tốt một chút hần đều nhất nhất ghi tạc trong lòng, nay Tống Lâm lại đối với hần quá tốt như thế ngược lại khiến hần sợ hãi.

“Ta là thiệt tình giải thích, thật đấy!” Tống Lâm biết Thu Nhi đối với hần không được thoải mái, lại không biết phải giải thích như thế nào, hần không thể móc trái tim mình ra cho hần xem.

“Ta cũng thiệt tình không trách người mà, thật đấy!” Thu Nhi lo Tống Lâm nghĩ rằng hần nói dối, câu vừa rồi phá lệ dùng sức.

Thái y đứng lúc tới xem Thu Nhi, lại thấy hai người đưa nọ nhìn đưa kia thì nhau thật đấy thật đấy. Thái y liền cười ha ha cùng Tống Lâm giải thích: “Hần lớn lên ở trong cung, ngoài một số rất ít, còn lại hầu như chưa có người nào nói với hần mấy câu cho tử tế. Vậy nên so ra, có lẽ những gì người làm trước kia cũng không tính là gì!”

Thái y giải thích xong với Tống Lâm bên này, lại hướng Thu Nhi bên kia giải thích tiếp: “Vị huynh đệ này không biết hoàn cảnh của người, có thể đã nói vài câu nặng lời, người nên tha thứ cho người ta, vị huynh đệ này thật ra cũng là người tốt!”

Hai người đều bình tĩnh đại ngộ, hướng đối phương gật đầu, ngượng ngùng nở nụ cười.

Tướng quân đứng ở ngoài cửa, trong phòng xảy ra cái gì hần đều thấy rõ. Hần đi vào phòng nói với Yến thái y: “Yến thái y, ta vốn định nói với Thu Nhi mấy câu liền để ngài mang hần đi, thế nhưng hiện tại xem ra hần ở đây cũng có vẻ tốt! Trở lại quý phủ ngài, hần rồi sẽ lại được ngài bảo vệ, nếu ở lại quý phủ ta, cho hần làm chút công việc nhẹ nhàng coi như giúp hần có thể tự lập! Nếu có thể kết giao vài ba bằng hữu thì càng tốt. Ngài nghĩ sao?”

Yến thái y nghe xong cũng cảm thấy có lý, lại quay sang hỏi Thu Nhi: “Thu Nhi, người muốn cùng ta trở về hay ở lại nơi đây? Nhà của ta chỉ có một mình phu nhân, không được náo nhiệt như nơi này! Có điều nếu ở lại đây thì có nhiều thứ hơi bất tiện!”

Vấn đề này Thu Nhi không một tia do dự, đáp: “Thái y, ta quyết định vẫn ở lại chỗ này. Thu Nhi nếu đã ra khỏi thâm cung cũng nên học thêm chút bản lĩnh mưu sinh, có lẽ ở trong này có thể học được một ít!” Nói là như thế, nhưng thật lòng Thu Nhi không muốn khiến Thái y thêm phiền toái mới quyết định ở lại nơi này, làm chút việc vặt có lẽ cũng không hần không tốt.

Thu Nhi nếu đã lựa chọn, Thái y cũng không miễn cưỡng, lão lắc lắc cánh tay Thu Nhi nói: “Vậy người cứ 7 ngày thì đến nhà ta một chuyến. Thân thể mình thì chính mình phải chăm sóc thật tốt, đừng cố quá!” Thái y hiểu Thu Nhi muốn biết điều gì, hần cùng Thu Nhi ánh mắt giao hội, tâm ý nhau đôi bên đều lập tức sáng tỏ.

Tướng quân cố ý yêu cầu quản gia đối cho Thu Nhi một vài công việc thoải mái, mỗi ngày để hần quét tước thư phòng, sau đó ra vườn làm chút việc vặt. Tống Lâm để đền tội nên đã cố ý ra chợ mua một cái bếp lò nhỏ mang về nhà. Thái y nói Thu Nhi không thể ăn uống thoải mái như người bình thường, vậy nên hần mua bếp, muốn nấu mấy món canh thật dinh dưỡng cho Thu Nhi.

## 18. Chương 18

### CHƯƠNG 18

Thịnh tình như thế Thu Nhi tạm thời khó có thể nhận, mặc dù là Thái y, cảm tình giữa Thu Nhi và lão cũng là từng giọt từng giọt tích lũy mà thành, thiện ý bất ngờ ngược lại khiến Thu Nhi bối rối.

Tổng Lâm thừa dịp này cùng Thu Nhi bộc bạch nỗi lòng. Hẳn cùng Thu Nhi giống nhau, cũng là lúc còn rất nhỏ đã được bán vào Tướng quân phủ làm thị đồng, không lâu sau thì theo tướng quân đi biên cương, từ ngày đó đến giờ đều theo lão tướng quân mà lớn lên trên biên thùy, mãi tới năm trước chiến sự chấm dứt mới quay trở lại để đồ.

Tổng Lâm nói với Thu Nhi: “Kì thực chúng ta đều giống nhau, từ nhỏ bởi gia đình túng bần, người tiến hoàng cung còn ta đến biên giới. Hoàng cung ca múa mừng cảnh thái bình có lẽ so với biên cương liên tiếp chiến loạn nhìn qua có vẻ tốt hơn, vậy mà so với người, ta tuy rằng từng vài lần thụ thương nhưng ít ra còn có một thân thể khỏe mạnh, người lại ngay cả thân thể cũng không tự chủ được. Trong cuộc sống mờ mịt này chúng ta chỉ đơn giản cố hết sức tìm một nơi sinh tồn mà thôi! Điều này những kẻ ngồi trên cao kia vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được!”

“Tìm một nơi có thể sinh tồn...” Thu Nhi lẩm nhẩm, ngực chột nghẹn ngào, những cảm xúc dâng lên rồi rầm cùng một chỗ: “Nương ta nghĩ tìm cho ta một nơi có thể sinh tồn, mới đem ta đưa vào hoàng cung. Ở nơi ấy bao nhiêu chuyện từng xảy đến, cái gì ta cũng đều nhẫn nhịn, chỉ vì để tìm cho mình một nơi sinh tồn mà đem hết toàn lực chịu đựng, thế nhưng kết cục vẫn là...”

Tổng Lâm hiểu được mất mát nơi Thu Nhi, liền an ủi hân: “Di Thu, nơi này không giống hoàng cung, tướng quân là người tốt, chỉ cần người làm việc thật chăm chỉ, nơi này có thể giúp chúng ta sinh tồn! Dù sau này chúng ta muốn rời đi Tướng quân phủ cũng sẽ không chết đói! Di Thu người yên tâm, mọi người nơi đây đều rất hòa thuận, chờ bọn họ từ từ hiểu người hơn sẽ đối xử với người thật tốt! Trước tiên ta sẽ chiêu cố người. Người không cần lo lắng, những người như chúng ta giúp đỡ lẫn nhau không phải sẽ cùng sống lâu hơn hay sao?”

Lời Tổng Lâm nói khiến trong lòng Thu Nhi ấm áp, hẳn cũng là lần đầu tiên gặp được người khiến bản thân mở cửa trái tim mình. Đã từng chịu qua đủ loại ủy khuất đau khổ, Tổng Lâm giống như một cơn gió lạ cuốn vào cuộc đời hân. Bọn họ càng nói càng hợp, hai người ngồi trên giường cho tới tận hừng đông.

Trước khi Thu Nhi bắt đầu làm việc, Tổng Lâm tặng cho Thu Nhi một món đồ, là một nửa thủy dũng. Trên người không có khí lực, dùng thủy dũng thuận tiện hơn rất nhiều. Thu Nhi vừa mừng vừa sợ, mang theo bên mình thủy dũng liền bắt đầu làm việc.

Lúc tan ca thì đã chạng vạng tối, Thu Nhi và Tổng Lâm vây quanh bên bếp lò nhỏ đun bảo canh. Bọn họ không có nhiều tiền, chỉ là mua một vài gia vị cần thiết hoặc lấy nguyên liệu thừa trong phòng bếp. Tướng quân coi như có tâm, phân phó phòng bếp cấp Thu Nhi chút thịt xương đầu hoặc thịt gà cho hân nấu. Hai người đều không có kinh nghiệm nấu ăn, ba chân bốn cẳng tất ba tất bật. Ninh xong canh, hai người còn chúc nhau một chén mới bắt đầu dùng bữa.

Đến ngày Thu Nhi phải đến nhà Thái y, Tổng Lâm nói với Thu Nhi chờ tướng quân tảo triều sẽ quay trở về đi cùng hân. Thu Nhi có địa chỉ trong tay, không muốn phiền toái Tổng Lâm, hân khích lệ mình tự tìm đường là việc thật mới mẻ lại kích thích, liền nắm chặt địa chỉ mà một mình xuất môn.

Thu Nhi thuở nhỏ đã sinh hoạt trong cung, ra cung lại trực tiếp vào thẳng Tướng quân phủ, hẳn đứng giữa ngã tư đường hoàn toàn không có khái niệm gì, đầu tiên là mê mang sau thì lạc đường.

Thu Nhi rất hối hận đã không đi cùng Tổng Lâm. Ngay lúc ấy có một vị lão gia mặt mũi hiền lành đến gần Thu Nhi, nói: “Tiểu huynh đệ, người đây là muốn đi đâu a?”

Từng nhận ý tốt từ Tổng Lâm, cảnh giới Thu Nhi đã chuyển biến đột ngột, mở ra tờ giấy trong tay nói: “Lão bá, ta muốn tới nơi này!”

“Aha, nơi này ta biết, theo ta đi đi!”

Trên mặt Thu Nhi liền hiện lên vẻ mặt vui sướng, nói mấy lời cảm kích liền theo lão bá đi.

Tổng Lâm đi phía sau, xa xa nhìn thấy Thu Nhi đang cùng một lão nhân nói chuyện, rồi lại cùng người ta đi mất, trong lòng quỳnh lên, lập tức đối tướng quân nói: “Tướng quân, hình như đó là Di Thu, ta đi coi

xem thế nào!” Tình hình kia tướng quân cũng thấy được, trong lòng đang nghĩ người kia ở trong cung sinh tồn lâu sao còn có thể ngu ngốc như thế!

## 19. Chương 19

### CHƯƠNG 19

Tổng Lâm vội vàng chạy lại giữ chặt tay Thu Nhi, nói với lão giả: “Hắn là người nhà của ta, ngài có chuyện gì?”.

“Hắn đi lạc, ta định đưa hắn đoạn đường.” Lão giả kia tái mặt cười run rẩy, cúi gằm đầu liền nhanh chóng ly khai. Thu Nhi khó hiểu, nghi hoặc nhìn Tổng Lâm.

“Ngu ngốc, người xem nữa thì bị người ta bán, có biết không hả!” Tổng Lâm quát.

“Lão bá kia nói biết nhà Yến thái y!”.

Tổng Lâm tức giận kéo tay Thu Nhi: “Nhà Yến thái y ở hướng ngược lại, hắn định dụ dỗ người thôi!”.

“Hắn dụ dỗ ta làm cái gì? Ta thì có thể làm được cái gì?”.

“Trở về mà soi gương, người liền hiểu được hắn dụ dỗ người vì cái gì! Người không biết trên đời này có rất nhiều nam nhân đều giống như hoàng...” Từ hoàng vừa thốt ra Tổng Lâm lập tức phát hiện không ổn, liền lập tức nuốt trở lại bụng, im lặng kéo tay Thu Nhi đi.

Thu Nhi nghe xong mới vỡ lẽ, hận không thể một phát tát tỉnh chính mình, mới qua vài ngày yên ổn thế nào lại thiếu cảnh giác như thế!

Tổng Lâm lại cứu hắn thêm lần nữa, lúc này tâm tình Thu Nhi có một phần kinh sợ lại thêm vài phần cảm kích, những cảm xúc khó hiểu vừa nảy sinh chợt hỗn loạn trong lòng.

Thái y gia cách Tướng quân phủ cũng không xa, tầm ba con phố. Thái y gặp Thu Nhi và Tổng Lâm đến đây thì thập phần cao hứng. Đây cũng là lần đầu tiên Thu Nhi gặp Thái y phu nhân, quả nhiên giống hệt miêu tả của Yến thái y, nhiệt tình lại thân thiết, tuy rằng hơi lớn tuổi, nhưng giọng nói và trang phục tạo cảm giác rất trẻ trung.

Thu Nhi cùng Thái y vào phòng, Tổng Lâm với Yến phu nhân ở lại bên ngoài nói chuyện phiếm. Thái y xử lý cho Thu Nhi xong mới nói chuyện cùng hắn: “Ta mỗi ngày đều nhìn Hoan Nhi. Tiểu tử kia đã biết ngồi, ăn cũng nhiều lắm, thân thể phổng phao, cũng may không giống người điếm này, người cứ yên tâm! Hiện tại Tiểu Đông Tử đang chăm sóc nó, sau khi người ra cung Tiểu Đông Tử trở nên rất tiêu tụy, hắn vẫn ấy nấy với người!”.

Thu Nhi cũng không để ý, nói: “Thực ra không cần ấy nấy, đều đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như thế. Vì một nam sủng mà đắc tội nường nường là không đáng, ở trong cung giữ cho mình được cái mạng là may rồi!”.

“Vậy với Hoan Nhi người đã có tính toán gì chưa?”.

Mỗi khi nhớ tới đứa nhỏ này Thu Nhi liền tràn ngập mâu thuẫn. Nói không nhớ nó là giả, nhưng nhìn hoàn cảnh hắn hiện tại làm sao có thể chăm sóc tốt cho hài tử đây?

Thu Nhi mất nhãn mày nhíu, suy nghĩ thật lâu mới lại mở miệng nói chuyện: “Ta cũng không rõ nữa, trước tiên không nói tới chuyện làm thế nào mang nó xuất cung, cho dù là mang ra rồi, nó đi theo ta liệu có thật sự tốt? Trước khi ta đi Phúc tổng quản từng cam đoan, nói là chờ đứa nhỏ lớn hơn một chút sẽ đưa hắn đi làm thị vệ. Nếu thật sự có thể làm thị vệ, so với đi theo ta có lẽ tốt hơn nhiều!”.

“Vậy cũng được.” Vừa nói tới Tiểu Hoan Nhi, trên mặt Thu Nhi một chút cao hứng cũng chưa có, Thái y liền hảo tâm khuyên giải Thu Nhi: “Người trước tiên lo liệu tốt cho bản thân, chờ khi nào ổn thỏa người lại tính chuyện Hoan Nhi sau, dù sao đứa nhỏ ở trong cung cũng không thiếu cái ăn cái mặc.”

Thu Nhi phiền não thở dài: “Ta chỉ sợ đứa nhỏ xa cách lâu ngày ngay cả hình dáng ta thế nào cũng quên mất, tựa như ta với nường...”.

“Không có việc gì đâu Thu Nhi, lão phu hứa với người, chờ người suy nghĩ chu đáo, quyết định muốn đem Hoan Nhi ra, đến lúc đó lão phu nhất định giúp người. Hiện tại đừng suy nghĩ nhiều quá, không tốt cho thân thể!”.

Thu Nhi cảm kích nở nụ cười, nhưng trong lòng càng thêm lạnh, hắn sao có thể ích kỉ để Thái y thay hắn mạo hiểm? Quả nhiên đứa nhỏ cách hắn càng ngày càng thêm xa!

Yến phu nhân nhiệt tình giữ Thu Nhi và Tống Lâm ở lại ăn cơm tối, nhưng cả hai đều còn nhiều việc phải làm nên đành từ chối. Trên đường về, Tống Lâm nhận thấy cảm xúc Thu Nhi không được tốt, liền cố ý đi đường vòng, dẫn hắn qua chợ coi như đi dạo.

Thu Nhi sống từng đây năm nhưng đây là lần đầu hắn nhìn thấy chợ, hai bên là các quầy hàng, ở giữa là dòng người nườm nượp không ngớt, nhìn qua thật náo nhiệt!

Thu Nhi không quen chốn đông người, trong lòng có chút sợ hãi mà níu chặt cánh tay Tống Lâm, để hắn dẫn mình đi qua dòng người chen chúc.

Không được bao lâu, Thu Nhi liền nhanh chóng bị cuốn hút. Đủ loại kẹo màu, đủ loại tượng đất nặn như thật lại rực rỡ, đủ loại kiểu dáng trang phục, đồ ăn, cái mặc, vật phẩm hàng ngày cái gì cũng không thiếu, hắn xem mà hoa cả mắt. Nhất là khi thấy những phục trang bé xíu dành cho trẻ con, Thu Nhi chỉ hận không thể ôm toàn bộ về nhà cho bảo bối Hoan Nhi nhà hắn.

## 20. Chương 20

### CHƯƠNG 20

Tống Lâm hỏi Hoan Nhi tại sao lại hứng thú với đồ trẻ con, Thu Nhi chỉ cười cười im lặng. Tống Lâm lại kéo Thu Nhi vào sạp bán kẹo đường trước mặt, kêu ông chủ cho hắn vài viên, mỗi loại mấy khối. Thu Nhi hỏi hắn mua cái này làm gì, Tống Lâm liền nhón một chiếc kẹo đút vào miệng Thu Nhi, cười âm ỉ: “Người cái này không thể ăn, cái kia không thể ăn, ăn mấy khối đường chắc là có thể chứ!”.

Thu Nhi mật ngọt trong miệng dường như tan vào trong tim, hắn nghe như có con sóng to ngập trời phá tan nội tâm vốn bình lặng, tình yêu đóng kín đã lâu như bắt đầu có khe hở mà dần dần mở ra. Thu Nhi chẳng còn tâm tư ngồi xem náo nhiệt, tim động thùng thùng, tựa như có thể ngay lập tức nhảy ra khỏi \*\*\*g ngực.

Hắn từng thử yêu Hoàng Thượng, dùng tâm tình rạo rực mà trầm luân trong những đêm lâm hạnh đau đớn, dù sao người nọ với hắn mà nói có lẽ là nam nhân một đời, là trời là đất. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không thể, vĩnh viễn chỉ có đau xót làm cho hắn không thể yêu nam nhân đã thi bạo chính mình. Lòng ái mộ vừa chớm nở liền nhanh chóng tan biến, toàn lực hắn có không dành để yêu mà chỉ để lấy về chút mê luyện nơi Hoàng đế, bảo vệ cuộc sống nơi thâm cung của chính mình.

Nhưng Tống Lâm không giống Hoàng Thượng. Tống Lâm không phải kẻ cao cao tại thượng, chưa từng thương tổn hắn, thậm chí hết lần này tới lần khác cứu hắn, cùng Tống Lâm bên nhau hắn chưa từng cảm thấy đau khổ, đa phần đều là những phút giây vui vẻ thoải mái. Thu Nhi tự hỏi lòng mình, người này có phải là người hắn có thể thích chăng?

Trên đường trở về Thu Nhi kề sát bên người Tống Lâm, trong lòng bất an không yên, hai tai không tự giác nóng lên đỏ ửng. Mình có muốn thích hắn? có muốn nói cho hắn mình thích hắn? Hắn liệu có vui vẻ chấp nhận chính mình không? Thu Nhi bị mở bong bong trong đầu làm cho hoang mang lo sợ, chỉ nghe thấy tim đập bao nổi lòng.

Tống Lâm không biết thực hư vẫn như cũ đối xử với Thu Nhi rất tốt. Lần này tới Thái y gia, Yến thái y cho Thu Nhi chút bổ thân dược, bảo hắn lúc nấu canh thì cho thêm dược này vào.

Thu Nhi không dám tới gần Tống Lâm, nhìn Tống Lâm từ rất xa cũng đủ khiến hắn mặt đỏ tai hồng. Thu Nhi trộm nghĩ nếu lúc này đến bên người hắn, mình có khi nào vỡ mạch mà chết?

Thu Nhi không được tự nhiên Tống Lâm rất nhanh liền phát hiện. Hắn hỏi Thái y có dặn dò thêm cái gì hay không, nếu bảo canh không đủ dinh dưỡng bồi bổ thân thể Thu Nhi, hắn cũng có thể nấu lại, không cần sợ phiền toái! Thu Nhi nghe thế liền vội vàng xua tay, nhưng mặt thì lập tức chín đỏ.

Thu Nhi không biết nên xử lý tình cảm mình như thế nào. Vài hôm sau đó, Thu Nhi phát hiện tình yêu nhiệt thành ngày ấy vốn đã lặng yên thì nay lại chuyển hóa thành ôn nhu ngọt ngào. Thu Nhi hưởng thụ mỗi một khắc Tống Lâm bên mình, dù cho Tống Lâm không ở bên thì trong đầu hắn khắp nơi đều in đầy hình bóng của người nọ. Có khi ban đêm không ngủ được, hắn liền lẳng lặng nhìn Tống Lâm đang say ngủ, muốn thông qua ánh trăng mà khẽ khàng hôn lên đôi môi, hôn lên hai má người ấy.

Có một ngày, Thu Nhi tan ca trở về phòng ngủ thì nhìn thấy Tống Lâm cùng một tú nương trong phủ tên là Tiểu Xa đang đứng trước cửa nói chuyện. Tiểu Xa xấu hổ, Tống Lâm ngại ngùng, cuối cùng chỉ cười ngượng ngùng. Thấy Thu Nhi lại gần, Tiểu Xa cúi đầu đỏ mặt chạy đi. Tống Lâm quay sang Thu Nhi, nét cười vẫn còn in trên khóe miệng.

“Các người nói cái gì, xem xem người cao hứng thành như vậy!”

“Di Thu, huynh đệ người sẽ cưới vợ đấy! Ha ha ha...Ta từ biên cương trở về liền chú ý Tiểu Xa, cuối cùng tháng trước ta hạ quyết tâm nhờ quản gia giúp ta làm mối. Đợi lâu như thế cũng không thấy nàng đã động gì, ta nghĩ mình đã hết hi vọng, kết quả hôm nay...ha ha ha...hôm nay...Nàng nói rằng nguyện ý gả cho ta...Ha ha ha ha...”

Tâm Thu Nhi biến lạnh, cuối cùng đóng băng không thể nhúc nhích. Ngực hắn đau, giống như có gánh nặng ngàn cân đặt trên đầu vai của hắn. Thu Nhi nhất thời tắt tiếng, nhưng vẫn cố gắng há mồm hỏi Tống Lâm: “Người thích gì ở nàng?”

Tống Lâm cực độ hạnh phúc, làm sao còn để ý buồn vui nơi Thu Nhi, nắm bàn tay Thu Nhi, hắn hưng phấn nói: “Người này thật khỏe hết sức, nam nhân đương nhiên muốn cưới một nữ nhân ôn nhu xinh đẹp làm vợ, sau đó sinh hai ba đứa con! Người xem Tiểu Xa xinh đẹp như thế! Ôn nhu như thế! Tổ tiên ta không biết tích đức bao đời, đời này mới có thể giúp ta lấy được người vợ tốt!”

## 21. Chương 21

### CHƯƠNG 21

Tống Lâm cả đêm mất ngủ, nằm ở trên giường nói chuyện với Thu Nhi không ngừng. Đương nhiên Thu Nhi cũng không thể nào vào giấc, cho dù Tống Lâm đã mơ màng, Thu Nhi vẫn không thể nào ngủ say.

Sáng sớm hôm sau là bắt đầu một ngày làm việc mới, Thu Nhi ngồi bên giếng, vớt nước lên rửa mặt. Xuyên qua làn nước trong vắt Thu Nhi thấy được khuôn mặt chính mình. Hắn thấy mình cũng rất được, ít nhất những lão thái giám trong cung đều nói như thế. Hắn cũng có thể thực ôn nhu, ít nhất là lớp vỏ bên ngoài. Hắn nghĩ, điều duy nhất hắn không hơn được Tiểu Xa, chỉ là Tiểu Xa là nữ nhân, mà hắn lại là nam nhân.

Nữ nhân thì sao, nam nhân thì sao, đối với Thu Nhi, nữ nhân đơn giản là trước ngực có hai thêm khối thịt thừa. Nếu nữ nhân thành nương nương, vậy người đó nhất định là sinh trong một gia đình quyền uy, giàu sang phú quý.

Hắn cho tới bây giờ chưa một lần thắng được nữ nhân. Lão thái giám từng nói, hắn còn xinh đẹp hơn nữ nhân, nhưng dù là Hoàng thượng hay Tống Lâm, đều thích nữ nhân hơn thích hắn. Chẳng lẽ nữ nhân trước ngực có hai cái bánh bao liền hấp dẫn nam nhân? Hắn không thích bánh bao, chẳng lẽ hắn không phải nam nhân sao? Thu Nhi nghĩ đến đây không khỏi bất giác cười khổ. Hắn thành cái dạng này, ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh, còn là nam nhân cái gì!

Thu Nhi tự giễu, xong lại không thể không hiểu một sự thực, hắn không còn sinh hoạt trong cung cấm, cũng không còn là nam sủng, hắn là nam nhân, hắn phải sống theo cách của nam nhân. Thế nhưng, nam nhân thì sống theo cách nào?

Từ đó, Thu Nhi bắt đầu cẩn thận quan sát, tinh tế nhận thức nam nhân cùng nữ nhân. Theo Thu Nhi, xem ra phần lớn nam nhân đều làm những công việc tốn nhiều sức lực, mà nữ nhân làm mọi việc đều có vẻ tinh

tế hơn. Hơn nữa phần lớn sự phấn lớn là nam nhân. Hắn không làm được việc tổn sức lại không muốn quản nhiều việc. Hắn thực hoài nghi chính mình rốt cuộc có tính là nam nhi hay không?.

Thu Nhi muốn biết những người khác nghĩ như thế nào, tính mở miệng hỏi Tống Lâm lại không biết phải hỏi làm sao. Trực tiếp hỏi hắn làm sao để trở thành nam nhân, thực sự là rất choáng váng, cuối cùng Thu Nhi chỉ có thể đi tìm Yến thái y.

Yến thái y nghe xong vấn đề của Thu Nhi, cảm khái thở dài nói: “Thu Nhi, người làm chính người là tốt rồi, đừng quá miễn cưỡng! Chiều cố thân thể là tối quan trọng!”.

Thu Nhi hiểu ý Thái y, thất vọng hỏi: “Thái y, ta không có khả năng sao?”.

“Không phải như thế Thu Nhi, người hỏi một vấn đề vốn không có đáp án cụ thể, ta cũng giải thích không rõ ràng. Theo ta thì, làm nam nhân trước hết cần tự lập rồi mới gánh vác gia đình, có thể tìm được một công việc thích hợp là tốt nhất.” Lời nói Thái y Thu Nhi đều lắng lẽ ghi tạc trong lòng, chuẩn bị trở về sẽ từng cái thực hiện.

Tống Lâm muốn thành gia, phòng ngủ Tống Lâm đương nhiên sau này sẽ trở thành hôn phòng, Thu Nhi liền tính toán chuyển chỗ ở. Thế nhưng, ngoài một lão làm vườn quái gở, cả phủ đệ không có ai chấp nhận ở cùng hắn, lại đẩy hắn quay trở về. Tống Lâm cảm thấy ngượng ngùng, cố ý tự mình sắp xếp chuyển phòng cho Thu Nhi, còn kính nhờ lão làm vườn chiếu cố hắn. Xa Tống Lâm, Thu Nhi thoải mái hơn rất nhiều, mỗi ngày mặt chạm mặt thật sự là một loại dầy vò tâm trí.

Ngày Tống Lâm thành thân, trên dưới Tướng quân phủ đều hoan hỉ vui sướng. Buổi tối mọi người đều tụ tập ở trong sân chúc phúc tân lang tân nương rồi mới cùng nhau ăn cơm, ngay cả tướng quân cũng không ngoại lệ.

Thu Nhi không theo chân mọi người góp vui, hắn chỉ từ xa lặng nhìn, sau đó mất mát trở về phòng ngủ mới. Khiến Thu Nhi kinh ngạc chính là lão làm vườn cũng không đi náo nhiệt, lão chỉ một mình nằm trên giường nhìn ánh trăng.

Nghe thấy Thu Nhi đã trở lại, lão làm vườn hiếm khi mở miệng lại hỏi hắn: “Người không phải rất thân với hắn sao?”.

“Ta...cái kia...mấy thứ trên bàn tiệc ta không ăn hết, nên không cùng mọi người xem náo nhiệt!”.

Lão làm vườn không thèm nói nữa, lại tiếp tục chăm chú nhìn ánh trăng.

Thu Nhi cũng nằm trên giường. Hôm nay hắn vẫn chưa động đũa, một chút khẩu vị cũng không có. Trong đầu toàn bộ đều là nụ cười sáng lạn nơi Tống Lâm, khuôn mặt hạnh phúc nơi Tiểu Xa, vốn là những hình ảnh vô cùng hạnh phúc, nhưng mỗi lần Thu Nhi nghĩ tới thì trong lòng lại từng trận cuộn đau.

“Nếu thắt lưng người đau, chèn thêm một chiếc chăn bên dưới!” Lão làm vườn đột ngột nói cắt ngang trầm tịch, Thu Nhi sợ tới mức giật mình một cái. Lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, Thu Nhi cảm kích gật gật đầu, chỉ một câu nói nhưng khiến Thu Nhi cảm thấy nhẹ nhõm lan tỏa ấm áp.

## 22. Chương 22

### CHƯƠNG 22

Ở với lão làm vườn lâu ngày, hai người cũng chậm chậm quen thân. Ban đầu Thu Nhi chỉ làm mấy chuyện lão làm vườn phân phó, bây giờ đã dám mở miệng hỏi một ít vấn đề về hoa cỏ. Cứ mỗi lần nói đến hoa cỏ, lão làm vườn sẽ nhiều lời hơn, có khi còn có thể câu lên một hai nụ cười.

Thu Nhi quan tâm những cây hoa này khiến lão làm vườn thập phần cao hứng. Bình thường nam nhân đều khinh thường những kẻ nói chuyện cùng cỏ hoa như lão, bởi vậy, chỉ cần Thu Nhi hỏi lão liền dốc hết kinh nghiệm mà chỉ dạy.

Những lời Yến thái y từng nói hắn đều ghi tạc trong lòng. Những việc khác hắn làm không được, nhưng chăm sóc hoa cỏ thì vẫn có thể. Hắn nghĩ nên chăm chỉ học tập, sau này có thể trở thành nghề nghiệp hắn tương lai.

Tổng Lâm sau khi thành gia cũng vẫn thường xuyên tới thăm Thu Nhi, hỏi tình hình thân thể hần gần đây như thế nào. Lâu ngày, cảm xúc Thu Nhi cũng chậm chậm tiêu tan, trở lại vị trí mà nó nên ở. Tâm tình đã không còn như xưa, hiện tại Thu Nhi có thể thực thản nhiên ngồi bên cạnh Tổng Lâm, kể với hần việc nhà, thậm chí cùng nhau tâm sự chuyện Tiểu Xa nhà hần.

Không lâu sau Tướng quân phủ xảy ra một đại sự\_tướng quân phải xuất chinh! Chiến sự biên cương từ vài năm trước đã bình ổn. Tổng Di trước khi hồi kinh đã hạ lệnh gia cố lại tường thành, chỉnh đốn lại quân ngũ, tất cả sắp xếp ổn thỏa mới trở về. Lúc ấy hần còn tưởng rằng bản thân sẽ không bao giờ trở lại nơi đây. Thật không ngờ địch quốc có động tĩnh, chiến sự nơi biên thùy lại lần nữa sôi động.

Tổng Lâm uể oải tìm Thu Nhi cáo biệt. Tướng quân xuất chinh hần phải đi theo. Hần tâm hồn chưa được bao lâu thật sự không nghĩ sẽ rời xa thê tử. Hơn nữa đánh giặc vốn là chuyện cực kì nguy hiểm, Tổng Lâm oán giận, đối Thu Nhi nói: “Từ xưa cho tới nay, ta một thân một mình chưa từng lo lắng bản thân sẽ ra sao, sống ở đây hay là báo danh với Diêm Vương dưới đó cũng chẳng có gì khác nhau! Nhưng giờ đây ta là người đã có gia đình, ta không thể bỏ lại Tiểu Xa, càng không muốn bỏ lại cái mạng nhỏ này!”

Thu Nhi an ủi hần, nói: “Vậy người nói với tướng quân, cố gắng đổi người! Người vừa thành gia, hiện tại bắt người ra biên cương thật sự có chút khó xử.”

“Đó là đi đánh giặc chứ không phải làm cái gì khác. Ai cũng không phải gốc tử! Lấy mệnh mình ra đánh đổi làm gì có ai muốn làm!” Tổng Lâm càng nghĩ càng bi ai.

Tổng Lâm là người đã cứu mạng Thu Nhi. Thu Nhi không muốn thấy hần phiền lòng mà mặt co mày cau. Hần vẫn luôn ghi tạc trong lòng phải giúp đỡ Tổng Lâm. Giải quyết xong khúc mắc của bản thân, tình cảm mà Thu Nhi dành cho hần đã phức tạp không thể lí giải bằng lời. Thu Nhi đối Tổng Lâm nói: “Ta có thể thay người đi! Chúng ta đi tìm tướng quân!”

Tổng Lâm đầu tiên là giật mình, tiện đà hét lớn: “Đừng có nói chuyện nực cười, người không được! Nhìn xem thân thể của người đi, không được, tuyệt đối không thể được!”

“Ta chỉ là không thể làm việc tốn sức, những cái khác vẫn được!”

“Thái y thì sao? Người đúng giờ phải tới nhà Yển thái y!”

“Cái kia tự ta cũng có thể làm được!”

Tổng Lâm chăm chú nhìn Thu Nhi. Hần biết rõ thân thể Thu Nhi mà lẩn lộn nơi chiến trường thật sự rất miễn cưỡng, thế nhưng sâu trong thâm tâm lại không muốn bỏ lại kiều thê mà ra chiến trường. Tổng Lâm do dự mãi, cuối cùng lòng ích kỉ chiến thắng lương tri, hần dẫn Thu Nhi cùng nhau đứng trước mặt tướng quân giải trình.

Tướng quân nghe xong những lời Tổng Lâm giải thích, thực ra hần cũng hiểu tân lang chưa được bao lâu chẳng ai muốn xa nhà, chính là mang theo Thu Nhi không khỏi quá khiên cưỡng. Tướng quân lệnh cho Tổng Lâm cùng Thu Nhi trước cứ hãy lui xuống, hần sẽ tìm cách khác lo liệu.

Tướng quân phân phó quản gia tìm cho hần một thị đồng từ trong phủ, kết quả quản gia tìm người vẫn là tìm tới Thu Nhi.

Bất đắc dĩ, tướng quân đành phải gọi Thu Nhi tới trước mặt, hỏi thân thể hần có thể chịu được chiến chinh hay không, áo cơm hàng ngày liệu có thể tự mình đảm nhiệm.

Thu Nhi cũng không dám mười phần nắm chắc, nhưng tình huống như vậy nói không nắm chắc cũng không được.

Tướng quân nhìn Thu Nhi, nói trắng, nếu hần ở trên đường sinh bệnh, phải chuẩn bị tốt tinh thần hy sinh. Đây là xuất môn đánh giặc, không thể chỉ vì một người mà chậm trễ quân xa. Thu Nhi sớm đã hiểu, cũng sớm đã đáp ứng trong lòng.

Tướng quân coi như thông cảm Thu Nhi, biết hần không thể kị mã liền phân phó cho hần ngồi xe ngựa dẫn đầu đoàn hỏa xa. Đội trưởng đội hỏa xa hiểu ý, liền tìm cho Thu Nhi một vị trí thích hợp, còn giúp hần sắp xếp hành lý gọn gàng.

Hào khí đồng loạt vang xa, Thu Nhi nắm chặt xe ngựa, cả đại quân chậm rãi xuất phát

## 23. Chương 23

### CHƯƠNG 23

Đại quân vừa ra khỏi thành cảnh sắc liền khác biệt. Thu Nhi ngồi không quen trên mã xa xóc nảy liên choáng váng đầu óc, nhưng dù thế Thu Nhi vẫn mở to con mắt nhìn ngắm hết thấy chung quanh. Hóa ra núi có thể cao như vậy, vực có thể thẳm như vậy, cây cối có thể trăm hình vạn trạng như thế!

Đội trưởng thấy Thu Nhi bộ dáng si ngốc ngơ ngác ngác, cười hắc: “Vừa nhìn liền biết đây chính là lần đầu tiên ngươi xuất môn, xem cái gì cũng tò mò, hành lý còn mang nhiều như vậy!” Thu Nhi quay đầu lại ngây ngốc cười, tiếp tục ngồi một chỗ ôm xe ngựa vãn cảnh.

Sắc trời ngả tối, tướng quân vừa ra lệnh hạ trại Thu Nhi liền nhanh như bay nhảy xuống xe, đầu vầng mắt hoa, hắc đứng không vững liền một đường té ngã. Đội trưởng và những người khác đều cười Thu Nhi, thế nhưng Thu Nhi cũng không cảm thấy khó chịu, hắc nghe được trong tiếng cười không hề có trào phúng! Thu Nhi cũng cười ha ha, đứng lên tiếp tục chạy tới chỗ tướng quân.

Đầu tiên là múc nước cho tướng quân rửa mặt, kế đến tới chỗ đội trưởng lấy cơm cho tướng quân, tiếp theo là thu thập cho tướng quân giấy bút. Tổng Lâm nói gì Thu Nhi liền ghi tạc trong đầu cái đó. Tướng quân cũng rất kinh ngạc Thu Nhi lại chịu khó như thế. Lúc ăn cơm Thu Nhi chỉ uống hai chén canh, tướng quân hỏi hắc vì cái gì không ăn cơm, Thu Nhi nói hắc không quen ăn cơm buổi tối.

Đường hành quân càng đi càng hoang vắng, từ thành thị phồn hoa tới trấn nhỏ tiêu điều, từ rừng rậm sum xuê rậm rạp tới sa mạc hẻo lánh hoang vu. Thấy cảnh sắc trước mắt thay đổi, Thu Nhi liền bị thiên nhiên đa dạng mà biến chuyển thất thường này làm cho rung động mãnh liệt.

Tốc độ hành quân lúc nhanh lúc chậm, có khi phải đi cả ngày lẫn đêm. Đường hành quân càng ngày càng thêm xóc nảy khiến Thu Nhi bắt đầu ăn không tiêu. Tuy rằng Thái y đưa hắc rất nhiều dược, nhưng Thu Nhi không biết chuyển hành trình sẽ kéo dài bao lâu, thế nên hắc luôn tận lực không ăn, không ăn sẽ không cần uống thuốc, chỉ cần có thể chịu liền tận lực chịu đựng không súc ruột.

Đội trưởng phát hiện trong hai bao hành lý lớn của Thu Nhi ngoài dược ra cũng chẳng còn gì nên ngầm hiểu được thân thể Thu Nhi không tốt, mỗi ngày được phát cơm đều để lại cho hắc một phần, thế nhưng dù là vậy Thu Nhi cũng thường xuyên không ăn!

Đồ ăn thức uống không đủ, lại tàu xe mệt nhọc ngày đêm, quả nhiên Thu Nhi nhanh chóng bị bệnh, đầu vầng mắt hoa, dạ dày khó chịu lại nôn không được, mỗi ngày đều thu lu vào một góc xe ngựa, không nhúc nhích.

Thời gian lâu dần tướng quân cũng phát hiện Thu Nhi có điểm lạ. Vốn nghĩ hắc thông minh, hiện tại càng ngày càng thấy hắc trì độn, một sáng nọ thế nhưng còn té xỉu ở trên giường.

Tướng quân tới lay hắc tỉnh mới phát hiện hắc phát sốt liền lập tức cho gọi quân y. Quân y bắt mạch liền chuẩn đoán là hắc đói lả. Tướng quân hỏi hắc vì cái gì không chịu ăn cơm, trước khi xuất chinh không phải hắc đã từng cam đoan thân thể sẽ không vấn đề gì hay sao? Thu Nhi sợ tướng quân bỏ hắc một mình lại nơi này nên đành khai sạch. Tướng quân nghe xong liền mắng hắc ngu ngốc, dược dùng hết có thể mua, có sao phải khiến mình khó chịu!

Thu Nhi bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai còn có thể như vậy! Thu Nhi nhịn không được ngây ngô cười, quân y cũng cười theo.

Tướng quân muốn giúp Thu Nhi đi lấy dược, phải vào các tiểu quán trong thành. Lúc trước, Thu Nhi không thể hiểu được Thái y vì cái gì lại đem hắc tới nơi ấy, hiện tại cuối cùng cũng hiểu được rồi! Hắc nhớ lại trước đây từng gặp Thái y tới nơi này lấy dược, hắc hấp tấp đi vào lại vì giận tới đầu bốc hỏa liền lao ra, Thái y đuổi theo hắc nói cái gì đó, chỉ tiếc hắc đi quá nhanh nên không có nghe rõ.

Vấn đề được giải quyết, Thu Nhi theo đội trưởng lấy một chậu nước ấm rửa mặt, ngay cả canh cũng cố gắng ăn hết. Ăn cơm no xong Thu Nhi cũng không buồn ngủ, trên đường nói nói cười cười, còn giúp hỏa đầu

quân làm việc, thời điểm cắm trại lại có thể nhanh như chớp chạy tới chỗ tướng quân, thừa dịp vẫn còn dư sức lực, buổi tối lại không biết mệt mà đem quần áo tướng quân giặt sạch sẽ.

Tướng quân xử lý xong quân sự, trở về liền thấy Thu Nhi đang phơi phóng quần áo của mình. Gia hỏa này rất có ý tứ. Hắn từng cảm thấy người này cũng chẳng khác gì mấy cô nương nũng nịu, không nghĩ tới còn có khả năng này, dọc đường đi ngoài đời là một hồi cũng không hề sinh bệnh, chăm sóc bản thân cũng rất khá.

Tướng quân không thể không thừa nhận, Thu Nhi dù sao cũng là nam sủng ở bên cạnh bệ hạ lâu năm, quả nhiên có chỗ hơn người!

## 24. Chương 24

### CHƯƠNG 24

Đoàn quân vừa tới tiền tuyến, trạng thái mọi người lập tức liền thay đổi, ngay cả một đám hỏa đầu quân ngày thường vẫn hi hi ha ha cũng đều trở nên nghiêm túc, bận bịu công chuyện của mỗi người.

Quân y từng tìm Thu Nhi, hỏi hắn có cần mua thêm chút dược hay không, chờ tới khi thực sự khai chiến muốn mua cũng không thể!

Đây là lần đầu tiên Thu Nhi ra tiền tuyến, hắn cũng không biết đánh giặc đến tột cùng là như thế nào. Cảm xúc khẩn trương của mọi người khiến cho hắn mỗi ngày đều thấp thỏm lo âu, cứ nhìn tướng quân, chính là cả ngày luôn thần tình căng thẳng. Trừ bỏ sợ hãi còn có một việc khiến Thu Nhi rung động mãnh liệt, đó là hình ảnh các tướng sĩ thao luyện nơi giáo trường!

Kết thúc hành quân, các tướng sĩ bắt đầu thao luyện chuẩn bị cho trận chiến. Ánh dương quang dần hạ, những binh lính tinh tráng lúc này thân thể đã ướt đầm mồ hôi. Động tác hữu lực, mạnh mẽ tựa kim cương rung chấn cả đất, tiếng hô hùng hồn, trầm hậu một khắc kia xé ngang cả trời mà vang vọng khắp núi rừng. Thu Nhi chỉ xa xa đứng nhìn mà có thể cảm thấy được một phần dũng cảm trong lòng mình đang vô cùng kích động!

Nam nhân có lẽ phải như vậy, Thu Nhi trong lòng hâm mộ! Xem xem xét xét cánh tay người ta rồi lại nhìn nhìn đùi chính mình, tục ngữ nói đúng, lấy trứng trời đá, nếu như cánh tay ấy mà đánh lên cái đùi này, phỏng chừng chẳng những gãy mà còn là nát bét. Thu Nhi than thở, hắn nếu có thể giống những tướng sĩ kia, có lẽ phải chờ tới khi đầu thai kiếp khác!

Thu Nhi mất mát trở lại nội tướng tướng quân, giúp tướng quân giảm bớt hành lý không cần thiết để lại nơi này, ngày mai bọn họ chính thức tiến tới chiến trường đích thực.

Đến nửa đêm, tiểu thanh chợt vang, một giọng nói thất thanh hô lớn: “Quân địch phục kích!”

Tướng quân ngay tức thì liền mở mắt, Thu Nhi cũng tỉnh ngủ, chính là động tác hắn quá chậm nên bị tướng quân mắng to. Thu Nhi luống cuống tay chân giúp tướng quân mặc áo giáp, hắn đang muốn mặc thêm bộ áo khoác cho chính mình thì chợt nghe tướng quân mệnh lệnh: “Đi tìm hỏa đầu quân, tới chỗ bọn họ, mau!” Thu Nhi sợ tới mức ném cả áo quần, không kịp quay đầu liền hướng chỗ hỏa đầu quân chạy.

Đại quân suốt đêm nhỏ trại lùi xuống chừng 30 lý, Thu Nhi vẫn tinh thần hoảng hốt. Điều đội trưởng lần đầu tiên mắng Thu Nhi, còn dùng đai lưng quần chặt Thu Nhi bên người, buộc hắn phải đi theo chính mình. Thu Nhi một đường thất tha thất thểu, đợi cho hết thấy an tĩnh trở lại, cả người liền trở nên ngơ ngác tựa như đánh mất hồn phách.

Điều đội trưởng cởi đai lưng, không kiên nhẫn vứt kẻ vẫn đang thất hồn lạc phách kia sang một bên, bắt đầu bận rộn nấu nước, những người bị thương cần nước sôi đến rửa vết thương.

Lửa, máu tươi, cái chết...ngắn ngủi mấy khắc Thu Nhi đã trải qua những chuyện khủng bố nhất thế gian. Mấy ngày hôm trước, những tướng sĩ uy vũ kia còn trên giáo trường thao luyện, cơ hồ trong nháy mắt sinh mệnh liền mất đi.

Trong đầu Thu Nhi bây giờ tất cả đều là những ánh mắt của những người đã chết, trống rỗng, sợ hãi, lại không cam lòng. Hắn từng vô số lần nghĩ về cái chết, nhưng khi chính mắt hắn nhìn thấy, hết thấy những tưởng tượng kia đều có vẻ ngây thơ và nông cạn!

Điều đội trưởng bất ngờ đi tới, bưng bát nước sôi đưa cho Thu Nhi, khai đạo hắn nói: “Người đây là lần đầu tiên, ta tạm thời tha thứ! Đánh giặc chính là như vậy, mọi người đều giống như công thần Chết trên lưng, cái chết đều là những chuyện rất bình thường! Người nhớ kĩ, ở trên chiến trường, không những phải bảo vệ mệnh mình mà còn phải chấm dứt mệnh địch, sau đó nếu có thể bảo hộ mệnh đồng đội thì càng tốt. Nếu xuất hiện thêm phiền phức, ngay tại chỗ tử hình không cần thông báo! Di Thu, nếu sau này người còn như hôm nay, cũng đừng trách ta đối người không khách khí!”

Thu Nhi si ngốc gật đầu, Điều đội trưởng sốt ruột quát: “Ngốc lằng ở đây làm cái gì, còn không mau đưa nước cho tướng quân rửa mặt!”. Thu Nhi nga một tiếng liền cầm theo nước ấm đi ra cửa tìm đại trưởng tướng quân. Trên mặt áo giáp tướng quân tất cả đều là máu, hiện đang cùng vài vị đại nhân thương thảo quân sự. Thu Nhi chuẩn bị tốt nước ấm, tắm ướt bố khăn, im lặng đứng một bên chờ.

Thu Nhi yên tĩnh bắt đầu nghĩ lại chuyện hôm nay, nói tóm lại, hôm nay hắn quá thất bại! Cũng hôm nay, Thu Nhi phát hiện hắn với các tướng sĩ kia không chỉ kém về thân thể cường tráng, ngay cả nội tâm hắn đều không so nổi! Thân thể tráng kiện hắn ham mộ không đến, nhưng trong lòng kiên cường thì hắn có thể làm được! Thu Nhi trong lòng thầm ra mục tiêu, lần sau quyết không để thất thố như thế này nữa!

Bình tĩnh suy nghĩ lại, Thu Nhi còn phát hiện hôm nay tướng quân đã cứu hắn. Nếu không phải hắn rống lên bảo chính mình đi tìm hỏa đầu quân, Thu Nhi khó mà tưởng tượng nếu không có Điều đội trưởng bảo hộ thì chính mình rốt cuộc có hay không còn sống!

.

## 25. Chương 25

### CHƯƠNG 25

Sau trận địch nhân đánh lén, tướng quân bị chọc giận liền hướng chúng sĩ hô vang hào ngôn, nói là lần này nếu không đánh cho bọn chúng tè ra quần cúi đầu xưng thần, tuyệt đối không trở về!

Thừa dịp tình cảm quân chúng đang vô cùng xúc động, tướng quân liền giống lên nơi chúng tướng sĩ một hồi trống khơi dậy tinh thần, hăng hái chiến đấu, không chỉ thu về thành trì quốc gia mà còn phá sập ba thành trì quốc địch.

Giữa những trận đánh to nhỏ không dưới hai mươi cuộc, trừ bỏ lần đầu tiên bị dọa đến hoang mang sợ hãi, kế tiếp vô luận gặp phải tình huống nào đi chăng nữa, Thu Nhi đều có thể thông dong ứng đối. Biểu hiện của hắn chẳng những làm cho Điều đội trưởng bội phục, ngay đến tướng quân cũng nhận không được khích lệ hắn, lại không biết rằng Thu Nhi như thế cũng đã phải miễn cưỡng mình rất nhiều. Vì bảo trì tính cảnh giác, Thu Nhi bức bản thân trong thời gian dài luôn đặt trong một trạng thái khẩn trương, ngày nọ sang ngày kia Thu Nhi bắt đầu có thói quen tỉnh táo, ban đêm mất ngủ cũng ngày một nhiều.

Trên chiến trường, khó khăn cũng không phải chỉ có thế. Chiến sự liên không thể tận thiện tận mỹ, có thể ăn no bụng cũng là tốt lắm rồi, cho dù tướng quân, có khi cũng chỉ được ăn bánh bao và dưa muối. Thu Nhi càng không thể yêu cầu hỏa đầu quân vì hắn nấu cơm, thường thường vẫn là đồ ăn trộn bánh bao thay cơm, buổi tối lại uống chén thuốc cho đỡ đói. Bất quá ở thời điểm tình hình chiến sự căng thẳng, ngay cả uống thuốc đều là hy vọng xa vời.

Huyết tính cùng tử vong, Thu Nhi trong khoảng thời gian ngắn liền từ sợ hãi tu luyện đến không sợ, này cũng làm cho tướng quân rất hài lòng.

Lúc chiến tranh mới bắt đầu, Thu Nhi chịu khó giúp tướng quân chà lau chiến giáp đang dính đầy huyết tinh. Tướng quân bảo hắn không cần vội, áo giáp kia vốn là màu ngân bạch, bởi vì bị máu nhiễm quá nhiều lần nên bây giờ toàn bộ đều màu đỏ. Lỡ vừa nói ra Thu Nhi liền lập tức sợ tới lui về sau mấy bước, khiến tướng quân sáng khoái cười ha ha.

Hiện tại, công việc trước mắt của Thu Nhi chính là thu thập di vật của những chiến sĩ đã hy sinh. Thu Nhi thường xuyên phải ngồi xổm trước những thi hài, lấy túi tiền này nọ. Lúc mới vừa nhận được phân công công tác, Thu Nhi gặp ác mộng liên tục, thậm chí còn có thể đang ngủ liền kêu to đánh thức tướng quân. Nhưng cho dù là vậy, đến ngày hôm sau Thu Nhi vẫn không hề oán thán mà tiếp tục đi thu thập di vật, thái độ nghiêm túc bình tĩnh ngay cả tướng quân đều chặc chặc tán thưởng.

Bởi vì chính biến, địch quốc cũng tiêu hao không ít tinh lực. Tổng Di mang theo đại quân một đường tiến lên như thể chẻ che, không tới hai tháng liền đánh bại nửa giang sơn của địch quốc, lúc bấy giờ kẻ khởi xướng chiến tranh mới lộ đầu xuất hiện. Kẻ này không phải ai khác chính là tứ hoàng tử địch quốc. Hắn muốn lợi dụng lực lượng tướng quân mà đi lên ngôi vị hoàng đế, vì thế hắn bày ra những bồi thường vô cùng hấp dẫn hai tòa thành trì, triều cống hàng năm, còn có hơn một vạn kim tiền.

Tướng quân sớm nhìn ra manh mối, liền sai người tới chỗ hoàng tử cò kè mặc cả. Hoàng tử đành phải bỏ thêm một tòa thành trì ngàn lượng hoàng kim mới có thể lo liệu ổn thỏa. Từ đó chiến sự hòa hoãn, đại quân tiến công quy mô lại không gặp phải cái gì ngăn trở.

Các tướng sĩ dờ xuống gánh nặng, trong quân doanh bắt đầu ca múa mừng cảnh thái bình, ngay cả tướng quân cũng thường xuyên bị bắt tới uống rượu, thanh tỉnh khi đi nhưng luôn say túy lúy lúc trở về. Hầu hạ uống rượu cũng là công việc của Thu Nhi, Thu Nhi tự nhiên không ngại, chính là tướng quân lại có chút khác thường.

Tướng quân năm nay hai mươi lăm, chính trực thanh trắng, dự vọng tự nhiên cũng sôi nổi có thừa. Ở trong phủ tuy rằng không có phu nhân nhưng thông phòng nha đầu thì luôn có, cũng có khi nhân lúc tuổi trẻ chưa vướng gia đình liền tới kỹ viện vui vẻ.

Lần này viễn chinh thời gian không ngắn, chiến sự lại cơ bản bình ổn, hắn vốn nên tìm nữ nhân tới khoái hoạt một phen, thế nhưng trước mắt Thu Nhi lại làm cho tướng quân nổi lên tâm tư (“\*\*\* tư” thì có!), hắn cũng muốn ném thử hương vị nam sủng, hơn nữa còn là nam sủng của hoàng đế.

Thu Nhi quỳ gối bên người tướng quân giúp hắn đổi bộ khăn đắp trên đầu, tướng quân bất chợt giữ chặt tay Thu Nhi, tay kia với tới phía sau Thu Nhi, không an phận nơi nơi vuốt ve. Thu Nhi chống lại ánh mắt tướng quân, cái loại ánh mắt này Thu Nhi phi thường quen thuộc, đây là ánh mắt mang theo trắng trợn dự vọng.

Thu Nhi cực kỳ xấu hổ dời ánh mắt đi, nghĩ giả bộ cái gì cũng chưa thấy. Thế nhưng tướng quân lại mở miệng đối hắn nói: “Di Thu, lên giường! Đây cũng là công việc!” Không đợi Thu Nhi kịp phản ứng hắn đã bị tướng quân đẩy ngã trên giường, ngồi xuống trên người tướng quân.

## 26. Chương 26

### CHƯƠNG 26

Lần này xuất chinh, Thu Nhi học được không ít điều từ chúng tướng sĩ. Thái y từng nói, làm nam nhân trước hết phải tự lập rồi mới dựng gia, có thể tìm được một công việc phù hợp là tốt nhất. Thế nhưng trên chiến trường, những điều này đều có vẻ rất nhỏ bé. Thu Nhi nhận ra, làm tròn trách nhiệm, không quản sống chết để bảo vệ nước nhà mới là một nam nhân chân chính.

Cứ nhìn Điều đội trưởng, hắn là người Thu Nhi tiếp xúc nhiều nhất, đừng xem hắn ngày thường vẫn luôn cười hi hi biêng biếc, chỉ cần lâm trận hắn liền thoát thai hoán cốt thành một người khác. Điều đội trưởng có khi bị người ta chán ghét vì được thiên vị mà ngồi xe tòng quân, mọi người đều chê cười hắn, nói hắn bụng phát phì đều là vì suốt ngày cứ ngồi lì trên xe ngựa.

Có một lần hành quân gấp, tướng quân lệnh cho hỏa đầu quân đưa quân y mượn xe ngựa để chở quân lương cùng những đồ dùng nhà bếp. Điều đội trưởng không có một câu oán hận liền giao xe ngựa, chính mình thì cùng đội tùy tùng đi bộ suốt một đêm. Khó khăn lắm mới tới được chỗ dừng chân mới, hắn buông hành lý xong liền bắt đầu lo cơm nước cho mọi người. Thu Nhi rất khó tưởng tượng, một Điều đội trưởng như vậy và vị Điều đội trưởng luôn ngồi trên mã xa nhàn nhã hút thuốc lại chung một người.

Nhóm quan quân y cũng thế, đại quân có thể tiếp tục xông pha trận mạc cũng nhờ một tay bọn họ ngày đêm chiếu cố. Các tướng sĩ sau trận chiến có thể nghỉ ngơi, chỉ có quân y không thể, chiếu cố những người bị thương không có chuyện phân biệt ngày đêm, đại tướng bọn họ từ lúc bắt đầu chiến đấu mỗi đêm vẫn luôn sáng ánh đèn.

Khiến Thu Nhi khâm phục nhất là những người binh lính trên chiến trận. Biết rõ trên chiến trường có thể xảy ra điều gì, thế nhưng mọi người đều quyết chiến quyết tử, không nề hà hiểm nguy. Cũng đôi khi trong những đêm yên bình, bọn lính cũng sẽ túm năm tụm ba ngồi vây quanh một chỗ cùng trò chuyện hoặc nhảy múa hát ca. Trong đó có những khúc quân ca hào hùng quyết liệt, cũng có những khúc ca nhớ nhà réo rắt thảm thiết mà du dương.

Bọn họ ca xướng chẳng khác nào bờ rống, thế nhưng xướng tới cổ động tình có lúc tựa như lệ trực tuôn trào. Thu Nhi hiểu ẩn trong tim mỗi người không có ai nguyện vì thấy chôn xác ở chỗ này, giống như bản thân đã từng giã dựa mà sống trong những đêm trường thâm cung, chỉ cần người còn sống tuyệt không buông tha dù chỉ một tia hi vọng sinh tồn!

Cứ như thế họ xông pha chiến trường, cứ như thế họ gửi gắm lòng mình vào giọng hát:

Hôm nay ta ra chiến trường,

Mai này về nhà no đủ sung túc,

Phụ thân cười, mẫu thân vui,

Còn có vợ hiền đưa ta bằng một nhóc con mũm mĩm...

Thu Nhi nghe trong giọng hát tâm tình của những người chồng, người bố, người con, vì gia đình mới dần thân trận mạc.

Thu Nhi thường đứng từ rất xa, nhìn bọn họ xướng lên những khúc quân ca hùng dũng, oai vệ, trên từng bước chân hướng về phía chiến trường mà trào dâng tôn kính tự đáy lòng.

Cho nên khi tướng quân sai hần thu thập lại những di vật của những tử sĩ kia, hần không chút do dự liền đáp ứng, cho dù trong lòng vẫn còn sợ hãi những thi thể nồng đậm mùi hôi tanh của máu. Hần nghĩ, nếu có thể đem những kỉ vật cuối cùng của những binh lính kia giao cho những người thân mà bọn họ vẫn kì vọng bảo hộ, này hết thấy đều đáng giá!

Trong hoàn cảnh này hun đúc nửa năm, Thu Nhi cũng muốn mình có thể nghiêm túc làm hết phận sự và trách nhiệm. Nghe được câu nói đây cũng là công việc, Thu Nhi liền gỡ bỏ gánh nặng nam sủng trước kia, hướng chỉ hần cũng thích những tướng sĩ ấy, trong đó bao gồm tướng quân.

Thu Nhi cởi bỏ áo khoác tướng quân, cúi người hôn lên môi hần. Môi Thu Nhi rất mềm, tướng quân liền vô thức mở miệng nhẹ cắn một chút đôi cánh hoa, cảm giác như trôi về phía phiêu bồng. Hần tiếp tục bị đầu lưỡi Thu Nhi quyến rũ, tướng quân kìm lòng không đậu liền vươn đầu lưỡi mình cùng thứ linh hoạt kia quấn duyên dây dưa. Chưa được một lúc, tướng quân liền trở nên hưng phấn, trợn to ánh mắt nhìn thân thể đang phủ phục trên người hần. Thu Nhi không hổ là đi ra từ nơi hoàng gia dạy dỗ, nha đầu thông phòng trong Tướng quân phủ không có cách nào cùng hần so sánh, ngay cả đầu bảng kĩ viện cũng không xứng là đối thủ của người này.

Môi và đầu lưỡi Thu Nhi giống như có khả năng thông linh, mỗi lần chạm đều có thể chọn trúng nơi mẫn cảm nhất mà khiêu khích khiến hần cả người mềm yếu, hạ thân đã muốn lặng lẽ ngẩng đầu. Tướng quân vẫn chưa hề cử động, để mặc cho Thu Nhi sở soạn trên người mình. Tay Thu Nhi vuốt ve trên thân thể trắng kiện, một đường chạy dọc xuống bên hông phía dưới, cưỡi đại lưng tướng quân, từng ngón tay Thu Nhi lần mò vào bên trong, cảm lên phân thân tướng quân đã trở nên cứng rắn.

Vỗ về chơi đùa thứ trong tay khiến nó càng lúc càng trưởng lớn, tướng quân đã có chút gấp gáp khẩn trương, Thu Nhi thì thâm gì đó, liền sà tới bên chân tướng quân, mở ra khẩu hàm, ngậm vào phân thân. Xúc cảm khi thứ lửa nóng hùng hực kia xát vào nơi trắng mịn non mềm lập tức khiến tướng quân run rẩy, hần chỉ cảm thấy huyết khí chạy chồm, đánh thẳng lên óc!.

.

## 27. Chương 27

### CHƯƠNG 27

Như nước triều dâng, từng cơn, từng cơn cuộn trào, tướng quân thân thể kích động. Thu Nhi bỗng nhiên chuyển động tác, đành chỉ phun ra nuốt vào, ngược lại dùng đầu lưỡi vờn liếm trên linh khẩu tướng quân. Tướng quân thân mình nhuyển xuống, tiếng rên rỉ thỏa mãn bất giác bật khỏi miệng. Hắn không muốn mình chóng vánh phát tiết dục vọng sắp phun trào, thế nhưng nghĩ lại cảm giác này cũng cực kì thoải mái. Lực đạo Thu Nhi giống như êm đềm mưa phủ, dịu dàng mà bao dung lấy hắn, làm cho hắn có cảm giác dục tiên dục tử, hai chân cách đất mà lâng lâng phiêu bồng.

Triền miên lâu dài dễ khiến người ta tâm sinh thêm khát, tướng quân đang phiêu dạt giữa không trung đã dần cảm thấy thiếu vắng chút lửa tình, hắn muốn kịch liệt hơn nữa.

Tướng quân đem Thu Nhi kéo ngồi trên người mình, thân thủ cầm “bảo bối” trong lòng bàn tay, chuẩn bị xuyên thấu một nhất liên xong chuyện.

Đây là lần đầu tiên tướng quân cùng một nam nhân làm loại chuyện này, “bảo bối” hắn nên đi vào nơi nào, chính hắn cũng không quá rõ ràng. Hắn đành phải trước nâng thân thể Thu Nhi lên, sau đó bài khai hai cánh móng, tìm được một cửa vào duy nhất. Nhắm được mục tiêu, tướng quân thân mình căng cứng, thất lực nhất cử, chuẩn xác đem “bảo bối” chính mình chen vào.

Tiểu huyết Thu Nhi đan đan hoạt hoạt, có cảm giác như ăn bánh đúc đậu\*. Ban đầu hắn nghĩ lối vào kia quá nhỏ, tiến vào sẽ không thực thuận lợi, ai ngờ tiểu huyết Thu Nhi thể nhưng một ngụm nuốt toàn bộ “bảo bối” nhà hắn, còn bày ra dáng dấp nhiệt liệt hoan nghênh! Tướng quân hưng phấn lên, đỡ lấy thất lực Thu Nhi, ngay tại dừng đạo nhiệt tình kia mà bắt đầu hoạt động.

Thu Nhi phản ứng thực trực tiếp, ngay sau khi hắn đi vào liền nhuyển thanh rên rỉ, khi thì trầm ngân, khi thì dồn dập, kia tiếng kêu tựa như đờn đau, tựa như thỏa mãn, xoáy loạn trong tâm tướng quân.

Tốc độ như vậy đã dần không đủ thỏa mãn nhiệt tình đang tăng vọt của hắn. Tướng quân trước tiên lui đi ra, rồi mới ngồi xuống quỳ gối trên giường. Thu Nhi cũng nhanh hiểu ý, liền xoay mình đứng lên, ghé hạ trên giường nghênh đón tướng quân.

Vị trí như vậy cực kì thích hợp tướng quân phát động mãnh liệt công kích, một hồi kịch liệt trừu sáp, dòng nhiệt dịch đục ngầu cuối cùng phun trào. Tướng quân thoải mái thở hắt, từ trong cơ thể Thu Nhi lui ra, đỡ người đối diện ngồi xuống. Thu Nhi đầu đầy mồ hôi, oa ở trong lòng tướng quân thở dốc.

Nhiệt khí thổi tới trước ngực tướng quân dường như có tác dụng thúc tỉnh. Lần này đến phiên tướng quân chủ động hôn Thu Nhi, hỏi hắn có nguyện ý hay không lại làm một lần nữa. Đối với loại sự tình này Thu Nhi bị dạy dỗ đến không còn thói quen cự tuyệt, tự nhiên liền đáp ứng. Thân mình Thu Nhi có chút yếu, tướng quân cũng nhận ra. Tướng quân trên đùa thân thể Thu Nhi, đè thấp thanh âm nói: “Người mệt? Thế nhưng còn một lần nữa. Người yên tâm, lần này ta sẽ ôn nhu chút.”

Tướng quân quả nhiên nói được thì làm được, lúc này vô luận là động tác hay là tốc độ đều so với lần trước nhu hòa hơn rất nhiều. Thu Nhi từ nhỏ đến lớn trải qua chuyện này nhiều không đếm xuể, thế nhưng ôn hòa như vậy có thể nói là vô cùng hiếm, cứ thế tới thời điểm chấm dứt hắn còn có một ít chưa hết hưởng thụ.

Sau khi sự tình chấm dứt, tướng quân đỡ Thu Nhi nằm xuống trên giường. Hắn nhớ rõ Yến thái y từng nói qua, thân thể Thu Nhi đã trải qua cải tạo, chính vì thế sở lên cảm giác khác nam nhân rất nhiều. Mới vừa rồi hắn vẫn mãi mê làm tình, đến bây giờ mới nhớ ra chưa âu yếm thân thể Thu Nhi.

Thân thể Thu Nhi không giống nữ nhân nhuyển như sợi bông, cũng không giống nam nhân thô kệch cứng rắn, một chút cũng không đáng yêu. Loại cảm giác này rất kì lạ, tướng quân cũng không nói rõ ràng được, dù sao chính là làm cho người ta thực thoải mái. Nếu như miễn cưỡng phải hình dung, vậy có thể nói là giống như ăn mì sợi, là loại cảm giác được ăn thứ mì sợi cực phẩm.

Tướng quân giống như đứa nhỏ, tò mò sờ soạng khắp người Thu Nhi, chờ hấn ngoạn chán đến buồn ngủ, liền mơ mơ màng màng đối Thu Nhi nói: “Di Thu, lần này ngươi theo ta xuất quân biểu hiện rất tốt, sau khi trở về ta muốn hảo hảo thưởng cho ngươi! Thưởng thật lớn!”.

Tướng quân nói xong lời này liền ngủ, Thu Nhi mất ngủ đã thành thói quen, hấn tựa vào trong lòng tướng quân loạn nghĩ, chẳng biết tướng quân muốn thưởng hấn cái gì? Chính hấn lại muốn tướng quân thưởng cho cái gì? Hoan Nhi! Bắt đầu từ lúc hấn xuất cung, điều mong muốn nhất chính là đứa nhỏ!.

Thu Nhi quay đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của tướng quân, trong lòng tính toán liệu có thể khiến người kia giúp hấn mang đứa nhỏ thoát ra ngoài cung hay không! Thu Nhi hiểu đây không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng nếu chính mình cố gắng một chút, khiến cho tướng quân mê luyện, nói không chừng tướng quân thân mang quyền cao chức trọng có thể giúp hấn đem đứa nhỏ trộm ra khỏi cung!.

.

.

## 28. Chương 28

### CHƯƠNG 28

Tăng sáng ngày hôm sau, Thu Nhi rời giường, ban đêm hấn cũng chỉ chợp mắt được trong chốc lát, trong đầu toàn bộ đều là tính toán làm cách nào dụ hoặc tướng quân, làm cách nào trộm được đứa nhỏ.

Thu Nhi thừa nhận bản thân rất xấu xa, nhưng cứ nghĩ đến cục bông bé nhỏ từng được ẵm trong lòng mình, Thu Nhi liền hạ quyết tâm, cho dù cả đời này hấn làm trâu làm ngựa trả nợ tướng quân, cũng nhất định phải đưa đứa nhỏ trở về bên mình!

Buổi sáng, khi tướng quân vừa mở mắt đã thấy Thu Nhi đưa nước đánh răng rửa mặt tới, chờ ở bên giường. Nhớ tới sự tình tối qua, tướng quân không khỏi có chút xấu hổ. Thu Nhi lại giống như không có việc gì, cứ theo lẽ thường dâng lên khăn mặt, hầu hạ hấn thay quần áo. Thời điểm ăn điểm tâm, tướng quân luôn nhìn không được trộm ngắm Thu Nhi, tối qua thượng hấn thật sự rất khoái trá, nếu như phải ngừng duy trì quan hệ này, tướng quân có chút bất mãn.

Thu Nhi cũng không vội vọng động, hấn đang chờ đợi thái độ tướng quân. Lúc vừa tới Tướng quân phủ hấn từng chọc giận tướng quân, cho tới bây giờ tính tình tướng quân hấn cũng sờ không thấu, lấy tính chế động là an toàn nhất.

Mang những tâm sự ấy hai người cùng nhau ăn hết điểm tâm. Ăn cơm xong tướng quân liền ra thao trường xem binh lính luyện tập, Thu Nhi cũng tất bật làm mấy việc vặt linh tinh.

Thu Nhi cầm mấy chiếc bát bẩn đang muốn đi rửa, thời điểm đứng dậy một trận choáng váng đột nhiên ập tới, hấn quơ quơ tay dựa đến bên cạnh bàn. Một trận mê muội làm cho Thu Nhi đột nhiên nhớ tới đặc thù thân thể mình, nhất thời sợ đến mặt mày tái nhợt, mấy chiếc bát thay tiếng trả lời mà rơi xuống vỡ nát. Lúc này trùng hợp có một vị quân y đang từ đại trưởng tướng quân đi ra, nghe được tiếng bát rơi vỡ liền theo âm thanh đi tới.

Thu Nhi giống như ghim chân vào đất đứng trong đại trưởng, quân y chậm chậm chạy tới kéo tay Thu Nhi để bắt mạch. “Đừng! Không cần, ta không sao!” Thu Nhi hoảng hốt giật tay lại, hấn sợ quân y đụng tới hấn liền chắn ra bí mật kia.

“Ngươi không cho ta bắt mạch, sao biết là không có việc gì? Ngươi sao lại nhát gan như vậy, lớn đầu bằng này còn sợ bị bệnh!”.

So về khí lực Thu Nhi cho tới bây giờ chưa qua được bất kể người nào, quân y cố trụ tay hấn, Thu Nhi ngay cả cơ hội từ chối cũng chẳng có. Nhìn quân y bắt mạch, Thu Nhi sợ tới mức tâm thẳng thần loạn khiêu, nhìn quân y nhíu mày, trái tim Thu Nhi như ngừng đập.

“Di Thu, gần đây ngươi bị hoảng hốt mất ngủ có phải không?” Quân y hỏi.

Thu Nhi đầu tiên theo bản năng lắc đầu, sau đó phát hiện quân y nhìn hẩn chăm chăm, nghĩ đến mình muốn chối cũng không được, đành phải nhận mệnh gật gật đầu.

“Người theo ta lại đây, ta đưa người một ít được giúp người thoải mái ngủ một giấc, chờ người tỉnh tâm lại sẽ không còn hoảng hốt mất ngủ nữa.”

Thu Nhi rất kì quái, hẩn nhớ rõ Yến thái y từng nói qua, có đứa nhỏ sẽ xuất hiện tình trạng đầu vầng mắt hoa, qua một đoạn thời gian mới có thể hảo, không phải ngủ một giấc có thể giải quyết. Còn có hoảng hốt, hẩn gần đây luôn hoảng hốt, không phải từ tối qua mới bắt đầu. “Ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thu Nhi mê mang hỏi.

Quân y cười cười trả lời hẩn: “Bình thường tân binh đều bị hoảng hốt, hoặc nhiều hoặc ít mất ngủ, tình trạng của người thì nghiêm trọng hơn rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như thế cơ thể người sẽ chịu không nổi!”

“Chỉ như vậy?” Thu Nhi trợn to mắt.

“Còn có thể làm sao nữa? Xem xem người sợ tới mức nào!” Quân y ha ha cười, nghĩ rằng quả nhiên Thu Nhi vẫn chỉ là một nam hài, sinh chút bệnh liền sợ thành như vậy!.

Thu Nhi như trút được gánh nặng, may mắn không phải có đứa nhỏ. Thu Nhi chỉ đồng mảnh bát vỡ, đối quân y nói: “Chờ xử lí xong chỗ này, ta sẽ đi tìm ngài!”.

Thái y giục hẩn nên mau chóng xong việc, còn dặn hẩn không nên coi thường bệnh mất ngủ, ngủ không được cũng sẽ chết người!

Thu Nhi thu dọn sạch sẽ những mảnh vụn, thủ vệ trước cửa đại trưởng giục hẩn nên tới luôn chỗ quân y xem bệnh. Hiện tại không đánh giấc, nhóm quân y cũng trở nên nhàn hạ, lều trại trống rỗng chỉ còn vài vị quân y và mấy binh lính tới đổi được.

Thu Nhi sắc thuốc, một hơi uống cạn, quân y chỉ chỉ giường bên kia, đối Thu Nhi nói: “Thuốc người vừa mới uống là an thần được, người có thể tới đó ngủ một lát!”.

Thu Nhi rất nghe lời, uống được xong hẩn thật sự rất mơ hồ, bất quá chuyện trong lòng hẩn nhiều lắm, tinh thần khẩn trương vẫn là ngủ không được, loại cảm giác này thật khó chịu! Quân y xem Thu Nhi trần trọc khó ngủ, bước tới bên người hẩn xoa bóp thả lỏng, giúp hẩn tiến vào mộng đẹp.

Thời điểm tướng quân tiến vào trướng, vừa lúc thấy được một màn này.

## 29. Chương 29

### CHƯƠNG 29

“Các người đang làm cái gì?”.

Quân y tạm thời thu tay, đáp tướng quân: “Di Thu bị mất ngủ, đã trở nên rất nghiêm trọng!” Dứt lời lại tiếp tục xoa bóp cho Thu Nhi. Tay hẩn vừa trở tài công phu (xoa-bóp-sờ-nắn >.<), thân=” thể=” thu=”” nhi=”” lại=”” trở=”” nên=”” căng=”” cứng,=”” thái=”” y=”” đoán=”” có=”” lẽ=”” thu=”” nhi=”” sợ=”” hải=”” tướng=”” quân,=”” nhân=”” tiện=”” nói:=”” “di=”” thu=”” thả=”” lỏng,=”” tướng=”” quân=”” sẽ=”” không=”” khó=”” chịu,=”” còn=”” người=”” nếu=”” không=”” hảo=”” hảo=”” ngủ=”” sẽ=”” xảy=”” ra=”” án=”” mạng=”” đó!=”” “quên=”” đi,=”” người=”” mang=”” hẩn=”” trở=”” về=”” lều=”” trại=”” ngủ!=”” người=”” khác=”” loạn=”” ăn=”” trên=”” người=”” thu=”” nhi,=”” tướng=”” quân=”” quả=”” thật=”” không=”” thoải=”” mái.=”” thái=”” y=”” nghĩ=”” như=”” vậy=”” cũng=”” tốt,=”” ngủ=”” trên=”” giường=”” mình=”” có=”” lẽ=”” dễ=”” vào=”” giấc=”” hơn.=”” thu=”” nhi=”” mơ=”” mơ=”” màng=”” màng=”” bị=”” quân=”” y=”” nâng=”” dậy,=”” tựa=”” như=”” cảm=”” giác=”” uống=”” say=”” nơi=”” nơi=”” hoảng=”” loạn,=”” thái=”” y=”” chặt=”” vật=”” mới=”” đỡ=”” được=”” quân=”” y,=”” kết=”” quả=”” bị=”” tướng=”” quân=”” giành=”” trước=”” một=”” bước,=”” tướng=”” quân=”” đối=”” thái=”” y=”” nói:=”” “ta=”” đỡ,=”” vừa=”” lúc=”” ta=”” cũng=”” muốn=”” trở=”” về!=”” thu=”” nhi=”” ngã=”” vào=”” trong=”” lòng=”” tướng=”” quân,=””

nhóang=" một=" cái=" liên=" được=" tướng=" quân=" bé=" lên,=" hướng=" ra=" ngoài=" tướng,=" khi=" sắp=" đi=" đến=" đại=" tướng,=" tướng=" quân=" đột=" nhiên=" nhớ=" tới=" hấn=" còn=" muốn=" hỏi=" quân=" y=" một=" số=" chuyện,=" liên=" để=" thu=" nhi=" về=" trước,=" còn=" hấn=" lộn=" trở=" lại=" chỗ=" quân=" y.= " tướng=" quân=" trở=" về=" lều=" trại=" quân=" y=" hỏi=" han=" tình=" hình=" các=" binh=" lính=" bị=" thương=" trong=" trận=" chiến,=" nếu=" tình=" huống=" tốt,=" tiếp=" qua=" hai=" ngày=" nữa=" bọn=" họ=" sẽ=" quay=" trở=" về.= " tướng=" quân=" hỏi=" xong=" sự=" tình=" liên=" trở=" lại=" đại=" tướng,=" kiểm=" tra=" một=" vòng=" phát=" hiện=" bốn=" bề=" vắng=" lặng,=" liên=" ra=" ngoài=" hỏi=" thủ=" vệ=" thu=" nhi=" đã=" về=" tới=" chưa.= " thủ=" vệ=" chỉ=" phía=" đông,=" nói:= " "thấy=" đi=" thu=" lão=" đảo=" đi=" về=" phía=" kia!=" " tướng=" quân=" ở=" trong=" lòng=" mắng=" một=" tiếng,=" " thật=" không=" biết=" gã=" quân=" y=" này=" cho=" thu=" nhi=" ăn=" cái=" quỹ=" được=" gì!= " mắng=" thì=" mắng,=" tướng=" quân=" vẫn=" ra=" khỏi=" tướng=" mang=" cái=" người=" đi=" đường=" xiêu=" vẹo=" kia=" quay=" trở=" về.= " thu=" nhi=" bị=" tướng=" quân=" ném=" lên=" giường,=" ý=" thức=" mơ=" mơ=" màng=" màng,=" ngấm=" lại=" sự=" tình=" lại=" lực=" bắt=" tông=" tâm.= " rõ=" ràng=" cần=" phải=" ngủ=" một=" lát,=" thu=" nhi=" đỡ=" xuống=" tâm=" sự=" nặng=" nề=" rất=" nhanh=" liên=" thiệp=" ngủ.= " giấc=" ngủ=" ngắn=" ngủ=" cũng=" không=" liên=" tục=" bao=" lâu,=" thời=" điểm=" tỉnh=" lại=" đầu=" hấn=" liên=" đau=" như=" búa=" bổ=" .=" lúc=" này=" tướng=" quân=" đã=" dùng=" xong=" cơm=" trưa,=" phần=" của=" hấn=" vẫn=" còn=" để=" trên=" bàn.= " thu=" nhi=" đau=" đầu=" hết=" cả=" buổi=" chiều,=" tới=" chạng=" vạng=" quân=" y=" lại=" đến=" chỗ=" thu=" nhi=" đưa=" thuốc,=" tướng=" quân=" không=" hờn=" không=" giận=" nói:= " "các=" người=" rớt=" cuộc=" cho=" hấn=" cái=" thuốc=" tiên=" gì,=" ban=" ngày=" đi=" đến=" cửa=" tướng=" rồi=" còn=" lạc,=" buổi=" chiều=" cũng=" chẳng=" có=" chút=" tinh=" thần!=" " quân=" y=" vội=" giải=" thích=" cho=" tướng=" quân,=" nói=" thu=" nhi=" bởi=" vì=" tỉnh=" thần=" liên=" tục=" khẩn=" trương=" nên=" mới=" mất=" ngủ,=" lượng=" được=" được=" cho=" đã=" rất=" lớn=" mà=" thu=" nhi=" vẫn=" không=" ngủ=" được,=" điều=" này=" nói=" lên=" tình=" huống=" thu=" nhi=" đã=" cực=" kì=" nghiêm=" trọng.= " chờ=" chịu=" đựng=" qua=" giai=" đoạn=" mơ=" hồ=" khó=" chịu,=" đến=" lúc=" đó=" chỉ=" cần=" có=" thể=" ngủ,=" thân=" mình=" thu=" nhi=" sẽ=" không=" có=" việc=" gì!= " nghe=" quân=" y=" giải=" thích=" xong,=" tướng=" quân=" mới=" cho=" phép=" thu=" nhi=" lấy=" được=" ăn.= " ăn=" xong=" được=" thu=" nhi=" quả=" nhiên=" bắt=" đầu=" mơ=" hồ.= " một=" bên=" thì=" khẩn=" trương,=" một=" bên=" nhịn=" không=" được=" lại=" ngủ=" gà=" ngủ=" gật.= " hiện=" tại=" đêm=" dài=" nhân=" tỉnh,=" nhớ=" tới=" đêm=" hương=" điểm=" kia=" tướng=" quân=" có=" chút=" nhiệt=" huyết=" sôi=" trào,=" nhất=" là=" khi=" nhìn=" đến=" thu=" nhi=" không=" một=" chút=" phòng=" bị=" mà=" tựa=" vào=" vai=" hấn=" ngủ,=" thật=" sự=" khiến=" người=" ta=" ý=" loạn=" tình=" mê.= " thu=" nhi=" tuy=" rằng=" mơ=" hồ=" nhưng=" vẫn=" kiên=" trì=" không=" ngủ,=" lúc=" chiều,=" hấn=" chịu=" đựng=" đau=" đầu=" như=" búa=" bổ=" mà=" lo=" lắng=" chính=" mình=" nếu=" như=" mang=" thai=" thì=" nên=" làm=" sao.= " bắt=" quá=" hiện=" tại=" tốt=" lắm,=" vừa=" nghe=" được=" tướng=" quân=" cùng=" quân=" y=" nói=" chuyện,=" bọn=" họ=" sắp=" về=" nhà,=" nếu=" vạn=" nhất=" mang=" thai=" liên=" trồn=" tới=" thái=" y=" gia=" hạ=" sinh=" đứa=" nhỏ,=" đúng=" lúc=" cùng=" làm=" bạn=" với=" hoan=" nhi.= " kì=" thật=" có=" mang=" thai=" hay=" không=" cũng=" không=" phải=" điều=" trọng=" yếu,=" bởi=" vì=" đây=" cũng=" là=" nghĩa=" vụ=" mà=" hấn=" cần=" có=" sức=" hoàn=" thành.= " binh=" lính=" nơi=" đây=" ngay=" cả=" sinh=" mệnh=" cũng=" không=" màng,=" hấn=" chỉ=" dưng=" dục=" sinh=" con=" thì=" có=" gì=" đáng=" sợ!= " vẫn=" đề=" khiến=" thu=" nhi=" băn=" khoăn=" nhiều=" nhất=" vẫn=" là=" làm=" thế=" nào=" chiếm=" được=" cảm=" tình=" của=" tướng=" quân.= " tướng=" quân=" tựa=" hồ=" giống=" như=" tổng=" lâm,=" đều=" thích=" bộ=" dáng=" hấn=" có=" gắng=" liều=" mạng.= " tướng=" quân=" còn=" từng=" khen=" ngợi=" hấn=" một=" lần,=" đó=" là=" thời=" điểm=" lần=" thứ=" hai=" khẩn=" cấp=" rút=" quân.= "

động=" " tác=" " hấn=" " nhanh=" " nhện=" " giúp=" " tướng=" " quân=" " thay=" " quần=" " áo,=" " còn=" " nhanh=" " chóng=" " chạy=" " đến=" " chỗ=" " hỏa=" " đầu=" " quân.= " " lúc=" " ấy=" " tướng=" " quân=" " khen=" " hấn=" " tiến=" " bộ=" " rất=" " nhanh,=" " còn=" " khích=" " lệ=" " hấn=" " tiếp=" " tục=" " cố=" " gắng.= " " thu=" " nhi=" " kiên=" " cường=" " chống=" " đỡ,=" " cho=" " tới=" " tận=" " lúc=" " tướng=" " quân=" " nói=" " đi=" " ngủ,=" " hấn=" " mới=" " hoảng=" " hốt=" " đứng=" " lên,=" " giúp=" " tướng=" " quân=" " thay=" " quần=" " áo,=" " nhỏ=" " giọng=" " nói:= " " "tướng=" " quân,=" " hôm=" " nay=" " tuy=" " thần=" " chí=" " di=" " thu=" " không=" " rõ,=" " nhưng=" " quyết=" " không=" " chậm=" " trễ=" " nhiệm=" " vụ,=" " thỉnh=" " tướng=" " quân=" " yên=" " tâm,=" " di=" " thu=" " nhất=" " định=" " thực=" " cố=" " gắng!=" " " .= " ">

### 30. Chương 30

#### CHƯƠNG 30

Tướng quân nháy mắt ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ lí do vớ vẩn ngày hôm qua hấn tùy tiện nói Di Thu cũng tin hay sao? Lần này đến phiên tướng quân khó xử. Nếu sau đó hấn không muốn cùng Thu Nhi làm loại chuyện này, chẳng phải tự lộ ra mình lừa gạt hấn hay sao? Còn nếu tiếp tục như vậy, lương tâm hấn có điểm hơi bất rứt.

Tướng quân nghĩ nghĩ, bản thân dùng cái loại lí do hạ lưu này cũng đã không lương tâm, bây giờ còn ngại cái gì mà ngại! Thoát khỏi quân tử chi tâm trời buộc, tướng quân sà tới phía trước ôm thất lưng Thu Nhi, ái muội nói: “Thế sao? Người thật sự có thể? Nếu không chúng ta lên giường thử một lần?”.

Thu Nhi câu nhân cười, trức trặc hôn lên môi tướng quân, tùy ý cởi bỏ quần áo vương vãi khắp mặt đất, dọc theo từng bước chân. Đến bên giường, Thu Nhi hai tay câu trên cổ tướng quân, tướng quân tự nhiên đặt hấn ở trên người.

Hơi hơi mở chân ra, Thu Nhi cố ý dùng phần đùi trong non mịn cọ cọ phần thân tướng quân. Tướng quân dục hỏa dâng trào, bay qua thân làm cho Thu Nhi nằm úp sấp tựa trên người mình, đối hấn nói: “Người ngồi lên đây!”.

Thu Nhi mờ mịt lắc lắc đầu, mềm mại nói: “Như vậy tướng quân sẽ không thoải mái, cửa huyết Thu Nhi khô ráo, vẫn là trước tiên dùng miệng hầu hạ ngài đi!”.

Thu Nhi hạ thân mình, đầu tựa lên bụng tướng quân, tay và miệng cùng được sử dụng gây kích thích phân thân tướng quân. Thu Nhi cứ thế một phen chăm ngời thổi gió, lúc bắt đầu tướng quân coi như dục vọng bình tĩnh, sau liền bốc cháy ngàn ngút, dần dần lửa nóng liền lan rộng khắp thân thể. Tướng quân rên rỉ khó nhịn, một bàn tay mặc sức sờ soạng trên người Thu Nhi, hỗn loạn phủ tới cái động nhỏ mê người, liền đem ngón tay đi vào, tự khuếch trương nơi chính mình sắp sửa xâm nhập.

“A, ân...ân...Người đã được chưa? Ta không đợi được, nhanh ngồi lên đi!” Thu Nhi động tác quá chậm chạp, nhưng tướng quân sắp nổ tung đến nơi rồi. Thu Nhi thu đầu lưỡi, ngồi vào khó gian tướng quân, cầm lên nam căn mảnh hổ, đưa vào trong cơ thể mình.

“Aaa...hồ...” Tướng quân thoải mái kêu lên thành tiếng. Côn thịt hấn toàn bộ đều được vây quanh trong nộn thịt của Thu Nhi. Xúc cảm này chính là một cảm giác tuyệt diệu, làm cho tướng quân không thôi thổn thức. Thu Nhi bắt đầu nhấc mình đứng lên rồi ngồi xuống, da thịt ma sát mang tới dục vọng triều dâng, mất đi thần trí tướng quân, khiến hấn trầm mê lạc lối, ánh mắt trống rỗng mà ồ ồ rên rỉ.

Tướng quân phun trào một lần, nhưng dường như vẫn bất mãn mà lại muốn tiếp tục thêm lần nữa. Thu Nhi một môi đã không thể thỏa mãn dục vọng nam tử, thế là tướng quân chính mình ngồi dậy, đẩy Thu Nhi ngã nằm trên giường. Thu Nhi nghe lời nhếch cao hai chân, đem hậu đình bản thân lộ ra trước mắt mảnh hổ đói khát.

Hai chân Thu Nhi câu chặt thất lưng nam nhân, hai tay vòng ôm lấy cổ nam nhân, tạo nên một vị trí thoải mái nhất cho tướng quân mặc sức thâm long đoạt hổ. Xóa sạch những tưởng ngại, tướng quân thuận lợi xỏ xuyên qua thân thể Thu Nhi, cảm giác khoái hoạt thăng hoa như điều gặp gió cho đến khi nổ tung phía chân trời.

Sáng khoái kích động xong, tướng quân thoát lực ngã vào bên người Thu Nhi, cúi đầu liền thấy phân thân Thu Nhi vẫn còn trướng, liền nắm nó trong lòng bàn tay bộ lộng, cho tới thời khắc Thu Nhi cũng phun trào.

Ít khi nào Thu Nhi được nhắm nháp nhuyển cảm thoải mái như thế. May mắn là, cả hai lần cùng tướng quân hần đều đã cảm nhận được tư vị này. Thu Nhi trong đầu trống rỗng, sau đó liền mất đi ý thức, một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, ý niệm lóe lên trong đầu hần, dĩ nhiên là hần còn muốn tiếp tục tiêu hôn!

Thu Nhi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tuyệt đối chặt đứt ý niệm trong đầu của tướng quân (hai con người, cùng một “chí hướng”, \*sắc sủa\*). Hần kéo chăn đắp lên cho hai người, trong đầu cảm thán, vấn đề ngay cả thuốc cũng không giải quyết được thế nhưng bị hần dễ dàng giải quyết.

Sáng sớm hôm sau, tướng quân mơ hồ cảm thấy hỏa thiêu ở đầu làm cho chuyển tỉnh, sau thức dậy mới biết Thu Nhi nằm bên cạnh đã nóng hừng hực. Tướng quân cả kinh đứng phắt dậy. Hần muốn gọi Thái y, nhưng nhìn lại đồng hồ trong phòng ốc khẳng định sẽ khiến quân y chê cười.

## 31. Chương 31

### CHƯƠNG 31

Tướng quân chột vật đứng dậy, phát hiện thân mình trơn tuột, trên giường chỉ có một chiếc chăn. Tướng quân quyết định đem chăn đắp cho Thu Nhi, còn mình để thân trần truồng xuống giường, nhặt quần áo lên phủi phủi rồi mới mặc lên.

Tiếp đến tướng quân nhìn tới Thu Nhi, hần cũng là thân mình trần trụi, hậu huyệt phía dưới ngậm đầy cặn vật màu trắng. Để dấu điểm sự tình, tướng quân lại lau mình giúp Thu Nhi, cũng mặc cho hần một tầng nội y. Làm xong xuôi mọi việc, tướng quân cũng mờ mờ hồ hồ đắm đuối.

Lau mờ mờ, tướng quân cẩn thận nhìn chung quanh đại tướng, còn cẩn thận kiểm tra xem hần có để sót cái gì khác thường hay không mới mở trướng môn, phân phó thủ vệ gọi quân y tới. Chờ quân y đến đây, tướng quân lại bắt đầu khẩn trương. Hần không biết từ mạch tượng Thu Nhi có thể tiết lộ bí mật tối qua hay không.

Tướng quân nín thở chăm chú nhìn Thái y bắt mạch cho Thu Nhi, trong đại tướng tràn ngập không khí im lặng khẩn trương. Mắt thấy tay quân y vừa nhắc, tướng quân liền khẩn cấp hỏi: “Làm sao rồi?” Quân y kinh ngạc nhìn tướng quân, cảm giác xấu hổ nhanh chóng tản ra. Tướng quân thầm nghĩ không tốt, thật muốn cho mình hai cái bạt tai, hần này là giấu đầu lòi đuôi rồi còn gì! Quá khẩn trương trái lại dễ khiến người ta nghi ngờ.

Quân y trừng mắt nhìn nhìn, đầu óc quay quay mấy vòng, bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Di Thu không có việc gì! Chính là đoạn thời gian trước quá mệt mỏi. Xét trên phương diện khác, hần sinh bệnh trái lại là hiện tượng tốt, thuyết minh rằng thân thể hần đã thả lỏng cảnh giác, sẽ không còn mất ngủ nữa. Nghỉ ngơi cho tốt, ăn vào chút phở được sẽ không còn việc gì, sẽ không chậm trễ ngày hành quân trở về của chúng ta!”.

Hành quân? Tướng quân trong lòng mừng thầm, nguyên lai quân y liên tưởng tới việc khác. Tướng quân thoải mái dùng bậc thang quân y đưa hần, ra về nghiêm túc đạo mạo, nói: “Đi được là tốt rồi! Ta thấy hần nhiệt độ cao tới dọa người, nếu không thể đi sẽ rất phiền toái. Không thể vì một người mà kéo dài hành trình được!”.

Đến buổi chiều, Thu Nhi liền dần dần hạ sốt. Ngày hôm sau, thời điểm khả hoàn, tướng quân còn cố ý chọn một xe ngựa, nói là trận đánh này khiến mình mệt chết đi, hơn nữa thân thể Thu Nhi chưa hồi phục như cũ, cho nên lúc này bọn họ ngồi xe ngựa sẽ tốt hơn.

Cảm giác không như lần xuất quân ra tiền tuyến, trên chuyến hồi trình tâm tình mọi người đều thực thả lỏng, dọc đường đi còn có thể hát hát cười cười. Qua những thành trấn đặc sắc hoặc những địa phương có phong cảnh đẹp, tướng quân có khi sẽ cho các tướng sĩ nửa ngày nghỉ ngơi, tự do hoạt động. Thắng trận này tiền thưởng mọi người cũng không thiếu, mua chút quà tặng người thân tự nhiên là chuyện tốt.

Những người khác mua này mua nọ hoặc đi du sơn ngoạn thủy, còn tướng quân và Thu Nhi đều một chỗ cùng nhau làm tình. Hai người kia hoan ái đã không còn giới hạn trong buổi tối cùng lên giường, cho dù là ban ngày, trên mã xa, bọn họ đều có thể làm đến vài lần.

Thu Nhi ngồi trên người tướng quân, hậu đình ngậm nuốt tướng quân phân thân. Mặc cho xe ngựa xóc nảy, bọn họ càng không cần cố sức, tình hình càng có thể thuận lợi tiến hành. Những cái hôn nhiệt tình qua đi, hai người lại một lần nghênh đón cao trào, cơ hồ đồng thời bắn ra. Tướng quân thoát lực dựa vào nhuyển \*\*\*, cánh tay vẫn ôm chặt lấy Thu Nhi.

“Người sao rồi? Muốn ta đi ra không?” Tướng quân xoa đầu Thu Nhi, ôn nhu hỏi.

Thu Nhi lắc lắc đầu, toàn bộ thân mình hần đều dựa vào người tướng quân. Hoan ái qua đi khiến cho hần ngay cả động cũng lười không muốn động. Tướng quân kéo chăn đắp lên người Thu Nhi, nói: “Vậy cứ để thế đi, người không lạnh là tốt rồi.”

Xe ngựa xóc nảy, phân thân tướng quân ngay tại tiểu huyết Thu Nhi sát qua trượt lại, vòng qua vòng lại mấy hồi cuối cùng lại cứng lên. Lần này đã là lần thứ tư trong ngày, hai người lại tiếp tục làm một trận phiên giang đảo hải. Thời điểm chạng vạng, xe ngựa dừng chân, hai chân Thu Nhi nhuyển đến mức không đứng thẳng dậy được, việc gì cũng chưa làm liền trực tiếp ngủ, tướng quân cũng giống như luyện một ngày quyền, thân mình mệt mỏi hư nhuyển (cái này chắc gọi là “tinh tấn nhân vong” đây ha?, “tinh trùng hết thì người cũng die”, khả khả ~).

Sau lần đó, hai người không dám miệt mài như vậy nữa, mặc dù xúc động nhưng vẫn nhìn nhau mà ngồi, vì nghĩ cho thân mình nên cuối cùng cũng phải nín nhịn.

Tình sự dễ khiến người ta trở nên thân mật, câu này cũng không phải không có lí, tướng quân không còn giữ thần sắc nghiêm nghị khi nói chuyện với Thu Nhi, thời điểm không có người còn thích ủng Thu Nhi trong \*\*\*g ngực, Thu Nhi cũng không còn sợ hãi tướng quân, có khi còn chủ động đùa hần.

.

## 32. Chương 32

### CHƯƠNG 32

Cả đoàn quân thẳng tiến kinh đô, cách kinh thành càng gần, tâm tình tướng quân lại càng ngày càng bất an. Sau khi trở về, quan hệ giữa hần và Thu Nhi làm sao tiếp tục, hần như thế nào qua mắt mọi người trong phủ sống chung cùng Thu Nhi? Lại lấy cớ gì yêu cầu Thu Nhi đã không còn là thị đồng vẫn tiếp tục cùng hần làm tình? Suy nghĩ mãi cũng không tìm được phương pháp, sau vài ngày đắn đo, cuối cùng hần quyết định chấm dứt loại quan hệ phức tạp này.

Sau một lần hoan ái, tướng quân ôm Thu Nhi hỏi: “Ta từng nói muốn thưởng cho người, thế nhưng hỏi người muốn cái gì, người mỗi lần đều không chịu nói! Chờ sau khi hồi kinh, người và Tống Lâm sẽ đối trở lại vị trí ban đầu, đến lúc đó chúng ta sẽ khó có cơ hội gặp mặt. Người thật sự không muốn cái gì sao?”

Thu Nhi cũng hạ quyết tâm nói với tướng quân chuyện đùa nhỏ, nếu không nói hần liền không có cơ hội. “Di Thu không muốn cái gì, cái duy nhất muốn, đời này cũng không thể có được!”

“Nga? Cái gì vậy? Người nói ta nghe một chút!” Tướng quân mừng thầm trong lòng, nghĩ muốn cấp Thu Nhi chút bồi thường nên quyết định sẽ tận lực thỏa mãn nguyện vọng của Thu Nhi.

Thu Nhi tiếp tục nói điều mình tâm niệm: “Tướng quân, người còn nhớ rõ thời điểm ta mang thai chứ? Chính là thời điểm bệ hạ tẩy trần cho ngài vào năm ngoái!”

“Nga, nhớ rõ!” Kinh ngạc năm đó tướng quân vẫn còn nhớ như in.

“Sau đó đứa nhỏ ấy ta thực sự sinh hạ, là một tiểu nam hài mập mạp đáng yêu!” Nhớ tới Hoan Nhi vẻ mặt Thu Nhi liền hạnh phúc.

Tướng quân bị ánh mắt hạnh phúc kia thu hút, tâm đột nhiên khẽ động, thuận miệng hỏi: “Nga, phải không?”

Thu Nhi gật đầu, tiếp tục nói: “Từ lúc bị đuổi ra khỏi cung đến giờ ta vẫn chưa gặp lại nó. Đã hơn hai năm, không biết bây giờ đứa nhỏ ra sao rồi, ta muốn tiến cung thăm nó, cho dù chỉ được nhìn từ xa cũng tốt!”.

“A! Hảo!” Tướng quân còn chưa lấy lại tinh thần, Thu Nhi đã bày ra bộ dáng khi thì hạnh phúc, lúc thì khổ sở, lúc lại chờ mong, khiến cho hắn không kịp nhìn.

“Thật vậy chăng?” Mục tiêu đạt được, hai mắt Thu Nhi tỏa sáng, tâm hoa nộ phóng.

Tướng quân đầu óc ong ong, muốn làm cho rõ chính mình vừa mới đáp ứng cái gì, thế là xác nhận nói: “Người muốn vào trong cung liếc nhìn đứa nhỏ một lát phải không?”.

Thu Nhi mạnh gật đầu, kì thật hắn muốn đem đứa nhỏ ra, nhưng lại lo tướng quân không đồng ý nên chỉ có thể trước tiên nói như vậy, chờ sau khi vào cung mới tìm cơ hội động thủ.

\*

Trước một ngày đại quân về tới kinh thành thì đột nhiên nhận được thánh chỉ, nói hoàng đế sẽ đích thân ở cửa thành nghênh đón bọn họ. Nghe được tin tức này toàn quân cao thấp đều tinh thần phấn chấn, chỉ có Thu Nhi trong lòng bất an, hắn sợ hoàng thượng nhận ra chính mình. Mặc kệ hoàng thượng đối hắn dư tình chưa dứt hay là muốn đuổi tận giết tuyệt, dù sao Thu Nhi cũng không nguyện gặp lại con người đó. Tướng quân liền phê chuẩn hôm ấy Thu Nhi có thể ngồi trong xe ngựa tránh mặt long nhan.

Ngày nhập kinh, khắp đất trời rung lên trong những hồi trống, nơi nơi là cảnh tưng bừng náo nhiệt, Thu Nhi tránh ở trên mã xa hướng ra phía ngoài xem, phát hiện những chuyện mình lo lắng hôm qua là hoàn toàn dư thừa. Trong hoàn cảnh huyên náo này, Hoàng Thượng nếu có thể nhìn ra hắn mới là chuyện lạ.

Đồng Quang đế niệm tình tướng quân đi một chặng đường vất vả (đúng là anh vất vả, nhưng là ngồi trong xe ngựa “vất vả” cùng em cơ ~), liền cho phép hắn trực tiếp hồi phủ, năm ngày sau thiết đãi yến tiệc tẩy trần.

Thu Nhi theo tướng quân trở lại Tướng quân phủ, Tống Lâm là người đầu tiên lao tới, ôm chầm lấy Thu Nhi hô to thật tốt quá. Từ sau khi Thu Nhi cùng tướng quân xuất chinh, Tống Lâm đều mỗi ngày tự trách. Hắn biết trên chiến trường nguy hiểm, cũng biết thân thể Thu Nhi không tốt, hắn lại nhẫn tâm để cho Thu Nhi thay chính mình ra chiến trường. Hiện tại Thu Nhi từ chiến trường đã trở lại, hắn cũng có thể giải thoát mình khỏi tự trách bấy lâu nay rồi.

Thu Nhi tự cho là cái gì cũng hiểu liền vỗ vai Tống Lâm nói: “Ta hiểu được, sau khi thành gia mà phải làm công việc này quả thật không được tốt lắm!” (em đang liên tưởng đến cái việc XXOO cùng tướng quân ý). Tống Lâm cũng tự nhiên liên tưởng đến việc đánh giặc bỏ mệnh, cũng không tiếp tục truy cứu liền liên mồm nói lời cảm ơn.

Trong lúc chờ đợi tới ngày tiến cung năm hôm sau, Thu Nhi lòng loạn như tơ vò, động tay động chân làm cái gì cũng đều thấp thỏm không yên. Cuối cùng ngày đó cũng đến, Thu Nhi ngồi trong xe ngựa tướng quân chậm rãi chạy tới cung vương.

Trên đường đi, Thu Nhi khẩn trương bất an không ngừng cùng tướng quân lẩm bẩm: “Tiểu Hoan Nhi đã hai tuổi rồi, phải tới hai năm rồi chúng ta chưa gặp nhau, người nói xem nó còn có thể nhận ra ta không?”.

.

### 33. Chương 33

#### CHƯƠNG 33

Tướng quân biết rõ đứa nhỏ sẽ không nhận ra Thu Nhi, mới hơn hai tuổi đã hai năm không gặp sao có thể nhận ra thân sinh được! Bất quá tướng quân cũng không muốn sớm đánh nát chờ mong của người kia, liền giả bộ an ủi hắn: “Người đừng khẩn trương, đứa nhỏ là của người, qua bao lâu nữa cũng vẫn là của người!”.

Yến thái y đang đứng ở ngoài cửa cung tiếp ứng Thu Nhi, tướng quân và Thu Nhi cùng nhau xuống xe ngựa, một người hướng yến hội, một người theo Thái y đi gặp đứa nhỏ.

Tuy nói Thu Nhi đã ở trong cung hơn mười năm, thế nhưng đại môn hay nhị môn hần cũng không phân biệt được, dọc đường đi đều thật cẩn thận theo sau Thái y, rất sợ không biết chừng mình lại bị tổng ra ngoài.

Đã lâu chưa đi vào Thanh Tú cư, sân vườn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn của ngày trước, hiện tại dường như có cảm giác đã qua mấy đời, nội viện sạch sẽ nhưng cũng thực tiêu điều hoang vắng.

Thu Nhi nghe được từ xa thanh âm trẻ con y y nha nha liên liên linh vọt tới. Tiểu Đông Tử nghe thấy tiếng bước chân vội vã, vội vàng ôm lấy Hoan Nhi, dùng thân thể bảo vệ nó. Chờ tới khi thấy rõ ràng người trước mặt, hai hàng lệ nóng không tự chủ đã vội tuôn trào.

“Chủ tử, ngài thực sự tới đây! Lúc trước là Tiểu Đông Tử có lỗi với ngài!” Tiểu Đông Tử buông đứa nhỏ ra, quỳ sụp xuống, cúi đầu lạy Thu Nhi, nói tiếp: “Lúc ấy hoàng hậu nương nương buộc nô tài nói dối, Yến thái y đi tới chỗ lão Vương gia cũng là nhóm nương nương an bài!”

“Tiểu Đông Tử, ta không trách ngươi, mau mau đứng lên. Hai năm này đều là ngươi chiếu cố Hoan Nhi, ta cảm kích còn không kịp!” Dứt lời, Thu Nhi liền ngồi xổm xuống, khấn cấp ôm lấy thân mình nho nhỏ trước mặt. Đứa nhỏ lớn lên nhiều lắm, thân mình tuy gầy nhưng rất cứng cáp khỏe mạnh. Hoan Nhi vô duyên vô cớ bị người lạ ôm lấy, bĩu môi xong liền oa oa khóc lớn.

Thu Nhi sợ tới mức lập tức buông đứa nhỏ ra: “Đây là xảy ra chuyện gì? Hoan Nhi vì sao lại khóc? Là nơi nào không thoải mái? Là ai bắt nạt con sao?”

Yến thái y cười cười, tiến lên từng bước vỗ vỗ vai Thu Nhi: “Thu Nhi, Hoan Nhi không có việc gì, ngươi đột nhiên ôm lấy nó, nó chỉ có chút sợ hãi thôi!”

“Vì sao lại sợ? Hần không nhận ra ta sao?” Thu Nhi thất vọng kêu to.

“Đứa nhỏ sao có thể nhận ra ngươi, thời điểm ngươi rời đi nó mới chỉ có nửa tuổi. Bất quá không sao, nó bây giờ hãy còn nhỏ, sau này các ngươi ở cùng nhau, nó liền thân với ngươi. Khi ấy ngươi rời đi nó cũng khóc thật lâu mà!”

Tuy nói là nói như vậy, thế nhưng trong lòng Thu Nhi vẫn không nhận được thương tâm. Hần một khắc chưa từng quên đứa nhỏ, thế nhưng vì cái gì đứa nhỏ không nhớ hẳn! Thu Nhi lấy từ trong ngực ra vài viên kẹo đường, lấy một khối bỏ vào miệng đứa nhỏ. Hoan Nhi ăn thấy cái gì ngọt ngọt, cuối cùng mới chịu nín khóc mỉm cười.

Hoan Nhi nở nụ cười, tâm tình Thu Nhi mới chuyển biến tốt hơn một chút, quay sang hỏi Tiểu Đông Tử: “Hoàng Thượng từng tới thăm đứa nhỏ chứ?”

“Chủ tử, người xem viện này đều hoang vắng thành dạng gì! Nếu Hoàng Thượng từng hỏi đến, nơi này làm sao lại thành thế này được!”

Lúc Thu Nhi bước vào đã có cảm giác này, lời nói Tiểu Đông Tử chính là giúp hẳn xác nhận lại thôi. Nếu Hoàng Thượng chưa từng hỏi qua đứa nhỏ, chuyện đưa đứa nhỏ ra cung liền dễ dàng hơn nhiều. Hần bắt đầu đã động tới chuyện chính: “Tiểu Đông Tử, ta ăn ngay nói thật, ta muốn mang Hoan Nhi đi! Ngươi không phiền gì chứ?”

Tiểu Đông Tử nhìn nhìn Hoan Nhi, ảm đạm nói: “Thực ra nô tài có điểm luyến tiếc nó, bất quá Tiểu Hoan Nhi có thể đi theo chủ tử cũng là chuyện tốt. Ở trong nội cung này, còn nhớ rõ Hoan Nhi chỉ có Thái y cùng Phúc tổng quản! Phúc tổng quản thỉnh thoảng cũng tới thăm, công công nói nếu Yến thái y nguyện ý thu dưỡng Hoan Nhi, hẳn không ngại trợ giúp đưa đứa nhỏ ra khỏi cung!”

“Như vậy thì tốt rồi” Thu Nhi đã không còn quan tâm liệu Hoàng Thượng có thích Hoan Nhi hay không, hẳn từ sớm đã coi Hoan Nhi là đứa nhỏ của riêng mình, Hoàng Thượng không quan tâm trái lại là chuyện tốt. Thế nhưng điều Thu Nhi lo ngại lại là Tiểu Đông Tử: “Nếu Hoan Nhi đi rồi ngươi tính đi đâu? Còn ở lại nơi này chứ?”

“Ân, sau khi ngài đi, nô tài được giữ lại làm thủ viện nhân, mỗi ngày quét tước quét sân, cũng coi như thanh nhàn.”

“Ngươi không gạt ta? Nếu đứa nhỏ không ở đây, ngươi thực sự sẽ không gặp phải chuyện gì không may chứ?” Thu Nhi lần thứ hai cùng Tiểu Đông Tử xác nhận.

Tiểu Đông Tử ha ha cười, nói: “Chủ tử, nô tài đã từng bán đứng người một lần, người cũng không để ý lại có thêm lần nữa. Cho nên, chủ tử, người liền an tâm mang Hoan Nhi đi thôi!”.

.

.

## 34. Chương 34

### CHƯƠNG 34

Thu Nhi cuối cùng quyết tâm, hiện tại hẳn chỉ cần đưa đứa nhỏ lên mã xa tướng quân là được, vấn đề là đứa nhỏ đã lớn như thế, hẳn phải làm cách nào người không biết quý không hay đưa đứa nhỏ lên mã xa? Thu Nhi cùng Thái y thương lượng đặt đứa nhỏ trong rương, giả làm dược liệu vận chuyển ra bên ngoài, nhưng nhốt một đứa nhỏ ở nơi tối tăm như vậy, nó sao có thể không khóc không kêu?

Ở thời điểm mọi người hết đường xoay sở, tướng quân xuất hiện. Hoàng Thượng muốn đem công chúa gả cho hắn, vừa rồi hắn cùng Hoàng Thượng đã gặp mặt qua, lúc chuẩn bị xuất cung hắn nhớ đến Thu Nhi hẹn hắn cùng nhau đi. Thu Nhi vốn định tiền trạm hậu tẩu, gặp tình huống này cũng không còn biện pháp khác, đành phải ăn ngay nói thật.

Nghe xong chân tướng, tướng quân thực sự sợ hãi, tuy rằng Hoàng Thượng chẳng hề quan tâm đứa nhỏ, thế nhưng nó vẫn là hoàng tử, trộm hoàng tử ra cung chính là tội chết.

Tướng quân có cảm giác bản thân đang bị lợi dụng, hắn hỏi Thu Nhi: “Người không phải ngay từ đầu đã tính toán lợi dụng ta đem đứa nhỏ này ra ngoài?”.

Đối phó với truy vấn của tướng quân, Thu Nhi đã nghĩ vện toàn, thế là bình tĩnh nói dối: “Sao có thể? Ta thật sự chỉ muốn nhìn đứa nhỏ một chút. Lúc trước, Phúc tổng quản từng đáp ứng, chờ đứa nhỏ trưởng thành liền giúp hắn đi làm thị vệ. Có thể ở trong cung làm thị vệ, so ra đi theo ta vẫn tốt hơn, ngài nói có phải không?”.

“Vậy vì sao hiện tại người lại muốn dẫn đứa nhỏ đi!”.

“Nghe Tiểu Đông Tử nói, nhóm nương nương gần đây đã chú ý tới sự tồn tại của đứa nhỏ, sự tình có lẽ không thể thuận lợi tiến hành, các nàng muốn Hoan Nhi của ta trở thành thái giám!” Nói đến đây thanh âm Thu Nhi bắt đầu nghẹn ngào, quý xuống van cầu: “Tướng quân, Di Thu cầu ngài, ngài có thể giúp đỡ ta! Sau này Di Thu cho dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức ngài!”.

Lúc ban đầu tướng quân không muốn mạo hiểm giúp Thu Nhi đem đứa nhỏ ra ngoài, bất quá rất nhanh hắn liền thay đổi chủ ý. Chuyện lừa Thu Nhi lên giường tướng quân vẫn luôn thẹn trong lòng, hiện tại hẳn sắp cưới công chúa, phải đoạn tuyệt không còn một mảnh quan hệ với Thu Nhi mới được. Sau khi giúp hắn chuyện này, không những có thể làm cho Thu Nhi cả đời nhớ kỹ chính mình hảo, mà còn có thể thuận lợi ước thúc Thu Nhi. Tướng quân quyết định chủ ý, đối Thu Nhi nói: “Vậy được rồi, ta đã nói sẽ thưởng cho người, lời nói xuất khẩu như bát nước hắt đi, lần này ta liền giúp người một phen vậy!” Từ nay về sau, chúng ta liền nợ nần thanh toán hết, câu cuối cùng này tướng quân nói ở trong lòng.

Đã quyết định, chuyện mang đứa nhỏ đi tướng quân tự nhiên có biện pháp. Hắn ra khỏi Thanh Tú cư, giả bộ uống quá chén liền giữ chặt một tiểu thái giám nói hắn lạc đường, bảo tên kia lấy tín vật của hắn đưa cho người gác cổng, nhờ gã gọi Tổng Lâm tới cửa hậu cung đón hắn. Tiểu thái giám vừa thấy là tín vật của Tả tướng quân liền kinh sợ mang đi.

Chỉ chốc lát sau, Tổng Lâm liền cho xe ngựa tới đón, thừa dịp bốn bề vắng lặng, tướng quân đem cả Thu Nhi và đứa nhỏ cùng nhau nhét vào xe ngựa. Dọc đường đi Thu Nhi đều bịt miệng đứa nhỏ, đứa nhỏ không biết xảy ra chuyện gì sợ tới mức khóc nức không ngừng. Chờ xe ngựa thuận lợi ra khỏi cung Thu Nhi mới bỏ tay ra, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã nghẹn khóc tới mức đỏ bừng.

Thu Nhi đau lòng vuốt vuốt tiểu ngực cục cứng, lại dứt một khối đường cho nó. Lần này cho đường cũng vô dụng, Hoan Nhi không ngừng khóc lóc đòi Tiểu Đông Tử. Dọc đường đi Tổng Lâm cũng chưa dám tỏ vẻ gì, hắn đề phòng lo lắng nên ra khỏi cung mới dám hỏi chuyện đứa nhỏ.

Thu Nhi bận dỗ con, không rảnh giải thích cho Tống Lâm ngọn ngành, chỉ đơn giản nói một câu: “Là đứa nhỏ của ta.” Câu trả lời này làm cho Tống Lâm càng mê hoặc. Tống Lâm suy nghĩ nửa ngày, cẩn thận hỏi: “Thật là của người? Cùng cung nữ?” Thu Nhi ngậy người, hẳn không hiểu được lời này của Tống Lâm là ý tứ gì.

Tướng quân hiểu ý Tống Lâm, này cũng khó trách, với tư duy của Tống Lâm thì đây quả thực là lời giải thích hợp lý duy nhất. Việc nam nam sinh tử, quả thực là sở vị văn, bởi vậy tướng quân liền hỗ trợ hòa giải nói: “Ân, cho nên hẳn phải mang ra ngoài!”.

Tống Lâm vỗ lê gật gật đầu, Thu Nhi không biết họ đang nói cái gì, bất quá đây cũng không phải trọng yếu, hiện tại làm cho Hoan Nhi ngừng khóc vẫn quan trọng hơn.

.

## 35. Chương 35

### CHƯƠNG 35

Đi tới chợ phụ cận Thu Nhi liền mang đứa nhỏ xuống xe, hẳn muốn mua một ít đồ chơi dỗ trẻ. Đi vào chợ quả nhiên Hoan Nhi không khóc nữa. Từ khi nó chào đời tới nay chưa từng tới một nơi náo nhiệt như thế, một nơi đầy đầy những đồ chơi mới mẻ! Tiểu Hoan Nhi hưng phấn chạy qua chạy lại, ba tuổi nó đi đứng còn chưa linh hoạt, bùm một cái ngã sấp xuống cũng không để ý, lại đứng lên chạy tiếp!

Thu Nhi mua cho đứa nhỏ nào là mút quả, nào là điểm tâm, mặt nhân, bắt đảo ông, trống bỏi, chong chóng...Đứa nhỏ thích gì hẳn đều mua, cơ hồ dùng hết tiền tiêu vặt hàng tháng. Thu Nhi xách theo bao lớn bao nhỏ trở về Tướng quân phủ. Người trong phủ đều kì quái nhìn hai người thâm nghị luận.

Trở lại phòng ngủ chính mình, Thu Nhi dặn Hoan Nhi gọi lão làm vườn là gia gia, lão làm vườn hỏi đứa nhỏ này làm sao đến, Thu Nhi nói đứa nhỏ này là của mình. Lão làm vườn kì quái đánh giá một chút Thu Nhi, không nói tiếng nào liền đi mất.

Đến buổi tối, các loại hiểm lạ tiểu ngoạn ý cũng hống không được Hoan Nhi, nó khóc lóc liên hồi, muốn về nhà, muốn đi tìm Tiểu Đông Tử.

Thu Nhi kiên nhẫn dỗ nó, nói sau này, đây chính là tân gia, còn hẳn chính là phụ thân, sẽ đối nó tốt hơn cả Tiểu Đông Tử. Hoan Nhi chỉ có ba tuổi, làm sao hiểu được nhiều như thế. Hoàn cảnh lạ lẫm khiến nó thực sợ hãi, nó thậm nghĩ muốn trở lại chỗ quen thuộc của chính mình.

Đứa nhỏ không ngừng khóc nháo khiến Thu Nhi cảm thấy vừa lo lắng lại thực có lỗi, đứa nhỏ chắc chắn đã quấy rầy tới lão làm vườn nghỉ ngơi. Thu Nhi tới bên lão làm vườn giải thích, lão liền thu hồi ánh mắt đang ngắm nghía trăng rằm, không sao cả ừ một tiếng, ánh mắt lại sâu kín thả rong tới chốn nào.

Đêm đã khuya, đứa nhỏ khóc mệt liền ngủ. Toàn bộ căn phòng lại khôi phục im lặng như xưa, Thu Nhi cũng tĩnh lòng lại ngắm nhìn đứa nhỏ xinh xắn đáng yêu của chính mình.

Buổi sáng hẳn mang đứa nhỏ xuất cung, rồi sau đó lại dỗ đứa nhỏ cao hứng, tròn một ngày hẳn cũng chưa hảo hảo nhìn kĩ Hoan Nhi. Đứa nhỏ này khi sinh ra liền có vẻ giống bệ hạ, hiện tại trưởng thành, đường nét rõ rệt lại càng giống hơn. Thu Nhi vạn phần tiếc nuối, nếu Hoan Nhi có thể giống hẳn một chút thật là tốt biết mấy!.

Xem đủ khuôn mặt, Thu Nhi lại sờ sờ tới cánh tay cùng đôi chân Hoan Nhi. Trên người đứa nhỏ tuy rằng đơn bạc nhưng cũng coi như cứng cáp, chỉ cần không giống mình điểm này Thu Nhi liền vừa lòng. Tóc đứa nhỏ cũng thực đen bóng, này giống chính mình, cứ nhìn hẳn thường xuyên không thể ăn cơm, thể nhưng tóc vẫn vừa dài vừa bóng.

Bất tri bất giác đêm dài đã sáng, Thu Nhi mất ngủ một đêm, đứa nhỏ của mình xem bao nhiêu cũng không đủ, tay đứa nhỏ vì cái gì đáng yêu như vậy, miệng đứa nhỏ vì cái gì bé xúx lại chọc người yêu thích như thế...

Ban ngày, Thu Nhi phải mang theo Hoan Nhi làm việc. Lão làm vườn đối đứa nhỏ rất tốt, còn hái trái trên cây cấp Hoan Nhi ăn. Người trong phủ không thích Thu Nhi, nhưng đối với đứa nhỏ đáng yêu vẫn không cách nào chống cự, chốc lát lại đưa nó quả táo, chốc lát lại nhét nó quả lên.

Cuộc sống nơi tướng quân phủ náo nhiệt hơn nhiều so với trong cung, Hoan Nhi rất nhanh liền thích nơi này, cả ngày đi phía sau Thu Nhi, phụ thân ơi phụ thân ơi. Tiểu hài tử tâm tư thực đơn thuần, chỉ cần người đối xử với nó tốt, nó tự nhiên sẽ yêu mến người.

\*

Tướng quân phủ gần đây luôn ở trong cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt. Hoàng đế đã chính thức ban chỉ, thất công chúa hai tháng sau sẽ trở thành tướng quân phu nhân. Toàn bộ tướng quân phủ đều vì nghênh đón vị kim chi ngọc diệp này mà cố gắng. Phòng ốc một lần nữa được sơn tước, dụng cụ gia đình cũng được thay mới, hoa viên cũng được để ý chăm tảo, mọi người đều chạy đôn chạy đáo vất chân lên trời.

Chuyện thú vị nhiều hơn, Hoan Nhi mỗi ngày đều nơi nơi chạy tán loạn. Thu Nhi mới đầu đều sợ nó gặp rắc rối, sau thấy đại gia đều đối với Hoan Nhi rất tốt nên cũng mang nó theo, dù sao chính mình cũng bận bịu nhiều việc! Hôn lễ tướng quân cần 100 chậu hồng mẫu đơn kiều diễm, mỗi ngày hẳn đều phải theo lão làm vườn điều chỉnh hoa kỳ, hơn nữa, cũng có một vài chỗ trong hoa viên cần sửa sang lại.

Hết đứa nhỏ lại đến công việc, Thu Nhi dần dần lực bất tòng tâm, thường thường đến giữa trưa liền mệt mỏi, thất lưng cùng xương sống cũng đau nhức, đôi khi còn suyễn khí khó thở. Hiện tại mọi người đều đang huy động mọi nguồn nhân lực, Thu Nhi lo lắng cho mình thể lực không đủ duy trì, liền tới chỗ Yến thái y cất chút bổ được kiện thân.

Yến thái y bắt mạch cho Thu Nhi, thế nào lại bắt ra hỉ mạch!.

## 36. Chương 36

### CHƯƠNG 36

Yến thái y dường như không thể tin nổi việc này là thật, hẳn không hiểu tại sao sau khi đã thoát khỏi cuộc sống khốn khổ kia Thu Nhi còn muốn tiếp tục cùng người khác lên giường!

Thu Nhi nghe nói mình có con, thoáng kinh ngạc một chút, hỏi Thái y: “Mấy tháng?”.

“Đã hơn hai tháng!” Thái y quên mất tính ngày, khi đó Thu Nhi hẳn vẫn trên đường hồi kinh, thế nên vẫn: “Tướng quân sao?”.

Thu Nhi gật gật đầu, có điểm buồn bã, nói: “Ta với Tổng Lâm chung quy vẫn không giống nhau, hẳn sẽ không mang tới tướng quân chuyện phiền toái như vậy!”.

Yến thái y không rõ việc này sao lại liên hệ với Tổng Lâm, liền hỏi Thu Nhi: “Sao lại có cả Tổng Lâm? Người nói rõ ràng cho ta, vì sao ngươi lại cùng tướng quân xảy ra chuyện này! Những ngày tháng trong cung còn chưa đủ hay sao? Ngươi còn muốn tiếp tục phá hư chính mình hay sao?”.

“Thái y, chắc ngài không biết, cùng tướng quân lên giường, cùng hẳn phát tiết, tất cả đều là bổn phận, cho nên Tổng Lâm đã thành gia sẽ không nguyên ý làm!” Thu Nhi nhìn Thái y còn thành thực nói.

Nhìn bộ dáng Thu Nhi không giống như đang nói dối, Thái y chợt hiểu, tâm tình bộc phát không thể ức chế, đập bàn nhảy dựng: “Ai, ai, ai nói với ngươi như vậy! Ai nói thị đồng phải giúp cả việc trên giường? Tướng quân? Là hẳn nói phải không!” Thu Nhi làm sao đã gặp qua bộ dáng Yến thái y nổi giận phùng phùng, sợ tới mức liền tiếp gật đầu.

Yến thái y tức giận tới mặt đỏ bừng, rống lớn: “Ta nhìn lầm hẳn, hoàn toàn nhìn lầm hẳn! Ta không nên tin vài ba cái đạo lý lớn hẳn giảng mà để ngươi ở lại nơi đó! Cái gì mà cuộc sống độc lập, cái gì mà bản sự mưu sinh...lấy cớ! tất cả đều là lấy cớ!”.

Thái y lại tuân một tràng giảng đại hải, Thu Nhi đại khái cũng hiểu được chính mình bị lừa. Ở trong lòng hẳn, hình tượng tướng quân có thể so với minh thần. Thu Nhi tĩnh hạ tâm rồi lại quên mất tính ngày (không phải “tính ngày” cái kiểu của con gái đầu nhé ^.^), đứa nhỏ này hình thành ở trên đường hồi kinh, hẳn không thể không thừa nhận chuyện như hôm nay cũng có cả trách nhiệm của chính hắn.

Thu Nhi cúi đầu, thì thào với Thái y: “Này cũng không thể hoàn toàn trách tướng quân, ta cũng có ý dụ hoặc hắn. Chẳng qua lúc ấy ta chỉ là muốn thử, chỉ cần ta cố gắng tướng quân sẽ thích ta, chỉ có hắn thích ta mới có thể giúp ta mang Hoan Nhi từ nội cung ra ngoài! Cho nên ta...” Cho dù đối mặt với Yến thái y, Thu Nhi vẫn không dám đem chuyện mình cũng có chút hưởng thụ ra nói thật, bởi vậy Thu Nhi chỉ có thể đổ thừa cho việc mình cũng không hận chuyện tướng quân lừa hắn.

“Cho nên người dùng thân thể đánh đổi?” Thái y chất vấn.

“Ta làm việc gì cũng thực cố gắng” Lo lắng không đủ lí do, Thu Nhi càng nói càng nhỏ giọng.

Nhìn đỉnh đầu Thu Nhi, Thái y cũng không biết nên nói cái gì, hiện tại không phải thời điểm nên trách cứ ai, xử lý đứa nhỏ như thế nào mới là mấu chốt! Thái y hỏi ý kiến Thu Nhi, Thu Nhi nói muốn sinh hạ đứa nhỏ. Yển thái y không đồng ý, liền khuyên hấn: “Người cũng đừng tùy hứng, nên lo lắng thân thể chính mình, người sinh Hoan Nhi thân thể đã kém như thế, hiện tại nếu thêm lần nữa...”.

Thai ghen một sinh mệnh cần trả giá bao nhiêu Thu Nhi đều hiểu được, nhưng hắn cũng không đành lòng. Thu Nhi ôm tai cùng Thái y nói: “Kỳ thật, ngay sau ngày ta cùng tướng quân làm chuyện đó, ta đã nghĩ mình có khả năng sẽ mang thai. Tướng quân biết tình huống thân thể ta, ta nghĩ chỉ cần ta cự tuyệt hắn là vẫn được. Thế nhưng vì Hoan Nhi, lúc ấy ta không thể lo lắng nhiều như thế! Nếu bây giờ phá bỏ nó, đứa nhỏ trong bụng chẳng phải là rất đáng thương sao?”

Thái y còn muốn tiếp tục khuyên Thu Nhi, thế nhưng ngẫm lại, làm cách nào Thu Nhi thụ thai lão cũng không rõ, cho dù Thu Nhi đồng ý xóa sạch, lão cũng không nắm chắc mấy phần. Nếu việc đã đến nước này, Thái y liền nói với Thu Nhi: “Nếu quyết định sinh hạ, người tới chỗ của ta đi! Người cần hảo hảo điều dưỡng thân thể, không thể ở lại Tướng quân phủ làm việc!”.

Phiền toái Yến thái y như vậy, trong lòng Thu Nhi rất băn khoăn, nhưng trừ cách đó ra hẳn cũng không còn biện pháp nào khác, cũng không thể mang thân thể quái dị này ở lại Tướng quân phủ. Thu Nhi trở lại Tướng quân phủ tùy tiện thu thập một chút, mang theo Hoan Nhi lẳng lẽ ly khai.

## 37. Chương 37

## CHƯƠNG 37

Sau khi phát hiện Thu Nhi và đứa nhỏ biến mất, lão làm vườn cũng không lộ ra điều gì, trước sau như một hoàn thành công việc của bản thân. Mấy ngày sau, tới Tống Lâm phát hiện không thấy Thu Nhi, hắn tìm một vòng quanh phủ cũng không thấy. Tống Lâm náo loạn tìm kiếm khiến bọn hạ nhân đều biết Thu Nhi không còn trong phủ.

Mọi người đều nghị luận, có người nói sắp đến ngày đại hôn của tướng quân, trong phủ nhiều việc, Thu Nhi không muốn cùng mọi người vất vả chịu khổ, cho nên làm “đào binh”. Cũng có người nói Thu Nhi xuất thân tiểu quan, vốn định dùng thân thể dụ hoặc tướng quân, nay thấy tướng quân đã cưới công chúa nên tự biết khó mà từ bỏ. Tổng Lâm biết mọi người nghị luận đều mang theo chút thành kiến, thế nhưng trong lòng vẫn thầm oán Thu Nhi, oán hằn ở thời điểm mọi người bàn rộn nhất không nói một tiếng đã rời khỏi.

Thu Nhi không từ mà biệt cũng chẳng gây ra gợn sóng gì lớn, những ngày tháng bận rộn nước rút không có ai rảnh mà quan tâm hẳn, thậm chí tướng quân cũng chẳng biết Thu Nhi không còn trong phủ, bởi vì chẳng ai nói cho hẳn. Những ngày bận rộn luôn trôi qua thật nhanh, rất nhanh đã tới ngày đại hôn được người người mong đợi.

Ngày đại hôn, toàn bộ kinh thành hân hoan hết như lễ mừng năm mới, nơi nơi pháo nổ đi đùng, đèn \*\*\*g đỏ thắm nhà nhà treo cao, rực sáng khắp kinh thành. Lễ rước dâu kéo dài mấy đoàn người, những thi nữ

xinh đẹp cầm trong tay đủ loại bảo bối, trống và sáo hòa tấu suốt dọc đường đi, náo nhiệt hơn cả xem diễn kịch.

Mọi người trong thành đều kéo nhau ra đầu đường xem lễ đón dâu xa hoa mười năm khó gặp chốn cung đình, Yến phu nhân cũng dắt Hoan Nhi ra phố xem náo nhiệt. Vốn Thu Nhi cũng muốn xem tướng quân đón dâu, chính là hiện tại hắn đã bắt đầu mệt mỏi, thường hay choáng váng, buồn nôn, không chịu được lại trở về phòng nghỉ.

Dẫn đầu đoàn đón dâu, tướng quân khoác trên mình một thân hỉ bào đỏ thắm, tư thế oai hùng hiên ngang, cười trên tuần mã đã rong ruổi cùng mình ngàn dặm nơi sa trường, mỉm cười đáp lại tiếng hoan hô cùng những lời chúc phúc của dân chúng. Hoan Nhi nhận ra tướng quân, nó lớn tiếng la thật to, chính là thanh âm non nớt của nó hoàn toàn bị ồn ào chung quanh bao phủ.

Về đến nhà, Hoan Nhi liền chui vào ổ chăn Thu Nhi, cao hứng phần chần tả lại khung cảnh náo nhiệt ngày hôm nay, nói tới nói lui liền hỏi Thu Nhi rằng liệu hai cha con có thể trở về. So với Thái y gia trầm tĩnh, Hoan Nhi thích Tướng quân phủ náo nhiệt hơn.

Thu Nhi dỗ Hoan Nhi ngủ, nói với nó, qua một thời gian nữa nó sẽ có em trai chơi cùng, nơi này cũng sẽ thực náo nhiệt.

Hoan Nhi chơi mệt liền ngủ, Thu Nhi khó mà tưởng tượng được tư thế oai hùng hôm nay của tướng quân qua đôi ba câu miêu tả của một đứa nhỏ ba tuổi, nếu như hỏi trong đầu hắn có cái gì rõ ràng, thì phải là bộ dáng động phòng hoa chúc của tướng quân. Thu Nhi có thể tưởng tượng được trạng thái người kia ngênh đón hắn, so với trạng thái cùng công chúa động phòng. Nghĩ đến điều này trong người hắn liền nóng lên, không thể nghỉ ngơi, thân thể hắn đang khát cầu tướng quân.

Thu Nhi bị kích động, cảm giác đầu váng mắt hoa lại ập tới, Thu Nhi tự giễu cười cười, bản thân thành ra bộ dáng gì rồi còn ham muốn cái kia. Thu Nhi nằm ngả lên giường, kéo chăn đắp kín, vuốt ve chiếc bụng căng phồng, thỏa mãn ngủ.

Qua hôn lễ tướng quân, bọn hạ nhân trong Tướng quân phủ đều trở nên nhàn hạ, khi nào muốn nghỉ ngơi liền cứ nghỉ ngơi. Tổng Lâm không vội mà bắt đầu cân nhắc chuyện Thu Nhi, hắn rất tức giận Thu Nhi ngay lúc mọi người bận rộn nhất lại không tiếng nào rời khỏi, cho dù nguyên nhân lớn tới đâu, ít nhất cũng nên đợi cùng mọi người hoàn tất công việc, hoặc là tới chỗ hắn nói lời từ biệt rồi hãy đi chứ! Tổng Lâm biết Thu Nhi không phải là kẻ vô trách nhiệm, cho nên càng cảm thấy kì lạ.

Tổng Lâm đoán Thu Nhi hắn là ở nhà Yến thái y, ngoại trừ nhà Yến thái y hắn cũng không nghĩ Thu Nhi có thể tới nơi nào khác. Trước đó vài ngày Tổng Lâm còn bận chuẩn bị hôn lễ kia, hơn nữa cũng đang giận Thu Nhi nên cố ý không đi tìm hắn, hiện tại rảnh rồi, Tổng Lâm tính toán tới chỗ Yến thái y hỏi cho rõ ràng! Tổng Lâm gõ cửa nhà Yến thái y, là Yến phu nhân ra đón cửa, Tổng Lâm nhìn thấy Hoan Nhi đang chơi đùa trong viện, liền hiểu được Thu Nhi nhất định đang ở nơi này. Tổng Lâm nói rõ nguyên nhân tới, Yến phu nhân có chút khó xử, nàng bảo trước tiên cần vào nói qua với Yến thái y một tiếng.

.

.

## 38. Chương 38

### CHƯƠNG 38

Tổng Lâm có chút sinh khí, hắn cảm thấy Thu Nhi rất lạ, sau khi ly biệt không từ già, còn đóng cửa không cho gặp! Tổng Lâm lòng bực bực lửa giận, không để ý Yến phu nhân ngăn trở liền xông thẳng vào Yến thái y gia. Nhà Yến thái y cũng không lớn, vài ba bước liền tìm được phòng ở Thu Nhi.

Tổng Lâm đẩy cửa vào vừa đứng lúc gặp Thu Nhi đang nằm trên giường nôn khan, sắc mặt cực kì khó coi, Yến thái y ngồi ở phía sau nắm tay khuyên hắn ăn vài thứ, trong bụng có chút đồ ăn khi nôn ra cũng đỡ khó chịu hơn. Tổng Lâm bị cảnh này dọa cho choáng váng, hắn không nghĩ tới Thu Nhi vì bệnh mới rời đi, còn bệnh tới mức này! Thế mà hắn lại trách lầm Thu Nhi, Tổng Lâm cực kì hối hận.

Thu Nhi nhìn thấy Tống Lâm cũng giật mình, khó chịu tiếp tục nôn mửa còn không quên kéo cao chăn che kín bụng. Chờ thân thể Thu Nhi ổn định, ánh mắt Tống Lâm liền rơi xuống bụng Thu Nhi. Trời đã qua tháng tư, Thu Nhi chỉ mặc một bộ áo choàng mỏng manh, dường như chiếc bụng đều lộ ra rõ ràng.

“Thu Nhi, người đây là xảy ra chuyện gì? Hay là trong bụng người mọc nhọt?” Nhìn qua Thu Nhi, Tống Lâm lại quay sang hỏi Thái y: “Yến thái y, bệnh tình Thu Nhi không có việc gì đúng không!” Lời nói Tống Lâm khiến mọi người ở đây đều sửng sốt, không ai biết nên đáp lời hần ra sao. Đúng lúc này thì Hoan Nhi dùng thanh âm non nớt cùng bộ dáng xem náo nhiệt mà góp lời: “Trong bụng phụ thân là đệ đệ không phải nhọt nha!”.

Từ “nhọt” là từ hoàn toàn mới mẻ đối với cái đầu nhỏ bé của Hoan Nhi, nó liền lon ton cặp chân tũn mũn của mình tới bên người Thu Nhi, hỏi: “Phụ thân, là đệ đệ chơi vui hay là nhọt chơi vui? Người nào sẽ chơi với Hoan Nhi thế?”.

Là đệ đệ không phải nhọt, lời nói Hoan Nhi làm cho Tống Lâm ngây ra như phỗng, trên đầu giống như có sấm rền chớp giật. Hần tự hỏi có phải hôm qua làm việc quá mệt mỏi đến nỗi thính lực cũng xảy ra vấn đề? Tống Lâm cứng ngắc xoay đầu nhìn về phía Thu Nhi, chỉ thấy Thu Nhi cùng Tiểu Hoan Nhi nói, đệ đệ so với nhọt thì chơi vui hơn, thế nên nó nên kiên nhẫn chờ đệ đệ đi ra làm bạn với nó.

Tống Lâm mới chỉ nghe lão nhân từng kể, hồ ly bất luận nam nữ đều có khả năng sinh con, Tống Lâm vốn không tin việc này, hiện tại sự thật xảy ra trước mắt hần, không muốn tin cũng không được. Nghĩ đến điều này Tống Lâm liền bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, trên mặt kéo ra một bộ cười không ra cười mếu không ra mếu, lặng yên không một tiếng động từ nay về sau lui, hần vẫn là nên trở lại thế giới nhân loại có vẻ an toàn hơn.

Người muốn mà trời không cho, hần vừa lui xuống mấy bước đã bị Yến thái y gọi lại. Tống Lâm nào dám cãi lời mệnh lệnh hồ ly tinh, ngoan ngoãn đứng lại, sợ tới mức tim đập chân run.

“Phu nhân, bà dứt cháo cho Thu Nhi đi. Bệnh nôn nghén cũng không có phương thuốc nào trị được, làm cho hần ăn vài thứ ít nhất có thể nôn thoải mái chút, ta cùng Tống Lâm còn có chuyện cần nói!” Yến thái y dứt lời liền dẫn Tống Lâm vào thư phòng. Tống Lâm cứng ngắc đi theo, một lời cũng không dám hé răng.

Vào thư phòng, Yến thái y đóng cửa lại, cùng Tống Lâm nói: “Những gì hôm nay nhìn thấy không được ở bên ngoài nói bừa, cẩn thận tánh mạng khó giữ!”.

Tống Lâm vội vàng thở dài khúm núm nói: “Đại tiên, tại hạ đã biết! Tại hạ hôm nay chưa từng đến nơi này, cái gì cũng chưa từng nhìn qua”.

“Đại tiên? Người nghĩ rằng ta và người là yêu quái chắc?” Yến thái y chỉ chỉ cái mũi mình hỏi.

Tống Lâm đầy mặt tươi cười, xua tay nói: “Làm sao được, làm sao được, các ngài khẳng định là thần tiên! Hôm nay Tống Lâm mạo phạm, ngày khác nhất định tới miếu dâng hương các chư vị!” Tống Lâm nói xong mà toát mồ hôi hột.

Yến thái y cũng không nghĩ tới lại bị hiểu lầm như thế. Nếu Tống Lâm rải cái tin vệt này ra (thực ra chỉ là “lời đồn” thôi, nhưng vì ý của câu nói đặt trong ngữ cảnh này là “lời đồn sai sự thật” nên ta cứ chém thành “tin vệt”). Với lại ta thấy đoạn này bạn Tống Lâm quá dễ thương nên ta để từ này cho nó thêm phần...bựa), liên quan tới lão thì không nói, nếu đem toàn gia kéo vào, phòng ở này có khi bị người ta thiêu rụi không biết chừng! Thế nên Thái y thấy giải thích rõ ràng hiểu lầm chết người này vẫn có vẻ tốt hơn.

“Cái gì mà thần tiên, chúng ta đều là con người chân chính đứng đắn! Mấy lời này người suy diễn từ đâu vậy?” Thái y nói.

Tống Lâm khoa chân múa tay làm ra động tác mang thai (chắc là lấy hai cái tay chống lưng đỡ bụng bầu đó \_ \_//), miệng nhẹ giọng nói một câu: “Nam nhân!”.

Yến thái y hiểu ra, gật gật đầu nói: “Thu Nhi cũng không phải yêu ma quỷ quái gì, hần chỉ là một nam nhân rất đỗi bình thường. Hần có thể mang thai đều do kiệt tác của Đương kim Hoàng thượng. Lão phu cũng không biết Hoàng thượng đến tột cùng đã dùng phương thuốc cổ quái gì khiến một người nam nhân bình thường như Thu Nhi sinh đứa nhỏ! Việc này tướng quân các người cũng biết, đứa nhỏ trong bụng Thu Nhi cũng là của hần!”.

## 39. Chương 39

### CHƯƠNG 39

Tổng Lâm một trận choáng váng, ngẩn ngẩn một buổi chiều, những sự việc ngoài ý muốn liên tiếp kéo đến, mỗi một việc đều có tính chất đả kích nặng nề. Bỏ qua chuyện nhân mang thai, chỉ cần nói tới tướng quân, từ nhỏ Tổng Lâm đã cùng tướng quân lớn lên, tận mắt thấy hấn ở giáo trường dùng thân hình khiêm tốn hạ gục một tráng hán, tận mắt thấy hấn 12 tuổi bước chân ra chiến trường, cũng tận mắt thấy hấn ngay khi lão tướng quân vừa qua đời liền một mình chỉ huy toàn bộ quân đội, đối với Tổng Lâm mà nói, tướng quân là người hấn cực kì sùng bái.

Sự thật như vậy Tổng Lâm không có cách nào thừa nhận, hấn bối rối hết to không có khả năng.

Yến thái y cười nhạt, nói: “Người có biết lý do tướng quân nhà ngươi lừa Thu Nhi lên giường có bao nhiêu xấu xa không?”

Lừa? Thu Nhi có lẽ không chủ động câu dẫn tướng quân, thế nhưng tướng quân cũng không thể dùng thủ đoạn lừa gạt Thu Nhi được! “Điều đó không có khả năng! Là Thu Nhi gạt người! Tướng quân nhà ta sẽ không như thế!”

“A, người cũng hiểu biết tướng quân nhà ngươi gớm! Tướng quân nhà ngươi nói với Thu Nhi, việc làm âm hiểm cũng là nhiệm vụ, hay đây là sự thật? Người cũng đã từng hầu hạ tướng quân nhà ngươi?”

Tổng Lâm đỏ mặt rít gào: “Nói bậy! Ta và tướng quân sao có thể xảy ra việc này! Ai nói thị đồng phải hầu hạ trên giường chứ!”

Thái y mặt không đổi sắc, bình tĩnh đáp: “Đương nhiên là tướng quân nhà ngươi!”

Tổng Lâm đang muốn phản bác, đột nhiên nhớ tới khi Thu Nhi từ tiền tuyến trở về từng ý vị thâm trường chụp vai hấn nói, sau khi thành gia làm công việc này quả nhiên không tốt cho lắm. Hấn lúc ấy không nghĩ nhiều, hiện tại nghĩ lại đúng là trong câu nói có một tầng thâm ý khác. Tổng Lâm nhất thời á khẩu, vội vã từ biệt Thái y liền chạy về phủ.

Tổng Lâm vào phủ liền trực tiếp tới thư phòng chất vấn tướng quân: “Tướng quân, ngài biết Thu Nhi không còn trong phủ không?” Tướng quân nháy mắt mấy cái, thời gian này hấn vì hôn sự mà bận mù đầu, thật đúng là không có chú ý Thu Nhi. “Hấn xảy ra chuyện gì?” Tướng quân hỏi lại.

“Hấn lại có đứa nhỏ!” Thanh âm Tổng Lâm có chút run run.

Tướng quân hoảng hốt, tròng mắt há miệng, thế nhưng cái gì cũng nói không ra. Phản ứng của tướng quân đã tố cáo hết, lời nói Thái y đều là sự thật! Tổng Lâm trần trời nước mắt thất vọng. Con người mà hấn vẫn khát khao, hóa ra cũng chỉ là một kẻ ngụy quân tử. (Câu này hay! Bạn Raph cũng muốn nói thế ề) Tổng Lâm thực thương tâm, cuối cùng cũng quệt nước mắt ra quyết định, nói với tướng quân: “Ta muốn chuộc thân! Lúc trước là vì ích kỷ của ta nên mới hại Thu Nhi phải ra chiến trường, sau đó mới có thể bị ngài lừa lên giường! Ta vừa tới chỗ Yến thái y tìm hấn, liền thấy hấn ghé vào bên giường không ngừng nôn khan, ta muốn chăm sóc hấn, cũng là chuộc lỗi cho chính mình! Hiện tại ta có 30 lượng bạc, còn thiếu 22. Thỉnh tướng quân niệm tình chúng ta chủ tớ lâu năm mà cho ta trả chậm!”

“Người đi đi, phí chuộc thân không cần, chăm sóc Thu Nhi cho tốt!” Tướng quân không phủ nhận cũng không biện giải, đầu hấn giờ đang hỗn loạn nên cần ngấm lại cho kỹ. Sau khi Tổng Lâm rời đi, tướng quân suy sụp ngồi vào ghế dựa, suy tính cẩn thận mọi chuyện trước sau.

Sai ở hấn là không thể nghĩ ngờ. Mấy chuyện này hấn từng nghĩ qua. Sau khi phóng thích lúc làm tình, hấn cũng từng lo chuyện Thu Nhi sẽ mang thai, trong lòng cũng tò mò Thu Nhi có thể hay không lại có đứa nhỏ. Thế nhưng trước thời khắc \*\*\* mãnh thú hồng thủy, hết thảy đều có vẻ không còn quan trọng nữa. Nay thật sự đã xảy ra chuyện, tướng quân có cảm giác xấu hổ bị người ta bắt \*\*\* tại giường.

Hiện tại điều duy nhất khiến tướng quân cảm thấy vui mừng là Thu Nhi đã tự động ly khai, nghĩ đến điều này tướng quân liền mừng thầm trong bụng, như vậy hắn sẽ không gặp phải mấy thứ phiền toái. Hắn vừa mới thành thân với công chúa, nếu việc này bị Hoàng thượng biết, hắn nhất định sẽ ra đi tay trắng. Hắn làm tình cùng Thu Nhi hoàn toàn là nhu cầu giải quyết sinh lý, vì tên kia mà ảnh hưởng thanh danh của chính mình cùng con đường thăng quan tiến chức đang bày ra trước mắt là hoàn toàn không đáng!

Tướng quân tuy suy nghĩ như thế nhưng trong lòng vẫn nhịn không được áy náy. Thu Nhi không có gì sai, tên kia là người làm việc gì cũng cố gắng hết mình, cùng tên kia làm tình thật sự là vô cùng thống khoái! Hắn không nên làm ra chuyện hạ lưu với một người như vậy! Cho dù lấy địa vị hắn có thể lạnh lùng đứng ở trên cao, làm cái gì đối với một tên nam sùng cũng không thể nói là quá phận, thế nhưng tướng quân cũng không thể dễ dàng buông được áy náy trong lòng.

.

.

## 40. Chương 40

### CHƯƠNG 40

Ngày hôm sau, sau khi Tổng Lâm theo tướng quân thượng triều trở về liền sắp xếp hành lý chào từ biệt. Tướng quân thấy hắn đi một mình liền bảo hắn mang theo Tiểu Xa, hai vợ chồng tân hôn ở một chỗ vẫn tốt hơn, tiền chuộc thân cho Tiểu Xa cũng không lấy một đồng.

Trong lòng Tổng Lâm thực phức tạp, từ hôm qua khi tướng quân biết chuyện Thu Nhi, trừ bỏ cho phép hắn rời đi, một chút phản ứng khác đều không có, đừng nói tới việc phải chịu trách nhiệm với ai kia, ngay cả tối thiểu nhất là trả thù lao cho người đó cũng chưa từng đề cập tới, thế nhưng đối với Tổng Lâm tướng quân vẫn là cực kỳ có tình có nghĩa. Tổng Lâm thầm nghĩ, tới nơi đó chăm sóc Thu Nhi là chuộc lỗi cho chính mình, cũng là chuộc tội thay tướng quân.

Tổng Lâm đem theo bọc hành lý đi vào Thái y gia, nói rõ ý định của mình với Thái y, chuyện bắt đầu từ hắn, bởi vậy hắn muốn chăm sóc Thu Nhi, thay chính mình cũng là thay tướng quân tạ tội, hy vọng trước hết Thái y cho hắn một nơi tạm trú, sau đó hắn sẽ ra ngoài tìm việc làm.

Thái y nói hắn không cần tự trách, nên tạ tội là tướng quân chứ không phải là hắn, Thu Nhi thực ra cũng chưa từng trách tướng quân. Tổng Lâm thành tâm thành ý ở lại chăm sóc Thu Nhi, Thái y cảm động, lão hỏi hắn có đồng ý hay không làm việc ngay tại nhà.

Yến thái y nói cho Tổng Lâm, vợ chồng bọn họ từng có một đứa con trai, vài năm trước, trong một lần lên núi hái thuốc đã bất hạnh ngã xuống vách núi rồi qua đời. Thương tâm tới cực điểm, Yến phu nhân liền đắm đầu vào công việc, bà cùng một người Yến thái y quen biết quán chế dược. Sau khi Thu Nhi tới, vì không muốn ở Thái y gia làm sâu một, hắn liền theo Yến phu nhân học về dược y.

Yến phu nhân chế dược là vì giải buồn, mà Thu Nhi chế dược là vì kiếm tiền, chỉ cần thân thể cho phép sẽ làm không ngừng nghỉ, Yến phu nhân thấy vậy cũng không có biện pháp.

Hiện tại, bà đang muốn tìm một người có khả năng làm mấy việc tốn sức. Tổng Lâm đương nhiên đồng ý an bài như vậy, có thể ở trong phủ làm việc cũng thuận tiện chăm sóc Thu Nhi hơn.

Yến thái y nhìn thời gian đã đến lúc Thu Nhi ngủ trưa nên tỉnh, liền dẫn Tổng Lâm cùng đi vào phòng ngủ Thu Nhi.

Đẩy cửa phòng Thu Nhi, Yến thái y không khỏi nổi giận lôi đình. Thu Nhi ghé vào trên bàn đang ngủ, trước mặt còn bày một nửa dược liệu chưa xử lý. Yến thái y đi tới gọi tỉnh Thu Nhi, chỉ thân thể hắn mà trách cứ: “Lúc ăn cơm ngươi đã cam đoan cái gì với ta! Không phải sau khi đỡ Hoan Nhi ngủ cũng sẽ ngủ một giấc sao? Ngươi ăn không vô cái gì còn không chịu nghỉ ngơi cho tốt! Ngươi còn không muốn sống? Còn không muốn làm cho trong bụng này sống?”.

Thu Nhi day day hai mắt sương mù, giải thích: “Ta cũng tính ngủ trưa, nghĩ sau khi xử lý xong chỗ được này sẽ ngủ, kết quả chưa làm xong đã ngủ gục mất!” Thu Nhi vừa tỉnh lại thân mình dị thường khó chịu. Xương sống chỗ thắt lưng vừa động nhẹ liền tê giật, bắp chân cũng bắt đầu rút gân.

Tổng Lâm cùng Thái y hợp lực đỡ Thu Nhi vô lực trở về giường. Thu Nhi nhìn thấy Tổng Lâm liền xấu hổ đỏ mặt, gắng sức dùng quần áo che đi chiếc bụng gồ lên. Đến trên giường, Thu Nhi liền mở chăn đắp lên thân thể, cúi thấp đầu không nói lời nào. Tổng Lâm đang định nói chuyện với Thu Nhi, vừa đứng lúc Hoan Nhi ngủ mơ liền giật mình khóc thét.

Thu Nhi đánh thức Hoan Nhi, ủng hấn vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi, nói mọi thứ đều là giả, Hoan Nhi đang nằm mơ, có phụ thân ở đây Hoan Nhi không có gì phải sợ. Hoan Nhi dựa vào đầu vai Thu Nhi khóc nháo một trận, cảnh đáng sợ trong mơ dần dần phai nhạt đi, cũng chậm chậm ngừng nức nở.

Thu Nhi thay cho Hoan Nhi bộ áo, Yến thái y đưa tới đôi hài nhỏ, Thu Nhi lại thay hài cho Hoan Nhi, để nó đi ra ngoài chơi. Hoan Nhi ở trong nhà im ắng thực buồn chán, Yến phu nhân liền dẫn hấn tới mấy vùng xung quanh tìm bạn chơi đùa.

Hoan Nhi ra ngoài chơi, Tổng Lâm mới bắt đầu nói chuyện, Tổng Lâm giải thích xong lại làm cho Thu Nhi hổ thẹn một phen. Thu Nhi nghĩ nên thẳng thắn với Tổng Lâm, chính bản thân hấn cũng chủ động dây dưa cùng tướng quân, trừ bỏ lúc ban đầu bị lừa gạt, sau này hết thấy đều là hấn tự nguyện, mà đứa nhỏ trong bụng cũng không phải đứa đầu tiên. Bất quá Thu Nhi vẫn chưa kịp nói ra miệng, bởi vì hấn nghe Tổng Lâm nói, tướng quân đối với chuyện này là thờ ơ không động tĩnh, người kia đã bắt nạt, vậy hãy để hấn bắt nạt một lần đi, coi như hai bên huề.

Tổng Lâm còn nói muốn lưu lại chăm sóc cho hấn, xem như tạ lỗi. Thu Nhi rất muốn để Tổng Lâm trở về tướng quân phủ, bởi vì kì thực Tổng Lâm cũng không quan hệ gì tới việc này, trở thành nguyên nhân khiến cho hấn tuyệt tình với tướng quân, Thu Nhi càng thêm áy náy trong lòng. Sau đó Thái y đành tới giải vây, nói trong nhà đang muốn thuê một người có thể làm công việc nặng, Tổng Lâm làm việc ở Tướng quân phủ hay làm việc ở đây cũng không có gì khác biệt. Thu Nhi không muốn có thêm người nào biết được thân thể quái dị của hấn, cũng chỉ có thể chấp nhận thỉnh cầu muốn lưu lại của Tổng Lâm.

## 41. Chương 41

### CHƯƠNG 41

Rời khỏi Tướng quân phủ, Tổng Lâm liền sửa lại tên tuổi ban đầu. Hấn vốn mang họ Phó, sau khi vào Tướng quân phủ mới sửa thành họ Tổng. Đến Thái y gia, Tổng Lâm liền nhập gia tùy tục, không hề gọi Thu Nhi là Di Thu, mà là theo Thái y gọi Thu Nhi. Thái y không rõ lắm họ Di mà Thu Nhi được đặt cho là họ của người nào, còn truy vấn Tổng Lâm có biết nguồn gốc của tên này hay không.

Nói tới cái tên này, Phó Lâm lại nhớ tới hàm ý châm chọc của nó, cũng tựa như sự tình còn chưa bắt đầu đã định trước kết quả. Thu Nhi không muốn Thái y biết ý nghĩa sâu xa của cái tên, sợ lão trong lòng phát nổ, Phó Lâm cũng hiểu ý mà làm bộ như không biết.

Mấy ngày sau, Tổng Lâm không chịu nổi vợ chồng xa cách, liền tới Tướng quân phủ đón Tiểu Xa về. Thái y gia không giống Tướng quân phủ nhà lớn nghiệp lớn, đương nhiên cũng không có chuyện phân biệt cấp bậc chủ tử hạ nhân, bình thường mọi người đều giống như người nhà sum vầy một chỗ.

Tiểu Xa là tú nương, là một tay tú công điều luyện. Yến phu nhân rất là hâm mộ, hễ có thời gian lại dính bên người Tiểu Xa cùng nâng học theo.

Trong nhà lập tức thêm bốn nhân khẩu, cao hứng nhất chính là Yến phu nhân, bà hay luôn miệng, như vậy thật tốt, như vậy thật náo nhiệt, như vậy mới giống không khí một gia đình! Từ sau khi con trai qua đời, Yến phu nhân dường như không còn hi vọng xa vời có thể lần nữa hưởng thụ hương vị của cuộc sống, nay bên người lại có cả cháu trai, Yến phu nhân luôn miệng cười rạng rỡ. Thân mình Thu Nhi không tiện, bà mỗi ngày đều chơi cùng Hoan Nhi.

Sau khi Tiểu Xa biết chuyện Thu Nhi cũng không thôi kinh ngạc, nhưng nữ tử xuất giá phải tòng phu, Phó Lâm quyết định rời đi, Tiểu Xa cũng phải theo gót tới nơi này.

Mấy ngày vừa rồi, Tiểu Xa cảm thấy rất thoải mái. Hoan Nhi rất đáng yêu, Yến thái y cùng Yến phu nhân cũng rất hòa thuận, cuộc sống ở nơi này so với Tướng quân phủ cũng không tới nỗi nào.

Bất quá, vài ngày sau Tiểu Xa bắt đầu buồn bực, lúc bọn họ sum tụ một chỗ cùng ăn cơm hoặc nói chuyện phiếm, tổng cũng không gặp được Thu Nhi.

Thu Nhi luôn một mình ở trong phòng, Tiểu Xa thăm nghĩ, có phải sự tồn tại của nàng làm cho Thu Nhi cảm thấy khó chịu?

Suy nghĩ này luôn lớn vồn trong lòng nàng nhiều ngày nay, một hôm, thừa dịp mọi người đều tụ họp trước bàn cơm, Tiểu Xa nói cho mọi người, chính mình tính trước hết nên tới Tướng quân phủ, chờ thân thể Thu Nhi khôi phục mới trở về. Yến phu nhân hỏi nàng nguyên nhân, Tiểu Xa liền đem suy nghĩ trong lòng bộc bạch. Yến thái y khoát tay, nói cho Tiểu Xa, nàng nghĩ nhiều rồi, Thu Nhi không ra khỏi phòng không phải vì nàng, mà là bởi vì hiện tại thân thể Thu Nhi không thoải mái.

Nói tới thân thể Thu Nhi, tâm tình Thái y liền ảm đạm, lão than thở với mọi người tình huống của Thu Nhi: “Đứa nhỏ trong bụng Thu Nhi áp tới gan, cho nên Thu Nhi đều thường xuyên trướng bụng đầy hơi, còn có khi đi đại tiện. Nhất là hiện tại, Thu Nhi phải dựa vào uống canh được để duy trì cơ thể, mỗi ngày đều phải uống một lượng nước lớn, thân mình phù thũng không nói, ra vào nhà vệ sinh liền không biết bao nhiêu lần! Hơn nữa, đứa nhỏ ngày một lớn thì thân mình Thu Nhi sẽ ngày

.

.

trầm nặng, ngay cả đứng lên cũng phải cố hết sức. Vừa không muốn động, vừa phải ra vào nhà vệ sinh, thế nên Thu Nhi mới không muốn ra khỏi phòng riêng của mình.”

Phó Lâm không muốn nhìn Thu Nhi chịu khổ, hỏi Thái y có cách giải quyết nào không. Thái y cười khổ, lắc đầu nói: “Tình huống Thu Nhi trước mắt cũng không có gì bất thường, chờ đứa nhỏ lớn hơn một chút, nặng hơn một chút, còn có thể đá người, đến lúc đó sẽ càng khó chịu. Lại còn thời tiết ngày một nóng...” Thái y đau đầu không thôi, không nói tiếp được nữa.

“Ta phải làm thế nào mới có thể chăm sóc Thu Nhi cho tốt?” Phó Lâm nhìn bộ dáng Thái y, phát hiện sự tình so với tưởng tượng của mình còn nghiêm trọng hơn.

Thái y vẫn là lắc đầu, nói: “Thu Nhi chính là luôn nhẫn nhịn, luôn tự mình kiên cường chống đỡ, nhất là khi có người khác, đây đều do mấy lão thái giám trong cung dạy dỗ. Có khi để hấn một mình mới có thể khiến hấn thả lỏng, thế nhưng chỉ qua mấy ngày nữa, ngay cả tự chăm sóc chính mình hấn cũng sẽ phải cố gắng hết sức!”

Phó Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Vậy ta sẽ không quá chú ý đến hấn, lo liệu tốt chuyện của mình ta liền đi ra! Ông xem như vậy có được không?”

Thái y cảm thấy lời đề nghị của Phó Lâm cũng không có gì không được, bổ sung nói: “Không nhất thiết chỉ có một một người, hai chúng ta thay phiên tới xem hấn. Nếu hấn cứ làm việc không chịu nghỉ ngơi người cũng không thể quá. Từ nhỏ thất lưng hấn đã chịu thương tật, ngay cả tư thế ngồi cũng chịu không nổi đâu!”

## 42. Chương 42

### CHƯƠNG 42

Bữa cơm chiều trở thành buổi phân công nhiệm vụ chăm sóc cho Thu Nhi, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình. Thái y và Phó Lâm phụ trách chiếu cố Thu Nhi, Tiểu Xa phụ trách nấu cơm và sắc thuốc, Yến phu nhân phụ trách chiếu cố Hoan Nhi. Mọi người cùng nhau gắng sức giúp Thu Nhi có thể thuận lợi vượt qua thời kì mang thai.

Lúc này, Thu Nhi đang một mình ngồi bên bàn, gian nan nuốt bát canh trước mặt. Cho tới nay khẩu vị của hân chưa bao giờ tốt, hiện tại vì đứa nhỏ lại không thể không ăn. Thứ gì cũng vừa nhìn liền không muốn nuốt, vị giác Thu Nhi dậy lên từng đợt ghê tởm, may mắn xung quanh không có ai, hân ăn chậm một chút, biểu tình khó coi đến mấy cũng chẳng quan tâm.

Ăn được một nửa, bụng hân lại bắt đầu phát đau, xoa một lúc vẫn không thấy chuyển biến, cuối cùng hân đành phải buông thìa lên giường nằm trong chốc lát. Thu Nhi chống bàn lắc lư đứng dậy, nhưng nghĩ tới nằm lên giường rồi lát nữa tới nhà vệ sinh sẽ phải rất cố sức, thế nên giải quyết xong rồi mới về giường.

Thu Nhi đỡ bụng xoay mình, cố sức mở ra nắp bồn cầu khuất dưới chân, vén áo choàng thả nước (@\_@). Hoàn thành những động tác đơn giản, trán Thu Nhi đã lấm tấm mồ hôi, bụng dưới đau khó có thể nhẫn nhịn, chân lại bắt đầu rút gân.

Thu Nhi lảo đảo xoay người tập tễnh vài bước liền ngã trở về giường, còn chưa kịp điều chỉnh tư thế, chân bị đặt ở bên dưới cái bụng kia liền kịch liệt run rẩy. Thu Nhi tức giận, một bên đánh chân mình, một bên mắng: “Người chỉ biết ồn ào, người cứ gây chuyện đi, ta mặc kệ người!” Nói là nói như vậy, nhưng chân này vừa kéo ra, trái tim Thu Nhi đều theo đó mà run run.

Thu Nhi khó chịu, gian nan di chuyển chân còn lại, đổi một tư thế thoải mái, nhẹ nhàng run run rút gân chân, làm cho nó mau chóng an tĩnh lại. Thu Nhi kiên nhẫn đầm đầm thả lỏng chân đang bị rút gân. Ép buộc lần này khiến cả người Thu Nhi ướt đầm mồ hôi, suy sụp tựa bên giường, một chút cũng không muốn động.

Phó Lâm ăn cơm xong đến xem Thu Nhi, hơi thở hân nặng nề, người rùng rùng mồ hôi, đang ngồi lệch qua bên giường, hân liền lập tức hỏi: “Thu Nhi, người đây là xảy ra chuyện gì?”

Thu Nhi lắc lắc đầu, trưng ra cái cười cực kì vô lực với Phó Lâm. Phó Lâm biết dù hỏi đi hỏi lại Thu Nhi cũng sẽ không nói cái gì, liền chuyển chủ đề: “Quần áo người ướt hết rồi, để ta múc nước tắm rửa cho người, thay một bộ quần áo khô mát!”

Ngẫm lại chính mình cũng đã lâu rồi không tắm rửa, Thu Nhi liền nhanh chóng đáp ứng. Phó Lâm chuẩn bị nước xong sẽ giả bộ ly khai, hân vội trộm đứng ở ngoài cửa trông nom Thu Nhi. Bỏ đi lớp quần áo, chiếc bụng cao ngất kia làm cho Tống Lâm kinh ngạc, nhìn hân chậm rãi tới bên bồn tắm, ngậy ngốc nâng chân lên, thể nhưng lại không bước vào.

Phó Lâm đẩy cửa ra, lập tức bước tới bên người Thu Nhi, đỡ lấy thân thể hân, giúp hân bước vào bồn tắm. Thu Nhi đỏ mặt xấu hổ ngồi ở trong bồn, mặt so với nước còn nóng hơn.

“Thu Nhi, người nếu không thể tự làm được thì hãy gọi người tới giúp! Hiện tại thân mình người như thế, trăm ngàn đừng miễn cưỡng chính mình!”

Thu Nhi cúi đầu, nói nhỏ: “Thân thể ta đặc thù, sợ các người chán ghét. Ta chỉ luôn gây phiền phức, sao có thể mặt dày mà đòi hỏi như vậy!”

Phó Lâm đau lòng, ôn nhu nói: “Đừng nói mình như vậy! Chúng ta cũng không cảm thấy người phiền toái.”

Thu Nhi tự giễu cười cười, nói: “Trước đây, bởi vì không có cơm ăn mà ta bị nương đưa vào cung làm thái giám, ai ngờ thể nhưng lại trở thành món đồ chơi của Hoàng Thượng. Sau khi bị người ta chơi chán rồi vứt bỏ, ngờ nghịch thấy cuộc sống tươi đẹp sắp bắt đầu, lại một lần nữa bị đùa bỡn, còn giống như tên ngốc cái gì cũng không biết, cuối cùng lại trở thành gánh nặng của mọi người!” Thu Nhi còn vì chính mình lúc đó phóng đáng rồi sau đó hối, nhưng vẫn như cũ nói không nên lời.

Lời nói kia làm cho Phó Lâm chưa sót, mắt nóng nóng, Phó Lâm hít một hơi, chậm chậm nói: “Đừng nói như vậy, việc này không thể trách người. Ta miễn bàn sau chuyện này người có bao nhiêu hối hận! Người từ nhỏ đã ở trong cung, đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả. Ta biết rõ như vậy còn ích kỉ mặc người thay ta ra chiến trường để cho tướng quân lừa gạt! Thu Nhi, người cho ta chăm sóc người, như vậy lòng ta mới có thể yên ổn hơn chút.”

Thu Nhi không nói nữa, ngoan ngoãn để cho Phó Lâm tắm rửa, tắm rửa sạch sẽ lại để hân bế trở về giường. Khi Tống Lâm đang thu dọn dụng cụ tắm rửa thì Thái y ôm Hoan Nhi đang ngủ say vào phòng. Thái y và

Yến phu nhân mang Hoan Nhi đi chơi chợ đêm, vừa mới trở về, đứa nhỏ chơi mệt liền đang ngủ. Thu Nhi đắp chăn, chỉnh gối đầu, giúp nó ngủ thoải mái.

Yến Thái y buông Hoan Nhi, theo thường lệ liền tới xem mạch cho Thu Nhi. Khi vừa mới tiến vào phòng lão đã thấy trên bàn còn thừa lại nửa bát canh, biết Thu Nhi đêm nay lại không chịu ăn cái gì, Yến thái y bảo Phó Lâm trước tiên đi sắc thuốc, ăn không vào cũng chỉ có thể uống được. Khi nói chuyện, Yến thái y phát hiện mạch tượng Thu Nhi có chút dị động, tĩnh tâm lắng nghe một chút, mạch tượng này rõ ràng chính là song thai!

## 43. Chương 43

### CHƯƠNG 43

Thái y không dám tin nên cẩn thận nghe lại, sau khi xác định thật sự là song thai, trong lòng Thái y bắt đầu bất ổn. Lần trước Thu Nhi sinh sản, một đứa còn khó khăn như vậy, lần này nên làm thế nào mới tốt đây? Hơn nữa, Thu Nhi cần gánh phần dinh dưỡng cho ba người, xem tình trạng Thu Nhi bây giờ quả thực chỉ như muối bỏ biển! Thái y lo lắng đến ngày sinh sản, Thu Nhi nên như thế nào sinh hạ bọn nhỏ, cho dù có thể sinh hạ, gánh nặng mang thai hai hài tử này, có phải sẽ khiến Thu Nhi lại thêm vài phần nguy hiểm?.

Thái y căng thẳng, chuyện tới bước này hẳn nên làm như thế nào mới tốt?

Thu Nhi mãi cảm nhận ra biểu hiện của Thái y hơi bất thường, khẩn cấp hỏi: “Thái y, là đứa nhỏ xảy ra chuyện à? Không thể nào, nó hôm nay còn rất có tinh thần đấy ta!”.

Thái y do dự nên nói hay là không, nếu lão cố ý không nói chuyện thai đôi, tuy rằng tỉ lệ hai đứa nhỏ sống sót nhỏ hơn một chút, nhưng hy vọng sinh tồn của Thu Nhi sẽ lớn hơn.

Thái y vẫn nhớ như in tình cảnh Thu Nhi sinh Hoan Nhi. Thời gian Thu Nhi đau bụng sinh dài hơn nữ nhân rất nhiều, từ huyết khẩu chảy ra lượng lớn máu tụ và thịt khối. Thái y nghi ngờ có lẽ đứa nhỏ sinh trưởng trong một cái túi, đủ tháng sẽ phá túi mà ra, tựa như gà con sinh ra từ trứng! Giả sử thật sự là như vậy, đứa nhỏ nếu vốn sinh ra đã yếu ớt, không đủ sức phá túi, Thu Nhi sẽ ra sao thật đúng là khó nói!

Thái y càng nghĩ càng sống sót, Thu Nhi cũng vì vậy mà khẩn trương nhìn Thái y không rời mắt, hai người cứ như hai pho tượng không nhúc nhích nhìn lẫn nhau.

Phó Lâm đi đổ nước trở về vừa lúc nhìn thấy một màn kì quái như vậy, hẳn cũng chỉ ngây ngốc đứng một lát liền tò mò hỏi: “Các người làm cái gì vậy? Thu Nhi người không tìm chỗ tựa sao? Có mệt hay không?”.

Nghe Phó Lâm nói Thu Nhi mới chợt thấy thất vọng quả thực có chút khó chịu, thân thể giật giật tựa vào gối mềm, nói với Thái y: “Yến thái y ngại cứ việc nói thẳng đi! Thu Nhi sống đến bây giờ, tự nhận sống to gió lớn cũng gặp qua không ít, nhưng vẫn có thể chống cự được. Đứa nhỏ khỏe mạnh hay tật nguyền, Thu Nhi đều có thể nhận!” Thu Nhi thầm nghĩ đứa nhỏ xảy ra vấn đề gì nên mới khiến Thái y lạng yên.

Thái y suy nghĩ thật lâu cũng không có ý tưởng gì, chỉ có thể đem quyền lựa chọn giao cho Thu Nhi. Thái y thanh thanh cổ họng nói: “Đứa nhỏ không phải tàn tật mà là có hai đứa! Thu Nhi, lần này người hoài song thai!”.

“Cái gì?” Thu Nhi mở to hai mắt, mừng rỡ hô lớn: “Thật vậy chẳng? Thật vậy chẳng? Thái y sao người không chịu nói, đây là chuyện tốt! Hai đứa bé giống nhau như đúc, mới đáng yêu làm sao!”.

Thái y nhú mày, không chút lưu tình hắt một bát nước lạnh về cái người đang mừng rỡ như điên kia: “Người có tưởng tượng được không, hai đứa bé cần bao nhiêu dinh dưỡng, hơn nữa, đến thời điểm sinh sản thì phải làm sao đây?” Tâm tình Thu Nhi nháy mắt liền rơi xuống đáy cốc, im lặng nghĩ nghĩ, nỉ non nói: “Ý ngài là, ta khả năng không bảo trụ được đứa nhỏ, phải không?”.

Thái y không trả lời, mà là bảo hắn nằm xuống để lão mát xa, trong lúc mát xa, Thái y mới chậm chậm bình tĩnh nói: “Có bảo trụ được hay không bây giờ ta không dám chắc, bất quá mọi người đều đã cố hết sức. Sau này người nên nghe lời, ăn cơm cho tốt, uống được cho tốt, nghỉ ngơi cho tốt! Nếu như thật sự không được, chúng ta cũng không thể để cho Hoan Nhi mất cha!”.

Lời nói Thái y nói Thu Nhi nghe đều hiểu, Thái y sẽ cố hết sức, nhưng đứa bé có thể thuận lợi sinh ra hay không lại phụ thuộc vào chính hần. Hần nhớ buổi tối vẫn còn để thừa nửa bát canh, giấy dựa muốn đứng lên, nói: “Vẫn còn nửa bát canh, ta muốn uống hết!” Thái y đề hần lại, trấn an nói: “Nhất thời không cần phải vội, bát canh kia lạnh rồi không thể uống, đợi một lát nữa uống thuốc là được!”.

Ban đêm Thu Nhi trần trọc khó ngủ, hần vừa sờ bụng vừa nghĩ lại lời nói của Thái y, càng hi vọng lại càng không có tin tưởng vào hi vọng, càng thấy tương lai mịt mờ.

Thu Nhi oán thân thể mình kém cỏi, oán lão thái giám làm nghiệt trên người hần, oán hoàng đế vô lương vô tâm, Thu Nhi đem tất cả những gì có thể oán được đều oán một lần. Hần chợt phát hiện bản thân so với trong tưởng tượng càng muốn đứa bé trong bụng này nhiều lắm! Thu Nhi không thể nào quên những đêm ngày trên chiến trường, cũng như không thể quên được tư thế oai hùng của tướng quân khi cười trên mình chiến mã. Cứ nghĩ tới bản thân đang mang trong mình dòng máu ấy, có lẽ, một ngày nào đó chúng nó cũng có thể uy phong lẫm lẫm như người phụ thân kia của chúng chẳng?. Trong lòng Thu Nhi liền ập ủ những nỗi niềm chờ mong kín đáo.

.

.

End 43

.

.

.

.

## 44. Chương 44

### CHƯƠNG 44

Đêm hôm khuya khoắt, mắt ngủ không chỉ có một mình Thu Nhi! Tướng quân cũng đang nằm trên giường, nhắm chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hần vừa mới cùng công chúa sinh hoạt vợ chồng. Hần bận tâm hình tượng công chúa, cũng bận tâm danh dự của nàng, hai người đại khái làm tình tựa như uống bát nước sôi.

Trong lòng tướng quân nghĩ tới Thu Nhi. Hần lừa chính mình, chỉ khi nào muốn kiếm người giải tỏa mới có thể nhớ tới y. Nhưng thực tế thì sao? Từ khi biết Thu Nhi mang thai, hần lại thường xuyên nhớ tới y, hoặc là nói, từ khi không còn những chuyện bù đầu vướng bận, hình bóng y cứ luôn quanh quẩn trong đầu óc hần.

Ngày hôm sau, sau khi trở về từ triều, hần để thị đồng đánh xe ngựa hồi phủ, thời tiết dễ chịu nên hần muốn đi dạo một chút. Tướng quân một đường thần thờ kiêu gì lại vô thức đi tới cửa nhà Thái y. Hần đứng ở cửa trong chốc lát, cảm thấy thật sự không có lý do gì để tìm gặp người kia, liền xoay mình nhanh chóng ly khai. Sau khi tướng quân về nhà, trong lòng luôn bứt rứt không yên, ngay cả công chúa cũng có thể nhận ra điều ấy.

Lại một ngày trôi qua, tướng quân đứng giờ vào triều, xong công việc, vừa ra tới cửa cung để trở về liền đụng phải Thái y phong trần mệt mỏi đang hối hả chạy tới. Yển thái y liếc mắt một cái qua tướng quân, cũng không hành lễ liền nhanh chóng ly khai (người ta là “không thềm” đó! \*biu môi\*). Tướng quân trong lòng bất mãn, gọi Thái y lại, nói: “Tổng Lâm tới chỗ ngài nhĩ? Di Thu có khỏe không?”.

Thái y quay đầu, khách khí đáp: “Đa tạ tướng quân quan tâm, nhờ phúc của ngài, hiện tại Thu Nhi muốn tốt cũng không được!” Tướng quân lập tức lộ ra trạng thái quẫn bách, Thái y cũng không tính dễ dàng buông tha tướng quân như vậy, hần đi tới chỗ thị đồng của tướng quân, ý vị thâm trường nói: “Làm thị đồng cho tướng quân nhà ngươi có rất là nhiều công việc vất vả đấy!” Thị đồng không hiểu rõ ngọn ngành,

thuần khiết đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía tướng quân. Tướng quân xấu hổ, cả người nóng rần đỏ lên tận mặt, không biết là nên khóc hay nên cười!.

Chào từ biệt vội vàng với Thái y khiến trong lòng tướng quân càng thương nhớ Thu Nhi. Thái y nói hẳn không tốt cũng không biết không tốt chỗ nào! Tướng quân rối rắm như tơ vò, ngay cả bản thân cũng khinh bỉ chính mình. Tới nhìn Thu Nhi cũng không phải đi gặp Diêm Vương, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì! Tướng quân vỗ bàn, quyết đoán đứng dậy đi tới nhà Thái y.

Tướng quân tới gần Thái y gia, vừa lúc thấy Thái y đang ôm hòm thuốc chạy vào trong nhà. Thái y nhìn thấy tướng quân thì cực kì kinh ngạc. Tướng quân theo Thái y vào cửa, gặp được Tống Lâm và Tiểu Xa liền một trận xấu hổ (Chết với anh thôi! Anh xấu hổ cái gì vậy???). Thái y cố ý dừng ở trong sân thật lâu, để cho tướng quân gặm nhấm nguyên vẹn sự xấu hổ mới dẫn hắn tới chỗ Thu Nhi.

Đến hậu viện, hai người gặp Thu Nhi đang mang được liệu đi tới, Hoan Nhi cũng đang cầm một cái rổ con con trong tay đi theo phía sau. Trong hậu viện có đặt một cái ghế dựa, phía dưới ghế dựa đặt một chiếc nghiến được. Thu Nhi đỡ bụng khệ nệ ngồi xuống ghế, bảo Hoan Nhi cho một chút thuốc vào cái nghiến được, còn mình thì một bên nói chuyện cùng Hoan Nhi một bên nghiền.

Tướng quân nhìn Thu Nhi từ rất xa. Mấy tháng không gặp, thân mình Thu Nhi tựa như trương đầy nước, nhất là chỗ bụng lại đột ngột nhô cao nhìn thấy ghê người (Ta muốn bầm thẳng công aaaaaa).

Đột nhiên, Thu Nhi ngừng nói, sắc mặt khó coi che miệng lại. Thái y thấy thế liền bước nhanh tới chỗ Thu Nhi, tướng quân thấy vậy cũng tăng cước bộ nổi gót Thái y.

Thu Nhi nghe thấy giọng Thái y, khàn khàn nói: “Thái y lấy giùm ta cái chậu!” Thái y nhanh chóng mang tới chậu, Thu Nhi lập tức ói ra long trời lở đất. Hoan Nhi thấy vậy liền nhón mũi chân, dùng mấy ngón tay nhỏ bé nắm chặt tay cha nó.

“Người lại ăn cái gì rồi? Sao lại ói?” Thu Nhi đã qua kì nôn nghén, mấy ngày nay đã tốt lên rất nhiều, hay là...Thái y nghĩ tới một khả năng, liền hỏi Thu Nhi: “Người chắc không phải miễn cưỡng chính mình đó chứ? Ăn không vô còn tiếp tục ăn?”.

Thu Nhi nôn tới phát run, Thái y cũng hỏi không nổi nữa, đành phải nhờ tướng quân vào nhà bếp lấy chén nước ấm. Tướng quân vào nhà vòng vo mấy vòng mới tìm được siêu, rót ra chén nước liền vội vàng đi ra. Tướng quân trở lại trong viện, thấy Thu Nhi đang tựa trên người Thái y, trong lòng có chút khó chịu. Thu Nhi nhìn thấy tướng quân liền cả kinh duỗi chân, đá phải cái nghiến được đặc chế, đau tới khê hô một tiếng.

## 45. Chương 45

### CHƯƠNG 45

Thu Nhi thì quay đầu, tướng quân thì giả bộ ho khan, hai người đều rất xấu hổ. Thái y bảo tướng quân cùng dìu Thu Nhi vào nhà, thấy vậy, Thu Nhi liền nhăn nhó lấy chân cố tình che lấp bụng. Thái y thoáng nhìn thấy động tác này, cả giận nói: “Đừng che, không cần phí sức! Ta nói cái gì người cũng không thèm nghe, người là muốn chọc ta chết mà!”.

Thu Nhi cúi đầu, vịn tay tướng quân, khập khiễng đi vào phòng rồi được tướng quân đỡ lên giường. Thái y cầm hòm thuốc lại, cởi tất chân cho Thu Nhi, cũng may móng chân hắn chỉ có chút thụ huyết chứ không bị bật. Chân Thu Nhi bị phù thũng giống như bánh bao, nhất là chỗ đang được Thái y xoa nắn. Tướng quân nhìn xong rất lo lắng, hỏi Thái y: “Chân hắn sao lại thũng thành như vậy? Không phải là vừa mới bị ồm chứ!”.

“Không chỉ chân hắn phù! Toàn thân hắn chỗ nào cũng phù thũng!” Thái y còn sợ tướng quân không tin, vén quần áo trên đùi Thu Nhi xoa bóp một chút, lại chuyển lên cánh tay xoa bóp một chút, cuối cùng lão thành công nhìn được tướng quân vì thế mà lạnh mặt. “Thấy được đi! Bởi vì trong bụng này có hai đứa bé! Thu Nhi ăn không ngon, ngủ cũng không vô, chắt vật ăn được một chút thì tất cả đều để dưỡng bọn nhỏ, bản thân liền thũng thành như vậy!”.

Cái gì mà “hai đứa bé”, cái gì mà “bọn nhỏ”, tướng quân mờ mịt hỏi: “Hai đứa? Thái y, ý ngài là trong bụng Thu Nhi có hai hài tử?”.

“Còn không phải! Người xem hần mới năm tháng bụng đã lớn như vậy! Dù sao cũng là giống của nhà người mà bản thân cũng không biết sao?” Thái y ngẩng cao đầu hỏi tướng quân.

Thanh âm hạ xuống, trong phòng đột nhiên trở nên im lặng, tướng quân cũng không nói tiếp, Thái y một câu “giống của nhà người” đã chạm tới chỗ đau của tướng quân, cũng là chỗ hần sợ hãi nhất, nếu không phải ngay từ đầu Thu Nhi đã yên phận, kia cuộc sống của hần chẳng phải lộn xộn hết rồi sao!

Tướng quân không giấu che dấu tư tâm của mình, nghĩ cái gì liền trắng trợn hiện ra nét mặt. Thái y vừa nhìn thấy liền nổi sóng lòng, Thu Nhi tuy rằng vẫn không nói chuyện nhưng thực ra cũng chẳng thoải mái gì!

Không khí trong phòng hạ xuống lạnh như băng, đối mặt với trường hợp nan kham này, tướng quân chỉ biết ấp a ấp úng: “Cái kia...hôm nay ta còn có việc...bây giờ phải đi! Mấy ngày nữa...ờ...mấy ngày nữa...gọi người mang tới chút thuốc bổ gì đó!”.

Nói xong mấy từ kia, tướng quân nhanh như chớp liền không nhìn thấy bóng dáng. Thu Nhi sờ sờ bụng, an ủi Thái y: “Ngài cũng đừng tức giận. Tướng quân có thể tới thăm ta là tốt lắm rồi. Ta chưa từng nghĩ đứa nhỏ trong bụng và hần có quan hệ gì! Hơn nữa, Thái y, chuyện giữa hai người chúng ta thực sự không thể hoàn toàn trách tướng quân!”.

“Ta biết, thế nhưng ban đầu là hần lừa người lên giường đi! Cho nên vẫn phải trách hần!” Mỗi lần Thu Nhi đều nhấn mạnh không thể tất cả đều trách tướng quân, Yển thái y cũng mơ hồ cảm thấy chuyện này chắc chắn còn có uẩn khúc gì đó, thế nhưng lão đã sớm coi Thu Nhi như chính con đẻ của mình, lão tựa như những bậc cha mẹ bình thường khác, bất tri bất giác mà dung túng bao che cho con!.

Vài ngày sau, tướng quân thật sự ôm bao lớn bao nhỏ tới Thái y gia. Bên trong, các loại thuốc bổ, cái gì cần có thì đều có, này thì tổ yến cao cấp, lộc nhung, nhân sâm, sữa ong chúa, tướng quân còn long trọng giới thiệu một hạp bột đậu màu trắng, đó là công phẩm tiến cống của Ngô Khâm quốc, dùng vài loại đậu cực phẩm nghiền nát mà thành, nghe nói những người không thể ăn cơm chỉ cần mỗi ngày uống hai chén là có thể cam đoan đủ dinh dưỡng!

Tất cả mấy loại thuốc bổ này không phải Thái y chưa từng gặp qua, chỉ là không thể mua nổi. Mấy ngày nay lão và Yển phu nhân cũng gom góp, bán này bán nọ, hi vọng mua được cho Thu Nhi chút dược liệu trân quý bồi bổ thân mình. Nhìn Thu Nhi mỗi ngày đều liều lĩnh ăn, ăn đến nôn mửa, lòng bọn họ liền thất lại.

Thái y dù có chán ghét tướng quân đến mấy cũng không nói nên lời cái gì, thậm chí tự mình tiến tướng quân xuất môn, nhiệt tình nói: “Hoan nghênh lần sau lại đến!”.

Quả nhiên không tới vài ngày sau tướng quân lại đến nữa. Nghe Thái y nói Thu Nhi rất thích ăn bột đậu và sữa ong chúa, tướng quân đánh tiếng qua mấy ngày sau sẽ lại cho người mang tới.

Có tiền có thể sai quỷ xui ma, lần này tướng quân đúng là đã khắc sâu tác dụng thần diệu của tiền. Có tiền, sẽ không có cười nhạo, có tiền, đối mặt với Thu Nhi cũng sẽ chẳng “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”, một chút tiền tài đủ để cho hần có thể thần nhiên ra vào nơi này.

Thời điểm một mình đối mặt với Thu Nhi, tướng quân cũng sẽ đặt tay lên bụng Thu Nhi, hỏi người kia có thể cảm thấy chuyển động của hai bé con hay không. Lúc này Thu Nhi liền nắm tay tướng quân, chỉ cho hần đầu ở nơi nào, tay ở nơi nào. Khi tình cờ gặp đúng lúc bọn nhỏ động đậy, tướng quân cũng sẽ cười ngốc chẳng khác gì đứa bé!

## 46. Chương 46

### CHƯƠNG 46

Tướng quân hể rảnh thì lại đóng gói bao lớn bao nhỏ tới nhà Thái y. Qua tháng thứ sáu, cái bụng cực đại của Thu Nhi so với dáng người gầy yếu đã không biết thành cái tỉ lệ gì, thời gian nằm trên giường cũng vì thế càng ngày càng lâu. Có lần Thái y bảo tướng quân dìu Thu Nhi xuống giường đi đi lại lại, tướng quân

nhìn hai chân Thu Nhi gầy yếu là thế, lại phải chống đỡ một cái bụng quá lớn, tổng cũng lo lắng chân hần có khi nào sẽ gãy!.

Mỗi lần hần đi lại đều là bước từng bước nhỏ, ở trong phòng bước loanh quanh vài vòng thì đầu hần đã đầm mồ hôi, thở hồng hộc. Tướng quân bảo hần nếu mệt mỗi thì trở về giường đi nghỉ đi. Thu Nhi liền lắc đầu, ánh mắt kiên định nói cho tướng quân, đi lại nhiều một chút sẽ tốt cho đứa nhỏ! Trong lòng tướng quân có chút rung động nho nhỏ (Vâng, anh ý chỉ có cái rung động “nho nhỏ” thế thôi đấy!). Thì ra Thu Nhi coi trọng đứa nhỏ trong bụng như thế!.

Ban đầu, thời điểm được nghe tin Thu Nhi mang thai, hần từng có ý nghĩ sẽ nói chuyện với Thu Nhi, hoặc là lệnh cho người kia phá bỏ đứa nhỏ, dù sao đối với hần, sự tồn tại của đứa nhỏ là một thứ uy hiếp tiềm tàng. Bất quá, cuối cùng tướng quân quyết định lảng tránh việc cùng với đứa nhỏ có bất cứ một quan hệ nào, sau này khi tiếp xúc với Thu Nhi, Thu Nhi lại chưa từng nhắc tới. Tướng quân rất thoải mái giả bộ như đích thực chẳng có chút liên quan với bọn nhỏ, tự nhiên cũng không quan tâm bọn nhỏ sống hay là chết.

Tâm lý Thu Nhi lại trái ngược hoàn toàn với tướng quân. Mới đầu hần chưa từng hi vọng xa vời tướng quân có thể thừa nhận hai hài tử, có vết xe đổ là Tiểu Hoan Nhi hần còn có thể vọng tưởng cái gì! Huống chi hai đứa bé này là kết quả dụng tâm kín đáo của hần, thậm chí có thể nói là hần phá lệ buông thả mà thành! Thế nhưng trong quãng thời gian ở chung với tướng quân, thấy tướng quân thường tới thăm hần, còn thật cao hứng nói với hần về bọn nhỏ, tâm tư Thu Nhi bắt đầu có chút dao động, trong lòng nghĩ tới có lẽ tướng quân cũng thích hai hài tử của hần! Cũng bởi vì những nguyên nhân này, Thu Nhi đối với đứa bé trong bụng tình cảm ngày càng sâu sắc.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Thu Nhi nói cũng có thể nhả ra khỏi lạnh, thế nhưng bọn nhỏ trong bụng lại không biết thông cảm cho phụ thân gầy yếu của bọn chúng. Trải qua đoạn thời gian tắm bổ, bọn nó cũng trở nên khỏe ra không ít, mỗi lần hai đứa trong bụng nháo loạn có thể khiến Thu Nhi đau tới cắn răng!.

Cái bụng to nặng sớm không còn nằm trong khả năng thân thể Thu Nhi có thể chịu đựng, thắt lưng, bụng, thậm chí là chân, đều không thể chịu nổi gánh nặng này! Rất nhiều thời gian Thu Nhi chỉ biết là đau, nhưng không thể nói rõ là đau làm sao, dường như toàn thân đều đau đớn! Thời điểm nhẹ nhàng, chỉ cần có người nhu nhu sẽ dễ chịu, còn thời điểm nghiêm trọng, run rẩy, không khống chế, thậm chí hít thở không thông đều từng xuất hiện qua!.

Đối với cực khổ trên người, lúc ban đầu Thu Nhi còn có thể ôm lấy tâm lý bình thường, dù sao chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết hần đã trải qua rất nhiều. Thế nhưng, khi thống khổ lần nữa lại lần nữa đánh úp, tự tin của Thu Nhi đã bị đá kích cho thất kinh bát lạc. Hần bắt đầu mê mông, hần không biết ngày mà đứa nhỏ được sinh ra chính mình có thể chống đỡ được nữa hay không.

Từ khi thân mình hần không tốt thì Tiểu Hoan Nhi chính thức được Yến phu nhân chăm nom, thế nhưng dù sớm hay muộn, nó sẽ đều tới thăm phụ thân của nó. Mỗi lần Thu Nhi nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Tiểu Hoan Nhi, hần lại không cách nào khống chế được ước vọng mãnh liệt, nhưng hần thực sự không biết liệu mình còn có thể nhìn đứa nhỏ như vậy bao nhiêu lâu nữa!

Cứ nghĩ tới bọn nhỏ trong bụng, hần lại phát sầu. Hần tổng muốn tìm một người có thể phó thác, một khi hần thật sự chống đỡ không được cũng sẽ không tới nỗi chết không nhắm mắt. Thế là hần nghĩ tới tướng quân, người kia dù sao cũng có quan hệ huyết thống với đứa nhỏ trong bụng này.

Thu Nhi hạ quyết tâm, mỗi ngày đều cầu cho tướng quân nhanh tới. Cầu sao, cầu trăng, cuối cùng cũng cầu được ngày tướng quân đến đây. Thu Nhi kiên cường lên giây cốt tinh thần, nắm chặt tay tướng quân đặt lên bụng mình, đối hần nói: “Hai tiểu gia khóa này mấy ngày nay đều rất hoạt bát, sau này xuất thế khẳng định thực sẽ khỏe mạnh thực đáng yêu!”.

Tướng quân cười nói: “Bọn nó là từ người người đi ra, người nói cái gì thì chính là cái đó!”.

“Tướng quân, người có thích hai hài tử này không?”.

Thu Nhi vội vàng, ánh mắt chờ đợi, khiến trong lòng tướng quân dâng lên dự cảm sợ hãi, nhượng nhượng ửng thanh: “Thích!”.

“Vậy người có nguyện ý nuôi bọn nhỏ đến khi trưởng thành?”.

Một lời này trực tiếp đánh trúng vào điểm yếu của tướng quân, hấn sợ tới mức hoảng thần, kích động đứng lên, nói: “Di Thu! Người không cần được voi đòi tiên! Ta tới thăm người đơn giản là thương hại người! Ta với đứa nhỏ trong bụng người không hề có chút quan hệ nào, ta làm sao phải nuôi nấng bọn chúng! Ta còn có việc, ta đi trước!” Tướng quân dứt lời, đi như chạy ra khỏi phòng Thu Nhi.

.

.

## 47. Chương 47

### CHƯƠNG 47

Trở lại phủ, tướng quân vẫn kinh hồn chưa thể định thần, tâm hoảng loạn không thôi. Công chúa tới hỏi hấn cơm chiều muốn ăn quế ngư hay ăn cua, tướng quân nói bữa xin công chúa cứ tự nhiên, rồi im lặng không nói nữa.

Trong lòng tướng quân đang rất loạn, cực kì loạn! Hấn không thể thừa nhận hai hài tử đó. Di Thu là nam sủng. Đứa nhỏ của người kia không thể trở thành con của chính mình, chỉ có đứa nhỏ từ trong bụng công chúa sinh ra mới là con của hấn, là người thừa kế tương lai của Tướng quân phủ! Ân, chính là như vậy!.

Nếu đã nghĩ thông suốt như thế, vì cái gì lại loạn, vì cái gì lại đau? Tướng quân nhẹ nhàng nhu ấn ngực, Thu Nhi tươi cười, Thu Nhi thống khổ, động tác đứa nhỏ chứng minh sự trưởng thành...Hấn quên không được cảm giác khi đặt tay lên chiếc bụng ấm áp và mềm mại đang bao bọc một sinh mệnh ấy, cũng quên không được hình ảnh Thu Nhi vì đứa nhỏ mà mồ hôi đầm ướt. Có đôi lúc hấn quên đi hết thảy, khi đó thật hạnh phúc biết bao!.

Mỗi khi thống khổ, tướng quân liền phá lệ nhớ về những ngày tháng trên sa trường! Nơi đó tuy rằng cũng có đủ loại không như ý, nhưng cũng là những ngày tháng vui sướng tràn đầy, một cuộc sống đơn giản yêu hận, so với cuộc sống chốn kinh thành thì thoải mái hơn nhiều lắm. Ở nơi này, bản thân giống như luôn bị người ta quần thúc từ tay đến chân.

Thời thơ ấu của tướng quân cũng là thời kì hai quốc gia thường xuyên giao chiến nhất. Lão tướng quân hàng năm đều đóng ở biên cương, tướng quân cũng phải theo sát cha mình, bởi vì, lão tướng quân tin tưởng, chỉ có khi thân ở chiến trường, chính mắt thấy chiến tranh tàn khốc và đầm máu, thì mới có thể nhận định một người có thích hợp với chiến trường hay không, có thể lãnh binh đánh giặc hay không. Tướng quân tuổi nhỏ quả nhiên không phụ kì vọng của hấn, như một con dã thú khỏe mạnh mà trưởng thành!.

Khi hấn 15 tuổi thì chiến thời giữa hai quốc gia bắt đầu hòa hoãn, tướng quân cũng theo lão tướng quân trở về kinh. Cuộc sống ở nơi này không hề giống trên chiến trường, mỗi ngày hấn đều theo sư phó học tập. Lão tướng quân nói với hấn, về tới nơi đây là phải quên những chuyện trên chiến trường, phải học tập để có thể giữ một chức quan, sao cho dưới bá phục, trên trọng dụng.

Tướng quân cảm thấy thực phiền, nhưng sau khi trải qua mấy lượt đấu đá chốn cung đình, hấn phát hiện, ở nơi đây có thể giết người mà không cần vũ khí, so với trên chiến trường còn đáng sợ hơn vạn lần! Đồng thời hấn cũng hiểu ra, kì thực kinh thành và chiến trường chẳng khác gì nhau, có chăng thì chính là, ở kinh thành người cũng như người, mà trên chiến trường, người chỉ cần cường đại hơn đối thủ là coi như xong chuyện. Thấy rõ quy tắc, tướng quân chậm rãi bước vào vòng tranh đấu, cũng dần dần cảm nhận được quanh mình này phong hoa tuyết nguyệt, này cuộc sống xa hoa trầm mê trong lạc thú, chiến trường trở thành một thế giới thật xa xôi...

Khi trở lại biên ải đã là chuyện vài năm sau đó, chính tại cuộc chiến này hấn đã mất đi phụ thân của mình. Hai mắt đầm máu, hấn như con thú điên cuồng mà chém giết, cảm giác vui sướng uy vũ lại trở về sục sôi trong huyết quản của hấn. Thế nhưng, khi hấn vẫn còn đang chìm đắm trong sự kiêu ngạo của người quân chủ, địch quốc lại kiên trì không được đầu hàng, kí lên hiệp ước nội trong vòng một trăm năm sẽ không khơi mào chiến sự! Cầm trong tay thư xin hàng, tướng quân lại không nhận được mất mát, một lần nữa hấn sẽ phải cáo biệt những ngày tháng hô mưa gọi gió nơi sa trường để trở về với chốn kinh thành rực rỡ kia.

Nhoáng một cái lại đã vài năm, ngoại trừ đoạn thời gian ngắn ngủi mộng hồi, tướng quân đều đã quên bộ dáng trên chiến trường ngày ấy. Vốn cuộc sống của hắn sẽ cứ như vậy mà trôi theo dòng chảy định trước, thế nhưng chỉ vì một tên Di Thu mà hết thấy đều rối loạn, tâm hắn cũng hoàn toàn rối loạn rồi! Hắn nên làm gì tiếp theo? Hắn nên ngẫm lại, nên ngẫm lại cho thật kĩ càng!.

Vào bữa cơm chiều có hạ nhân tới gọi hắn dùng bữa, tướng quân không hé răng, công chúa liền sai hạ nhân đem cơm tới thư phòng cho hắn. Tướng quân vẫn đang lo lắng chuyện Thu Nhi, chỉ vì một tên nam sủng mà hoảng loạn, chuyện này nếu đến tai vương tôn đệ tử nhà hắn chẳng phải hắn sẽ bị cười nhạo cho thối mũi hay sao! Tương lai hắn nhất định sẽ hơn bọn họ, thế nhưng suy nghĩ tới kĩ năng cuộc sống, tướng quân càng nghĩ càng cảm thấy mình quá non, quy tắc sinh tồn ở chốn hoàng thành này vẫn chưa học kĩ càng nên mới có thể sinh ra cục diện này!

Nghĩ đến đây, tướng quân mới vỡ lẽ, nếu như hắn không thể thành thạo khôn ngoan như người ta, vậy thì tận lực lảng tránh là tốt rồi, chỉ cần từ nay hắn không gặp Thu Nhi, phiền toái gì cũng sẽ không có!

Lại nói về Thu Nhi, sau khi tướng quân dứt lời rồi vô tình ra đi, tâm Thu Nhi trở thành một khoảng trống, trống rỗng, mất mát. Thái y bắt gặp đúng lúc tướng quân đang vội vàng mà lao ra khỏi cửa, ý thức được có chuyện đã xảy ra, liền nhanh chóng chạy tới phòng Thu Nhi.

.

.

## 48. Chương 48

### CHƯƠNG 48

Thu Nhi ánh mắt trống rỗng vô thần, chỉ có bàn tay vẫn đang vuốt ve chiếc bụng.

“Thu Nhi, xảy ra chuyện gì?” Thái y hỏi.

Hai mắt Thu Nhi bị che phủ bởi tầng tầng sương mù ẩm ướt, thế nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói: “Không có gì, như vậy là được rồi, nên như thế này không phải sao! Là ta tự mình đa tình! Nhiều năm như thế, vẫn còn chưa thấy rõ ràng? Ta đây làm sao vậy!”.

Thái y tới ngồi bên người Thu Nhi, nhẹ nhàng, một vòng rồi một vòng xoa tròn đại phúc hắn, nói: “Thu Nhi, khóc đi. Nơi này không phải hoàng cung cũng không phải Tướng quân phủ, đây là nhà của ta, như thế nào đều có thể!”.

Thu Nhi đem nước mắt bức quay trở về vành mắt, miễn cưỡng tươi cười, nói: “Thái y, rơi lệ cũng chẳng có tác dụng gì!” Từ nhỏ Thu Nhi đã ít khi khóc, hắn từng thấy rất nhiều kẻ bởi vì khóc mà càng bị đánh cho nặng hơn, cũng hiểu được, kì thật không có ai để tới nước mắt nơi bọn họ, vui buồn nơi bọn họ.

“Cho dù vô dụng cũng có thể làm cho trong lòng thoải mái hơn một chút. Thu Nhi, ngươi thử một lần xem, đừng sợ, chỉ có ta ở trong này.” Thanh âm Thái y rất ấm áp, rất ấm áp, đỡ xuống tấm phòng ngự cuối cùng nơi Thu Nhi, nước mắt hắn trào ra khóe mắt, nghẹn ngào: “Ta hiểu mình chỉ là một tên nam sủng hạ lưu, dù là Hoàng Thượng hay tướng quân, cũng chưa từng coi ta là người, vĩnh viễn đều đùa bỡn xong rồi vứt bỏ! Có lẽ đối với nữ nhân bọn họ còn có chút thương hại, nhưng đối với ta, bọn họ cái gì đều không có! Nếu ta có thể sống sót, hài tử của ta, ai ta cũng không cho! Ta sẽ đem bọn nó nuôi lớn, khiến cho bọn nó có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà làm người! Nhưng là...”.

Bọn nhỏ trong bụng tựa như vì Thu Nhi mà bất bình, ở trong bụng loạn đá, chẳng biết vì bọn nó nháo hay vì bọn nó thực sự đau lòng cho cha! Thu Nhi đau đến không thở nổi, hô hấp càng trở nên quẫn bách. Thái y thấy tình huống không tốt, lập tức tới đầu giường lấy một viên thuốc cho vào miệng Thu Nhi, đem hai tay Thu Nhi đặt bên hông, từng chút hướng về phía trước thôi nư, ngữ khí hòa hoãn nói Thu Nhi hãy thả lỏng.

Đau bụng kịch liệt khiến hắn hít thở không thông. Hắn tức giận đập lên ngực chính mình! Hắn không cam lòng, hắn thật sự không cam lòng! Hắn không muốn cứ như vậy mà chết! Hắn muốn nuôi dưỡng bọn nhỏ

thành người, nhìn bọn họ đỉnh thiên lập địa sống trên thế gian, khiến cho Hoàng Thượng hối hận, khiến cho tướng quân hối hận! Thế nhưng vì cái gì? Vì cái gì thân thể hần lại vô dụng như thế?

Thu Nhi không biết rằng, thống khổ này, cùng với hít thở không thông này, thực ra vẫn còn cách cái chết rất xa! Bị giam cầm trong hắc ám tuyệt vọng, Thu Nhi không biết từ lúc nào đã mất đi ý thức.

Khi lần nữa mở mắt thì hần đã thấy Thái y ngay bên cạnh. Thu Nhi thần sắc ảm đạm, nói cũng không muốn nói, ăn cũng không muốn ăn. Thái y hỏi hần có phải có chỗ nào không thoải mái, Thu Nhi chỉ lắc đầu không nói. Thái y lại nói với hần, không ăn cái gì thì bọn nhỏ sao có thể lớn, hần lại sao có thể khỏe mạnh!.

Thu Nhi dối, trả lời: “Dù sao ta cũng sống không lâu nữa, cùng lắm là mang hai đứa nhỏ cộng phó hoàng tuyền! Như vậy ta sẽ không cần lo lắng cho mình khi nào thì chết, bởi vì ta đang muốn chết đây!”.

Thái y cười khanh khách, nói với hần: “Cũng không cho hai tiểu gia hỏa trong bụng ngươi sống? Thế giới tươi đẹp này cũng đáng thưởng thức lắm chứ!” Thu Nhi lại không nói lời nào, thế nên Thái y hỏi tiếp: “Ngươi không phải vừa nằm mơ, trong mơ có vị đại tiên nói với ngươi, Thu Nhi ngươi muốn sống cũng không được chứ?”.

Thu Nhi vội vàng nói không có, làm sao lại có đại tiên ở đây. Thái y thuận thế tiếp lời: “Vậy ngươi sao nói muốn chết? Ta từng nói ngươi sẽ chết sao?” Thu Nhi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Thái y yêu thương nhéo hai má Thu Nhi: “Ngươi không phải thầy tướng sống cũng chẳng phải bán tiên, sao biết chính mình sống không được? Ngươi với tướng quân nói với nhau cái gì? Có thể nói cho ta biết không?”.

Thu Nhi rầu rĩ đáp: “Ta sợ bản thân không sống được bao lâu, nghĩ đem bọn nhỏ nhờ cậy hần. Thế nhưng hần nói, hần với bọn nhỏ không hề có quan hệ, sau đó sợ tới mức bỏ chạy rồi!”.

“Thương tâm?”.

Thu Nhi tự giễu nở nụ cười, nói: “Hần nếu không phải thường xuyên đến, nếu không phải chưa từng thích hai đứa nhỏ này, thì ngay cả hỏi ta cũng sẽ không muốn hỏi. Trong mắt người đời, nam sủng chỉ khi ở trên giường mới coi là hữu dụng!”.

Thái y hiểu rõ nguyên nhân từ trong lời nói, lão cầm tay Thu Nhi, nghiêm mặt nói: “Ngươi đem hết toàn lực mà sống, vì hai hài tử của ngươi! Nếu như thật sự không yên lòng thân thể của chính mình, nhất định phải tìm một người để phó thác, vậy đem bọn nhỏ phó thác cho ta có được không? Ta kì thật từ lâu đã sớm coi ngươi như nhi tử của mình rồi!”.

.

## 49. Chương 49

### CHƯƠNG 49

“Nhi tử?” Thu Nhi bất khả tư nghị chỉ chính mình, không nghĩ ngợi liền hỏi: “Thái y, ngài không chê Thu Nhi sao?”.

Thái y giả bộ tức giận buông tay Thu Nhi, mắt húng nói: “Thu Nhi, ngươi thật vô tâm, từ lúc ngươi ba tuổi đã được ta chăm sóc, thế nhưng bây giờ ngươi còn hỏi ta không chê ngươi sao!”.

Thu Nhi có điểm nóng nảy, cầm lấy tay Thái y, vội vàng nói: “Ngài biết mà, ta không phải có ý này! Ta chỉ là...chỉ là...”.

“Chỉ là không tin ta coi ngươi là con?”.

Thu Nhi thấp giọng mất mát, nói: “Thu Nhi cũng biết bản thân mình không xứng.”

Thái y cười khổ, ôn nhu quở trách Thu Nhi, nói: “Hài tử ngốc nhà ngươi! Làm gì có cái gì xứng hay không xứng! Trong mắt ta, ngươi luôn là một đứa nhỏ kiên cường, thiện lương. Trong hoàng cung, thân thể của

mình cũng không phải thứ mình có thể nắm giữ, chỉ có mình người vẫn luôn kiên trì! Khi đó ta từng nghĩ, nếu như đứa nhỏ này không bị đưa vào cung, không chừng tương lai có thể thành đại sự!”

“Ta thì có thể thành cái đại sự gì. Thái y, ngài nói đùa rồi!” Thu Nhi ngượng ngùng cúi đầu.

“Thu Nhi, ta có một ý tưởng, từ lâu rồi! Người muốn nghe một chút không?”

“Muốn nghe!” Thu Nhi nghiêng người, giữ một tư thế trong thời gian dài khiến hần không chịu được. Thái y dầm dẫm thất lưng cho Thu Nhi, nói: “Ta tính không làm Thái y nữa, ta muốn đem vị trí này tặng cho đồ đệ của ta! Chúng ta tìm một căn nhà mặt đường, mở một hiệu thuốc, người nói có được không?”

Thu Nhi không phải kẻ ngốc, hần biết chức nghiệp Thái y chính là một địa vị tượng trưng, khẳng định tài năng y thuật, hơn nữa còn có bổng lộc lý tưởng. Có biết bao nhiêu người hao tổn tâm cơ tìm đủ mọi cách tiến vào Thái y viện mà không được, nếu như từ chức quả thật rất đáng tiếc. “Thái y, này không phải là vì ta chứ! Nếu thật sự như vậy, ngài nói ta làm sao còn mặt mũi sống ở nơi này!”

Thái y đang dầm dẫm thất lưng cho Thu Nhi, nghe vậy liền dùng sức vỗ nhẹ lên lưng hần, thở phì phì nói: “Ta không phải nói rồi sao, ta đã sớm xem người là thân nhi tử! Người lại trả lại cho ta lời nói khách khí ấy, nếu không phải xem thường ta thì là cái gì?”

Thu Nhi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt gần không được lăn ra rơi xuống, nhưng khóe miệng lại không tự chủ được cong lên thành một nụ cười thật ấm áp. Thu Nhi cứ như thế vừa khóc vừa cười, một hồi liền biến thành tức ngực. Thái y cũng đỏ đôi mắt, một bên thuận khí cho Thu Nhi, một bên làm cho hần ngừng kích động.

Hô hấp không thuận khiến lời nói ra lại đổ trở về miệng, Thu Nhi há miệng hít sâu một lúc, cuối cùng cũng có thể nói chuyện. “Hoan Nhi chỉ là nữ danh, Thái y nếu không chê, vậy cho nó lấy họ ngài đi. Ngài hãy đặt cho nó một cái tên chính thức!”

Yến Thái y vui vẻ ha ha cười, không ngừng gật đầu lia lịa! Cao hứng xong rồi, Thái y lại cùng Thu Nhi nói tiếp: “Người cho nó mang họ ta, vậy người thì sao? Đừng nói là người không xứng đáng!”

Thu Nhi dùng sức gật đầu, cười nói: “Ta cũng mang họ ngài!”

Thái y thực vừa lòng kết quả này, hưng phấn muốn đem tin tức tốt nhanh chóng nói cho Yến phu nhân. Một lát sau, Yến phu nhân mang theo gia phả kích động trở về cùng Yến thái y. Yến phu nhân đầu tiên là nắm chặt tay Thu Nhi khóc một mạch, tiếp theo là lải nhải nói không ngừng, đại ý muốn giải thích, bà thế nào cũng không nghĩ tới con mình đã chết nhiều năm như vậy, bây giờ lại có ngày con đàn cháu đống!

Thân mình Thu Nhi không tốt cần nghỉ ngơi nhiều, Yến thái y liền cắt ngang lời Yến phu nhân, bảo bà mau mau nói vào trọng điểm. Yến phu nhân lấy khăn tay lau lau nước mắt, thật có lỗi hướng Thu Nhi tươi cười, mở ra gia phả, nói với Thu Nhi: “Nhìn xem, Hoan Nhi sẽ lấy tên đệm là Tích, tên xưng là Hoan, đó là cái tên tốt nhất đó!”

“Yến Tích Hoan, quý trọng những ngày sung sướng, quả thật là tên rất hay!” Thu Nhi cũng tán thưởng.

Buổi tối mọi người đều sum tụ trong phòng Thu Nhi, chúc mừng Yến thái y trở thành cha nuôi của hần. Thu Nhi kính một bát rượu, ngọt ngào kêu cha nuôi, mẹ nuôi. Yến thái y và Yến phu nhân đều vui vẻ. Phó Lâm cũng vui mừng thay Thu Nhi, hần thầm nghĩ nếu tướng quân cũng ở đây thì thật là hoàn hảo!

Mở ra gia phả nhà họ Yến, Thu Nhi là đời con nên lấy một chữ “Hoàn”. Thế nhưng Yến thái y và Yến phu nhân đều lo tên này có điềm xấu, sợ Thu Nhi sẽ rơi vào tình cảnh như đứa con đã mất, cực lực phản đối hần dùng nó. Yến thái y tuy rằng cực kì không cam lòng nhưng cũng phải thừa nhận tên Di Thu có vẻ dễ nghe, thế nên Thu Nhi bảo, vậy thì đem tên đệm Di\_vứt bỏ, chuyển thành Nghi\_hợp lòng người. Từ rày về sau, cái tên Thu Nhi liền chuyển thành Yến Nghi Thu.

## 50. Chương 50

### CHƯƠNG 50

Mặc dù Thu Nhi phản đối, Yển Thái y vẫn quyết định từ chức, ở nhà chuyên tâm chiếu cố Thu Nhi, nói là chờ đứa nhỏ giáng sinh sẽ bắt đầu lo chuyện mở hiệu thuốc. Để Thu Nhi không còn bất an, Thái y bèn đem ý tưởng chân thật của mình nói hết cho hần.

Từ thời còn trẻ, Thái y đã ôm giấc mộng một ngày kia có thể mở một tiệm bán thuốc lớn tại nhà, thường ngày sẽ ở hiệu thuốc xem bệnh cho dân chúng, mặc kệ có tiền hay không, lão đều mong có thể trở thành một đại phu hành y chân chính mà cứu giúp người đời. Lão vì giấc mộng này mới tiến cung làm Thái y, thế nhưng từ ngày con trai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lão mất hết can đảm, không còn thiết tha gì nữa. Cho đến khi Thu Nhi tới, Phó Lâm cũng đến đây, lão và Yển phu nhân mới dần thoát khỏi cuộc sống đầy tử khí mà khôi phục lại tinh thần phấn chấn, vì thế mới tìm lại động lực thực hiện giấc mộng thuở ban đầu.

Thu Nhi nghe xong lời Thái y nói, vẻ mặt đỏ bừng hổ thẹn, hần không nên nghĩ tất cả mọi người đều có tâm lý trọng tiền tài, tiền tài và địa vị đối với một số người cũng chỉ là cặn bã. Thu Nhi nhờ Thái y tìm cho hần mấy bản dược vật chuyên tác, hần muốn học tập thật chăm chỉ, chờ sau khi sinh đứa nhỏ có thể giúp đỡ Yển thái y.

Yển thái y tìm những sách dược cần thiết, vừa chăm sóc Thu Nhi, đồng thời thuận tiện truyền cho hần chút tri thức về y dược. Thu Nhi nhìn rất tỉ mỉ, nghe cũng rất chăm chú, còn thường xuyên cẩn thận ôn lại bài. Học tập là một chuyện cực kì hao phí thể lực, Thái y thấy Thu Nhi học rất dụng công nên lo lắng hần mệt mỏi, liền tịch thu sách của hần. Thu Nhi nài nỉ nửa ngày, cuối cùng Yển thái y mới đáp ứng mỗi ngày cho hần một canh giờ đọc sách.

Sản kì Thu Nhi càng ngày càng gần, Yển thái y lo lắng cũng theo đó càng ngày càng tăng. Thân thể Thu Nhi cực kì nặng nề, mỗi ngày chỉ có thể ngồi tựa chần, còn phải thường xuyên đỡ chiếc bụng trầm trọng, thời điểm nằm nghiêng, bên dưới thắt lưng cũng phải lót ít nhất một chiếc gối đầu. Theo lý thuyết, đầu hai đứa nhỏ của song bào thai phải nhỏ hơn đơn thai một ít, thế nhưng nhìn bụng Thu Nhi, thật sự giống như đặt hai đơn thai ở cạnh nhau.

Mang gánh nặng trầm trọng, Thu Nhi ngay cả thở cũng rất mất sức. Ban đêm chỉ có thể ngồi ngủ, nằm nghiêng cũng không còn thoải mái. Rút gân hay mồ hôi trộm sớm là những hiện tượng rất bình thường mỗi ngày.

Bắt đầu vào tháng thứ tám của sản kì, Thu Nhi ngay cả đọc sách cũng không thể, hông phải đỡ chiếc bụng quá nặng nề, hạ nửa người xuống dường như không còn cảm giác, thân mình hần lại phù thũng lợi hại, sắp sửa ngay đến mắt cũng không mở ra được.

Bên người Thu Nhi không thể thiếu người, bởi vậy Thái y và Phó lâm thay phiên nhau trông nom hần. Đồ đệ sắp được Thái y tiến cử tới Thái y viện là Vũ Thư cũng được gọi tới hỗ trợ. Thu Nhi khi ngủ khi tỉnh, thích nhất là thời điểm có người xoa bụng giúp hần, dù chỉ trong chốc lát. Bọn nhỏ đã thành hình, tránh không được mỗi ngày đều hoạt động, thường vẫn hay đá một ít, nháo một tẹo, Thu Nhi có thể chịu được, nếu tinh thần tốt còn có thể sờ bụng khanh khách cười. Thế nhưng có những lúc động tác rất mạnh, mỗi lần đau đớn vỡ vụn ấy có thể khiến cho Thu Nhi đau tới ngất đi.

Nửa đêm nọ, vừa lúc Phó Lâm chịu trách nhiệm chăm sóc Thu Nhi, đứa nhỏ trong bụng Thu Nhi đột nhiên đại náo. Không giống như mọi lần, dù cho Phó Lâm đã xoa bụng Thu Nhi rất lâu, đứa nhỏ vẫn không thấy yên tĩnh trở lại. Thu Nhi đau tới hấp khí dồn dập, sắc mặt trắng bệch khác thường. Phó Lâm sợ hãi, chạy đi tìm Thái y. Thái y nhìn tình hình này liền đoán biết được Thu Nhi sắp sinh. Ở lần sinh sản trước, quá trình đau bụng sinh lực tục kéo dài suốt mười lăm ngày, lần này không biết là bao lâu.

Thái y kéo Thu Nhi vào lòng, cho hần ngậm mấy viên thuốc tăng lực mới bắt đầu giúp hần vỗ ngực thuận khí. Phó Lâm cũng chiếu theo lời hướng dẫn của Thái y, hai tay đặt dọc hai sườn bụng Thu Nhi, chậm rãi thôi nư. Chờ đợt đau bụng sinh này trôi qua, Thu Nhi bình tĩnh trở lại, Thái y liền nói với Thu Nhi và Phó Lâm: “Đau bụng sinh bắt đầu rồi, đứa nhỏ sẽ sớm sinh ra. Thu Nhi, những ngày sau này rất vất vả, đau bụng như vậy sẽ càng lúc càng nhiều, thế nhưng mọi chuyện rồi cũng qua, đứa nhỏ liền xuất thế!”

Thu Nhi mệt mỏi ừ một tiếng, những điều này hần đều biết, thế nhưng vừa mới qua một trận đau tê tâm liệt phế lại làm cho hần nghĩ tới cái chết. Thời khắc mà đứa nhỏ được sinh ra cũng là thời khắc hần được tử thần đón đợi. Hần hiện tại chính là chậm rãi đi về phía cái chết.

## 51. Chương 51

### CHƯƠNG 51

Đau bụng sinh có thể được xem như đau đốn cần thiết trước khi sinh, bởi vậy Yển thái y cũng không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào tốt, chỉ có thể tại thời điểm Thu Nhi quá mức đau đốn mà cho hấn chút được giảm đau, giúp hấn xoa bóp chiếc bụng trầm nặng, nhu nhu thắt lưng giúp hấn thuận khí, chỉ như thế mà thôi.

Phó Lâm không dám nhìn bộ dáng Thu Nhi đau đến hít thở không thông. Thu Nhi tuy rằng ngoài miệng không nói gì, thế nhưng ngẫu nhiên lại toát ra thần sắc tịch tịch hòa trong tiếng rên rỉ bất lực yếu ớt, tất cả đều tố cáo hấn hiện tại đang cực khổ vô cùng. Mỗi khi nhìn thấy cảnh này, tâm Phó Lâm đều không nhìn được mà thất lại. Hấn nghĩ nếu lúc này có tướng quân ở bên, có lẽ trong lòng Thu Nhi sẽ thoải mái hơn một chút!.

Không biết đã qua bao lâu rồi tướng quân không tới, Phó Lâm đoán có thể tướng quân bị việc gì đó trì hoãn, thế nhưng, Thu Nhi có thể vượt qua cửa ải này hay không lại là chuyện khó nói trước. Vì không muốn để mặc tướng quân phải tiếc nuối ngày sau, Phó Lâm quyết định đi tới Tướng quân phủ.

Tổng Ngũ trông cửa vừa nhìn thấy Phó Lâm liền nhiệt tình gọi hấn vào nhà, hỏi han hấn giờ đây đang ở nơi nào phát tài rồi. Phó Lâm đáp qua loa rồi lập tức hỏi tướng quân còn trong phủ hay không. Tổng Ngũ nói với Tổng Lâm, tướng quân đã đi ra ngoài từ buổi sáng, bây giờ vẫn chưa trở về. Phó Lâm đợi tới tận khi sắc trời ngả tối vẫn chưa thấy bóng dáng tướng quân đâu, đành phải viết một phong thư gửi cho tướng quân còn mình trở về nhà trước.

Sau khi tướng quân hồi phủ liền nhận được tín thư Phó Lâm gửi lại từ tay của Tổng Ngũ, đến thư phòng hấn liền mở ra, mặt trên chỉ có một dòng chữ, viết rõ ràng: Thu Nhi sắp sinh, cực kì thống khổ, thỉnh tướng quân tới thăm!. Tướng quân cười nhạt, tên Di Thu này vẫn còn chưa chặt đứt ý niệm trong đầu muốn dùng đứa bé kia để áp chế hấn! Tướng quân lạnh nhạt đưa bức thư tới ngọn đèn phía trên, nháy mắt tất cả liền hóa thành tro bụi.

Sau nửa đêm là thuộc phần trách nhiệm của Phó Lâm. Thu Nhi vẫn chưa an giấc, mà là lẳng lặng nhìn ra thiên không lam sẫm ngoài cửa sổ. Thu Nhi ngắm nhìn thực chăm chú khiến Phó Lâm nghĩ ắt hẳn trên bầu trời có cái gì đó kì quái nên cũng ngó lại xem.

Trên thiên không kia chỉ có một vầng trăng núp sau mây, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng giống như một ả Nguyệt Nga khổ mệnh.

Phó Lâm sợ hãi nhìn về phía Thu Nhi, thanh âm run run nói: “Thu Nhi, người đừng luẩn quẩn trong lòng! Chờ thêm một khoảng thời gian nữa hết thảy sẽ tốt lên!”. Thu Nhi không hiểu nên kì quái nhìn Phó Lâm. Bộ dáng Thu Nhi càng làm cho Phó Lâm thêm mao cốt tung tóe, hấn nhỏ giọng hỏi: “Suy nghĩ cái gì vậy? Có thể nói với ta không?”.

Thu Nhi chậm rãi đáp: “Ấn tượng duy nhất của ta về nương, chính là trước khi ta tiến cung, nàng từng nói, nếu nhớ nàng hãy ngẩng đầu nhìn lên thiên không. Tuy rằng chúng ta cách nhau rất xa, nhưng bầu trời trên đỉnh đầu đều cùng một mảnh. Ta nhìn trời nàng cũng nhìn trời, chờ khi ta nhìn thấy nàng, nàng cũng sẽ nhìn thấy ta!”. Thật vất vả xê dịch thân mình không khỏe, may Thu Nhi nhấn lại vì đau đốn.

Phó Lâm hiểu ý liền hỗ trợ Thu Nhi nâng lên đại phúc, ấy vậy nhưng vẫn làm cho Thu Nhi mệt nhọc thở không ra hơi. Thu Nhi thoải mái giật giật, tựa vào chăn mềm, mỗi một nhắm hai mắt lại. Phó Lâm nghĩ hấn muốn ngủ, thế nhưng một lát sau hấn lại nói tiếp: “Không biết nương ta có còn nhìn lên bầu trời hay không, có còn nhớ mình từng có một đứa con như ta hay không, nếu nàng biết hiện tại ta đã thành cái dạng này có thể hay không khiến nàng khổ sở? Ha ha, nàng vất vả sinh hạ một sinh mệnh, nhưng sinh mệnh ấy hôm nay lại thành cái bộ dạng quái đản này!”.

Phó Lâm trong lòng chua xót nhưng lại không biết phải nói cái gì để an ủi Thu Nhi, đành phải không ngừng vuốt bụng Thu Nhi làm cho thân thể hắn dễ chịu hơn một chút. Phó Lâm do dự một hồi, cuối cùng vẫn đem chuyện mình từng tới Tướng quân phủ nói cho Thu Nhi. Hắn nói với Thu Nhi, hắn đợi tướng quân cả buổi chiều vẫn chưa thấy tướng quân trở về, chắc là còn bận việc, cho nên mấy ngày qua vẫn chưa kịp tới. Hắn đã để lại thư cho tướng quân, hắn tin tướng rồi rất nhanh tướng quân sẽ đến.

Thu Nhi cười cười lắc đầu, chẳng hề để ý nói: “Sau này không cần lại đi tìm tướng quân, đứa nhỏ này là của ta, cùng tướng quân không hề liên quan!”. Nói tới đứa nhỏ, Thu Nhi liền phủ phủ bụng, trên trán hiện ra một cái mỉm cười xinh đẹp đầy hạnh phúc: “Mặc kệ như thế nào, cho dù Hoàng thượng không thích, tướng quân không thích, thậm chí người mẹ từng đưa ta vào cung cũng không thích, ta đều yêu bọn nhỏ này. Có thể sinh hạ lũ trẻ chính là bồi thường tốt nhất cho hết thảy những bất hạnh mà ta từng trải qua!”.

## 52. Chương 52

### CHƯƠNG 52

Phó Lâm không thể nào hiểu được tâm tình của Thu Nhi. Hắn chưa từng trải qua quá trình đứa nhỏ lớn lên trong thân thể mình, vui cười, đá đánh, cũng chưa từng chịu đựng đau đớn như rơi xuống địa ngục, càng không cách nào tưởng tượng được nếu một ngày kia có thể tận mắt chứng kiến đứa con của mình từ một cục bông nho nhỏ rồi trưởng thành là mừng vui và tự hào tới nhường nào.

Tới khi rạng sáng thì đợt đau bụng sinh lại kéo tới, tay chân Thu Nhi rét run, ngực phập phồng kịch liệt. Phó Lâm đau lòng ôm lấy Thu Nhi, giúp hắn xoa xoa chiếc bụng đang phát cứng. Hai tay Thu Nhi túm chặt quần áo Phó Lâm, thân mình không ngừng run rẩy. Mũi Phó Lâm cay cay, nếu Thu Nhi cứ tiếp tục đau đớn như thế, thật sự rất đáng thương.

Ước chừng qua một canh giờ, trận đau đớn này mới dần dần giảm bớt. Thu Nhi yếu đuối thở dốc trong lòng Phó Lâm. Ngay lúc Phó Lâm đang giúp Thu Nhi thuận khí thì Thái y vào. Thái y sờ sờ Thu Nhi, quần áo trên người hắn đều bị mồ hôi tẩm ướt đầm, mặc ở trên người cực kỳ khó chịu. Thái y đỡ lấy Thu Nhi thân thể đang hư nhược từ trong lòng Phó Lâm, trước tiên nấu nước giúp Thu Nhi tắm rửa một chút.

Thái y thả vào bồn tắm chút thuốc dưỡng thai, cùng Phó Lâm hai người hợp lực nâng Thu Nhi tới bồn tắm. Được vây quanh bởi làn nước ấm áp, thân mình Thu Nhi nhẹ nhàng lâng lâng thực thoải mái, một lúc sau liền chìm vào giấc ngủ. Thái y ở lại chăm sóc Thu Nhi, còn Phó Lâm trở về nghỉ ngơi. Thời điểm Phó Lâm rời đi, Thái y nói với hắn, chờ khi hắn tỉnh lại còn có một việc rất quan trọng cần hắn làm.

Thái y một mình chăm sóc Thu Nhi, lão xắn tay áo lên với vào trong bồn nước, lợi dụng làn nước nhu hòa mà vuốt ve cục đại bụng và thắt lưng phù thũng của Thu Nhi. Thu Nhi thoải mái ngủ thật lâu, bởi Thái y thường xuyên thay nước duy trì độ ấm. Đến tận khi đau bụng sinh lại kéo tới, Thu Nhi mơ mơ màng màng nghĩ mình đang nằm mơ nên bất an vặn vẹo thân thể, hi vọng mình có thể thoát ra khỏi ác mộng này.

Vì để giảm bớt đau đớn cho hắn, Thái y nhấn mạnh huyệt vị trên tay, còn lừa hắn nói rằng đừng sợ mà hãy phóng thoải mái, hết thấy đều đã qua. Chờ khi hết thấy thực sự đã qua đi, Thu Nhi mới mệt mỏi mở to mắt, mới vừa rồi thống khổ tựa ảo mộng, bây giờ lại nhẹ bẫng như xa xôi.

Vũ Thư đi qua Thái y viện cũng vào đây thăm hỏi Thu Nhi, vừa hay cùng Thái y đưa Thu Nhi trở về giường, sau đó chủ động đến phòng bếp lấy thêm chút rau mềm cho hắn. Thu Nhi miễn cưỡng ăn một chút liền tựa vào chăn mệt mỏi suyễn khí. Vũ Thư lại xoa bóp bụng cho Thu Nhi, kể cho hắn nghe một vài câu chuyện thú vị giúp hắn vui vẻ. Thu Nhi nghe tai này lại lọt tai kia, đêm qua hắn ngủ không tốt cho nên hôm nay đặc biệt mệt mỏi. Hiện tại chỉ cần thân mình thoải mái một chút hắn đều muốn ngủ.

Phó Lâm vừa ngủ dậy liền trực tiếp đi tìm Thái y. Thái y đưa cho hắn một bức tranh vẽ rất tỉ mỉ, nói hắn chiếu theo hình dạng trên giấy mà làm một chiếc giường sinh cho Thu Nhi. Phó Lâm nhận tranh, mặt chính nhìn nhìn, mặt sau nhìn nhìn, rồi lại lật trở lại nhìn nhìn. Đây là một bức họa nguệch ngoạc, chỉ có thể được miêu tả với một thành ngữ thông dụng\_về rắn thêm chân. Phó Lâm không nghĩ ra được, Thái y muốn hắn làm hai cái chân rắn dài ra nhằm mục đích gì? Lại có cái gì liên hệ gì với Thu Nhi?

Phó Lâm khéo léo nói ra nghi hoặc của chính mình. Thái y nghe xong liền mặt mày hết xanh lại trắng. Lão từ nhỏ đã không có khiếu hội họa, lão vẽ thảo được cho tới bây giờ vốn chưa từng có người nào nhận ra. Lần này lão thực sự rất chăm chú vẽ, kết quả cũng vẫn như vậy.

Phó Lâm hầu như phải nhịn cười nghe cho hết ý đồ của Thái y. Thái y muốn làm một loại nghề nằm gù đó, Thu Nhi nằm ở trên, đầu cao chân thấp, người tự nhiên sẽ rũ xuống, như vậy có thể mượn lực tự nhiên làm cho đứa con mau chóng sinh hạ. Hai chân rắn thực ra là cái giá đỡ để hai chân Thu Nhi. Thời điểm sinh sản hai chân Thu Nhi cần được tách ra cố định.

Vài năm sau đó, Thái y luôn rất kín đáo phê bình Phó Lâm, nguyên nhân không ngoài việc Phó Lâm đem chuyện vẽ vời này nói cho Tiểu Xa, Tiểu Xa lại nói cho Yến phu nhân, khiến Yến phu nhân hể không có việc gì lại lấy chuyện này ra chế nhạo chồng. Sau đó đến cả Thu Nhi cũng biết, liền ngay cả đám tiểu quỷ chưa nứt răng sữa cũng nói Thái y không biết họa.

.

.

## 53. Chương 53

### CHƯƠNG 53

.

.

Từ khi Phó Lâm gửi thư lại Tướng quân phủ cũng đã qua vài ngày, thế nhưng đến nay vẫn chưa thấy thân ảnh tướng quân. Phó Lâm đang bận làm giường sinh cho Thu Nhi nên không thể phân tâm đi quản chuyện của hân. Số lần Thu Nhi đau bụng sinh ngày một dày đặc. Hôm qua thế nhưng đau tới chín lần, thời gian đau bụng so với thời gian yên ổn cũng lâu hơn trước.

Buổi sáng hôm nay Thu Nhi đã đau ba lượt, bây giờ đang uể oải dựa bên giường hơi hơi thở dốc. Hiện tại bụng Thu Nhi cứng rắn như thiết, nếu không có người chăm sóc, cảm giác xé rách căng trướng nặng nề kia sẽ hành hân một khắc cũng không thể sống yên ổn.

Đã ba ngày, ba ngày Thu Nhi chỉ có thể nằm trong lòng Phó Lâm, Vũ Thư, hoặc Thái y. Phải dựa dẫm vào người khác, phải nhờ người ta giúp hân nâng bụng và xoa bóp thắt lưng, thì may mắn hân mới có thể có được mấy canh giờ nghỉ ngơi.

Thái y nói, đau đớn ở lần sinh sản trước của Thu Nhi kéo dài mười lăm ngày thì ở ngày thứ mười bốn mới bắt đầu ra máu tươi, nhưng hôm nay Thu Nhi đã đau đớn tròn mười lăm ngày mà vẫn chưa thấy. Thuốc trợ sản thông thường hoàn toàn không có tác dụng. Lần trước Thái y cũng đã từng thử nghiệm, thế nhưng chỉ có thể dựa vào chính Thu Nhi mới mong vượt qua cửa ải khó khăn này.

Tình huống Thu Nhi không mấy lạc quan. Tâm tình mọi người đều đang rất áp lực, nhất là Yến phu nhân. Mỗi lần tới đưa cơm cho Thu Nhi bà đều khóc lóc một hồi. Bà thật sự không đành lòng nhìn Thu Nhi khổ như vậy. Phó Lâm trong lòng cũng bắt đầu thâm oán tướng quân. Đã gần một tháng hân không tới thăm Thu Nhi. Phó Lâm không tin suốt một tháng tướng quân không dành đâu ra một buổi chiều để đến thăm người sắp sinh đứa con của chính mình.

Kì thật Phó Lâm không mấy quan tâm việc này, tướng quân có đến hay không, đối với Thu Nhi mà nói hoàn toàn chẳng can dự. Tại cuộc sống thống khổ ấy, động lực đích thực duy trì cho Thu Nhi kì thực lại là Tiểu Hoan Nhi. Thời gian tiểu tử được đến thăm Thu Nhi tuy có hạn, nhưng chỉ khi nó xuất hiện mới có thể truyền cho Thu Nhi chút dũng khí sống sót.

Bình thường Tiểu Hoan Nhi yêu nhất là nắm tay Thu Nhi, dùng ánh mắt trong lành thuần khiết của nó mà nhìn hân. Gặp lúc Thu Nhi đau bụng, tiểu gia hỏa này còn có thể học tập bộ dáng Yến phu nhân, chu cái miệng nhỏ nhắn ra hướng bụng Thu Nhi thổi khí, có khi còn dùng thanh âm trẻ con kêu lên: “Đau đau bay mất nào!”. Đây cũng chính là nguyên nhân căn bản nhất khiến Thu Nhi nói, dù có vì đứa trẻ mà chịu thêm nhiều tội nghiệt nữa hân cũng đều cam tâm tình nguyện.

Sau ngày Phó Lâm hoàn thiện chiếc giường, hạ thể Thu Nhi cũng bắt đầu xuất huyết, đau bụng sinh cũng ngày càng dày đặc. Trên giường Thái y để ít nhất mười bộ chăn đệm giúp Thu Nhi nằm nghiêng cũng không đến nỗi quá khó chịu. Cho dù như vậy, ở thắt lưng và chỗ để chân vẫn phải đặt thêm vài cái gối mềm. Thái y và Vũ Thư luân phiên nhau giúp Thu Nhi đẩy bụng và xoa bóp thắt lưng, nói với Thu Nhi không cần dùng sức, thể lực cần bảo trì đến thời khắc quyết định.

Thu Nhi tận lực không rên rỉ ra tiếng, chỉ khi nào cực kì đau đớn mới nói lầm bầm vài tiếng, hai tay nắm chắc cột trụ giường, nắm chặt đến mức khiến nó rung động mạnh.

Phó Lâm sau khi mang nồi nước ấm tới thì dứt việc một lúc để chạy tới Tướng quân phủ, vừa vào cửa, hắn không nói hai lời liền cúi đầu yên lặng viết thư, sau khi viết xong thì gấp thành hai mảnh giao cho Tổng Ngũ, không một lời dư thừa liền nói: “Giao cho tướng quân, mau!” Dứt lời liền nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Phó Lâm rời phủ thực sự rất kì lạ. Tổng Ngũ bình tĩnh đại ngộ, vỗ trán! Trí tuệ lóe sáng, tự cho mình hiểu chuyện, hắn nói: “Tình huống này chắc chắn là tướng quân bí mật phái Tổng Lâm đến nơi nào đấy nằm vùng rồi!” Nghĩ đến đây, Tổng Ngũ chợt cảm thấy tín trên tay nặng tựa ngàn cân, tung chân chạy như bay tới chính đường, chỉ sợ vì mình chậm trễ khiến tướng quân lỡ đại sự.

Ở phòng chính, tướng quân và công chúa đang cùng nhau nhàn nhã uống trà thưởng nguyệt, bàn bạc chuyện tổ chức lễ chúc mừng Tết Trung thu. Tổng Ngũ hấp tấp hiển nhiên đã phá hủy bầu không khí tĩnh lặng. Công chúa không hồn không giận hé miệng, cúi đầu nhấp trà không nói gì. Tướng quân chất vấn Tổng Ngũ: “Việc gì mà kích động như vậy?”

Tổng Ngũ nghĩ đến bức thư ắt hắn có bí mật gì đó không thể cho ai biết, liền tiếp nháy mắt ra hiệu ám chỉ tướng quân. Tướng quân không có tính nhẫn nại, quát lớn: “Tổng Ngũ, ngươi đang lấy bốn soái làm trò cười đấy phải không?”

Tổng Ngũ sợ tới mức run lên, nơm nớp lo sợ đưa tín thư cho tướng quân, nói: “Tổng Lâm vừa mới đưa một phong thư cho ngài!”

Tướng quân sắc mặt khế biến tiếp nhận tín thư, cuối cùng xác định bốn phía không có người nhòm ngó mới mở nó ra xem. Thư vẫn chỉ có một dòng chữ, viết: Thu Nhi sinh sản, tình huống nguy kịch, vạn mong tướng quân đừng làm gì để ngày sau phải hối tiếc. Tướng quân không cho là đúng lú lủi, thầm nghĩ lúc này lại sửa sang dùng uy hiếp?.

Công chúa hỏi nội dung tín thư, tướng quân lơ đãng xé thư thành hai mảnh, dường như không có việc gì xảy ra, nói dối: “Là hạ nhân cũ chạy đến vay tiền!”

.

## 54. Chương 54

### CHƯƠNG 54

.

.

Phó Lâm chạy về nhà, không kịp nghỉ ngơi lại tiếp tục nấu nước, từng thùng từng thùng chuyển tới phòng Thu Nhi. Mồ hôi Thu Nhi đã thấm ướt hai tầng chăn, máu loãng nơi hạ thể chảy dài, lúc đau đớn nhất có khi còn xuất hiện huyết khối. Thời điểm đau đớn thuyên giảm, Vũ Thư sẽ ôm lấy Thu Nhi, cho hắn uống chút nước tảo hòa muối đường.

Người ta bận bịu cả ngày đã tinh bì lực tẫn, nhưng Thu Nhi đã cố sức suốt bao nhiêu ngày, đau một ngày, máu cũng chảy trọn một ngày. Hắn đã không còn đủ sức lực để nằm giường trụ, suy yếu ngã trên giường tựa như chú chó con vị người ta vứt bỏ, tới thời điểm đau đớn sẽ không ngừng run rẩy, tiếng rên rỉ nhỏ bé dường như không thể nghe thấy.

Thái y đem tình huống lần trước nói, so ra thấy giống hệt lần này. Vũ Thư và Thái y đều suy đoán, đứa nhỏ hẳn là ở trong một cái túi đặc thù trong cơ thể Thu Nhi. Cái túi này sau khi đứa nhỏ lớn tới một mức độ nào đó mới vỡ vụn, rồi đứa nhỏ mới có thể theo hậu huyết Thu Nhi mà xuất thế.

Quả nhiên tình huống đúng như bọn họ suy nghĩ, bệnh trạng hiện tại của Thu Nhi chẳng qua là sản trình mới bắt đầu mà thôi. Phó Lâm nghe được một mớ rối rắm, nhưng điều duy nhất hẳn có thể xác định chính là Thu Nhi sẽ đau đớn thật lâu. Vì thế nên bọn họ không thể không phân ban, ai cũng không thể không ngủ không nghỉ chống đỡ tận vài ngày. Tiểu Xa còn chưa sinh con, nếu như hiện tại nàng tới xem bộ dáng sinh con thống khổ của Thu Nhi, lưu lại ám ảnh trong lòng sẽ không tốt, dù sao Thu Nhi sinh sản cũng không hoàn toàn giống nữ nhân. Bỏ nàng ra, Yến thái y và phu nhân một ca, Vũ Thư và Phó Lâm một ca. Vũ Thư nghĩ Thái y và phu nhân tuổi đã cao không nên thức đêm nên nói bọn họ trước hãy đi ngủ, buổi tối là phần trách nhiệm của hắn và Phó Lâm.

Ban đêm Thu Nhi hai chân đau đến run rẩy, còn không ngừng nôn mửa, có thể nói không còn ra hình người. Vũ Thư cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định Thu Nhi sẽ không thể kiên trì tới cuối cùng. Hắn quyết định đưa cho Thu Nhi một lượng lớn thuốc ngủ và thuốc giảm đau khiến Thu Nhi luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng. Sáng hôm sau Thái y và phu nhân đến giao ban, thấy Thu Nhi đang gối lên đùi Vũ Thư, há miệng liều mạng thở, còn Vũ Thư đang kiên nhẫn giúp Thu Nhi xoa nắn bụng.

Nghe Vũ Thư nói, huyết khối nơi hạ thể Thu Nhi nhiều lắm cũng chỉ có một ít, thế nhưng hắn đưa Thu Nhi một lượng lớn thuốc an thần và thuốc giảm đau nên cũng không đoán được liệu đau đớn có chuyển biến theo chiều hướng xấu hay không, lại thêm Thu Nhi hô hấp không được tốt lắm, thuốc viên bổ khí một đêm ăn bốn cái. Thái y trách cứ Vũ Thư cho Thu Nhi dùng thuốc lung tung, nói liều thuốc giảm đau quá cao có thể gây nguy hiểm cho đứa nhỏ. Nói đến một nửa, Thái y đột nhiên phát hiện, nếu Vũ Thư không cho Thu Nhi uống thuốc, ngộ nhỡ Thu Nhi không kiên trì được, vậy đứa nhỏ đương nhiên cũng chẳng thể giữ.

Thái y thu lại lời trách mắng, áy náy nói chuyện với Vũ Thư, cũng đem ý tưởng đột nhiên xuất hiện nói cho hắn: “Nếu như hiện tại đang ở giai đoạn đau bụng sinh, vậy ta cứ để Thu Nhi dùng uống thuốc an thần, đợi khi đứa nhỏ phá tan trói buộc cũng là lúc Thu Nhi thực sự sinh sản mới khiến cho đau đớn phản phệ, lúc ấy kịch liệt đau đớn mới sẽ giúp Thu Nhi bảo trì thanh tĩnh, làm cho đứa nhỏ dễ dàng sinh ra.”

Vũ Thư mặt mày nhăn nhó nói với Thái y: “Sư phó, đồ nhi đêm qua đã nghĩ đến điều này. Thế như phương pháp này liệu Thu Nhi có thể chịu đựng được không? Theo đồ nhi biết, đây chính là một loại trọng hình tra tấn của thiên lao đối với trọng phạm!”

Thái y bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Thu Nhi từ nhỏ đến lớn đã chịu những tra tấn nhiều không đếm xuể, thế nào lại thua kém thiên lao! Người đừng hỏi, cứ thế mà làm đi, lão phu cho dù phải đem mệnh ra đánh bạc cũng không để hắn lại phải chịu tội!”

Vũ Thư thoáng an ủi Thái y đang kích động, không kịp ngủ liền trở về được cục nhà mình, cầm đi mấy vị cấm dược được quan phủ quản chế rất nghiêm ngặt. Sau khi trở lại Thái y gia, Vũ Thư tự mình bón cho Thu Nhi. Thu Nhi nếm được quả nhiên không còn đau đớn như trước, nhu thuận tựa trong lòng Yến phu nhân, mơ màng đi vào giấc ngủ. Yến phu nhân hai mắt rưng rưng, yêu thương vỗ về Thu Nhi, dỗ hắn an giấc. Yến thái y ở một bên thì thở dài, tay nhẹ nhàng vuốt ve đại phúc Thu Nhi vẫn còn đang rung động.

Ăn được vào khiến người Thu Nhi bay bổng, đau đớn trên cơ thể nhẹ nhàng chìm vào xa xôi. Thu Nhi có chút kì lạ, lần trước sinh đứa nhỏ không giống như vậy. Thu Nhi sợ đứa nhỏ có vấn đề, gắng gượng trợn mắt suy nghĩ, thế nhưng cả người mỗi một vẫn mạnh mẽ kéo hắn vào giấc ngủ.

.

.

## 55. Chương 55

### CHƯƠNG 55

.

Quan phủ và được cục nhà Vũ Thư thường qua lại làm ăn với nhau, mấy vị cấm được này là chuẩn bị cho quân đội, dùng để gia hình bức cung gian tế và phản đồ. Trước tiên người ta cho bọn chúng ăn được gây nghiện nhưng lại không cho bọn chúng thuốc giải. Bình thường được dùng với một lượng cực nhỏ, cho nên được cục ở dân gian cũng có thể dễ dàng tìm mua. Được này trước tiên là để được tích trữ, thế nhưng nếu quan gia cần thì phải đảm bảo định mức được yêu cầu, hơn nữa còn phải là hàng mới.

Vũ Thư lập tức cầm đi không ít. Cha Vũ Thư cũng khó xử, liền phái người đến phủ tướng quân thông báo vài lời, nói là thuốc này gần đây hơi hiếm, nếu phải đáp ứng kịp thời nhu cầu cung cấp sắp tới chỉ sợ có chút khó khăn.

Thuốc này vừa nguy hiểm lại nhạy cảm, bởi vậy khi vừa nghe nói xuất hiện chuyện này, chiếu tướng rất không vui, thế nên hỏi ngay: “Ai cho phép các người cung cấp cho ngoại nhân nhiều được như vậy?”. Tiểu tư khó xử trả lời, không phải đưa ngoại nhân, là thiếu gia nhà hấn lấy đi. Tướng quân uy thanh quát: “Hắn lấy được nghiện? Các người quản được cái kiểu gì vậy!”.

Từ trước khi xuất môn, cha Vũ Thư liền dặn gã tiểu tư, nếu một khi tướng quân tức giận thì liền đem việc Thái y kể ra. Gã tiểu tư nuốt nuốt nước miếng, dè dặt thốt ra mấy câu đã nghĩ sẵn trong đầu, nói với tướng quân: “Hồi tướng quân, lão gia nhà tiểu nhân cũng rất lo lắng, thế nên đã phái tiểu nhân theo dõi thiếu gia xem người đem được vật đi đâu, phát hiện người thẳng đường đến chính nhà sư phó của mình. Sư phó của Thái y cũng từng là Thái y, họ Yến!”.

Tướng quân vừa nghe nói tới họ Yến liền lập tức nhíu mi, nhớ tới ngày hôm qua Tống Lâm truyền tin nói Thu Nhi sắp sinh, hay là chuyện này cùng sự kiện kia thực sự liên quan? Tướng quân lặng thinh một lát, này thế nhưng dọa sợ tên tiểu tư, hấn không rõ tâm tư tướng quân, cũng không biết bản thân có thể thuận lợi rời cửa hay không.

Chờ tới khi tướng quân lấy lại tinh thần, mặt gã tiểu tư đã bị dọa cho xám ngoét. Tướng quân bảo hấn hãy trở về, gã tiểu tư chân nhũn ra suýt chút nữa liền ngã. Thư phòng không có người, tướng quân ảo não ghé trên bàn, hồi hận lúc trước không nên ăn nói tuyệt tình như vậy. Đã một ngày trôi qua, Thu Nhi chắc cũng phải sinh rồi, chẳng biết đứa nhỏ là nam hay nữ, hình dáng trông như thế nào, có giống chính mình hay không.

Tướng quân hoàn toàn nhớ rõ cảm giác ấm áp mềm mại lúc mình sờ lên bụng Thu Nhi. Tướng quân không giống như Hoàng đế. Đây là lần đầu tiên hấn làm cha, những chờ mong dành cho đứa bé tự nhiên không giống bình thường. Cứ coi như đứa nhỏ là từ trong bụng Thu Nhi sinh ra, nhưng đây cũng là đứa nhỏ của hấn, là đứa bé đầu tiên của hấn.

Vừa rồi tiểu tư của Vũ gia cũng nói, được kia bị lấy tới Thái y gia, lúc này vì sao lại lấy loại được ấy, tướng quân hoài nghi có phải thuốc này cần dùng khi Thu Nhi sinh sản hay không? Thế nhưng theo hấn biết, thời điểm phụ nữ sinh sản không cần đến loại được này, nó có tác dụng phụ quá lớn. Nghĩ đến đây, tâm tướng quân càng hoảng loạn. Không phải Thu Nhi đã xảy ra chuyện gì chứ! Lúc này tướng quân mở lại thư của Tống Lâm, mặt trên viết tình huống nguy kịch chẳng lẽ không phải để lừa hấn đến?

Tướng quân rốt cuộc ngồi không yên, cũng không chào hỏi Tống Bảo mà lập tức vội vàng tới Thái y gia. Người mở cửa là Tiểu Xa, hấn thấy ánh mắt nàng có chút đỏ lên, tướng quân liền dự cảm khả năng đã có việc chẳng lành. Còn không chờ tướng quân mở miệng hỏi, Tiểu Xa liền khóc nức nở chủ động nói: “Tướng quân ngài đã tới, đứa nhỏ của Thu Nhi vẫn chưa sinh. Ta hỏi Phó Lâm nhưng hấn cái gì cũng không chịu nói. Ngài mau tới xem Thu Nhi một chút đi!”.

Tướng quân tim đập càng nhanh hơn, bước nhanh chân, đi như chạy về phía trước. Mở ra cửa phòng Thu Nhi, mùi máu tươi lập tức thốc vào mũi tướng quân khiến hấn choáng váng. Thu Nhi tóc tai rối tung nhẹ tựa trong lòng Yến phu nhân, sắc mặt trắng bệch dọa người. Yến thái y đang xoa bóp bụng cho Thu Nhi, thấy tướng quân đến đây cũng không chút để ý.

Tướng quân cảm thấy chính mình rất dư thừa và không được hoan nghênh. Hấn xấu hổ khụ khụ, lại ngửi thấy rõ rệt mùi cấm được, bỗng nhiên nghĩ tới một cái cơ cực kì tốt, hấn cao giọng hỏi Thái y: “Yến thái y, các người cấm được của Vũ gia phải không, mau mau giao nộp!”.

Thái y thoải mái đáp Đúng, còn nói chi tiết là để cho Thu Nhi dùng! Thái y từ đầu tới cuối cũng không (thèm) liếc mắt nhìn tướng quân. Tướng quân rất tức giận: “Người cũng biết việc này phạm pháp, người tướng ta không dám bắt giam ngăn hạn nhà người hay sao?”.

Tướng quân vừa dứt lời, tiếng Thu Nhi rên rỉ liên ập tới, từng khối từng khối máu lớn lại trào ra, Thái y vẫn không để ý tướng quân, tự mình rửa sạch sẽ cho Thu Nhi, còn quay sang hỏi phu nhân: “Được ăn được bao nhiêu giờ rồi? Có phải lại nên ăn hay không?”.

.

.

## 56. Chương 56

### CHƯƠNG 56

.

.

Tướng quân tức giận răng nghiến lợi. Từ đương triều hoàng đế cho tới binh lính bình thường, chưa từng có kẻ nào dám xem nhẹ hắn như thế. Tướng quân đề cao âm lượng, hô: “Yến thái y, nếu hôm nay người không thể cho ta một lí do chính đáng, cũng đừng trách ta dụng pháp không tha tình!”.

“Tốt lắm tướng quân, ngài đừng nói nữa, để cho Thu Nhi an tâm sinh đứa nhỏ đi! Chờ hắn sinh hạ đứa nhỏ, dù ngài bắt lão phu vào trong đó cũng được! Ngài là tướng quân, chúng ta nào dám nói chuyện tình cảm gì đó với ngài”.

Yến thái y nhìn như yếu đuối nhưng lại nhắm trúng yếu điểm của tướng quân. Tướng quân nhất thời không (dám) nói gì, chỉ có thể trừng trừng nhìn Thái y. Tiếng Thu Nhi rên rỉ trận sau cao hơn trận trước, thân mình cũng bắt đầu phát run. Tướng quân đem lực chú ý nhanh chóng chuyển lên người Thu Nhi, thiếu chút nữa hắn quên mất mục đích chân chính của mình khi đến nơi này là tới xem Thu Nhi.

Yến Thái y đi ra ngoài lấy được. Tướng quân nhân cơ hội chạy đến hỏi Yến phu nhân: “Phu nhân, Di Thu vì sao vẫn chưa sinh? Theo ta được biết đã hơn một ngày!”.

Yến phu nhân sụt sịt, nước nỡ nói: “Đã gần hai ngày, cũng như thế ép buộc suốt hai ngày, rốt cuộc tới thời điểm nào mới là bắt đầu! Thu Nhi chịu tội lớn, lão nhân nhà ta cũng hạ ngoan thủ, sau này thì biết phải làm sao?”.

Yến phu nhân đáp, được câu trước chẳng có câu sau, hắn nghe rất cố sức vẫn không nghe ra điều mình muốn biết. Tướng quân định hỏi tiếp, nhưng nhìn Yến phu nhân, miệng niệm niệm kinh Phật, tay lại mát xa thân thể Thu Nhi, hắn cũng không tiện mở miệng. Thái y đun nóng được liền mang về phòng Thu Nhi, không bao lâu sau Thu Nhi dễ chịu hơn, lại tiếp tục chìm vào im lặng.

“Thái y, người không nên đưa Thu Nhi dùng loại dược này. Hắn sẽ nghiện. Như vậy rất thống khổ!”.

Tựa như trái tim chính mình bị người ta giẫm đạp, ngực Thái y bỗng rất đau đớn, nhin không được mắt tướng quân: “Nếu ta không cho hắn dùng thuốc này người có biết hắn sẽ như thế nào không? Người có biết hắn sinh đứa nhỏ cho người phải chịu bao nhiêu thống khổ không? Nếu người cái gì cũng không biết liền câm miệng cho ta! Ta khẳng định so với người ta càng hiểu phải đối xử tử tế với hắn, ít nhất sẽ không lừa hắn lên giường còn vô tình rút hắn qua một bên!”.

Tướng quân lại một lần nữa câm miệng không nói tiếng nào, im lặng tìm cái ghế ngồi xuống, bởi ai kia đã khiến cho hắn đuối lý. Tướng quân tính chờ Thu Nhi sinh xong, xác định hắn không có việc gì sẽ đi, thế nhưng chờ từ chạng vạng cho đến tận tối, Thu Nhi vẫn không ngừng chảy máu, tướng quân cũng đứng ngồi không yên, không ngừng hỏi: “Phải làm gì đó chứ, cứ để yên như vậy cũng không phải biện pháp!”.

Buổi tối Vũ Thư giao ban với Thái y, tướng quân suy sụp ngồi ở trên ghế, lầu bầu: “Các người còn có thể thay ca, thế nhưng Thu Nhi thì sao!”.

Tướng quân nhắm mắt lại, từng lời Thu Nhi nói ngày xưa chợt ùa về trong tâm trí hắn, vừa nhớ tới khoảnh khắc Thu Nhi nhờ cậy hắn chăm sóc đứa nhỏ, tâm tướng quân liền

bứt rứt không thôi. Hắn đến bây giờ mới hiểu được, không phải Thu Nhi muốn dây dưa với tướng quân hẳn mà là thật sự ủy thác.

Từ lời nói của Thái y, tướng quân đại khái có thể đoán được, lần trước Thu Nhi sinh sản khó khăn, lần này thời gian mang thai cũng không mấy thuận lợi, cho nên hắn mới có ý niệm ủy thác trong đầu. Tướng quân nghĩ đến đây liền không dám tiếp tục suy nghĩ, lúc ấy hắn để lại mấy lời nói hỗn trưởng rồi sau đó ngênh ngang mà đi, mảnh tâm tình kia chẳng biết đã như thế nào!

Buổi tối tướng quân lại cùng Phó Lâm hàn huyên tán gẫu. Theo như Phó Lâm nói, Thu Nhi đã đau bụng hơn mười ngày. Lần trước sinh sản mất 3 ngày. Lần này Thái y sợ hắn chịu không được, mới bắt đặc dĩ dùng loại dược ấy. Vừa nghe nói đau bụng hơn mười ngày, tướng quân liền tự trách mình, muốn tìm một cái lỗ chui xuống cũng không được.

Suốt một buổi tối, Vũ Thư và Phó Lâm vẫn chưa rảnh tay, hết bón nước lại bón được. Thu Nhi huyết càng lưu càng nhiều, có đôi khi cơn đau ập tới ngay cả cầm được cũng không dùng được. Sáng sớm hôm sau, Thái y tới giao ban, hỏi han tình hình, lại sờ sờ bụng Thu Nhi, sau đó lại thúc giục Vũ Thư và Phó Lâm hãy nhanh ngủ, Thu Nhi khả năng cũng sắp sinh. Tướng quân vừa nghe thời khắc đã tới liền lên tinh thần, cao hứng hô to thật tốt quá. Thái y nhìn tướng quân liếc mắt một cái, cũng không đuổi hắn đi, lát nữa có khả năng còn cần nhân thủ.

Tướng quân hưng phấn chưa đầy một khắc liền tan thành mây khói. Bởi vì không biết đứa nhỏ thời điểm nào sẽ đi xuống, Thái y bèn giảm lượng dược giảm đau. Tiếng rên rỉ của Thu Nhi từng trận từng trận càng ngày càng tăng, cuối cùng biến thành khàn khàn khóc thét. Thần chí Thu Nhi cũng dần dần khôi phục rõ ràng. Thái y nói hắn nên chậm rãi thích ứng cơn đau, còn muốn hắn phải thả lỏng thân mình.

.

## 57. Chương 57

### CHƯƠNG 57

.

.

Cố gắng ra sao Thu Nhi cũng không có cách nào thả lỏng. Dường như hắn đang bị vây quanh bởi một cơn biển gầm sóng động, giữa những vòng xoáy đau đớn mà quay cuồng, hắn chỉ có thể giãy dụa không cho bản thân mình chìm xuống, làm sao còn dư sức để bận tâm tới người kia. Bị cơn đau hành hạ thân thể, Thu Nhi cũng trở nên càng lúc càng xao động dữ dội. Yển phu nhân cuối cùng cũng không giữ nổi hắn, Thái y đành phải gọi tướng quân tới hỗ trợ.

Bình thường Thu Nhi ngay cả một cốc nước cũng cầm không nổi, thế nhưng hiện tại lại đang dùng một khí lực cực lớn mà giãy dụa. Tướng quân chợt hết hoảng, hắn cũng biết đây không phải hiện tượng gì tốt. Dùng sức lực vượt quá mức bình thường cũng có nghĩa trạng thái Thu Nhi đã đến mức cực hạn, mà cực hạn cách tan vỡ cũng chỉ có một bước mong manh.

Thân mình Thu Nhi run rẩy kịch liệt, cực đại bụng cũng run run không ngừng. Thái y liền bảo phu nhân đánh thức cả Vũ Thư và Phó Lâm dậy để bê giường hộ sản đã chuẩn bị tới. Rất nhanh, chiếc giường đặc chế đã được mang đến nơi. Tướng quân cẩn thận bế Thu Nhi đặt lên trên, Thái y lệnh cho Phó Lâm và tướng quân cùng đè Thu Nhi lại, còn bản thân lão thì xắn tay áo, dùng một lực lớn áp lên bụng Thu Nhi. Một bên lão áp bụng còn một bên lớn tiếng nói với Thu Nhi: “Dựa theo tiết tấu của cơn đau mà thở, người cũng không muốn hai đứa nhỏ có việc gì đúng không?”.

Đau đớn giống như ác quỷ, ở trên chính cơ thể của mình mà cắn xé. Thu Nhi muốn ăn được, bởi vì sau khi ăn được mọi đau đớn đều sẽ tan biến. Hắn dùng chút khí lực còn sót lại mà cầu xin: “Cho ta uống thuốc, cha nuôi, cho ta uống thuốc đi!”.

Đây là kết quả đã sớm được dự đoán, thế nhưng Thái y vẫn không nhịn được đau lòng. Hắn đưa tay xoa lên đầu Thu Nhi, nhẹ nhàng vỗ về: “Nhất định phải dùng sức. Chờ đứa nhỏ sinh ra rồi cha nuôi nhất định

sẽ cho người uống thuốc, đứa nhỏ càng nhanh sinh ra người càng sớm được uống. Người không muốn nhanh chóng nhìn thấy bọn nhỏ sao?”.

Lời nói ra có tác dụng như một thứ thần dược can đảm. Thu Nhi bắt đầu nín hơi dùng sức, bất quá cũng nhìn ra được hần càng lúc càng đau đớn mãnh liệt hơn, vừa rồi vẫn đang giãy dụa, giờ đây ngay cả sức giãy dụa cũng không còn.

Tướng quân đứng ngồi không yên, giọng run run nói: “Thái y, cứ như vậy Thu Nhi sẽ chết!”.

“Người cầm miệng cho ta!” Thái y thở hồng hộc: “Người không có tư cách nói mấy câu này! Người cho rằng hết thấy ngày hôm nay là do ai tạo thành?”.

Bị lặp lại những lời nói kiểu này đã sớm đốt hết tính nhẫn nại nơi tướng quân, ấy vậy nhưng hần thể nào cũng phát không ra nộ khí.

Thái y đẩy người mỗi một, hai tay run run không ngừng, ánh mắt lại tràn ngập thống khổ.

Nhẫn đi!

Đó là một kẻ đang kiệt sức, hơn nữa còn là vì chính mình mà kiệt sức. Tướng quân trong lòng cứ tự niệm như vậy.

Thái y mệt mỏi nên đổi ca cho Vũ Thư. Hiện tại Thu Nhi ngay cả thanh âm cũng không có, thể nhưng tướng quân vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được Thu Nhi đang dùng tất cả ý chí còn sót lại của mình dùng sức, phần cơ thể phía dưới vẫn tiếp tục gồng mình căng cứng. Đột nhiên, từ giữa hạ thể đang rong huyết dường như trở thành phun huyết, huyết khối hòa với máu loãng ào ào tuôn chảy. Thái y một tiếng hô to: “Tốt rồi, chính là hiện tại!”, sau đó mới tiến đến nói bên tai Thu Nhi: “Thu Nhi, sắp kết thúc, sắp kết thúc rồi! Phải chịu đựng, biết không? Bọn nhỏ trồng cây cả vào người đó!”.

Có hai đứa bé, vì vậy phải phân chia thực hiện thúc sản lần lượt. Thái y áp một bên đại phúc của Thu Nhi, chỉ ở một bên mà dùng sức. Thu Nhi kiên trì không được mấy lần liền lâm vào hôn mê. Tướng quân cảm nhận được thân thể bên người mình nhuyển xuống, vội vàng nói với Thái y: “Di Thu hôn mê, làm sao bây giờ?”.

“Lúc này hần không thể không có lực, sư phó, tiếp theo nên làm gì?” Vũ Thư cũng hỏi.

“Thứ thống huyết!” (Huyết đau đớn) Thái y nói không chút do dự.

“Bao sâu?” Vũ Thư cùng tướng quân không hẹn mà cùng nhau nuốt nước miếng.

“Trước ba phân!”.

Ngân châm đâm xuống, Thu Nhi vẫn không hề có phản ứng.

“Bảy phân!” Thái y tiếp tục ra lệnh.

Đâm xuống bảy phân, cuối cùng Thu Nhi cũng có phản ứng đáp lại. Thái y nắm chặt thời gian mà áp bụng cho Thu Nhi, lão biết Thu Nhi chống đỡ chẳng được bao lâu. Khí lực Thu Nhi rất nhỏ, lại đứt quãng, Thái y cũng không dám quá miễn cưỡng, chỉ có thể thuận theo tình hình, thể nhưng chốc lát sau Thu Nhi lại lần nữa hôn mê.

“Rút! Trực tiếp đâm mười phân!” Thái y ra mệnh lệnh vẫn không chút do dự.

Tướng quân thông hiểu các loại hình phạt. Thứ thống huyết mười phân chính là thủ đoạn cuối cùng, bởi vì châm này một khi đã đâm xuống, mười người thì đến bảy kẻ phát điên, là một loại hình phạt lương bại câu thương.

“Thái y, ngài xác định?” Tướng quân không thể tin vào mắt mình mà hỏi.

“Làm đi!”.

Vũ Thư dùng sức hạ châm thứ nhất, thứ thống huyết mười phân, Thu Nhi toàn thân co giật, thân mình đột nhiên bắn lên, nồn ra một ngụm máu. Những giọt nước mắt muộn màng của người nào đó bấy giờ mới

tuôn rơi. Đến tột cùng hần đã làm cái gì, khiến cho một Di Thu vô tội như vậy phải chịu hiềm cảnh nước sôi lửa bỏng nhường ấy?

.

.

## 58. Chương 58

### CHƯƠNG 58

.

.

Thái y thuận khí cho Thu Nhi, để Vũ Thư chú ý quan sát nhịp tim của Thu Nhi, còn bản thân lão thì chuyên tâm đẩy bụng cho hần. Thu Nhi an tĩnh nằm trên giường sinh, nếu không phải ngực còn phập phồng, thì cả người tựa như đang ngủ. Dòng máu đỏ chảy trên mặt đất, chảy tới bên chân ai kia, lạnh lùng.

Có khi Thu Nhi sẽ mở to hai mắt, mỗi lần nhìn vào ánh mắt trống rỗng xa xăm của Thu Nhi, tướng quân đều bất chợt sinh ra một loại cảm giác sờn tóc gáy, ánh mắt ấy giống hệt như nhìn thấy Diêm Vương.

Sản vị cuối cùng cũng hạ, Thái y chịu áp lực liên tục cuối cùng cũng không gánh nổi, suy sụp ngã ra sau. Vũ Thư đỡ lấy Thái y, để lão nghỉ ngơi trước, chính mình thì tiếp tục phần việc dang dở. Toàn bộ căn phòng yên tĩnh kì lạ, có lẽ tất cả mọi người đều mệt mỏi nói không ra lời.

“Sư phó! Ta nhìn thấy đầu đứa nhỏ!” Vũ Thư ngừng điệu hưng phấn bất ngờ đánh tan sự yên tĩnh. Thái y lập tức bật dậy khỏi ghế dựa, cầm dao cắt mở huyết khẩu Thu Nhi, nói với Thu Nhi lại tiếp tục một lần dùng sức nữa. Vũ Thư phối hợp với nhịp thở của Thu Nhi mà nhấn một cái xuống dưới bụng, đem đầu đứa nhỏ đẩy ra.

Thái y đỡ lấy sinh mệnh vừa chào đời giao cho phu nhân, Vũ Thư lại đổi đến bên kia tiếp tục đẩy bụng. Phu nhân xoa xoa thân mình đứa nhỏ, lại vỗ vỗ mông nó, một tiếng khóc nỉ non to rõ đột ngột cất vang, Thu Nhi nghe thanh âm thì thân mình chấn động, hai hàng lệ nóng từ hốc mắt chảy tràn. Nước mắt tướng quân cũng không ức chế được nữa, lách tách tuôn rơi, rơi xuống trên mặt Thu Nhi, nóng bỏng.

Tiếp theo mọi chuyện đều thuận lợi, phút chốc sau, một đứa nhỏ khác cũng chào đời. Tiếng khóc cả hai đứa bé đều rất to, rất rõ, hai hài tử đều thực khỏe mạnh.

Thu Nhi vẫn tiếp tục xuất huyết, nhịp tim vẫn đập nhưng lại yếu ớt không thể phân biệt. Vũ Thư òa khóc bắt mạch cho Thu Nhi, hỏi Thái y: “Sư phó, cứu thể nào? Thu Nhi sắp không được!”

Lão Thái y chỉ một thoáng đã lệ rơi đầy mặt, bỏ nhào lên người Thu Nhi: “Không cứu, để cho Thu Nhi đi thôi!” Thái y cầm lấy tay Thu Nhi, khóc ròng: “Thu Nhi, cẩn thận nghe lời cha nuôi nói, đứa bé giao cho chúng ta, ngươi cứ yên tâm đi! Nhớ đến Địa phủ đừng vẩn vương dương thế, cứ chọn một gia đình tốt, kiếp sau không cần phải chịu những tội nghiệt này!”

Vũ Thư trước mắt choáng váng, bắt lấy cánh tay Thái y mà quát: “Sư phó, ngài đây là xảy ra chuyện gì? Hần ngài cũng có thể cảm giác được, Thu Nhi là vì đứa nhỏ mới có thể kiên trì đến bước này! Không phải hần muốn sống, mà hần muốn cùng một chỗ với bọn nhỏ.”

Thái y điên cuồng hét lên, nói: “Ta không cần hần sống, so với cả đời nằm liệt trên giường bệnh không bằng cứ như vậy đi! Kiếp sau đầu thai làm người trong sạch, không bao giờ phải chịu tội nữa!”

Tướng quân cũng không cách nào chấp nhận sự lựa chọn của Thái y, hần muốn Thu Nhi sống, nếu không cả đời này hần cũng không thể thanh thản. “Cứu hần, ta muốn các ngươi cứu hần! Hần không cần phải lo lắng sự sống, chính ta sẽ làm cho hần cả đời sau không cần phải chịu tội!” Tướng quân ngăn lại những giọt nước mắt, khôi phục lại vẻ uy nghiêm ngày thường.

Mạch đập của Thu Nhi đã sắp tìm không thấy, Vũ Thư tức tốc hỏi: “Tướng quân, quý phủ ngài chắc hẳn có một ít tặc mệnh duyên niên được (thuốc nổi dài sinh mệnh, kéo dài năm tháng) đi! Ngài nếu muốn cứu Thu Nhi liền tức tốc mang tới, nửa canh giờ, chỉ có nửa canh giờ!”.

“Được, ta nhất định trở về! Trong vòng nửa canh giờ người nhất định phải bảo trụ hẳn!” Tướng quân một khắc cũng không dám lãng phí, tựa như cung tên, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Tướng quân không một lời rời phủ, hai ngày sau mới trở về, quý phủ đã sớm náo loạn. Tướng quân đẩy bọn hạ nhân đang tràn đầy vui mừng ra chào đón mình ra ngoài, lo lắng kêu to, Tống Bảo, Tống Bảo. Tống Bảo vừa vội vàng chạy tới, tướng quân liền hỏi áo đầu, sau đó một đường chạy thẳng đến hiệu thuốc. Đến hiệu thuốc tướng quân liền sai Tống Bảo giao chìa khóa trên người ra, hẳn muốn mở thùng lấy thuốc.

Tống Bảo không kịp tự hỏi, cứ theo phản xạ mà giao chìa khóa, mở hòm thuốc. Đang muốn hạ giọng an ủi chủ tử, liền bị tướng quân đẩy ra, Tống Bảo lão đảo một cái, đành phải lắc đầu giúp tướng quân chuẩn bị ngựa.

Trong những chiếc rương lớn là đủ loại dược liệu quý hiếm trên đời, tướng quân vốn định lấy hai lần, lại sợ để lỡ thời gian sẽ chậm trễ cứu Thu Nhi. Vừa lúc trong rương có một tảng vải lót, tướng quân tùy tiện chất chồng lên, cầm toàn bộ những dược liệu tốt nhất, tất cả đóng gói mang đi!.

Tướng quân cứ như vậy vác theo một núi dược liệu trên lưng, cưỡi ngựa ngàn dặm phóng như bay giữa phố xá sầm uất. Chồn kinh doanh, gà bay trứng vỡ, để lại sau lớp bụi đường dưới vó ngựa là hàng loạt những âm thanh ai oán, âm thanh ngạc nhiên, âm thanh tán thưởng...

## 59. Chương 59

### CHƯƠNG 59

Bên kia Vũ Thư cũng không hề nhàn rỗi, Thái y đã không thể trông cậy được gì. Vũ Thư giúp Thu Nhi cầm máu, lại tìm phu nhân hỏi xem liệu trong nhà có dược dục cỡ lớn hay không. Phu nhân nói còn, Vũ Thư liền nhờ Phó Lâm và Yến phu nhân mang ra. Khi tướng quân thở hổn hển mang theo cả bao vô cùng lớn xuất hiện, Vũ Thư cũng không dám tin tưởng vào hai mắt mình.

Tướng quân mở bọc hành lí, Vũ Thư ngạc nhiên trừng to mắt liên tục gật đầu, không ngừng nói tốt lắm. Tướng quân bấy giờ mới dám thả lỏng, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Chốc lát sau, Phó Lâm khiêng tới một cái thùng kì quái tiến vào. Vũ Thư chọn một ít tặc mệnh dược vô cùng trân quý, bóp mũi Thu Nhi rồi mới bón thuốc vào miệng hẳn, số thuốc còn lại dùng để pha vào thùng. Dưới cùng của chiếc thùng là nơi để than và củi, Vũ Thư cho vào thêm một ít củi vụn, sau đó châm lửa.

Tướng quân và Phó Lâm cũng không biết cái vật kì lạ trông như nồi hấp này là gì, cho tới tận khi hai người trơ mắt nhìn Vũ Thư để Thu Nhi vào bên trong. “Người coi Di Thu cũng giống như con của hay sao mà đem đi luộc?”, tướng quân không thể tưởng tượng nổi những gì trước mắt, chỉ vào “nồi hấp”, kêu lên kì quái.

“Kì thực gọi “nồi hấp” cũng không hẳn không đúng, đây là dược bồn, dùng cho những bệnh nhân mà bệnh tình đã đe dọa tới tính mạng. Bọn họ cần một lượng thuốc lớn để duy trì sinh mệnh, nhưng lại vì hôn mê nên không thể uống, đành phải thông qua hơi nước mà thẩm thấu vào trong cơ thể. Nếu như dùng cách này vẫn không thể cứu về một mạng thì đến ông trời cũng hết cách!” Vũ Thư một bên giải thích, một bên đẩy nắp “nồi hấp”, lộ ra bên ngoài chỉ có đầu Thu Nhi.

Tướng quân cẩn thận chứng thực: “Nói cách khác, đến bây giờ vẫn chưa thể nói Di Thu đã chuyển nguy thành an?”.

“Đương nhiên vẫn chưa, phải đợi sau khi Thu Nhi tỉnh lại mới có thể chắc chắn rằng tính mạng đã an toàn!” Thái y tưởng chừng đã súp đổ đột nhiên mở miệng nói chuyện, sau một khoảng thời gian lão đã bình tĩnh hơn. Quả nhiên để cho Vũ Thư tới là hoàn toàn chính xác, ít nhất ở thời điểm lão hỗn loạn, hẳn có thể kịp thời thay lão ra quyết định. “Vũ Thư, hôm nay là lão phu sơ suất!” Thái y thành tâm nói lời cảm tạ với Vũ Thư.

Vũ Thư sao có thể so đo với sự phớt lờ của chính mình, cười cười: “Sư phó, ngài đi ngủ một lát đi, đã hai ngày không ngủ, nên chú ý thân thể!”.

Thái y nhu nhu huyết Thái Dương, mỗi một tự giễu: “Không được nữa, thực sự không được, già rồi, năm tháng đúng là không tha một ai!” Phu nhân sẵn sóc lại nâng Thái y dậy, hai người cùng nhau đi ngủ, mấy ngày nay thực sự bọn họ mệt mỏi muốn chết.

Vết thương nơi hạ thể Thu Nhi còn chưa lành, nay lại phải ngâm trong môi trường ẩm ướt, hơn một canh giờ sẽ phải thay băng. Trong phòng chỉ còn lại ba người, mọi người liên thay phiên nhau hoàn thành công việc.

Tướng quân quay trở về phủ đã là hai ngày sau đó. Hẳn chịu không nổi bầu không khí ngột ngạt ở nơi kia nên mới trốn trở về. Thu Nhi ăn cấm được, quả nhiên đã nghiện, mỗi lần lên cơn nghiện liền toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, miệng sùi bọt mép, mỗi lần như thế tựa như mỗi lần dạo qua Quỷ môn quan. Tướng quân thật sự không dám nhìn nên mới trốn trở về nghỉ ngơi một lát.

Hành vi quỷ dị của tướng quân hai ngày trước đã rơi vào lỗ tai của công chúa. Nàng hoài nghi tướng quân ở bên ngoài có người. Thế nhưng nàng cũng chẳng muốn cãi lộn với tướng quân làm gì, ngay cả lời giải thích cũng chẳng muốn nghe, nàng chỉ truyền lời cho Tống Bảo, nói hai người đều cần bình tĩnh lo lắng chuyện sau này nên sống chung như thế nào cho phải. Tống Bảo mang theo lời dặn dò của nữ chủ nhân tới tìm tướng quân, thế nhưng tướng quân đã mệt mỏi ngủ gục, hẳn cũng không nhận tâm gọi tướng quân dậy, chỉ có thể bất an rời đi.

Tướng quân ngủ thẳng một ngày một đêm, khi tỉnh dậy đã thấy Tống Bảo ngay ở bên cạnh. Tống Bảo thân thiết bưng tới canh sâm, nói với tướng quân: “Thiếu gia, ba ngày trước ngài đi làm cái gì? Còn khiến bản thân mệt mỏi như vậy?”.

“Ba ngày?”.

“Đúng vậy, thiếu gia, ngài đã ngủ một ngày một đêm!”.

Tướng quân cả kinh phun cả nước trong miệng, vội hỏi Tống Bảo: “Tống Lâm có đến tìm ta hay không? Có lưu lại lời nhắn gì hay không?”.

Tống Bảo vội nắm lấy tay tướng quân, đau lòng nói: “Thiếu gia, người xảy ra chuyện gì? Vội vội vàng vàng! Ngài với hẳn có phải đang có chuyện gì đặc biệt hay không?”

.

.

## 60. Chương 60

### CHƯƠNG 60

Tướng quân thở hắt. Thật may mắn Thu Nhi không xảy ra chuyện gì. Hiện tại hẳn không muốn nói tiếp, liền đánh gãy lời lẽ nhai của Tống Bảo, nói rằng bản thân muốn yên lặng một lúc. Tống Bảo vừa ta khỏi phòng tướng quân liền trực tiếp tới chỗ công chúa. Hẳn cũng không rõ tướng quân đến tột cùng đã đi nơi nào, cũng không biết rốt cuộc chuyện này với Tống Lâm có quan hệ ra sao, điều duy nhất hẳn có thể xác định là, hẳn cần dùng Tống Lâm để xoa tan bất mãn trong lòng công chúa.

Tống Bảo gõ cửa phòng công chúa, làm lễ một lượt rồi nói: “Công chúa điện hạ, lão nô có việc cần bẩm báo với người”. Công chúa ý bảo hẳn nói tiếp. “Lão nô vừa tìm hiểu xem thiếu gia nhiều ngày nay đã đi đâu. Quả nhiên sự tình không hề nghiêm trọng như công chúa đã tưởng tượng!”.

Công chúa lập tức hưng phấn, ngồi thẳng lưng, nói: “Vậy ư? Bản cung muốn nghe tường tận!”.

“Người còn nhớ mấy ngày trước tướng quân đã nhận một phong thư xin giúp đỡ hay không, là của một hạ nhân từng làm trong phủ viết!” Công chúa gật đầu, Tống Bảo tiếp tục nói: “Người này tên là Tống Lâm, vốn là thị đồng, từ nhỏ đã theo hầu hạ thiếu gia, ở trên chiến trường còn từng cứu thiếu gia một lần. Lần này hắn muốn thoát ly để lập gia, thiếu gia không nói nhiều liền lập tức đồng ý, ngay cả phí chuộc thân cũng không cần. Trước đó vài ngày vợ hắn nhiễm phải bệnh lạ không có tiền chữa trị, đành phải nhờ tướng quân giúp đỡ!”.

Tống Bảo đánh mắt nhìn công chúa, nói tiếp: “Lời nói mà người muốn lão nô thông tri lão nô vẫn chưa nói, lão nô nghĩ qua mấy ngày nữa, chờ thiếu gia nghỉ ngơi cho tốt mới bẩm báo với ngài!”.

“Không cần nói với chàng, cũng là do bản cung hiểu lầm, quân gia người lui xuống đi!” Công chúa đôi môi khẽ mở, nói ra lời nói Tống Bảo muốn nghe nhất. Tống Bảo cảm thấy mỹ mãn, chấp tay thi lễ xong liền xuất môn. Thế nhưng, hắn còn chưa đi được hai bước đã có một gã tiểu tư chạy tới thông báo, tướng quân không nói hai lời đã lại xuất môn. Tống Bảo gấp đến độ dậm chân vỗ ngực, thầm nghĩ không biết phen này hắn phải xử lí như thế nào mới phải.

Thời điểm tướng quân mở cửa đột nhiên hắt xì một cái. Hắn nghĩ thầm, Thái y ngài đừng mắng, không phải ta đã trở lại rồi sao! Thế nhưng khi vào phòng, hắn không thấy Thái y, Thu Nhi thì vẫn đang nằm trong bồn tắm, chỉ có Vũ Thư đang ghé vào cạnh bồn ngủ. Tướng quân khẽ sát lại nhìn người trước mặt. Sắc mặt Thu Nhi vẫn trắng bệch như trước, thật không hiểu bao nhiêu thứ dược liệu trân quý đã thấm đi nơi nào.

Tướng quân thật cẩn thận ngắm nhìn từng đường nét của Thu Nhi. Bộ dáng người này thực sự là đẹp lắm, cái mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng, nếu đôi mắt này có thể mở to, lại thêm chút thần thái say lòng...Tướng quân thật không thể không bội phục nhãn lực hiếm có của vị công công đã từng tuyển Thu Nhi làm nam sủng trước kia!

Trong khi tướng quân vẫn còn đang hoài tưởng hết lần này tới lần khác thì Thu Nhi bắt đầu run rẩy, được dục bồn khẽ rung động. Tướng quân vội nhấc nắp bồn tắm lên, giữ chặt thân thể Thu Nhi, hô lớn gọi Vũ Thư.

Vũ Thư lập tức tỉnh táo lại, dùng bố khăn nhét vào miệng Thu Nhi, sau đó cùng tướng quân đè lại thân thể hắn. Thân thể Thu Nhi như đèn lay trước gió, thân mình mảnh khảnh giống như có thể chết đi bất cứ lúc nào, sắc mặt cũng bắt đầu xám ngoét. Tướng quân không đành lòng nên định cầm lấy bố khăn trong miệng hắn lấy ra. Thấy thế, Vũ Thư lập tức ngăn cản tướng quân và giải thích, họa may Thu Nhi cắn phải đầu lưỡi, vậy hết thấy cố gắng cứu về một mạng cho hắn sẽ đều vô nghĩa.

Giằng co trong nhiều ngày, được nghiệm trong người Thu Nhi cuối cùng cũng giảm đi không ít, lần này chưa hết bao lâu đã bình ổn trở lại. Vũ Thư cho Thu Nhi ăn chút dưỡng thân dược, sau đó chậm rãi xoa bóp thân thể Thu Nhi. Tướng quân ôm Thu Nhi, bị thân mình trơn trượt của người kia chạm vào khiến hắn đau lòng, hắn vội hỏi Vũ Thư: “Vũ thái y, Di Thu gầy như thế sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”.

“Sao có thể không có vấn đề gì! Nếu như Thu Nhi không tỉnh dậy sau vài ngày nữa, chỉ sợ cũng dầu hết đèn tắt. Tính ra Thu Nhi mới hơn 20 tuổi, thế nhưng mạch tượng lại tựa như người ngoài 50. Một con người bị ép buộc ra sao mới có thể biến thành như vậy! Cũng khó trách lúc trước sư phó không tính cứu hắn. Cho dù ngài có dùng những dược liệu trân quý nhất, hiện tại cũng chưa dám chắc sinh tử thế nào. Tương lai cho dù hắn tỉnh lại đi nữa, có thể khôi phục được đến đâu cũng đều như muối bỏ biển.”

Khiến sinh mệnh một con người từ mãnh liệt sức sống của tuổi trẻ tra tấn thành một lão già bỏ đi, kẻ đầu sỏ gây ra tất thấy chính là hắn và Hoàng thượng, hãm hại Thu Nhi ra nông nổi này có một nửa của hắn, nửa kia chính là phần của bậc cửu ngũ chí tôn. Lúc này, trong lòng tướng quân chợt có chút hăm mộ Hoàng thượng. Hoàng thượng có thể đóng băng trái tim mình, bất chấp mười năm tình cảm mà buông bỏ Di Thu, lãng quên một đoạn tình, thế nhưng chính mình lại không thể. Tướng quân thậm chí tự giễu suy nghĩ này, có lẽ sở dĩ nhờ điều đó mà Hoàng Thượng trở thành bậc đế vương, còn hắn chỉ có thể mãi mãi làm thần tử.

## 61. Chương 61

### CHƯƠNG 61

.

.

Sau nửa tháng, cuối cùng Thu Nhi cũng có thể kết thúc những ngày như hun đốt để trở về giường, thể nhưng thân thể đang hôn mê vẫn gầy yếu tựa như chỉ còn bộ khung xương. Những cơn ngiên của Thu Nhi đã dần trở nên ổn định, tướng quân không cần ngày ngày đều dán chặt ở nơi này, nhưng cứ hễ rảnh hẩn lại tới đây, tiện thể mang thêm một ít dược liệu tốt.

Một ngày nọ trời quang mây, ánh dương trải khắp trên nền trời, tướng quân ôm Thu Nhi ra phơi nắng. Thái y cũng đi theo, trong tay còn bưng theo một bát canh gà ác tằm sâm. Thu Nhi vẫn chưa hề tỉnh lại, bón hẩn ăn cơm là vô cùng khó khăn, tình trạng một bát canh chỉ vô được nửa bát là chuyện thường tình. Phần lớn thời gian tướng quân đều tới vào lúc Thu Nhi ăn cơm. Tay hẩn khỏe, cạy được miệng Thu Nhi mới có thể giúp hẩn ăn vào nhiều hơn một chút.

Ngày trước, tướng quân cứ hễ nhìn thấy Thái y đều nôn nóng hỏi Thu Nhi tới khi nào mới tỉnh, thể nhưng đáp án của Thái y luôn chỉ là lắc đầu. Bây giờ tướng quân đã không còn hỏi nữa, hy vọng một ngày nào đó Thu Nhi có thể đem tới cho hẩn niềm hạnh phúc bất ngờ. Thể nhưng ngày vẫn cứ trôi, Thu Nhi cũng một ngày một suy nhược, hy vọng kia cũng dần một xa vời.

Mỗi khi tâm trạng nặng nề, tướng quân rất thích tới thăm hai tân sinh mệnh mới trào đời. Thời điểm bọn nhỏ mới sinh được một hai ngày, người còn bé tẹo đỏ hồng, mặt lại nhẵn nhẵn, qua một thời gian mặt nhẵn người hồng đã biến mất, hiện ra một làn da non nớt trắng trắng mịn mịn, cực kì đáng yêu. Từ thời khắc hẩn nhìn thấy hình dáng đứa bé, tướng quân mới phát hiện lời hẩn nói với Thu Nhi mới biết bao buồn cười. Đứa nhỏ từ đầu tới gót chân đều giống hệt hẩn, chứng cứ này chắc như sắt như núi, những lời nói nhằm nực cười kia không thể không theo gió mà đi xa.

Yến phu nhân chịu trách nhiệm tìm vú nuôi cho bọn nhỏ. Hai tiểu tử này chỉ có lúc bú sữa mới giành trước giật sau, một đứa uống trước, đứa kia liền oa oa khóc lớn. Hai đứa nhóc hễ ăn no lại ngủ. Trông thể nhưng thật ra khi ngủ chúng luôn rất tương thân tương ái, một đứa đầu nghiêng sang bên trái, một đứa đầu nghiêng sang bên phải, hai đứa trán chạm trán, trông đáng yêu cực kì. Cả ngày không ăn thì chính là ngủ, chưa đến nửa tháng, hai nhóc con lớn hơn béo hơn không nói làm gì, ngay cả cánh tay bé bỏng cũng thành cái dạng củ sen con.

Ngay sau khi Tiểu Hoan Nhi được làm ca ca, nó tự cho rằng mình đã trưởng thành, liền lập tức học theo bộ dáng người lớn chăm sóc bọn đệ đệ, có cái gì ăn ngon cũng muốn dành cho bọn đệ đệ đầu tiên. Yến phu nhân kể với tướng quân, có một lần Tiểu Hoan Nhi còn giấu điểm tâm mà mình thích ăn nhất cho các em, may mắn Yến phu nhân trở về kịp, bằng không cũng không dám nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện gì. Yến phu nhân vừa nói xong, nhóm tôn tử đáng yêu của bà liền mặt mày hớn ha hớn hử, thể nhưng vừa nhắc tới Thu Nhi, bọn nó cứ như nghe hiểu chuyện mà tức giận phun bong bóng phì phì.

Có một lần tướng quân vì giải quyết buồn khổ và bất an trong lòng mà tới tìm Yến phu nhân và bọn nhóc. Bắt đầu tất cả đều tốt, sau đó Yến phu nhân đột nhiên nói tới Thu Nhi, bà nói nếu Thu Nhi có thể tỉnh lại vào hôm rằm, bà nhất định sẽ toàn tâm toàn ý lo liệu thật tốt tiệc đầy tháng cho hai bé con. Yến phu nhân vừa nói viên mắt liền ửng đỏ, thổn thức tiếp lời, Thu Nhi chịu bao nhiêu thống khổ mới có được ba đứa nhỏ đáng yêu như thế, nếu như không kịp tỉnh mà đã ra đi, này phải làm thế nào mới tốt.

Yến phu nhân ảm đạm rơi lệ, tướng quân đành phải an ủi phu nhân, sau đó mang hai lần bất an và buồn khổ rời khỏi. Tướng quân ban đầu định trở về nhà, ra tới đại môn lại quay ngược lại tìm Thu Nhi. Bên ngoài, tiết trời cuối thu thật dễ chịu, thể nhưng Thu Nhi thể nhược đã sớm phải đắp chăn bông, bên cạnh còn để một bếp sưởi ấm áp. Tướng quân lật lên một góc chăn, cầm lấy bàn tay Thu Nhi lạnh lẽo, nói chân thành: “Di Thu, tỉnh lại đi, ta sẽ giải thích tất cả những gì đã qua. Nơi này người yêu thương ngươi nhiều như thế, đừng làm cho bọn họ vì ngươi mà thương tâm. Ta cam đoan, chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta nhất định sẽ cho ngươi cuộc sống mà ngươi kì vọng.”

Tướng quân đợi trong chốc lát, liền thất vọng phát hiện sự thật quả nhiên không phải hát hí khúc, thổ lộ chân tình cũng không đủ lay tỉnh Thu Nhi, đành phải tiếc nuối rời đi.

Tướng quân trở về Tướng quân phủ cùng công chúa ăn cơm chiều, theo thường lệ cần đến cầm phòng (phòng chuyên dùng để nữ tử ngồi đánh đàn) của công chúa nghe nàng đánh đàn hát ca. Tướng quân vốn không mấy thích thú lĩnh vực này, ngày thường tới đều phải cố miễn cưỡng cười vui. Hiện tại bụng hần đầy tâm sự, ngay cả giả vờ cũng giả vờ không giống.

Nhất cử nhất động của tướng quân công chúa đều để trong lòng. Đối với lời giải thích của Tống Bảo, công chúa đã hoàn toàn mất đi tin tưởng. Cứ theo trực giác của nữ nhân mà nói, tướng quân nhất định ở bên ngoài có tình nhân.

.

.

## 62. Chương 62

### CHƯƠNG 62

Hu hu...đã cố để post kịp vào ngày 10/11/12

T^T.....

.

.

Công chúa không để Tống Bảo truyền lời, cũng không cự tuyệt đồng sàng với tướng quân, chỉ là mỗi lần lên giường đều giả bộ ngủ, không cùng tướng quân sinh hoạt vợ chồng. Nàng cảm thấy phải cùng một ả nữ nhân nào đó chia sẻ một người nam nhân là một chuyện cực kì ghê tởm. Qua mấy ngày, trong lòng công chúa dần nguôi giận, thân thể cũng bắt đầu khát vọng tướng quân, thế nên nàng tính đến chuyện cải biến chủ ý, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần tướng quân chủ động gọi nàng ta tới nói vài lời xin lỗi với nàng, nàng cũng đành nhắm mắt một mắt mở một mắt mà cho qua.

Mỗi ngày công chúa đều trông mong, thế nhưng thời gian tướng quân về nhà lại càng ngày càng ít, đỉnh điểm còn có ngày tướng quân trắng đêm không về. Công chúa lửa giận cháy bùng bùng, nàng quyết định thông qua phụ hoàng tạo áp lực.

Công chúa khóc lóc trở về cung, vốn nghĩ Đồng Quang để sẽ làm chủ cho nàng, thế nhưng ai ngờ Đồng Quang để lại khe xoa đầu nữ nhi nhà mình, nói: “Đứa nhỏ, phụ hoàng của ngươi có thể quản trời quản đất, thế nhưng không quản được nam nhân ngoại tình. Cho dù trăm đi tìm Tống Di, lần này qua đi vẫn có thể có những lần kế. Người tốt hơn hết nên ngấm lại cho kĩ làm thế nào mới có thể giữ được trái tim nam nhân của chính mình đi!”.

Công chúa nhất thời á khẩu, tức giận rời đi, sau đó quay lại tìm mẫu hậu mình phân rõ phải trái. Công chúa tức giận kể lể thật nhiều, nghe xong hoàng hậu chỉ mỉm cười lắc đầu, nắm lấy bàn tay công chúa, nói: “Đừng buồn, cũng đừng tức giận, ngay cả phụ hoàng cũng không thể giúp ngươi. Những gì mẫu hậu nói với ngươi ngày hôm nay đều là mấy lời thật tâm, ngươi chính là lễ vật mà Hoàng Thượng ban tặng cho tả tướng quân, gả cho người Tống gia thì chính là người Tống gia, loại chuyện này chúng ta sao có thể can thiệp?”.

Công chúa lệ rơi đầy mặt, tuyệt vọng nhìn hoàng hậu. Hoàng hậu vỗ vỗ tay công chúa, an ủi nàng: “Đừng như vậy, nghĩ thoáng chút đi! Mẫu hậu ngươi đều không phải chỉ là một lễ vật nhà mẹ đẻ tặng cho Hoàng Thượng hay sao. Ai gia tiền cung đã bao nhiêu năm, bên người Hoàng Thượng lại có bao nhiêu nam nhân nữ tử! Đứa nhỏ, mẫu hậu khuyên ngươi, để cho tả tướng quân đem kẻ bên ngoài kia về nhà đi, giữ hần ở nơi mà ngươi có thể để mắt cũng là tiện cho ngươi trông chừng hần!”.

Công chúa cứ thế thất hồn lạc phách trở lại tướng quân phủ, đóng cửa phòng không cho bất luận kẻ nào vào. Vài ngày nay tướng quân đều nửa đêm nửa hôm mới về, thế nên cơ bản không hề biết trong nhà có chuyện gì xảy ra. Thu Nhi đã tỉnh lại, hần vẫn trắng đêm chưa về từ ngày đó.

Ngày ấy, tướng quân vừa đến Thái y gia, thấy Xa Xa cùng Phó Lâm hưng phấn chạy tới phía hân hô lớn: “Tướng quân, Thu Nhi tỉnh, Thu Nhi tỉnh!”. Tướng quân kích động lao như tên bắn vào phòng Thu Nhi. Trên giường, Thu Nhi vẫn đang im lặng ngủ, chỉ là nét mặt có phần tươi tắn hơn hôm qua một chút.

Thái y từng nói với tướng quân, người tỉnh tức là tính mạng được bảo vệ. Thu Nhi mới vừa rồi còn ngất bé con, hiện tại đã lại tiếp tục lâm vào hôn mê. Bất quá việc này cũng là chuyện bình thường, lượng thời gian thanh tỉnh cũng phải có tuần tự. Tướng quân vì muốn thời khắc Thu Nhi tỉnh lại có thể nhìn thấy mình đầu tiên nên vẫn canh giữ trước giường không dám rời, cứ như vậy chờ đợi, hết một buổi chiều rồi trọn một buổi đêm, đến tận ban mai ngày hôm sau Thu Nhi cuối cùng cũng mở mắt tỉnh.

Tướng quân hưng phấn cười rạng rỡ, Thái y tiến vào bắt mạch một lượt cho Thu Nhi, cao hứng gật gật đầu. Phó Lâm bưng tới một bát cháo hoa, thừa dịp Thu Nhi tỉnh lại mà tận lực uy hân ăn nhiều hơn một chút. Kể từ bữa đó, thời gian Thu Nhi thanh tỉnh càng ngày càng dài, Yến phu nhân cũng bắt đầu thu xếp tiệc đầy tháng cho bọn nhỏ, cả tiểu viện đều ngập tràn tiếng cười, tướng quân cũng rất thích ở lại góp vui.

Tiệc đầy tháng được tổ chức ngoài trời, tướng quân bế Thu Nhi rời giường, ôm hân cùng ngồi trên sạp\*. Toàn thân Thu Nhi không có chút khí lực, yếu ớt tựa trong lòng tướng quân. Bọn nhỏ được dẫn tới bên cạnh Thu Nhi trên chiếc xe đẩy nhỏ. Những người khác ngồi vây quanh bàn ăn, cùng nhau nâng chén chúc bọn nhỏ trường mệnh bách tuế\*, Thu Nhi thân thể khỏe mạnh. Thu Nhi đầu óc bắt đầu choáng váng, trước mắt dần mờ hồ, vất vả lắng nghe âm thanh câu được câu mất mà gật đầu mỉm cười.

\*Sạp: là cái lai giữa cái giường với cái ghế ý =.=

\*Trường mệnh bách tuế: sống lâu trăm tuổi O.O (ai lại đi chúc trẻ con như thế bao giờ nhỉ?)

Khi hai hài tử vừa được Yến phu nhân và Thái y ẵm lên trên bàn thì hai mắt đã hấp háy trừng lớn, nóng lòng muốn thử đồ ăn trước mặt. Mọi người đều bị hai đứa nhóc làm cho phì cười, thế nhưng trước mắt Thu Nhi mọi thứ cứ mờ mịt, ngay cả tiếng cười huyền ảo là thế cũng xa dần xa, liền tiếp đó cái gì cũng không biết.

Tướng quân múc chút canh chuẩn bị bón cho Thu Nhi, thế nhưng khi nhìn lại đã thấy Thu Nhi thiếp đi trong lòng mình. Một loại thỏa mãn ngọt dâng lên trong lòng hân, tướng quân dịu dàng nhìn Thu Nhi, lần đầu tiên cảm thấy mọi thứ cứ như vậy mà trôi đi thôi cũng không quá tồi.

.

## 63. Chương 63

### CHƯƠNG 63

.

.

Thu Nhi đã tỉnh được nhiều ngày nay thế nhưng đầu óc vẫn luôn mơ mơ màng màng, thời gian tỉnh táo không dài lắm, phần lớn đều như mộng du. Lần này Thu Nhi không hề miễn cưỡng bản thân. Hân hiểu hơn ai hết, có thể thoát khỏi những ngày tháng đau khổ kia không phải chuyện dễ dàng, tương lai còn đang ở phía trước chờ đón hân, vì bọn nhỏ hân cũng nên đối xử tử tế với bản thân mình. Bởi vậy, hễ có người nói ăn cơm hân sẽ há mồm, có người ôm bé con đến hân sẽ căng mắt lên xem, có người vực hân dậy hân sẽ tựa vào, tóm lại, cứ làm thế nào cho thoải mái là được.

Tâm trạng thoải mái tự nhiên thân thể cũng có vẻ thuận lợi bình phục hơn. Thu Nhi đầu óc rõ ràng đến mức có thể bắt đầu suy xét một số chuyện, cũng bắt đầu phát hiện ra những điều kì quái. Tướng quân đã phân rõ giới hạn tại sao vẫn luôn xuất hiện trước mắt mình, lại còn cười tươi như hoa? Thu Nhi trong lòng có nghi vấn xong lại lười truy ra đến cùng, dù sao, thế nào đi chăng nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì hết.

Điều duy nhất khiến Thu Nhi buồn bực chính là diện mạo bọn nhỏ. Có một lần tướng quân hỏi hân có muốn ôm bé con không? Hân làm sao lại không muốn! Thế nhưng một chút sức lực cũng không có, đứng lên ngồi xuống còn không được nói chi đến việc ôm đứa nhỏ! Tướng quân cười nói, chỉ cần hân muốn là

được. Nói xong tướng quân liền ôm đứa nhỏ bỏ vào vòng tay Thu Nhi, cũng đặt tay mình xuống dưới vũng vàng đỡ lấy thân thể bé bỏng non nớt.

Thu Nhi chậm rãi đón lấy sự sống mềm mại kia vào trong lòng, trầm mê trong cảm xúc. Làn da đứa bé non mềm như thế, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu như thế, ánh mắt lại sáng trong như sao làm người ta xem mãi không biết chán. Hạnh phúc trào dâng, Thu Nhi chìm đắm. Tướng quân bất chợt cảm thán buông lời: “Đứa nhỏ thực đáng yêu, người xem xem có phải bọn nó rất giống ta hay không?”. Một câu như vậy liền thổi bay Thu Nhi ra khỏi hạnh phúc mà hãm vào sâu trong mất mát ưu tư.

Tiểu Hoan Nhi lớn lên giống Hoàng Thượng, tân sinh song bào thai lớn lên giống tướng quân. Sinh ra bọn chúng chính là mình, sau này nuôi bọn chúng cũng chỉ là mình, vì cái gì hết lần này đến lần khác chúng đều lớn lên giống những kẻ đã vứt bỏ bọn chúng. Thu Nhi càng nghĩ càng cay đắng, đem oán giận giải bày với Thái y. Thái y phải an ủi Thu Nhi rất lâu, còn nói với hần, đứa nhỏ gần ai hơn sẽ giống người ấy, bảo hần không cần nổi giận, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian.

Diện mạo bọn nhỏ không thể thay đổi, thế nhưng cái tên thì Thu Nhi có thể quyết định. Tướng quân không phải chưa từng dày mặt muốn đặt tên cho bọn nhóc, chỉ là nhanh chóng bị Thái y nghiêm mặt ngăn cản, đem quyền lợi để lại cho Thu Nhi.

Thu Nhi từ ái nhìn bọn nhỏ nằm bên cạnh, trong lòng chỉ thầm mong bọn nó có thể cả đời vui vẻ thoải mái, thế là quyết định đứa lớn đặt tên là Nhạc, đại danh Yến Tích Nhạc, đứa nhỏ đặt tên là Du, đại danh Yến Tích Du. Như vậy dù khuôn mặt có không giống đi nữa, vừa nghe tên gọi liền biết chúng chính là anh em.

Sức khỏe Thu Nhi vẫn chưa cho phép hần có thể chăm sóc đứa nhỏ, mấy đứa nhỏ ăm ỉ một lúc liền khiến hần đầu vầng mắt hoa. Bọn nhóc bình thường vẫn luôn theo Yến phu nhân, bản thân Thu Nhi cũng còn có việc phải làm. Công tác chuẩn bị để khai trương được cục đã bắt đầu tiến hành, Thái y và Phó Lâm mỗi ngày đều phải ra ngoài tìm phòng ở. Bên ngoài trời giá rét, Thu Nhi không thể ra khỏi phòng, chỉ có thể ngồi yên trong nhà đọc sách. Được cục chưa có Phòng thu chi. Thái y vốn định không cho Thu Nhi vất vả, đem công việc này giao cho Phó Lâm, thế nhưng tên đàn này lại có tiếng không biết xem sổ sách, cuối cùng đành phải để Thu Nhi làm.

Thu Nhi ở trong phòng nếu không phải đọc sách thì chính là học gảy bàn tính, cũng có khi là chơi cùng lũ nhỏ. Tướng quân cảm thấy mình bị quăng sang một bên, kéo kéo tay Thu Nhi, năn nỉ để cho hần được chơi cùng đứa nhỏ. Thu Nhi phất tay tướng quân ra, đáp lời: “Chúng ta không phải mệnh quan triều đình, không có bổng lộc, cũng không thể uống gió Tây mà sống!”.

Tướng quân bĩu môi, nói: “Ta đưa ngươi bổng lộc là được, chỉ có mấy người các ngươi còn sợ ta không nuôi nổi chắc?”.

“Tướng quân, chúng ta và ngài không phải người thân cũng chẳng phải bạn bè, sao dám lấy bổng lộc của ngài!”.

Tướng quân trừng mắt, nói: “Nói vậy! Ai nói không có quan hệ! Ngươi xem, rõ ràng con cũng sinh rồi!”.

“Ngài đã từng nói, đứa nhỏ với ngài không có quan hệ gì!”.

Tướng quân đuối lí nhưng lại không chịu thừa nhận cái dở, đành cười cười chỉ hần thù dai! Thu Nhi cũng không mấy quan tâm tướng quân nói gì, hồ hững tiếp lời: “Ngài nói có quan hệ thì cứ coi như có quan hệ đi. Chính là, sách này ta còn phải đọc, bàn tính cũng cần phải xem, chờ ngày nào đó ngài lại cảm thấy không liên quan, ta cũng chẳng có cách nào!”.

Tướng quân nháy mắt đần (thối) mặt, vội vàng cảm trống bỏi, xấu hổ quay sang giỡn với bọn nhóc. Thu Nhi buồn bực cầm sách lên đọc, thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn tướng quân, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu. Khoảng thời gian mình hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tướng quân sao lại biến thành cái dạng này? Hay là...thời gian ở chung cùng đứa nhỏ dài quá khiến chính hần cũng biến thành đứa nhỏ rồi?

.

.

## 64. Chương 64

### CHƯƠNG 64

Trời không phụ kẻ có tâm, Yến thái y và Phó Lâm cuối cùng cũng tìm được một căn nhà thích hợp. Ngoài phòng ở chính, căn nhà còn có một khoảnh sân, tuy rằng so với sân nhà đang ở thì nhỏ hơn một chút, nhưng xét về vị trí hay giá cả đều vô cùng thích hợp.

Sau khi được đẩy nhanh tốc độ triển khai, việc trang hoàng cho được cục và tu sửa khóa viện cuối cùng cũng hoàn tất trước khi mùa đông đến. Trong nhà có già có trẻ, còn có một Thu Nhi sức khỏe mới vừa có chút khởi sắc, Yến thái y không muốn trong tiết đông giá rét này mà chuyển nhà, thế nhưng người định không bằng trời định. Vào tháng chạp, trong một lần phụ thân Vũ Thư tới thăm hỏi gia đình, đã đề cập tới việc có một được thương (thương nhân buôn được) ngỏ ý muốn giao dịch một mối làm ăn trước Lễ mừng năm mới. Được liệu là loại tốt, giá cả cũng phải chăng, chỉ không biết lão Thái y có muốn góp vốn hay không.

Đối với toàn gia bọn họ mà nói đây chính là một cơ hội khó kiếm, thế nhưng sau khi xếp đặt đồ đạc và tu sửa phòng ốc cho căn nhà, tình trạng kinh tế của gia đình khá eo hẹp, mà các mặt hàng trong tay được thương kia lại đều là loại tốt, đương nhiên sẽ ngón không ít bạc. Tướng quân tình nguyện đứng ra ứng tiền hỗ trợ nhưng đều bị Thu Nhi cự tuyệt. Thái y hiểu tâm tư Thu Nhi, thế nên lão cũng chẳng muốn dùng tiền của tướng quân. Đây chính là sinh ý nhà bọn họ, bọn họ không muốn có bất cứ dính dáng gì tới tướng quân.

Thái y đi tìm được được thương lượng, được thương nói cần ứng trước căn nhà hiện tại của gia đình. Dù sao căn nhà này sớm muộn gì cũng bán, mà được thương lại cần tiền gấp, toàn gia bọn họ chỉ có thể ở thời điểm cuối năm như vậy mà chuyển nhà.

Ngày chuyển đi rơi vào những ngày lạnh nhất trong năm, Thu Nhi bị bao kín mít như cái bánh, vừa ra khỏi cửa liền phải lên xe, ngồi cùng hắc còn có Tiểu Xa và ba cái “bọc bánh chưng” nhỏ. Tiểu Xa vừa mới có bầu cũng không thể hỗ trợ.

Thời khắc mà Yến phu nhân cùng chồng rời khỏi khoảnh sân nhà mình không tránh khỏi có chút nghẹn ngào. Trong khoảnh sân nhỏ bé kia là bao nhiêu hồi ức...hạnh phúc...bi thương...có năm tháng tuổi trẻ của bọn họ...có đứa con của bọn họ nguyên vẹn khi còn sống. Cánh cửa cuối cùng khép lại cũng là khép lại hết thấy những âm thanh thê lương kia, tuyên bố tất cả sẽ trở thành quá khứ, vậy mà bọn họ vẫn nhìn không được rời lệ...

Hai kẻ lệ rơi đầy mặt nhìn nhau mà đứng, cùng lau đi cho nhau những giọt nước mắt nghẹn ngào. Họ cười nói với nhau, cuộc sống tương lai sẽ rất tươi đẹp, tâm nguyện cả đời sẽ được thực hiện, còn có cả một gia đình náo nhiệt đang đứng kia chờ bọn họ bước tới. Yến thái y và Yến phu nhân tay nắm tay cùng nhau hướng về phía tân gia. Cuộc đời họ trải qua nhiều biến cố thăng trầm. Bọn họ mất đi đứa con duy nhất, lại bất ngờ có được Thu Nhi cùng nhóm tiểu tôn tử vô cùng đáng yêu. Nhân sinh đã qua đi hơn phân nửa, bây giờ lại bắt đầu.

Giây phút đau thương qua đi nhanh chóng nhường chỗ cho khí thế hùng hực. Vừa chạm gót tới tân gia, Yến thái y và phu nhân không biết lấy từ đâu ra vô hạn năng lượng, chỉ huy nhóm thợ làm hết cái này đến cái khác. Thu Nhi cũng không thể ngồi yên một chỗ, vệ sinh phòng ốc, sắp xếp thư tịch, đều là trách nhiệm của hắc. Phó Lâm là lao động duy nhất trong nhà đương nhiên không có chuyện được rảnh rỗi. Yến phu nhân đã ra chỉ thị, nhất định phải thu dọn thỏa đáng trước lễ mừng năm mới, điều này gửi gắm một ý nghĩa đặc biệt đó là ước mong cho một năm mới sung túc đề huề.

Mọi người cùng đồng lòng hợp lực, tới tới mừng hai Tết cuối cùng cũng chiến đấu xong. Yến phu nhân hưng phấn tổng kết thành tích huy hoàng, sau đó hạ mâm lễ Tết chính thức chào đón năm mới. Mọi người đều cực kỳ hăng hái, coi đó như một tiếng trống tinh thần mà thừa thắng xông lên.

Quá niên năm ấy, cả tiểu viện tử giăng đèn kết hoa sáng trưng, sắc đỏ náo nhiệt tưng bừng. Mọi người đều mặc quần áo mới, nhất là song bào thai, hai đứa một sắc áo vàng đều đang cực kỳ phấn khởi. Trong sân

được châm pháo, còn mọi người thì trở về phòng bắt đầu ăn cơm tất niên, cùng nâng chén chúc tụng một cuộc sống mới sắp bắt đầu.

Tướng quân phủ tuy rằng cũng trang hoàng vô cùng tráng lệ, thế nhưng ở trong đại sảnh xa hoa chỉ có tướng quân và công chúa, hai người ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn hoa lệ dùng bữa với những cao lương mỹ vị mà người thường không thể tưởng tượng được.

Trải qua nỗi thất vọng, công chúa tìm đến cửa Phật chỉ cốt cầu sự giải thoát. Nay nàng đã nhìn thấu hai mặt cuộc đời, hóa ra hết thảy cũng chỉ là vật ngoài thân. Ăn xong bữa cơm tất niên quanh quệ, tướng quân theo thường lệ tới cầm phòng nghe công chúa đàn ca. Không quá khó để có thể nhận ra, từ khi quy y cửa Phật, nhạc âm mà công chúa cất lên thêm phần nhã nhặn trong trẻo nhưng cũng có phần hờ hững lạnh lùng. Tướng quân càng nghe càng thấy nhạt nhẽo, suy nghĩ trong đầu sớm bay tới chỗ Thu Nhi, phân vân không biết liệu bọn họ đang làm cái gì.

Ở bên kia, Thu Nhi cùng mọi người vừa mới ăn xong một bữa cơm tối vô cùng náo nhiệt, Phó Lâm liền mang pháo hoa vào sân châm ngòi đốt, những tia lửa vút bay lên bầu trời, bùng nổ những ánh sáng rực rỡ lung linh. Tiểu Hoan Nhi thoát ra khỏi vòng tay của cha, hưng phấn tíu ta tíu tít, hai cục bông nhỏ cũng nhìn không chớp mắt pháo hoa trên bầu trời.

Bên tai là thanh âm mọi người cười nói vui vẻ, trước mắt là khuôn mặt hạnh phúc của mấy đứa con, Thu Nhi dần lịm đi trong niềm hạnh phúc.

.

## 65. Chương 65

### CHƯƠNG 65

.

.

Có lẽ là do Tết này quá bận rộn, vừa bước qua ngưỡng cửa năm mới được vài ngày Thu Nhi liền bị bệnh. Bệnh nói tới là tới, Thu Nhi liên tục sốt cao không lùi suốt mấy ngày, cả người đau nhức, bụng cũng khó chịu. Tướng quân lo liệu xong việc quà cáp lễ Tết chỗ quan lại liền tới thăm Thu Nhi và mấy đứa nhỏ, vừa vào cửa đã thấy Thu Nhi đang sốt cao run rẩy cuộn tròn trong chăn.

Tướng quân có chút đau lòng cũng có chút sinh khí. Hắn từng nói với Thu Nhi, nếu như thân thể không khỏe thì cũng đừng cố, thế nhưng Thu Nhi lại không nghe, bây giờ thì đúng là tự chuốc lấy phiền phức. Tướng quân thấy Thu Nhi đang mấp máy trong chăn, nghĩ rằng nên giáo huấn hắn một chút, xem hắn lần sau còn dám không nghe lời hay không!.

Thu Nhi thân thể khó chịu, muốn trở mình tìm tư thế thoải mái một chút, thế nhưng thử hai ba lần vẫn chưa thể lật mình, trên người từ đầu đến chân đều là đau, đầu vừa nặng vừa nhức, mặc dù không đến mức không thể nào chịu đựng như cơn đau ở bụng ngày trước, nhưng thời gian dài đau nhức như vậy thật đúng là giày vò con người ta. Thu Nhi khổ sở lộ mặt khó chịu, gian nan hoạt động thân thể không nghe lời của mình.

Tướng quân vươn mình ra trước Thu Nhi vừa đúng lúc bắt gặp sắc mặt thống khổ của hắn, tướng quân liền mềm lòng quên cả trách cứ, lo lắng hỏi: “Làm sao lại không thoải mái? Ta có thể giúp ngươi làm gì không?”.

“Giúp ta chuyển mình đi!”. Thu Nhi không cậy mạnh, hắn không cần lòng tự trọng đầy kiêu ngạo, hắn chỉ cần một cuộc sống yên ổn có thể dưỡng dục bọn nhỏ của hắn thật tốt.

Tướng quân nghe xong trong lòng liền lo lắng không thôi. Hắn không nghĩ Thu Nhi bệnh nặng tới nỗi ngay cả tự xoay người cũng không thể. Hắn đang chuẩn bị đỡ thân thể Thu Nhi vực dậy, chợt nghe thấy tiếng Thái y ở đằng sau: “Đỡ thất lưng hắn, thất lưng hắn yếu lắm, không chịu được dao động mạnh!” Tướng quân vội đỡ lấy thất lưng Thu Nhi, giúp hắn trở mình.

Thu Nhi thoải mái a một tiếng khiến tướng quân và Thái y đều thở phào vui vẻ. Thu Nhi xấu hổ liền dẫu mặt vùi vào chăn. Thái y để tướng quân xoa bóp thân mình cho Thu Nhi, nói rằng chứng đau nhức này có khả năng là hậu di chứng của cảm được. Thu Nhi còn hay run run, tướng quân liền hỏi Thái y, đây có phải cũng là hậu di chứng? Thái y lắc đầu, cho tướng quân một đáp án bất ngờ: “Hắn chỉ là lạnh mà thôi!”. (= \_=!!)

“Vây chăn đệm nhiều hơn một chút là được rồi!” Tướng quân dở khóc dở cười. ( ( \_ ) )

“Không cần, thêm cái lò sưởi là ổn. Chăn nặng đè lên người cũng không được thoải mái!” o( \_ )o\*nhếch mép cười khinh bỉ\*. Lúc này tướng quân mới phát hiện trong tay Thái y còn có một cái bếp lò nhỏ.

Tướng quân chợt có một loại cảm giác bị đùa giỡn, lại nói không nên lời bị đùa giỡn ra làm sao. Đang lúc buồn bực, Thái y lại bảo hắn đi mát xa thân thể cho Thu Nhi. Vừa đặt tay lên người Thu Nhi, tướng quân dường như trút giận mà nói: “Này mà cũng gọi là mát xa, trừ da thì chỉ có xương với xương!”.

Lời vừa ra khỏi miệng tướng quân liền lập tức hối hận. Bên kia Thái y đã trợn mắt nhướn mày bước lại gần, đẩy tướng quân qua một bên rồi ngồi bên giường, ôn nhu xoa bóp thân thể cho Thu Nhi. Thu Nhi cười cười nói với Thái y mình đã thoải mái hơn nhiều. Tướng quân một mình ngơ ngác đứng (thủ lu) một góc, nhìn Thái y và Thu Nhi một nhà vui vẻ hòa thuận, trong lòng không biết là tư vị gì.

Ngày hôm sau tướng quân lại tới, còn cầm theo một bộ da hổ, nói nếu Thu Nhi nằm lên trên chắc chắn sẽ rất thoải mái. Thu Nhi vội thoái thác nói thân thể đã tốt lên nhiều, không cần phiền phức như vậy, thể nhưng tướng quân vẫn để da hổ ở lại, nói đây là lễ vật chúc mừng năm mới Thái y, còn mang tới đó những được liệu quý mà quan viên biếu hân. Tướng quân cứ mỗi lần đuổi lý đều lấy tiền tài ra lấp chỗ sai, hơn nữa còn là thử lần nào linh nghiệm lần đấy! Tục ngữ nói đúng, đánh kẻ chạy đi chẳng ai đánh kẻ chạy lại bao giờ!

Thu Nhi bị bệnh mười ngày, thân mình vừa mới hồi phục liền tới được cục nhà Vũ Thư học việc sổ sách tính toán. Được cục nhà bọn họ sắp khai trương, nếu bây giờ không học thì còn đợi tới bao giờ! Tướng quân kiên quyết không đồng ý việc này. Hắn giải thích với Thu Nhi, kiếm được tiền hay không không quan trọng, quan trọng là phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt.

Thu Nhi vốn tưởng rằng tướng quân trụ lại không được mấy ngày sẽ tự động biến mất, không nghĩ tới lần này tướng quân có thể ở bên cạnh hắn lâu như thế! Thu Nhi cố tình im lặng quan sát tướng quân. Hắn đã từng nói với tướng quân, sẽ dựa vào chính sức mình nuôi bọn nhỏ khôn lớn, chỉ có như vậy hắn mới an tâm. Trải qua kiếp nạn này, hắn có thể bảo trụ tính mạng đúng là không dễ dàng gì, thế nên hắn quý trọng cuộc sống này hơn ai hết.

Tướng quân ngoài cười nhưng trong không cười, trào phúng nói với Thu Nhi: “Người đúng là đồ thù dai, chỉ có một câu mà thôi nhưng người lại nhớ tới tận hôm nay!”.

Thu Nhi nhìn tướng quân, ánh mắt bình tĩnh, đáp: “Phạm nhân phạm lỗi thì có hề gì, chỉ cần nhớ rõ lần sau đừng tái phạm là được! Nhưng cùng một sai lầm ta đã phạm hai lần, sao còn có thể để mình tái phạm lần thứ ba?”.

.

.

## 66. Chương 66

### CHƯƠNG 66

.

.

Tướng quân nghe không hiểu Thu Nhi muốn ám chỉ điều gì, đầu óc mờ mịt. Thu Nhi bắt đầu dĩ đành phải xé mở vết thương lòng, giải thích rõ: “Tướng quân, ta biết mình chỉ là một tên nam sủng hạ lưu, dùng xong

là có thể tùy ý vứt bỏ. Hoàng thượng như thế, ngài cũng như vậy. Các ngài đều là quý nhân ăn trên ngồi trước, Thu Nhi nào dám lỗ mắng!”.

“Ta...Ta...Ta nào có vứt bỏ người! Ta không phải vẫn tới thăm các người sao? Người không cần phải nói dối không chớp mắt như vậy!” Tướng quân càng nói thanh âm càng nhỏ.

Thu Nhi có chút kích động, thanh âm càng lúc càng lớn: “Lời nói khi đó của tướng quân Thu Nhi sẽ không quên, không có cách nào quên. Ngài nói ta mang thù cũng được, bụng dạ hẹp hòi cũng chẳng sao. Ta thừa nhận, ta tự ti, ta chưa từng có lòng tin có thể yêu cầu ngài vĩnh viễn đối xử thật tốt với bọn nhỏ, cho nên ta chỉ có thể tin tưởng chính mình!”.

“Được, người không tin, ngay bây giờ ta đây liền đưa người hai vạn lượng bạc, có đủ cho người cùng đứa nhỏ tiêu xài không? Người không tin ta, vậy tin tưởng tiền là được rồi!” Mỗi khi đến thời điểm máu chốt, tiền bạc liền trở thành cọng rơm cứu mạng của tướng quân.

Chỉ tiếc lần này ngay cả bạc cũng chẳng có tác dụng. Thu Nhi chỉ cười cười nhìn hắn: “Ta muốn đường đường chính chính nuôi bọn nhỏ khôn lớn, bạc ta không cần!”.

Về mặt thất bại, tướng quân mang đầy bụng bực tức trở về phủ. Hắn nổi điên đem mọi thứ trên bàn đều quăng xuống đất. Dùng tiền của hắn thì có cái gì không đường đường chính chính? Di Thu kia cũng quá lẩn lướt rồi, được voi đòi tiên, hắn có còn nhớ bản thân mình là ai hay không! Tướng quân giận không thể nén, lần này quả thật hắn bị làm cho thất bại hoàn toàn, bất quá, lần sau hắn nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi!

Tướng quân tự nói với chính mình phải bình tĩnh, nóng nảy không thể giải quyết được vấn đề. Tướng quân ngồi xuống ghế, cẩn thận phân tích lời nói của Thu Nhi hôm nay.

Thế gian này, phàm là càng muốn có điều gì đó càng dễ khiến người ta lộ ra sơ hở. Nếu Di Thu khẳng khái lấy năng lực của chính mình nuôi lớn bọn nhỏ, như vậy đây chính là sơ hở của hắn. Không bao lâu, khuôn mặt tướng quân liền lộ vẻ vui mừng, trong lòng diệu kế liền được tính toán kỹ lưỡng!

Di Thu hắn thì có cái gì, tất cả không phải đều là của Yến Thái y hay sao, lần sau gặp mặt nhất định phải kích hắn như vậy, xem xem hắn còn nói cái gì mà đường đường chính chính, chẳng qua cũng chỉ là thay đổi kẻ cho hắn bạc mà thôi. Tướng quân hận không thể ngay lập tức tới nhục nhã Thu Nhi, bất quá để có thể hoàn toàn thắng lợi, tướng quân quyết định vẫn nên nhẫn nại chờ qua vài ngày. Nếu hiện tại tới, quả thực động cơ trả thù quá lộ liễu, không bằng chờ mấy ngày nữa mới làm bộ lơ đãng nhắc lại, gửi trả cho Thu Nhi một đòn chí mệnh!.

Tướng quân suy nghĩ thông suốt, ngay cả không khí đều mang theo hương vị ngọt ngào. CƠM chiều hắn ăn ba bát, ngay cả mấy bài đàn như niệm kinh vạn năm không đổi của công chúa cũng thấy êm tai. Qua rằm tháng Giêng, yến hội nên tổ chức cũng đã tổ chức, xã giao cũng đã hoàn thành. Tướng quân tràn đầy tự tin bước ra cửa. Lần này hắn rất cuộc cũng có thể khiến Thu Nhi xấu hổ một phen, không thể cứ như vậy để cho hắn đề đầu cười cổ mình được.

Từ xa, tướng quân đã thấy khung cảnh một được cục hoàn toàn mới. Trước cổng treo cao hai đèn \*\*\*g đỏ thắm, hai bên cửa là đôi câu đối đỏ mới tinh. Xem ra bọn họ vừa khai trương cửa tiệm. Tướng quân vào trong được cục, tùy tiện nhìn quanh một vòng, thế nào lại giúp hắn phát hiện ra một cơ hội trời ban.

Tướng quân kích động đến phát run. Ngay lúc này đây hắn thực sự muốn nghe xem Di Thu sẽ ăn nói thế nào, xem xem người kia còn gì để mà biện giải, hôm nay ngược lại người đứng ở trên cao chính là hắn!

Tướng quân làm như thật bình tĩnh bước tới trước mặt Thu Nhi, dường như khiêu khích mà nói: “Nói thật nhé, ta rất thất vọng! Ta cứ ngỡ người thực sự tự lập tự cường, không ngờ rằng người cũng chỉ là nói dối mà thôi! Ta nghĩ hay là người cứ nhận lấy hai vạn lượng bạc kia đi!”.

Tướng quân hiện lên nụ cười xấu xa khiến Thu Nhi chẳng hiểu tại sao. Tướng quân ngay lập tức chỉ được được đặt bên trên mà nói rằng: “Được này đều là ta đem đến. Người không cần có thể đưa ta, không thì cầm bán đi cũng được đó! Người nói người chỉ trông cậy vào chính bản thân mình, sẽ không phải là đang trình diễn tiết mục lạt mềm buộc chặt chứ hả? Thật không hổ cho xuất thân nam sủng, thủ đoạn đúng là cao minh!”.

Mặt mũi Thu Nhi hết đỏ lại chuyển trắng. Hắn muốn đem tất cả chỗ được này trả hết cho tướng quân, thế nhưng cơ thể lại không nghe theo sai khiến, mọi thứ trước mắt hắn chợt chỉ còn lại một khoảng tối đen.

.

.

## 67. Chương 67

### CHƯƠNG 67

.

.

Nhìn Thu Nhi yếu ớt ngã xuống ngay trước mắt, tươi cười của tướng quân lập tức tiêu tan, theo bản năng lao mình về phía trước đỡ lấy Thu Nhi, lớn tiếng gọi Thái y. Yến phu nhân ôm Tiểu Nhạc chạy ra, thấy tình hình như vậy tay chân liền rối lên, hoảng loạn nói: “Lão nhân và Phó Lâm đã đi khám bệnh tại nhà cho người ta rồi, bây giờ phải làm sao! Bây giờ phải làm sao!”

Tướng quân ôm Thu Nhi đưa về phòng, lo lắng chạy ra ngoài tìm đại phu, vừa đi được chưa đầy một con phố liền gặp Thái y và Phó Lâm trên đường trở về. Tướng quân vội vã chạy tới, túm chặt cánh tay Thái y, vừa chạy vừa nói: “Thái y, Di Thu hôn mê! Đi mau, đi mau!”

Thái y chạy thở không ra hơi, nếu không có Phó Lâm ở phía sau đẩy, có lẽ đám xương cốt già nua của lão cũng sớm bị tướng quân bóp nát. Thái y thở hổn hển, vừa chạy tới phòng Thu Nhi liền vươn tay bắt mạch, trong lòng lập tức hiểu rõ chân tướng. “Đây là điển hình cho ngộ khí công tâm! Tướng quân, ngài và Thu Nhi vừa nói với nhau cái gì phải không?”

Tướng quân làm rùa rụt cổ, cổ tình đánh trống lảng: “Di Thu không có việc gì! Ha ha, không có việc gì là tốt rồi!”

“Ngài không cho ta biết đã nói những gì, ta làm sao biết có chuyện gì xảy ra với hắn hay không?”. Gần đây Thái y khá hài lòng với thái độ của tướng quân. Nếu có điều gì hiểu lầm, cởi bỏ được vẫn là nên cởi bỏ.

“Ta...cái kia...nói với hắn về chuyện được. Hắn nói hắn muốn tự lực cánh sinh, ta lại sợ hắn mệt mỏi...Ta thực sự không phải cố ý!” Tướng quân càng nói càng ấp a ấp úng.

Nghe được chữ được, Thái y liền căng thẳng, hỏi tướng quân: “Được? Ngài nói với Thu Nhi được này là được ngài đem tới phải không? Trừ chuyện đó ra ngài còn nói với Thu Nhi cái gì nữa?”

Tướng quân không dám nhìn thẳng vào Thái y, nghiêng đầu trốn tránh, nhỏ giọng: “Ta còn cười nhạo hắn, nói hắn...”

Không đợi tướng quân nói xong Thái y liền thở dài lắc đầu, thất vọng nói: “Tướng quân, là lão phu nhìn nhầm! Lão phu đã nghĩ, ít nhất ngài không giống như những tên công tử ăn chơi đàng \*\*\* kia! Ai...Thôi, thôi đi!”

“Thái y, ta thật sự rất hối hận, ta cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy!” Tướng quân ra sức giải thích, tâm tình hắn bây giờ rất rối loạn.

“Tướng quân, Thu Nhi không biết được này là của ngài mang tới. Ta nói với hắn đây là được mua, cho nên chúng mới trở thành hàng đem bán. Việc này cũng không thể trách ngài, là lỗi của lão phu! Phó Lâm, người mang tất cả số được này lập tức trả lại cho tướng quân!”

Lần này ngay cả Phó Lâm cũng không muốn nói đỡ cho hắn. Cười nhạo? Hắn lấy cái gì cười nhạo Thu Nhi!

Thái y lấy ngân châm, đâm mấy châm lên đỉnh đầu Thu Nhi, lại ấn xuống huyệt nhân trung, như thế mới khiến Thu Nhi hồi tỉnh. Thái y một bên đỡ lấy bọc hàng hóa Phó Lâm mang tới, một bên nói với Thu Nhi: “Đừng thương tâm, việc này là ta không đúng, là do ta không nói cho người. Không phải ta tham lam gì, chỉ là được này dân đen chúng ta rất khó mua! Hiện tại ta sẽ đem mấy thứ này trả lại hết cho tướng quân, sau này cũng sẽ không nhận bất cứ thứ gì từ hắn nữa!”

Thái y nâng Thu Nhi dậy, để chính tay hắn đem được trả lại cho tướng quân. Thu Nhi cầm lấy vật nặng hướng về phía tướng quân. Tướng quân liền ngăn cản hắn: “Ta không cần mấy thứ này! Cho dù chúng quý giá đến đâu đi nữa, nếu không được dùng đúng chỗ chẳng phải cũng không khác gì phế vật hay sao! Lưu lại chúng đi, hôm nay là ta sai, ta đã giải thích đến bước này vẫn chưa được hay sao!”.

Thu Nhi bất vì sở động, khẩn cầu nói: “Tuy rằng ta chỉ là một nam sủng hạ lưu, ta đối với người thủ đoạn không cao minh, cũng không hề lạt mềm buộc chặt. Ta chỉ muốn các hài tử của ta có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu làm người! Tướng quân, cầu ngài buông tha cho ta đi!”.

Tướng quân cảm theo bao được liệu vô vàn trên quý của mình mà buồn bã trở về phủ, tâm tình rơi xuống đáy cốc. Trần đầy tin tưởng khi xuất môn kia không biết bây giờ đã biến đi nơi nào. Tướng quân bắt đầu hoài niệm nơi chiến trường. Mỗi khi tâm trạng hắn không tốt, hắn đều bất giác nhớ về những năm tháng cười gió vượt mây kia.

Khi ấy, tuy rằng được bữa nay lo bữa mai, thế nhưng mọi thứ với hắn đều trôi qua trong tầm kiểm soát. Có địch liền đánh, bị đánh bại liền phản kích, đâu hề giống như hiện tại, mọi thứ đều lộn xộn rối tung! Nghĩ vậy, tướng quân lập tức xoay người đứng lên, lấy giấy mực viết thư cho Hoàng Thượng, hy vọng Hoàng Thượng có thể lần nữa phái hắn tới biên thù. Quả nhiên hắn vẫn không thể thích ứng với chốn kinh thành phức tạp này.

Tướng quân viết được một nửa, chợt phát hiện ý tứ trong thư chẳng khác chi một tín thư đầu hàng. Hắn đầu hàng chốn kinh thành, cũng chẳng khác gì đầu hàng Di Thu. Mà, đầu hàng tuyệt đối không phải là tác phong của hắn! Hắn tình nguyện da ngựa bọc thây nơi chiến trận cũng quyết không quỳ gối đầu hàng người khác. Tướng quân lập tức xé nát bức thư thỉnh cầu của mình, bắt đầu từ thất bại rút ra kinh nghiệm xương máu, nghĩ xem rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

.

## 68. Chương 68

### CHƯƠNG 68

.

.

Ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy Thu Nhi ngã xuống, có gì đó trong lòng hắn đã thay đổi. Theo kế hoạch ban đầu, hắn hẳn phải đang hân hoan trong cảm giác thắng lợi mới đúng. Thế nhưng, tại vì sao lại như thế này? Tại vì sao hắn lại có cảm giác đầy thất bại! Tướng quân đau đầu suy nghĩ, trong lòng thầm mắng, vẫn là đánh giặc nhẹ nhàng nhất!

Tướng quân dần lòng tiếp tục suy tính. Hắn vốn muốn chăm sóc Thu Nhi và bọn nhỏ, là do Di Thu kia không chịu nghe lời nên hắn mới muốn giáo huấn một chút. Tướng quân phát hiện vấn đề chính là ở đây, mục đích của hắn chẳng biết từ lúc nào đã chuyển từ chăm sóc thành giáo huấn!

Chăm sóc Thu Nhi? Đây là ý tưởng mới nực cười làm sao! Di Thu theo Hoàng Thượng mười năm, cuối cùng cũng bị đuổi. Vương tôn đại thần chung quanh hắn, có kẻ nào lại không rảnh tình khắp nơi? Cũng chẳng biết đã bao nhiêu cả trai lẫn gái chỉ vì những kẻ hời hợt này mà trả giá cả sinh mệnh? Cho dù như vậy, đám vương tôn công tử kia vẫn như cũ vờn hoa ghẹo bướm, tiếp tục những đêm dài cuồng hoan trong xác thịt.

Ngẫm người lại nhớ đến ta, tướng quân dúm đầu vào trong tay mình cuồng tiếu. Nhiều năm như thế hắn quả nhiên vẫn không làm được! Hắn nghiễm tướng bản thân đã quá hiểu con người chốn kinh thành, kì thật chẳng qua mới chỉ là lớp bên ngoài mà thôi.

Bộ dáng Thu Nhi sinh sản vô cùng khó khăn cùng tiếng khóc vỡ vụn của Thái y ngày ấy cứ văng vẳng trong đầu tướng quân, ngay sau đó chính là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cùng thân thể mềm mại, và có cả một câu nói cam đoan đầy phí phách hắn còn nhớ rõ “Ta sẽ làm cho người hạnh phúc!”. Những mảnh kí ức kéo đến, tướng quân ngửa đầu thở dài, hắn không thể, quả nhiên vẫn là không thể! Hắn không thể buông Di Thu! Hắn muốn cho con người đã trải qua quá nhiều cực khổ kia một cuộc sống thoải mái, hắn cũng muốn

thường xuyên tới thăm hai nhóc con giống mình như đúc cùng khuôn kia, được ôm ấp chúng trong vòng tay, chứng kiến chúng từng bước trưởng thành.

Mặt khác, tướng quân cũng không thể vứt bỏ cuộc sống hiện tại. Gia đình hắn là gia đình võ tướng mấy đời kế tục, thế hệ nào cũng có những người đã hi sinh anh liệt cho đất nước, thế nhưng đến thế hệ của hắn chỉ còn lại hắn một người. Chuyện nổi dôi tông đường làm rạng danh tiên tổ đều đặt cả trên vai hắn. Công chúa hết lòng hướng Phật không còn đồng giường cùng hắn. Chờ thêm một hai năm hắn có thể tái hôn với một trọng thần chi nữ nào đó, sinh vài đứa con, kế quản gia nghiệp. Tướng quân không muốn trở thành tội nhân hủy hoại chính cơ nghiệp nhà mình. Hơn nữa, hắn đã quen với vị trí dưới một người trên vạn người, không thể nói muốn bỏ là có thể bỏ.

Nghĩ đến đây tướng quân liền thông suốt. Hắn nếu không thể trở thành người kinh thành thì thật có lỗi với tổ tông nhà mình rồi (aka~ Anh tướng quân muốn nói là: Anh đây mà không làm được thì xin lỗi đời đi! )))). Bởi vậy, với Di Thu hắn không muốn làm tình hình quá căng thẳng cũng không muốn quá nhường nhịn. Làm thế nào cân bằng hai điều kiện này là vấn đề khiến hắn tiếp tục phân vân.

Sau vụ thuốc thang hắn đã rơi vào tình thế bị động, nhưng cũng không phải là chuyện không thể vãn hồi. YẾN THÁI Y chính là nhân vật mấu chốt! Hắn quyết định đi tìm Tống Lâm nhờ hắn mời Thái y đến. Tướng quân cho gọi hạ nhân cai quản kho thuốc trong phủ, sai hắn tới được cục chỗ Thu Nhi mua thuốc, sau đó đem tín thư mình vừa viết giao cho Phó Lâm.

Hai ngày sau đó, tướng quân ở nhà gian trên lầu chờ Thái y. Tướng quân mời Thái y ngồi, rồi mới nói: “Ngày đó là ta lỗ mắng, số được này là ta đưa cho Di Thu bồi bổ cơ thể, thế nhưng hắn lại bán đi phân nửa, lúc ấy ta thực sự rất tức giận.”

“Được này tuy rằng đặt ở trên giá, nhưng sẽ không bị bán đi, bởi vì ta sẽ không dùng chúng để kê đơn. Thân thể Thu Nhi thực sự cần chúng!” Thái y thở dài, ôn tồn nói tiếp: “Thu Nhi sợ ngải. Ngải hô mưa gọi gió, chúng ta chỉ là bậc dân đen, nếu có gì xảy ra chúng ta cũng không gánh nổi trách nhiệm, cho nên chỉ có thể tránh được chỗ nào thì tránh. Hơn nữa, Thu Nhi không muốn cho bọn nhỏ biết thân thể của chúng, chờ khi bọn nhỏ lớn lên Thu Nhi cũng sẽ không nói ra bí mật rằng chúng được chính cha mình hạ sinh”.

Tướng quân mang ra trước mặt một bọc lớn, nói với Thái y: “Số được này hi vọng ngài âm thầm cầm về, không cho Di Thu biết là được. Ta sẽ tôn trọng lựa chọn của hắn, bất quá xin cho ta được thỉnh thoảng tới thăm bọn nhỏ. Ta thực sự rất nhớ chúng!”.

Thái y nhận lấy bọc hàng, nói với tướng quân: “Mấy ngày nay Thu Nhi thân mình không thoải mái. Ngài hãy chờ thêm một thời gian nữa để Thu Nhi bình tĩnh lại. Mỗi lần ngài đến hãy mua thêm chút được trở về, Thu Nhi cũng không thể nói được cái gì!”.

Cùng tướng quân dùng bữa xong Thái y mau chóng cáo từ. Rời khỏi căn phòng, nét mặt lão mới trở lại vẻ khó chịu như lúc mới đến. Lão cũng thầm oán tướng quân, cũng không muốn có bất cứ liên quan nào tới hắn, thế nhưng thân mình Thu Nhi thực sự cần đến số thuốc bổ trân quý mà chỉ tướng quân mới có được.

Sau khi nổi giận ngày ấy, bụng Thu Nhi luôn trong trạng thái trướng căng khó chịu, vài ngày cũng chưa ăn gì, bây giờ lại thêm suy yếu, cơ thể nóng rực như thiêu. Vì Thu Nhi, Thái y cũng không quản được nhiều như vậy, điều trị thân mình hắn cho tốt mới là điều quan trọng nhất!.

.

.

## 69. Chương 69

### CHƯƠNG 69

.

.

Trở về nhà, Thái y giấu số được vừa nhận rồi mới tới thăm Thu Nhi. Yền phu nhân sợ Thu Nhi cô đơn nên để tụi nhỏ bên cạnh hẳn. Giờ phút này bọn nhỏ đã say sưa đi vào giấc ngủ. Thu Nhi nắm bàn tay Tiểu Nhạc Nhi, im lặng nhìn mấy đứa con đang ngủ bên người mình.

Thái y lặng lẽ gọi phu nhân, hỏi nàng Thu Nhi bữa trưa đã ăn cái gì chưa. Phu nhân lắc đầu, nói: “Bọn nhỏ đang ngủ. Ta cũng định chuẩn bị cho Thu Nhi chút đồ ăn ngay đây”. Thái y nói với phu nhân, có tổ yến đặt trên bàn trong phòng ngủ, bảo nàng dùng để nấu bữa trưa cho Thu Nhi.

Tiến bước phu nhân, Thái y trở lại bên người Thu Nhi, sờ trán hẳn rồi mới xem mạch, nhỏ giọng hỏi: “Vẫn còn nóng, chút nữa sẽ có cháo tổ yến, người cố gắng ăn một chút, nếu không thì sao có thể khỏe lên được?”.

Thu Nhi nhú mày, than thở: “Cái này nên bán đi thì tốt hơn, đắt tiền quá! Ta nằm vài ngày là được”.

“Tổ yến rất bổ cho nên mới đắt, ta đều đã có tính toán, người cứ chuyên tâm chăm sóc bản thân là được!”.

Thu Nhi cảm thấy Thái y nói hợp lý, đành miễn cưỡng ăn cháo tổ yến mà Yền phu nhân mang tới. Thế nhưng vừa ăn xong không bao lâu thì vị giác Thu Nhi bắt đầu không thoải mái. Hẳn liền bưng miệng, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ sợ hơi vô ý liền nôn hết những thứ vừa ăn. Thái y đau lòng kéo tay hẳn, nói nếu thật sự khó chịu thì cứ nôn ra. Thu Nhi miệng chỉ phát ra mấy tiếng ưm ưm, Thái y cũng không biết hẳn muốn nói cái gì.

Nhịn vài canh giờ, nhả tới thân mình cứng nhắc, Thu Nhi cuối cùng chiến thắng cảm giác buồn nôn, bỏ tay khỏi miệng, nói với Thái y: “Thật tốt quá, cuối cùng cũng không lãng phí đồ ăn!”.

Thái y yêu thương vỗ vỗ đầu Thu Nhi, trách cứ hẳn: “Người mới vào làm trong trường phòng (phòng thu chi) vài ngày, sao đã trở nên giống như thần giữ cửa vậy! Xem ra mấy ngày nữa chúng ta muốn ăn thịt cũng khó rồi!”.

Thu Nhi cười, xấu hổ nói: “Thịt cũng quý. Hay mọi người cũng ăn thịt uống canh giống ta đi, hương vị thực không tồi!”.

Thái y giả bộ hoảng hốt, phải quần lùi xa mấy bước, lão không muốn bắt chước nha. Thu Nhi không để ý đau đớn trên người mà cười khanh khách. Hẳn cười xong một trận liền bắt gặp Thái y đang ôn nhu nhìn hẳn. Thái y đau lòng nói: “Người từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ném qua thứ gì tốt, bây giờ sắc cho người chút thuốc bổ thì cứ uống là được, đừng tính toán cái này bao nhiêu tiền, cái kia bao nhiêu tiền! Chuyện tướng quân là ta không đúng. Sau này ta sẽ ghi nhớ, nếu chúng ta không mua được đồ tốt vậy thì ăn đồ thường, chỉ cần người có thể khỏe lại ta cũng chẳng cần nôn nóng như vậy!”.

Thu Nhi chớp mắt, từ từ nói: “Cha nuôi, là ta làm ngài khó xử! Nếu không phải vì ta, ngài sao có thể nhận mấy thứ kia. Ta cam đoan với ngài, sau này nhất định sẽ yêu quý thân thể của chính mình, sẽ luôn nghe theo sắp xếp của ngài, có thể chống đỡ hai mươi ngày tuyệt đối sẽ không ngã xuống ngày thứ mười chín. Cuộc sống hiện tại có được không phải dễ dàng, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay!”.

Thái y vừa lòng gật gật đầu, nói tiếp: “Buổi tối còn có canh gà, cũng phải uống hết, uống được chừng nào là tốt chừng đấy”.

Thân thể Thu Nhi có thể nói là bỏ đi, nhưng có một ưu điểm chính là hấp thụ được chất bổ, chỉ cần dùng thuốc tốt thân thể sẽ nhanh chóng tốt lên. Đây cũng là lí do Thái y phải mặt dày tới chỗ tướng quân lấy được. Sau hai ngày ăn tổ yến, Thu Nhi đã không còn sốt, vài ngày sau đã có thể xuống giường.

Tướng quân vừa nghe Thái y nói Thu Nhi khỏe lên, liền nghênh ngang tới cửa tiệm. Vừa vào cửa, đầu tiên là tướng quân thoải mái mỉm cười với Thu Nhi đang căng thẳng, rồi sau đó lớn tiếng nói: “Lão bản, ta muốn mua thuốc trị đau họng!” Thu Nhi trong lòng thì thầm, người này giọng nói đâu có chỗ nào giống người đang cần thuốc trị đau họng?

Thái y ngồi một bên múa bút xoàn xoạt, nói với tướng quân: “Thỉnh ngài lại đây lấy đơn thuốc!”. Tướng quân lấy đơn thuốc từ tay Thái y rồi giao cho Thu Nhi. Thu Nhi xoay người lại bốc thuốc, khi vừa quay lại liền bị tướng quân dọa cho hoảng sợ. Tướng quân còn nhìn hẳn cười hì hì, ánh mắt trong trẻo có nét thật giống tiểu hài tử.

Thu Nhi giao được cho tướng quân. Tướng quân lấy một thỏi bạc từ tay áo chuẩn bị trả tiền. Thu Nhi nhìn theo thỏi bạc kia, khó xử nói: “Tướng quân, số thuốc này chỉ cần tám chỉ bạc. Ngài đưa năm mươi hai lượng bạc, tiểu \*\*\* ta không có đủ tiền thối trả!” (10 chỉ = 1 lượng). Tướng quân trong lòng thầm nói không có tiền lẻ thì không trả là được rồi, nhưng trên mặt lại là vẻ thật sự bất đắc dĩ. “Hả? Bản tướng cũng là kẻ có uy tín danh dự, nếu bị người ta nói mua thuốc không chịu trả tiền thì sao được! Năm mươi hai lượng này vậy trước hết cứ đặt ở đây, chờ ngày mai ta sẽ mang chút tiền lẻ đến tiệm trả!”.

.

.

## 70. Chương 70

### CHƯƠNG 70

.

.

Tướng quân cầm theo số được, lại ngênh ngang tiêu sái rời đi. Thu Nhi cầm lấy thỏi bạc lớn vội vàng hỏi Thái y: “Cha nuôi, ngài nói xem đây là chuyện gì? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?”.

Thái y lơ đãng nói: “Chúng ta nếu đã mở tiểu \*\*\* đều phải tiếp xúc với đủ mọi loại người. Sau này dạng khách nhân như thế nào cũng đều gặp phải. Dù sao cũng phải tùy cơ ứng biến! Ngày mai nếu hắn lại tới người cứ làm việc như bình thường!” Thái y biết mục đích của tướng quân, âm thầm trách cứ hắn diễn sao lại giả như thế.

Ngày hôm sau quả nhiên tướng quân lại tới, đem tám chỉ bạc trả cho Thu Nhi, còn cười cười nói thuốc hôm qua dùng tốt lắm. Thu Nhi cảnh giác nhìn hắn, đề phòng mọi tình huống có thể xảy ra. Không ngoài dự đoán của Thu Nhi, quả nhiên tướng quân đã có bước hành động tiếp theo. Tướng quân hỏi hắn: “Ta có thể tới kho hàng chỗ các người xem được không? Ta tính sau này sẽ cho người trong phủ đến nơi này mua được. Thế nhưng ta có yêu cầu!”.

Thu Nhi bắt giác lùi về phía sau, nhượng mất hỏi: “Yêu cầu gì?”.

“Nếu trong phủ ta có người bị bệnh, hy vọng Yển thái y có thể ưu tiên tới chẩn bệnh cho ta. Yển thái y là một đại phu tốt, chúng ta lại mua thuốc ở chỗ các người, các người dù thế nào cũng phải có chút quan tâm chứ!”.

Điều kiện này thực hợp lý, Thu Nhi có chút buông lỏng phòng bị, hỏi: “Vậy sao ngài không nói từ hôm qua?”.

“Ta muốn xem bình thường được các người bán là đồ tốt hay không tốt. Nếu ta nói trước với các người, người lại lấy hàng tốt đổi hàng kém chất lượng, chúng ta sau này chẳng phải sẽ chịu thiệt hại sao!”.

Mặc dù Thu Nhi không thể hoàn toàn tin tưởng tướng quân, thế nhưng chỉ nhìn vào sinh ý của tướng quân phủ, được cục nhà bọn họ khẳng định không cần phải lo chuyện lỗ vốn. Thu Nhi tích cực hỏi tướng quân: “Quý phủ cần loại được phẩm gì cứ nói trước để chúng ta chuẩn bị, tiện thể kiểm tra xem còn hàng tồn hay không!”.

Tướng quân chống cằm làm ra vẻ tự hỏi, một lát sau liền nói: “Ta đây cũng phải xem nhà kho chỗ các người có bị dột mưa hay có vấn đề gì về phơi nắng hay không?”.

Thu Nhi thấy yêu cầu này rất hợp tình hợp lý, bèn dẫn tướng quân tới hậu viện. Tướng quân tới hậu viện nhưng lại không hướng chỗ nhà kho mà làm như vô tình tới phòng Yển phu nhân, nơi mà bọn nhỏ bình thường hay ở. Vừa đẩy cửa vào, tướng quân nhìn thấy ngay hai đứa nhỏ, một đứa đang nằm trên giường, một đứa đang ngồi trên tháp thượng chơi đồ chơi.

Tướng quân vội ôm lấy đứa nhỏ trên giường, kinh ngạc nói: “Mới vài ngày không thấy đã lớn bằng từng này!”.

Phu nhân nhìn tướng quân, rồi lại nhìn sang Thu Nhi, cũng không biết nên nói gì. Thu Nhi vừa sợ vừa tức, kêu to: “Nhà kho không phải là nơi này. Đó là hài tử của ta!”.

Tướng quân hiểu lời nói của Thu Nhi có ý nghĩa gì, hẳn đây chính là không muốn để đứa bé có bất cứ quan hệ gì với mình. Tướng quân đặt đứa nhỏ trở về vị trí cũ, nói với Thu Nhi: “Chỉ là ta thích tiểu hài tử mà thôi, không phải muốn đoạt con từ tay người. Tương lai trong bụng công chúa cũng sẽ có đứa nhỏ!” Tướng quân nói xong, từ trong ngực lấy ra một thứ đồ chơi trẻ con đặt vào tay đứa bé.

Đồ chơi đủ mọi màu sắc thật đẹp mắt, một bên Tiểu Du Nhi thích chí cắn cắn gặm gặm, một bên Tiểu Nhạc Nhi mắt to chớp chớp nhìn nhìn. Tướng quân buông Tiểu Du Nhi lại ôm lấy Tiểu Nhạc Nhi, sau đó lấy ra một cái giống y hệt đưa cho nó. Tiểu Nhạc Nhi vui vẻ ra mặt, khanh khách ê a cười.

Tướng quân bế Tiểu Nhạc Nhi cao hứng chao nghiêng chao lại, đứa nhỏ cũng vui vẻ, miệng cười ngậm đầy nước miếng. Tướng quân ôm đủ liền đặt Tiểu Nhạc Nhi trở về giường, chuyển tới bên Tiểu Hoan Nhi, ngồi xổm xuống nói với nó: “Không lo nha! Bé cũng có quà!”. Nói xong liền lấy một bao kẹo từ ống tay áo đưa cho nó.

Thu Nhi đứng một bên, vừa nhìn vừa tức, muốn đem mấy thứ bọn nhỏ đang cầm trên tay đoạt lại trả cho tướng quân, thế nhưng khi nhìn thấy bọn nhỏ thật cao hứng lại không đành lòng, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đứng bên cạnh giả làm bù nhìn rơm. Tướng quân cứ như vậy dễ dàng dụ dỗ bọn nhỏ, ý bảo Thu Nhi cứ đến kho hàng xem trước đi.

Thu Nhi buồn bực bước phía trước, tướng quân ở đằng sau gọi với theo: “Người đi nhanh như thế làm cái gì! Bọn nhỏ đều thực đáng yêu! Lần sau ta sẽ lại đem đồ chơi tới cho bọn chúng!”.

Thu Nhi quay người, cả giận nói: “Không cần tướng quân phải tốn kém! Ta vẫn chưa thiếu tiền mua mấy món đồ chơi cho bọn nó!”.

Tướng quân buông tay, coi như không vấn đề gì cả mà nói: “Một chút cũng không tốn kém. Sau này chúng ta còn làm ăn dài dài, cứ coi như cái này là quà gặp mặt đi!”. Thử đoạn này chính là đòn tiến công dài hạn cực kì có hiệu quả, điều này tướng quân hiểu.

Thu Nhi nghĩ không ra tướng quân đang tính toán điều gì, nhưng lại không muốn bỏ một mối làm ăn hấp dẫn nên chỉ có thể nén lòng dẫn tướng quân đi xem kho hàng. Buổi tối đến, chờ sau khi ăn cơm xong Thu Nhi liền thương lượng với Thái y chuyện tướng quân.

.

.

## 71. Chương 71

### CHƯƠNG 71

.

.

Thái y vốn chẳng quan tâm ý đồ của tướng quân ra sao, chỉ nói với Thu Nhi tất cả cứ tùy ý hẳn, cho dù không nhìn vào sinh ý tướng quân phủ, chỉ bằng uy tín được cực của Thái y nhà ta cũng không được làm ăn thất tín. Thái y nói như vậy không khỏi làm cho Thu Nhi có chút thất vọng. Ý định ban đầu của hẳn là muốn để Thái y trực tiếp ra mặt kí giấy tờ mua bán, dù sao mọi người trong nhà cũng cần nhờ hiệu thuốc mà trang trải cuộc sống.

Không thể nghi ngờ, nhờ có công việc làm ăn với tướng quân phủ, những ngày này trong nhà đã dư dật hơn trước kia. Qua mấy tháng nữa Tiểu Xa sinh em bé, trong nhà lại thêm một nhân khẩu, Thu Nhi không thể lấy lí do cá nhân mà làm liên lụy mọi người. Huống chi thân thể vút đi này chính là một gánh nặng cho cả gia đình. Người khác chưa cho Thu Nhi lí do, Thu Nhi đã tự cho mình một lí do chính đáng.

Nhận lấy giấy tờ giao kèo từ tướng quân phủ, đời này Thu Nhi chưa từng nhìn thấy những thỏi bạc lớn như vậy, đều là năm mươi hai tới một trăm lượng. Thu nhập của cửa tiệm càng ngày càng tăng. Thời điểm cuối tháng kiểm kê ngân sách, Thu Nhi nhìn số bạc trắng bóng trước mắt mà trong đầu tưởng như đang say, hình tượng của tướng quân cũng chợt trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Thu nhập trong tiệm ổn định, Thái y liền bắt Thu Nhi chú ý nghỉ ngơi, tận lực điều trị thân thể. Thu Nhi còn trẻ, chỉ cần kiên nhẫn điều dưỡng, thân thể không nhiều thì ít cũng sẽ có cơ hội khôi phục.

Thái y kéo dài thời gian đóng cửa tiệm buổi trưa, bắt Thu Nhi phải nghỉ ngơi đủ giờ. Tướng quân bình thường đều là quá trưa mới đến, có khi Thu Nhi và bọn nhỏ vẫn còn đang ngủ, hắn liền an vị ở trong phòng uống trà. Nhưng cũng có khi hắn bắt gặp Thu Nhi đang lim dim ngái ngủ, mông mông lung lung tỉnh lại, bộ dáng không phòng bị này của Thu Nhi khiến hạ thân hắn ngay lập tức phản ứng. Tướng quân bây giờ tựa như một con sói đói, chỉ chờ chờ đợi cơ hội bổ nhào vào Thu Nhi. (Dù sao thì cháu nó vẫn chỉ có thể nhìn, và thêm J))))))))))

Thu Nhi nhìn bạc tiền, lại thấy tướng quân gần đây thực yên ổn không gây chuyện, liền đơn giản coi hắn thành không khí, lúc cần thì lịch sự đáp lời, lúc không cần thì làm như nhìn mà không thấy. Bất quá bọn nhỏ đều rất thích tướng quân. Trong mắt bọn nó, tướng quân là một tồn tại rất thần kỳ, từ trong tay áo có thể biến ra nhiều đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp.

Trong nhà gần đây khá bận rộn. Tiểu Du Nhi và Tiểu Nhạc Nhi bắt đầu tập tễnh học bước. Người lớn chỉ cần ngồi mát ra một chút là chẳng biết lúc nào bọn nhóc sẽ làm ra mấy việc nguy hiểm. Thêm vào đó, Tiểu Xa cũng sắp sinh sản. Thái y nói tình huống của nàng không quá lạc quan. Thời gian Tiểu Xa mang thai dùng quá nhiều thuốc bổ, hiện tại thai nhi quá lớn, có thể sẽ gây trở ngại khi sinh. Vì để đề phòng tình huống xấu có thể xảy ra, Thái y buộc Tiểu Xa mỗi ngày cần đi lại xung quanh sân. Phó Lâm phải lo chuyện trong \*\*\*, chỉ còn lại Yến phu nhân có thể ở lại trông nom Tiểu Xa.

Số người trong nhà không tính là nhiều, nhưng lại có khá nhiều người cần chăm sóc. Đang lúc mấy người bọn họ phân vân không biết có nên thuê thêm người làm cho tiệm thuốc hay không, tướng quân lại đều đặn mỗi ngày tới Thái y gia, chờ đến tận buổi tối khi tiệm thuốc đóng cửa mới trở về, thì thoảng hắn cũng giúp Phó Lâm sửa sang lại kho hàng, nhưng phần lớn thời gian đều dành để chơi cùng mấy đứa nhỏ.

Sự có mặt của hắn thực ra cũng có cái lợi. Cho tới nay, Thái y dù có phải hi sinh giảm thu nhập của hiệu thuốc cũng không dám tùy tiện thuê người làm. Toàn gia nhà bọn họ, ngoại trừ Phó Lâm là thanh niên trai tráng, còn lại đều là mấy người tay trái gà không chặt. Bọn họ lo lắng muốn người ngoài sẽ dẫn sói vào nhà.

Sự có mặt thường xuyên và đúng lúc ấy của tướng quân khiến cho Thu Nhi chẳng biết từ lúc nào đã bắt giắc ý lại vào hắn. Đối thoại mỗi ngày cũng không tính là nhiều, có chăng cũng chỉ là vài câu hàn huyên, thời điểm rảnh rỗi còn có thể cùng tướng quân dạy bọn nhỏ tập đi. Chờ song bào thai có thể tự mình bước đi, tướng quân đã bắt đầu dạy bọn nó chơi trò kị mã đánh giắc. Có lẽ là do thiên tính của các bé nam, ba tiểu bảo bối đều chơi đùa thực vui vẻ, nhất là hai đứa song sinh mới chập chững biết đi cũng chơi vô cùng hăng hái. Cả ngày chơi đùa, tuy rằng ngã nhiều nhưng học được cũng mau, không tới vài ngày, hai nhóc con không chỉ biết đi mà còn biết chạy.

Thực ra Thu Nhi cũng hi vọng tướng quân có thể dạy bọn nhỏ chơi những trò chơi thể này. Cho tới bây giờ, Thu Nhi vẫn cho rằng có thể vì nước vì nhà mà đầu rơi máu chảy mới thực sự là một nam nhân, giống như tướng quân, trên chiến trường tỏa sáng như vầng hào quang rực rỡ. Cuộc đời hắn đã định trước không được như ý nguyện, bởi vậy hắn hy vọng những hài tử của mình có thể trở thành những nam nhân chân chính.

.

.

## 72. Chương 72

### CHƯƠNG 72

.

.

Tướng quân vẫn phục kích bên cạnh Thu Nhi chờ đợi thời cơ hành động, rốt cục cũng chờ được một cơ hội trời cho.

Ngày đó Tiểu Xa vừa mới sinh em bé, toàn bộ chú ý của mọi người đều dồn cả vào nàng. Thu Nhi một mình phải chăm sóc ba đứa nhỏ, tướng quân liền sắp xếp công việc để ở lại giúp đỡ. Thu Nhi tắm rửa cho ba đứa nhỏ, còn tướng quân giúp hẩn chuẩn bị nước ấm. Tụi nhỏ bình thường đều rất tinh nghịch, ở bồn tắm không chịu nghe lời người lớn, hết cãi nhau chí chóe ầm ĩ lại còn nghịch nước tung tóe. Tướng quân thấy vậy cũng không lại giúp Thu Nhi một tay, chỉ ngồi một bên vui tươi hờn hờn nhìn.

Sau khi tắm sạch cho ba nhóc tiểu quý thì cả người Thu Nhi cũng ướt sũng. Tướng quân hí hửng nói: “Người tắm rửa cho bọn nó, cũng chẳng khác gì giữ nước lên giặt quần áo mình!”. Thu Nhi im lặng vắt chỗ quần áo ướt, nghĩ tướng quân sao còn chưa đi, bọn nhóc cũng đã buồn ngủ rồi.

Tướng quân thấy Thu Nhi không nói gì, liền trực tiếp đề nghị: “Ta đun chút nước ấm, người cũng tắm rửa đi!”.

“Không cần phiền phức. Chúng ta cũng sắp đi ngủ rồi!” Ý Thu Nhi là sao người còn không mau về đi!

“Phiền gì đâu! Tắm rửa sạch sẽ thì đi ngủ mới thoải mái được. Ta đi múc nước đây!” Tướng quân hưng phấn xách thùng nước, miệng còn ngân nga đoạn nhạc. Thu Nhi nhìn bóng tướng quân đi xa, trong lòng thầm oán, người này cũng quá am hiểu ý người đi!

Chỉ chốc lát sau tướng quân liền xách theo nước ấm trở về, nói với Thu Nhi: “Ta giúp người đỡ bọn trẻ ngủ, chờ người tắm rửa xong ta sẽ trở về phủ!”.

Trước mắt là thùng nước nóng trong vắt, Thu Nhi trong lòng dao động, sau một ngày mệt mỏi có thể tắm rửa cũng là một loại hưởng thụ, huống hồ lại có tướng quân giúp hẩn trông hộ tụi nhỏ. Thu Nhi cười cười cảm ơn tướng quân rồi hạnh phúc ôm quần áo đi tắm. Tướng quân ngồi ở bên giường nhanh nhanh đỡ tụi nhỏ ngủ, tuyệt không thể bởi vì tụi tiểu quý này mà làm lỡ chuyện tốt của phụ thân bọn chúng.

Bọn nhỏ quây một ngày cũng mệt lử, chẳng cần tướng quân làm gì cũng nhanh chóng rơi vào giấc ngủ. Tướng quân đắp chăn cho tụi nó, lặng lẽ lấy tấm chăn của Thu Nhi tạo thành một tấm rèm che quanh giường, sau đó ngồi một bên chờ Thu Nhi. Thu Nhi tắm rửa sạch sẽ xong liền cảm thấy vô cùng thoải mái, tùy tiện khoác chiếc áo choàng rồi bước ra ngoài.

Tướng quân tiến ra đón, Thu Nhi không kịp phản ứng đã bị kéo vào ngực tướng quân. Thu Nhi đầu tiên là kinh ngạc giãy dụa, tướng quân thấy vậy càng dùng sức ôm chặt hẩn, giọng thì thầm bên tai: “Chuyện ân ái vốn là việc vui mừng của con người, không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ lỡ việc lớn, chúng ta không phải từng rất vui vẻ sao?”.

Thu Nhi không thêm để ý lời nói tướng quân, còn không biết tự lượng sức mình mà giãy dụa hòng thoát khỏi kìm kẹp của hẩn. Tướng quân càng thêm siết chặt vòng tay, nói: “Ta sẽ khiến người thoải mái. Đi Thu, đừng coi chính mình là nam sủng, người cũng là một người bình thường, cũng nên hưởng thụ cảm giác vui sướng!”.

“Đứa nhỏ! Đứa nhỏ!” Thu Nhi biết đã vô vọng, chỉ có thể yêu cầu đừng để cho lũ trẻ nhìn thấy.

“Bọn nhỏ đã ngủ cả rồi, rèm ta cũng đã buông, ta sẽ cẩn thận, sẽ không khiến người lại phải chịu cảnh mang thai cực khổ!” Thu Nhi giãy dụa, thân thể ma sát sớm đã kích thích tới dục vọng của tướng quân. Hẩn hiện tại như núi lửa trực phun trào, tên đã lên dây không thể không bắn. Tướng quân giống như hổ củ cải mà bế bổng Thu Nhi từ dưới mặt đất lên, đi nhanh về phòng ngủ, ôm Thu Nhi ngã nhào xuống giường.

Tướng quân như núi lửa sắp phun trào, Thu Nhi không dám lớn tiếng sợ đánh thức lũ nhỏ. Dù đã từ bỏ chống cự, Thu Nhi vẫn đóng chặt khớp hàm cự tuyệt tướng quân. Tướng quân quanh quẩn trước đôi môi kia cũng không cách nào xâm nhập, hết kiên nhẫn bèn trực tiếp cởi quần, cầm phân thân cương cứng của mình nhắm thẳng mục tiêu mà tới.

Thân mình bất ngờ bị xâm phạm, Thu Nhi miễn cảm không khỏi toàn thân run rẩy, khớp hàm đang ngậm chặt cũng tự nhiên hé mở. Tướng quân chớp đúng cơ hội liền đem đầu lưỡi mình len vào khoang miệng Thu Nhi, ở bên trong tự do khuấy đảo. Phản ứng đối với tình trạng này đã trở thành một loại bản năng nơi Thu Nhi, theo bản năng tiếng rên rỉ liền vô thức bật thốt.

Nghe thấy tiếng ưm như tiếng mèo con rên rỉ, tướng quân đắc ý nói: “Như thế nào? Rất thoải mái đúng không? Ta cũng không lừa người nga!” Thu Nhi trong lòng vừa tức vừa thẹn, thể nhưng thứ đang khít chặt

kia cũng không chịu nghe sai khiến của chủ nhân mà bất giác nói lỏng nghênh đón tướng quân. Tướng quân không rõ nên cho rằng Thu Nhi đã tiếp nhận mình, hẳn vui vẻ rời khỏi miệng Thu Nhi, hai tay giữ chặt hai chân Thu Nhi, đem chân đem dưới thắt lưng hắn, tìm một vị trí thoải mái nhất đối với mình rồi bắt đầu vui sướng trườn sấp (rút ra cắm vào).

.

.

## 73. Chương 73

### CHƯƠNG 73

.

.

Thu Nhi cũng không biết mình như thế nào phát ra những tiếng rên rỉ tràn ngập dục vọng. Phản ứng thân thể đối với hắn đã trở thành một loại bản năng kì quái. Tướng quân chìm đắm trong men say khoái cảm, phân thân đã phát tiết lại nhanh chóng trưởng đại, mà phân thân căng cứng càng khiến sự ma sát tại tiểu huyết Thu Nhi thêm phần mê mẩn.

Tướng quân cảm dục đã lâu lại gặp được trận cuồng phong kích tình nên rất nhanh liền phát tiết, dù rất lưu luyến tiểu huyết trơn mềm ấm nóng của Thu Nhi, nhưng vì nghĩ cho tính phúc sau này, tướng quân không chút do dự liền dứt khoát nhắm trúng thời khắc lên đỉnh mà rút ra, để cho thứ nóng rực kia phun trào bên ngoài. Hậu huyết bất chợt trống rỗng, thứ nhầy nhầy ướt át không mấy thoải mái kia lại không xuất hiện như dự liệu, Thu Nhi nghi hoặc ngẩng đầu liền bắt gặp tướng quân đang nhanh tay vuốt dọc nam căn chính mình, bạch trọc ào ạt từ đỉnh phun ra.

Sau khi tướng quân sướng khoái xong, hơi thở dần trở lại bình thường, vừa lúc ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt Thu Nhi. Tướng quân cười cười, nằm trở lại bên cạnh Thu Nhi, ôm lấy người hắn nói: “Như vậy người sẽ không phải lo lắng! Ta cam đoan sau này chúng ta đều như vậy. Ta được rồi, kể tiếp tới phiên người.” Nói rồi tướng quân liền lấy ngón tay với vào hậu huyết Thu Nhi.

Thu Nhi cả kinh gồng cứng cơ thể, tướng quân lấy tay kia vỗ về lưng Thu Nhi trấn an, nói: “Đừng siết chặt như vậy, nói lỏng ra mà hảo hảo hưởng thụ!”. Nói rồi, một nụ hôn nóng bỏng liền in trên trán Thu Nhi. Thu Nhi thân mình run rẩy, tuy rằng thân thể hắn chưa từng chống cự, nhưng ở sâu trong lòng hắn vẫn không thể chấp nhận loại chuyện này. Thế nhưng, hiện tại tướng quân đang cố ý lấy lòng hắn, phòng tuyến tâm lý cuối cùng trong lòng hắn rốt cuộc bị đập tan tành.

Lúc này, trong đầu Thu Nhi cứ văng vẳng lời nói của Đồng Quang đế: Người sinh ra đã có một cơ thể \*\*\* đang, làm nam sủng rất thích hợp.

Thu Nhi không cam lòng, nhưng đối với thân thể chính mình lại không cách nào điều khiển. Hắn nhắm chặt hai mắt, gục đầu trước ngực cam chịu trước số phận. Cảm xúc trên mặt và phản ứng của cơ thể Thu Nhi quả thực chính là hai thái cực băng và hỏa đối lập. Tướng quân cầm lấy phân thân Thu Nhi, nhẹ giọng nói: “Tình dục là chuyện thường tình của con người, người lại không phải hòa thượng, sao phải tự làm khó mình! Người bình thường không thấy phiền hà sao? Nên hưởng thụ thì cứ việc hưởng thụ!”.

Thu Nhi khe khẽ thở gấp, tay tướng quân đang vuốt ve phân thân hắn. Cho tới bây giờ chỉ có hắn phải đi lấy lòng người khác, lần đầu tiên có người vì hắn mà làm chuyện này chuyện kia, Thu Nhi không thể thừa nhận hắn hiện tại thực sự cũng rất thoải mái. Hưởng thụ? Đúng vậy, hắn đã quen với các loại đau đớn. Cơ hội đây rồi, hắn hưởng thụ một lần có sao không thể! Đến đây, tuyến phòng thủ ở nơi sâu thẳm con tim hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

Tướng quân nhanh chóng liền cảm nhận được thay đổi từ phía Thu Nhi. Tay Thu Nhi hạ xuống thắt lưng hắn, thân mình kề sát lại gần. Một nụ hôn tướng quân khẽ đặt lên trán Thu Nhi, rơi xuống mũi, rồi cuối cùng trườn chạy vào trong miệng. Thu Nhi không hề chống cự, đầu lưỡi linh hoạt tích cực phối hợp với tướng quân, tựa như đôi phu thê hòa hợp mà buông lỏng những thanh âm sung sướng.

Phân thân tướng quân lại đứng lên, Thu nhi nắm lấy nó trong tay giúp tướng quân sơ giải, không lâu sau tướng quân liền bắn. Tướng quân đã bắn hai lần, thế nhưng Thu Nhi vẫn đang trong trạng thái bán cương, tướng quân chẳng ngại phiền phức, ngược lại Thu Nhi lại cảm thấy xấu hổ. Thu Nhi ôm tướng quân, e thẹn nói: “Đừng lộng nữa!”.

Tướng quân cười ha ha, dùng đầu lưỡi liếm liếm mũi Thu Nhi, nói: “Không vấn đề gì, cứ giao cho ta!” Tự đẩy lòng Thu Nhi chột trào dâng nho nhỏ ngọt ngào, gối đầu lên ngực tướng quân trao bản thân mình cho hắn.

Thu Nhi ở trong lòng người kia a a kêu thành tiếng, tướng quân thỏa mãn tiếp tục xoa bóp phân thân Thu Nhi. Có lẽ là do thân thể không tốt, nam căn Thu Nhi tốc độ trưởng lên rất chậm, thế nhưng tướng quân cũng không quá để ý việc này, chờ sau này Thu Nhi nguyện ý, hẳn ba lượt Thu Nhi một lần hẳn là vô cùng hợp lý.

Đến thời điểm máu chốt, một tay tướng quân liền với vào hậu huyết Thu Nhi, tay còn lại ve vuốt phân thân hắn. Sau khi đạt tới cao trào, Thu Nhi cả người đều ướt đầm mồ hôi, liên tục thở gấp. Hình ảnh Thu Nhi như si như túy khiến tướng quân nhin không được nói đùa, Thu Nhi miệng không ngừng nói không, mắt trực sắp khóc. Đạt được như ý nguyện, tướng quân khúc khích cười xấu xa, miệng còn kề bên tai Thu Nhi khẽ thổi khí.

Bị tướng quân hết một lần lại một lần công kích, Thu Nhi cuối cùng cũng đạt tới cao trào. Phát tiết xong, thân thể Thu Nhi như bị rút gân, hai chân vô lực mềm nhũn như sợi mì, không ngừng hỗn hển hấp khí. Nghỉ ngơi một hồi, Thu Nhi đứng dậy, tướng quân giữ chặt hắn hỏi hắn muốn làm cái gì, Thu Nhi xấu hổ đỏ ửng mặt, ấp a ấp úng nói: “Làm bản tay ngài!”.

Tướng quân nén giọng, sang sảng cười, nói: “Không có vấn đề gì, ta đã bơi hết lên trên sàng đan rồi, ngày mai ta với người cùng nhau giặt sàng đan!”.

.

.

## 74. Chương 74

### CHƯƠNG 74

.

Thu Nhi lại bị tướng quân kéo trở về ngực, hắn thoải mái gối lên vòm ngực rắn chắc mà ấm áp của tướng quân, không kịp tự hỏi cái gì liền mau chóng chìm vào giấc ngủ. Tướng quân sợ Thu Nhi bị lạnh lại kéo chăn đắp cho hắn, sau đó chính mình cũng ngủ. Sáng sớm hôm sau, lúc Thu Nhi còn nằm mê man, tướng quân thật cẩn thận rời giường chuẩn bị đi vào triều. Tướng quân vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy Thái y ở trong viện..

Thái y đang tập luyện buổi sáng thì thấy tướng quân từ trong phòng Thu Nhi đi ra, lập tức thay đổi sắc mặt, chỉ phía tướng quân mắng. Tướng quân rảo bước thật nhanh bắt lấy tay Thái y, nhỏ giọng nói:“Tối hôm qua hắn rất khoái nhạc, sáng nay để cho hắn ngủ lười đi! Còn có ta không bắn ở bên trong, hắn không có việc gì.”.

“Người..... Người..... Người.....” Thái y tức đến run người..

“Yên Thái y người trước đừng tức giận, người cũng không mong Di Thu làm hòa thượng có phải không! Nếu như có thể hài lòng chuyện phòng the, kia cũng là việc người ta cảm thấy vui nhất. Người đừng vội mắng ta, cứ nhìn phản ứng của Di Thu đã, nếu hôm nay hắn mất hứng không thích, sau này ta sẽ không miễn cưỡng. Như vậy thế nào?”.

Thái y nghe tướng quân nói một hồi, suy nghĩ cũng trở nên lộn xộn, ghen nửa ngày mới ném ra một câu:“Ngài nói lời phải giữ lời!” Rồi mới hung tợn nhìn theo tướng quân rời đi, sau lại như người mất hồn ở trước cửa phòng Thu Nhi đi tới đi lui. Yên phu nhân làm điểm tâm từ trong phòng bếp đi ra, thấy sắc mặt không tốt của Thái y, liền hỏi:“Xảy ra chuyện gì, ông sao lại hoảng hốt như vậy!”.

Thái y nghĩ muốn thay Thu Nhi giữ bí mật, điềm nhiên như không nói: “Không có việc gì, không có việc gì, mỗi ngày không phải ta đều đi bộ buổi sáng sao!” Phu nhân cùng Thái y đi ăn cơm, miệng lầm bầm: “Tiểu Xa bị đũa nhỏ quậy mệt thì không nói, sao Thu Nhi hôm nay cũng không rời giường?”.

Thái y cố ý giúp Thu Nhi biện giải nói: “Ai cũng đều có lúc ngủ quên thôi mà!”.

Phu nhân quay người lại, kỳ quái nhìn Thái y hỏi: “Ông và Thu Nhi không phải có chuyện gì dối tôi chứ? Mỗi lần ông gạt tôi đều không ngừng giải thích lý do!” Thái y ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, mất tự nhiên ngậy ngô cười ha ha, nói phu nhân quá mức miễn cảm..

Ngay tại thời điểm vợ chồng Thái y hai người vừa ăn cơm vừa cãi nhau, Thu Nhi chớp mắt liền tỉnh. Chấn mềm lại ảm áp thực thoải mái, cơ thể bông bênh cũng thực thoải mái, Thu Nhi thích ý giật giật thân thể, liền cảm thấy trên lưng giống như có chút mủi. Chỉ một chút mủi một kia, nháy mắt liền khiến Thu Nhi nhớ lại chuyện tối hôm qua. Thu Nhi kinh sợ mở chăn lên xem, nhìn thấy trên sàng đan chất dịch khô còn dính lại, không khỏi toàn thân nóng tới ngẩn người, tối hôm qua quả nhiên không phải hấn mơ mộng xuân!.

Thu Nhi ảo não mông đặt trong chăn ngã người trên giường khiển trách mình hôm qua \*\*\* dâng, là hấn lập lời thề son sắt phải vĩnh biệt với chức phận nam sủng, thế mà tối hôm qua tướng quân mới đối hấn tốt một chút, hấn liền hoàn toàn ngoan ngoãn hưởng thụ. Thu Nhi hận chính mình có một cơ thể \*\*\* dâng, thậm chí cảm thấy bản thân không xứng đáng với cuộc sống hiện tại..

Khi Thái y gõ cửa là lúc Thu Nhi còn đang tự trách mình, nghe thấy Thái y đến, Thu Nhi liền lấy chăn dấu đi những vết tích còn sót lại từ tối qua, nắm lấy quần áo qua quyết mặc lên người, nói: “Cha nuôi, hôm nay ta ngủ quên, vừa mới thức dậy!”.

“Không có việc gì, người đừng vội, ngủ thêm chút nữa cũng không vấn đề gì! Ta chỉ vào xem người có chỗ nào không thoải mái, đưa tay cho ta bắt mạch.”.

Thu Nhi do dự lúc sau vẫn đưa tay qua, Thái y đặt tay lên cổ tay hấn, phát hiện Thu Nhi mạch tượng ổn định, cơ thể quả thật không việc gì, xem ra tướng quân thật sự cẩn thận. Thái y lại xem xét sắc mặt Thu Nhi, thấy thậm chí sắc mặt hấn hôm nay có thể so được với nét mặt trước kia.

Thái y đại khái nhìn ra được Thu Nhi quẫn bách, nhưng rõ ràng không phải là thống khổ, vậy sáng hôm nay tướng quân hấn là không lừa lão, ân ái tối qua giữa hai người là người mời ta nguyện. Thái y vốn nghĩ nói với Thu Nhi chỉ cần chăm sóc bản thân mình cho tốt, đây vốn là một chuyện bình thường của con người, thế nhưng lão lại chợt nghĩ chuyện phòng the này há lại để cho một người ngoài như lão nói ra!.

Thái y cứ đấu tranh mãi giữa nói hay không nói, Thu Nhi cho rằng Thái y đã thấy rõ chân tướng, mắt mắt vạn phần nói: “Cha nuôi, vẫn là không thể gạt được ngài. Chuyện tối hôm qua chắc ngài đã biết!”.

“Cái kia..... Buổi sáng hôm nay, chúng ta đụng phải nhau lúc tướng quân xuất môn, Thu Nhi..... Ân.....” Cái mà Thái y tinh thông chính là xem bệnh, loại chuyện này bảo lão làm sao nói. „>\_<„, „=””>

## 75. Chương 75

### CHƯƠNG 75

.

.

“Thu Nhi, người sao lại nói bản thân không tốt. Ái dục vốn là nguồn gốc của con người, tuy rằng nói với người khác sẽ cảm thấy xấu hổ nhưng cũng chẳng phải quan hệ bất chính gì! Chính là tướng quân này..... Ta đối với hấn.....”.

“Ta vốn không muốn, nhưng lại không chế không được thân thể chính mình, sau đến.....” Thu Nhi nhớ tới tối hôm qua liền xấu hổ đến nói không được nữa..

Thái y ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói với Thu Nhi : “Hôm nay tướng quân cũng nói với ta, nếu người không muốn, sau này hấn sẽ không làm chuyện này nữa! Người nếu không thích cứ nói thẳng với tướng quân, đừng sợ đắc tội hấn, cùng lắm thì chúng ta đi nơi khác mở được phòng. Còn nếu người nguyện ý, kia cũng không

phải là ý nghĩ \*\*\* tiện gì, mấy lời khi quân này người trong nhà ta mới dám nói, Hoàng Thượng ngoài miệng nói người \*\*\* đáng, vì cái gì còn muốn cùng người làm chuyện này? Không phải là muốn từ trên người người tìm thấy khoái lạc sao! Hiện tại tướng quân cũng là như vậy. Với lại Thu Nhi, nay người đã không còn là nam sủng cũng chẳng phải thị đồng, nếu người thấy vui vẻ liền tiếp tục, mất hứng liền khiến cho bọn họ cút đi, người hiểu không?”.

“Nói cách khác, không phải nam sủng cũng có thể làm loại chuyện này?” Thu Nhi nghĩ cái gì liền thốt ra, lời vừa nói ra đã mặt đỏ bừng bừng. Thái y cũng có chút xấu hổ, liên tục gật đầu, nói:“Là như thế, là như thế. Nếu chỉ có nam sủng mới có thể làm, con người sẽ không thể sinh con !” Thu Nhi xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, Thái y cảm thấy không khí không thoải mái, tìm lý do liền đi ra ngoài..

Ngày hôm đó tướng quân không trở lại, hôm sau tướng quân cũng chưa thấy tới, ngày hôm sau nữa khi tướng quân tới, đập vào mắt Thu Nhi là nụ cười hân hoan trên môi càng khiến hân thêm mị hoặc. Thu Nhi nhìn thấy, nhất thời máu nóng xông lên, sắc mặt lập tức từ mặt trời buổi sáng tám chín giờ biến thành mặt trời sáng sớm năm sáu giờ. Thu Nhi cúi đầu dùng sức hai tay chà vào nhau, không hề ngẩng đầu liếc mắt nhìn tướng quân lấy một cái..

Nụ cười của tướng quân trở nên càng thêm sâu, hân quay đầu ra hiệu cho Thái y, Thái y cũng hướng tướng quân liếc mắt một cái, sau mới quay sang nói với Thu Nhi:“Người tới khổ phòng nhìn xem được vật Tứ Xuyên còn bao nhiêu, gần đây ông chủ Lý nói muốn lấy bối mẫu Tứ Xuyên (một vị thuốc Đông Y), nếu chúng ta còn ít, vậy cũng nên đặt mua thêm!”.

Thu Nhi vào kho hàng , tướng quân làm dấu cảm ơn Thái y rồi hướng trong viện chạy theo. Thái y gọi hân, kéo hân lại gần mới nhỏ giọng nói:“Ngài cũng không thể lại làm tổn thương Thu Nhi , hân dù có ăn bao nhiêu thuốc bổ cũng không thể khỏe lại được !”.

Tướng quân đắc ý xua tay, nói chính mình sẽ không , còn hỏi Thái y năm ngày một lần liệu Thu Nhi có thể chịu được không. Thái y bị hỏi rõ ràng như thế, nhất thời đỏ mặt, cúi đầu mở miệng nói:“Người thật hạ lưu !” Tướng quân vô tội bĩu môi, nói:“Ta đây không phải chỉ là sợ làm hân tổn thương thôi sao!”.

Thu Nhi ở khổ phòng kiểm tra được vật, đột nhiên nghe phía sau có tiếng động, nhìn lại đúng là tướng quân. Thu Nhi có chút căng thẳng, tướng quân thản nhiên mỉm cười nói:“Chúng ta nói chuyện, về chuyện quá khứ và tương lai sắp tới!”.

Tướng quân mỉm cười làm cho Thu Nhi cảm thấy phía sai nhất định có một cây đao giết người, vì vậy cảnh giác hỏi lại:“Người đang suy tính chuyện gì vậy ?”.

“Ta nghĩ muốn phát triển mối quan hệ này! Người có thể đồng ý chứ?” Tướng quân cười ôn hòa..

Sắc mặt Thu Nhi ửng đỏ, mắt hướng tướng quân nói: “Kia..... Ta đây có yêu cầu!”.

Tướng quân sảng khoái cười to, nói:“Có yêu cầu gì cũng đừng ngại, người nói đi!”.

“Thứ nhất, không được để cho bọn nhỏ nhìn thấy. Thứ hai, thời điểm ta không muốn thì không được làm. Thứ ba, người không thể lấy chuyện này uy hiếp ta.” Thu Nhi dứt lời, nhú nhú mày, rất nhanh sửa lời nói:“Quên đi, ngài cứ coi như ta cái gì cũng chưa nói, ta cũng không mong ngài đồng ý, đến lúc đó ngài làm bậy ta cũng không có cách nào ngăn cản, ta không đồng ý có được không?”.

Tướng quân thu lại ý cười, trên mặt lộ ra nụ cười ảm áp cùng âm thanh ôn nhu nhìn Thu Nhi:“Như thế nào lại không tin ta, ba điều người nói ta đều tuân thủ! Người ta không nên chỉ vì quá khứ mà bỏ lỡ tương lai!”.

Tướng quân hiện tại nói cái gì Thu Nhi cũng không tin, hân hỏi lại tướng quân: “Chuyện quá khứ, chuyện tương lai của ngài đều không phải chỉ là của một mình ngài thôi sao?”.

Ý cười ảm áp trở thành xấu hổ, chỉ có thể tếu táo nói:“Giết người bắt quá thì đền mạng, lúc này đây người chỉ cần tin tưởng ta!” Để tỏ vẻ thiện ý, tướng quân từ lúc vào cửa đã cười toe toét, hiện tại đã cười đến nổi miệng muốn rút gân!.

.

.

## 76. Chương 76

### CHƯƠNG 76

Tướng quân đi ra từ khỏi phòng đến được cục tìm Thái y, nhờ Thái y trị cho hấn rút gân khoe miệng(khoe miệng bị chuột rút = !). Thái y ý định trả thù, vốn chỉ cần nắn lại là có thể giải quyết vấn đề, nhưng lão lại ở trên mặt tướng quân châm vài châm, dùng khuôn mặt tươi cười vô cùng thỏa mãn mà thường thức mặt tướng quân vụn vụn vì đau đớn.

Tướng quân vừa mới gặp Thu Nhi liền đến đây , Thái y muốn dận Thu Nhi nên giữ mình, tướng quân không phải là người bọn họ có thể khống chế nắm giữ. Những lời này nói đến miệng Thái y lại nuốt trở vào, trong lòng thở dài, nói đi cũng phải nói lại, chuyện tình cảm đầu thế nói quản là có thể quản được, Thu Nhi như thế, tướng quân cũng vậy.

Khoảng thời gian này, con đường làm quan của tướng quân thật sự rất thuận lợi. Ở trong quan trường, hấn là kẻ dưới một người trên vạn người, là đối tượng mà các cấp quan lại đều nịnh bợ. Hấn sống trong một cuộc sống muốn gì được nấy vô cùng sung sướng. Có một tối nọ trong một bữa quý tiệc của một vị quan to, hấn chú ý đến tiểu thư nhà Hộ bộ Thượng Thư, gặp gỡ vài lần liền cảm thấy hợp ý, qua nửa năm liền đem vị giai nhân này cưới về phủ..

Đương nhiên việc khiến hấn hạnh phúc nhất cả về thể xác lẫn tinh thần vẫn là Thu Nhi và đứa nhỏ. Hấn vẫn luôn đến nhà Thái y, trước là cùng bọn nhỏ chơi trò chơi, sau lại cùng Thu Nhi ôm ôm ấp ấp. Tự Thu Nhi cũng đồng ý quan hệ lần này giữa bọn họ thế nên chuyện phòng the càng thêm hoàn mỹ hài hòa . Nhưng cái chính là thân thể Thu Nhi không tốt, bọn họ không thể quá mức kịch liệt, tướng quân luôn luôn hưởng chưa tận. Có một lần hấn làm quá khiến Thu Nhi trực tiếp hôn mê bất tỉnh, tuy rằng ngày hôm sau không có chuyện gì, chỉ là trên người vô lực ở trên giường nằm một ngày, thế nhưng tướng quân vẫn bị Thái y mắng té tát\*.

Bản gốc: (cẩu huyết lâm đầu)\_đại loại là một cụm chỉ ý mắng chửi. Ta tra Baidu nhưng cũng không hiểu lắm. Chư vị nào hiểu cmt lại cho ta nhé.

Bất quá hấn bị mắng cũng cảm thấy vui vẻ, tướng quân càng ngày càng thích Thái y gia. Tiểu Xa sinh con gái, đây đúng là hy vọng của Yến phu nhân, trong nhà thêm một cái miệng nhỏ lại náo nhiệt lên không ít. Phó Lâm làm cha nên càng ra sức làm việc, vài ngày trước đã theo nhóm thương nhân xuất môn vào kinh thành mua được liệu. Tướng quân nhân tiện giúp mọi người làm mấy việc nặng nên được cả nhà cảm tạ, Yến phu nhân cùng Tiểu Xa còn thường xuyên vì hấn làm thức ăn, có khi ăn cơm nếp cao hứng Yến Thái y còn cùng hấn uống hai chung rượu.

Cuộc sống trôi qua tựa như một dòng sông, có lúc gió yên biển lặng lại cũng có thời điểm sóng cuộn ngập trời. Một ngày, có một nam nhân toàn thân thương nặng xuất hiện. Ngày ấy, tướng quân tới được cục liền thấy đóng cửa, hấn nghĩ Thu Nhi lại bị bệnh nên vội vàng đi từ cửa sau vào sân. Tướng quân trước tiên đến phòng Thu Nhi nhưng bên trong không có người, thời điểm đi ra mới phát hiện Thu Nhi đang đeo mặt nạ bảo hộ ngồi xổm ở một góc sáng của sân nấu nước, bên cạnh còn có một đồng quần áo.

“Người đang làm gì vậy, ban ngày ban mặt lại không ra cửa hàng!”.

“Cha nuôi bảo ta đem quần áo này đi nấu, rồi đi mất”.

Quần áo trên mặt đất tuy là đồ có giá trị nhưng đã rách nát, vừa nhìn thấy là biết thứ này không phải của nhà bọn họ. Tướng quân chỉ đồng quần áo rách hỏi:“Thứ này là của ai ? Nếu đã vứt bỏ vì sao còn nấu?”.

“Cha nuôi sợ lây bệnh, cho nên trước tiên quan trọng là phải tiêu độc!”.

Chuyện này rất kỳ lạ, tướng quân kéo Thu Nhi lại, bắt hấn kể lại chi tiết tình hình. Thu Nhi đem quần áo nhặt được của người đó vào trong nồi, bắt đầu thuật lại chuyện phát sinh sáng nay cho tướng quân. Buổi sáng hôm nay lúc Thái y mở cửa hàng, ván cửa còn chưa mở hết liền có người ngã vào, giấy dựa ôm lấy chân Thái y cầu xin Thái y cứu hấn.

“Cứu hẩn? Các người chưa biết đó là ai liền cứu hẩn! Trăm ngàn không cần lòng dạ đàn bà, cuối cùng lại dẫn sói vào nhà!” Tướng quân cảm thấy người mới tới rất khả nghi, vừa lúc hôm nay trong nhà không có ai nên bước vào trong xem thử. Đập vào mắt hẩn là căn phòng đầy mùi thối, tướng quân bịt mũi bước tới thăm dò, chỉ thấy người nằm trên giường trên người đều là những vết thương lở loét, vừa thấy đã biết chính là nhiễm bệnh đường sinh dục..

Tướng quân giống hệt như tránh né ôn thần, lôi kéo tay Thu Nhi nói:“Người đuổi hẩn đi cho ta, người kia là bệnh đường sinh dục, phỏng chừng là tiểu quan bị kĩ quán đuổi ra, người bản như thế các người cũng lưu!”.

Tướng quân nói những lời này không khỏi làm cho Thu Nhi hờn giận, quay lại nói với tướng quân:“Chính là bởi vì rất nhiều người đều không quan tâm hẩn, bệnh hẩn mới chuyển biến đến cái dạng này!”.

“Người khác mặc kệ ra sao chúng ta cũng đừng quản, cái loại bệnh này tự làm tự chịu!”.

Nói đến đây Thu Nhi có chút nổi giận, hẩn chất vấn tướng quân:“Nếu không có khách làng chơi gọi, hẩn có thể nhiễm loại bệnh này sao?”.

Tướng quân bắt đầu khó chịu, hẩn đây là vì muốn tốt cho Thu Nhi bọn họ, sao lại xem lòng tốt của hẩn trở thành lòng lang dạ sói! Tướng quân cũng lớn tiếng hướng Thu Nhi quát:“Ta quan tâm hẩn không tốt hay khách làng chơi không tốt sao, ta chỉ lo lắng cho thân thể của người!”.

Thu Nhi khinh thường tránh ánh mắt tướng quân, cắt ngang nói:“Không nhọc tướng quân lo lắng, ngài chỉ cần đừng chạm vào ta là tốt lắm rồi!”.

.

.

## 77. Chương 77

### CHƯƠNG 77

.

.

Một đoàn lửa giận từ đan điền xông lên, tướng quân túm trụ Thu Nhi, thô lỗ kéo hẩn đến trước người mình, nói:“Người đừng tưởng ta cho người một tác người lại muốn tiến một thước, ta sợ người nhiễm bệnh mới quan tâm như thế, vì cái kẻ bệnh tật chẳng chút quan hệ kia, người nói đáng giá sao?”.

Mỗi lần tướng quân tức giận toàn thân lại phát ra một cảm giác uy nghiêm đầy áp bách, Thu Nhi bắt giác liền dịu lại, nói:“Cha nuôi nói chỉ cần cẩn thận sẽ không nhiễm bệnh, ta không thể nhìn hẩn cứ như vậy bệnh đến chết!”.

“Tiện nhân kia chỉ là sinh mệnh thối nát, nếu đã mắc bệnh này mà còn sống sót liệu có ý nghĩa gì”.

Tướng quân nhỏ giọng nói, Thu Nhi vừa mới nhìn bằng ánh mắt ôn nhu đã trở thành sắc bén, nói “Tướng quân, ta kỳ thật cũng là sinh mệnh thối nát, cũng thỉnh ngài sau này không cần để ý tiện nhân là ta.” Thu Nhi thanh âm không lớn, ngữ khí lại vạn phần kiên định.

Tướng quân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nói:“Ta đã thấy kẻ hạ tiện, nhưng chưa từng gặp qua người nào giống như người tự nhận mình hạ lưu!”.

Thu Nhi tức giận phản bác nói:“Chẳng lẽ không đúng sao? Hẩn là tiểu quan của kĩ quán, ta là nam sủng của Hoàng Thượng, cũng đều đi lấy lòng quan to quý nhân các người mà tồn tại như món đồ chơi. Các người một bên mắng chúng ta hạ lưu một bên còn không ngừng cưỡng bức trên thân thể chúng ta. Các người sau khi xong việc mặc xong quần áo là có thể tiêu sái rời đi, để mặc chúng ta ở lại gánh vác toàn bộ hậu quả.”.

“Người..... Người.....” Tướng quân muốn cãi lại lại không lời nào để nói, những căn vặn của Thu Nhi không phải là không đúng! Tướng quân tức đến mức vẻ mặt đỏ bừng, cuối cùng nghĩ tới một cái có chút hoang

đường, thế là hướng Thu Nhi hô: “Chẳng lẽ các ngươi không phải cũng từ trong tình huống ấy mà tìm được khoái hoạt hay sao? Hiện tại lại có thể đồng dạng nói những lời này!”.

Tướng quân nói xong liền thở phì phì tiêu sái, hắn không thể ở lại chỗ này cũng không thể cùng Thu Nhi tiếp tục cãi nhau, nếu tiếp tục tranh cãi chẳng những chính mình ngày càng đuối lý, mà còn có thể khiến Thu Nhi đời này không tha thứ cho hắn nữa. Thu Nhi nhìn theo bóng dáng tướng quân, cũng tức giận đến run run, tướng quân luôn có thể dùng từ ngữ thần nhiên, mỗi lần đều không lệch tâm nhắm thẳng chỗ đau của hắn. Hắn là hạ lưu, rõ ràng biết mình bị làm như món đồ chơi vẫn còn có thể hưởng thụ.

Sau đó một thời gian dài tướng quân không đến, bệnh tình của người nọ khỏe dần lên. Trên mặt những vết thương đã sắp lành, hé ra một khuôn mặt thanh tú. Người nọ nói mình nguyên họ Vương tên Nguyên, vốn là nam kĩ, bởi vì bị bệnh nên bị tú bà ném đi. Hắn không phải người kinh thành, bởi vì không cam lòng đi gặp diêm vương như thế, một đường cầu y, đi tới vài cái thành, nhưng cuối cùng lại mơ mơ màng màng lạc đến kinh thành.

Vương Nguyên quỳ trên mặt đất hướng Thu Nhi cùng Thái y dập đầu ba cái, nghẹn ngào nói: “Đọc theo đường đi, ta vào vô số y quán tất cả đều bị đuổi ra, ta không cam lòng, chỉ cần còn có khí lực ta liền đi tiếp. Đến lúc khí lực càng đi càng tận, bệnh càng lúc càng nặng, nghĩ diêm vương muốn tới mang ta đi thì lại gặp được cứu tinh! Nhị vị chính là phụ mẫu tái sinh của Vương Nguyên ta, đời này Vương Nguyên dù có làm trâu làm ngựa cho ngài cũng cam tâm tình nguyện!”.

Thái y nghe xong gật đầu cười ha ha nói: “Chúng ta nơi này đang cần người, ngươi nếu không ngại có thể ở lại! Thân thể Thu Nhi không tốt, ta lại cao tuổi, ngươi có thể giúp chúng ta làm chút việc tốn sức hay không?”.

Yêu cầu của Thái y làm cho Vương Nguyên có chút khó xử, hắn làm nam kĩ nhiều năm, vai không thể khiến tay không thể vác, bắt hắn làm việc tốn nhiều sức lực, chuyện này..... Thái y nhìn ra Vương Nguyên khó xử, vội giải thích: “Cũng không phải cái gì quá nặng, chỉ là chế củ nấu nước thôi!” Vương Nguyên rốt cuộc vẫn là một nam nhân, những chuyện này đều là chuyện nhỏ.

Thái y vẫn luôn muốn mượn người, chính là tìm kiếm rất khó khăn. Vương Nguyên này hắn là nam kĩ, xem quần áo giấy dếp rách nát cũng có thể xác định từ nơi xa đến, một mình cô độc, hắn là không có vấn đề gì. Vương Nguyên cũng là người có tâm, lo lắng bệnh mình lây cho người khác, bất luận là uống nước hay cùng ăn cơm đều dùng một bát cố định, ăn cơm cũng không cùng bọn Thu Nhi ngồi chung.

Thái y cùng Vương Nguyên nói vài lần, sau phải mạnh bạo lấy một miếng thịt từ trong bát Vương Nguyên lên ăn, cam đoan nói bệnh hắn đã hoàn toàn chữa khỏi, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề lây bệnh, như vậy Vương Nguyên sau này phải ngồi cùng bàn ăn cơm với cả nhà.

Vương Nguyên ở nơi này lưu lại không lâu liền phát hiện rất nhiều việc kì lạ. Ban đầu hắn nghĩ Tiểu Xa và Thu Nhi là một đôi, đến lúc Phó Lâm đã trở lại mới phát hiện mình đã lầm, Phó Lâm cùng Tiểu Xa là vợ chồng, còn lại Thu Nhi một người nuôi ba đứa nhỏ. Hơn nữa một nhà không khí hòa thuận nhưng lại có hai họ, Thu Nhi còn không phải là con thân sinh của vợ chồng Yến Thị. Làm cho Vương Nguyên cảm thấy không thể tưởng tượng là chủ của được cục, Yến đại phu, thế nhưng từng là Thái y, mà đương triều đại tướng quân như thế nào lại đến được cục nhỏ bé này.

.

.

## 78. Chương 78

### CHƯƠNG 78

.

.

Vương Nguyên ở kĩ quán mười mấy năm, tự nhận cũng gặp qua không ít quan to hiển quý, lần này đến kinh thành cũng thật là làm trò cười cho người trong nghề. Vương Nguyên trong lòng không khỏi chặc lưỡi tán

thường, kinh thành quả nhiên chính là kinh thành, không hề giống với những địa phương khác, nói không chừng một ngày nào đó còn có thể thấy Hoàng Thượng!.

Thu Nhi tiếp xúc với Vương Nguyên nhiều hơn, phát hiện giữa hai người có rất nhiều điểm tương đồng, tỷ như đều là những sinh mệnh cổ chấp. Vương Nguyên cũng nói với Thu Nhi, nhà hắn trồng hoa, mọi người đều rất hâm mộ cha mẹ hắn, nói bọn họ mỗi ngày đều được ở bên các loài hoa thế nên sinh nữ nhi thì như hoa như ngọc, sinh nam hài cũng xinh đẹp thanh tú. Trong họa có phúc, trong phúc có họa, chính khuôn mặt tuấn tú này đã khiến hắn bị kẻ xấu hãm hại, năm ấy hắn mới tám tuổi đã bị bán vào một kĩ quán đầy xa lạ.

Vương nguyên còn cười, nói hắn cùng với vài nam hài nhỏ tuổi khác đều bị bán vào kĩ quán. Bọn họ đều vừa khóc vừa nháo lại chạy trốn, chỉ có một mình hắn không khóc cũng không nháo, cho nên không phải chịu đói cũng không bị đánh. Hắn khi đó đã nghĩ kỹ, chỉ cần có thể sống, sau này tất sẽ còn cơ hội rời khỏi nơi này. Sau đó hắn thật sự rời khỏi, chỉ là thiếu chút nữa liền chết mà thôi. Thu Nhi nghe Vương Nguyên kể về cuộc đời mình xong, thiếu chút nữa liền chạy qua kêu to huynh đệ chúng ta giống nhau!.

Lúc sau Thu Nhi lại hỏi Vương Nguyên, nếu tám tuổi mới bị bán, hiện tại vì sao lại không trở về nhà. Vương Nguyên lắc đầu cười khổ, nói: “Nhà của ta là nông dân chất phác, nếu người thân xung quanh biết ta nhiều năm làm tiểu quan, cha mẹ ta có thể ngẩng đầu làm người sao! Cho nên cứ để cho họ nghĩ là ta đã chết đi”.

Vương Nguyên cũng là người thông minh, công việc của được cực nhanh chóng đi vào quy củ, sau đó hắn cùng Thu Nhi sắp xếp lại chỗ phòng (nhà kho). Khi nghe Thu Nhi nói về giá cả của các loại dược liệu, hắn liền lắc đầu nói: “Thật là đắt tiền, thế nhà chúng ta có loại dược tự kỉ không\*?”. Thu Nhi nghe thấy lạ tai, tra lại trong dược thư, dựa theo sách ghi thì loại thuốc này sinh trưởng ở rất xa phía nam, khí hậu nơi đó khác nơi đây rất nhiều, mỗi lần vận chuyển đường xa xa xôi vô cùng gian khổ, bởi vậy mới quý giá.

Bản gốc câu này như sau: “ , ?”. QT: “Chân cú quý đích, yếu thị ngã môn tự kỷ chủng ni?”. Ta chỉ có thể chuyển được sang dư lầy T^T. Nếu nàng nào biết tiếng Trung hoặc đã có kinh nghiệm edit thì chỉ chúng ta với nhé. Plzzzz....

Vương Nguyên cẩn thận nhìn sách, vỗ ngực nói hắn có thể trồng được loại dược này, tuy rằng không nhiều lắm nhưng vẫn đủ dùng trong \*\*\*. Phó Lâm nghe xong cũng hiểu được loại dược này vô cùng kì diệu, liền nhờ người tìm hạt giống mang đến để Vương Nguyên trồng thử một lần xem sao. Để có thể đạt được thành quả, Vương Nguyên còn chuẩn bị rất nhiều dụng cụ kì quái, cả nhà mọi người đều cảm thấy mới mẻ. Vốn chỉ là một chuyện không mấy người để ý, thế nhưng vương nguyên thật sự thành công. Thu Nhi vui mừng quá đỗi, cứ mỗi lần nhìn số bạc trắng bóng tiết kiệm được lại từng đợt mê muội, cả ngày dán lấy Vương Nguyên bảo hắn hướng dẫn cho mình về loại dược này.

Tướng quân mỗi lần đến đều có thể nhìn thấy Thu Nhi cùng Vương Nguyên ở bên cạnh nhau, trong lòng không tự giác bắt đầu nổi sóng. Từ sau sự kiện kia, Thu Nhi không cùng hắn lên giường, mỗi lần hắn đưa ra yêu cầu, Thu Nhi đều lấy cớ sợ lây bệnh cho tướng quân để từ chối. Lúc đầu Tướng quân thật sự kiêng kị loại bệnh kia, sau đó càng ngày càng khao khát cơ thể Thu Nhi nên cũng không quản được nhiều như vậy ..

Ngày ấy, tướng quân ăn cơm xong lại ở trong phòng Thu Nhi không chịu đi, Thu Nhi chơi cùng bọn nhỏ, hắn ngồi một bên xem, thể lực Thu Nhi có hạn, rất nhanh rơi vào trạng thái mệt mỏi, tướng quân liền thay thế Thu Nhi tiếp tục chơi cùng bọn nhỏ. Đêm đến, tướng quân bế ba đứa nhỏ đang ngủ say lên giường, sau đó lại quay sang ôm Thu Nhi cũng đang say giấc. Tướng quân ôm Thu Nhi ngồi lên giường, nhẹ nhàng lay tỉnh hắn, nói: “Di thu, chúng ta thật lâu không cái kia, người sờ, nó đều muốn người!”.

Tướng quân nắm tay Thu Nhi kéo xuống dưới khó của mình, Thu Nhi tay nắm phải vật đã muốn biến cứng rần chỉ chờ tới lúc ra sức vận động. Thu Nhi ngáp một cái, nói: “Tướng quân, Thu Nhi không muốn đem bệnh lây qua đường sinh dục truyền cho ngài, mời ngài trở về đi!”.

Tướng quân cười cười ôm Thu Nhi càng thêm chặt, kề sát lấy người Thu Nhi rồi nói: “Di Thu, chúng ta không nói chuyện này, nhân sinh khổ đoản sao không tận hưởng lạc thú trước mắt, chuyện không thoải mái nhanh quên hết đi, hưởng thụ hạnh phúc trước mắt mới là đúng!”.

Thu Nhi chống cánh tay đứng thẳng dậy, ngẩng đầu hướng tướng quân nói: “Vây thỉnh ngài cởi quần ra đi!”.

Tướng quân vui mừng quá đổi, buông Thu Nhi ra rồi bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, đang lúc muốn kéo Thu Nhi nằm xuống, Thu Nhi liền nói với hắn: “Tướng quân, thỉnh ngài ngồi lên giường!”.

.  
.

End 78

.  
.

## 79. Chương 79

### CHƯƠNG 79

.  
.

Tướng quân lỏa thân ngồi trên giường, Thu Nhi quỳ xuống xoay người ngậm lấy phân thân của tướng quân. Tướng quân kinh ngạc vạn phần, hắn ngay từ đầu thật không thể tưởng được Thu Nhi sẽ làm ra loại chuyện này. Miệng Thu Nhi linh hoạt như vậy, phân thân bán cương ban đầu dần đạt tới cao trào.

“Di Thu, mau ngồi lên trên, mau, mau..... Ô hô hô..... Đã đủ rồi..... Ta muốn nơi đó của ngươi!” Tướng quân nghĩ đến tiểu huyết ẩm áp trơn mềm của Thu Nhi, dục hỏa trên người tựa như đổ thêm cồn nóng cháy. Thu Nhi cũng không đáp lại tướng quân, vẫn đang tự mình trượt liếm phân thân của tướng quân đầu vào đấy, lúc nhanh lúc chậm, khi nuốt khi phun..

“Di Thu, mau tới, mau tới, đợi lát nữa ta nhịn không được, bắn ở trong cơ thể ngươi ta cũng mặc kệ!” Giữa lúc cao trào tướng quân nhịn xuống cảm giác muốn nổ tung, vội vàng hy vọng hưởng về phía Thu Nhi..

Thu Nhi vẫn làm như không nghe thấy gì, chuyên tâm dùng hai cánh môi vuốt ve nam căn của tướng quân. Tướng quân thân mình mềm yếu ớt tựa vào thành giường, trên ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp càng lúc càng dồn dập. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu không thể dùng lời để nói, làm cho người ta lưu luyến chìm đắm không thể nào thoát khỏi! Thời điểm đáng ra bản thân phải đang nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái, tướng quân lại miễn cưỡng mở to mắt, trước người Thu Nhi nói: “Đừng giận đối với ta, cho dù ta khinh thường bất luận kẻ nào cũng sẽ không khinh thường ngươi! Với ta mà nói ngươi thật sự rất đặc biệt, tin tưởng ta!”.

Tướng quân đang phân trần liền bắn ở trong miệng Thu Nhi, Thu Nhi hé miệng phun ra phân thân của tướng quân, đem theo thứ bạch trọc tanh hôi phun trên mặt đất, rồi mới lưu loát đứng dậy đi đến bên cạnh bàn rót cho mình một chén trà súc miệng. Hành động này của Thu Nhi càng làm cho tướng quân kinh ngạc, đang lúc cao hứng hắn ngay lập tức liền nguội lạnh..

Thu Nhi súc miệng, cuối cùng cao giọng cùng tướng quân nói chuyện: “Tướng quân sáng khoái là được. Sau này Thu Nhi sẽ không chịu khuất phục ,sẽ không tự nhận mình hạ lưu, sẽ không đến nơi nào đó tìm vui sướng.”.

Tướng quân có chút không kiên nhẫn, nói:“Di Thu, ta không phải đã nói sao, đừng giận đối nữa, ngươi tự mình nhìn vào gương đi!”.

Thu Nhi cảm thấy buồn cười, nói:“Ta vì sao phải giận đối? Ngài lại vì cái gì tự tin nói ta đang giận đối?”.

“Ngươi nếu không giận đối sao lại cự tuyệt chuyện đó với ta, ngươi cũng không phải là không thích đúng không?”.

Thu Nhi che miệng cười khẽ, thầm nghĩ những người có quyền có thể đều nghĩ toàn thể giới cũng giống mình hay sao. Chờ Thu Nhi cười đủ mới nói: “Ta không phủ nhận tình sự cùng ngài thực thoải mái, thế nhưng hiện tại ta không cần thoải mái, cũng thoải mái không nổi!”.

“Vì cái gì?” Tướng quân không biết hôm nay Thu Nhi xảy ra chuyện gì ..

“Ngài nói Vương Nguyên những lời này, ta xem ra chính mình cũng là như vậy. Mỗi lần nghe ngài nói cái gì mà hạ lưu, ta liền cảm thấy mình, một kẻ hạ lưu, cùng người ta mây mưa là chuyện cực kỳ ghê tởm. Người nói ta tự nhận mình hạ lưu cũng tốt, nói ta ti tiện cũng được, dù sao lòng ta cũng nghĩ mình như thế, chính ta cũng thay đổi không được!”.

Tướng quân nổi giận, quát: “Lấy cớ, đều là lấy cớ! Chẳng lẽ khoái hoạt là giả, người đơn giản là muốn khiến ta phải nhận sai với người thôi!”.

Thu Nhi tuyệt không để ý tướng quân nói cái gì, hắn đã quen cùng tướng quân nói chuyện kiểu ông nói gà bà nói vịt. Hắn chính là không muốn đánh thức đứa nhỏ, Thu Nhi quyết định nhanh chóng nói ra những lời từ đáy lòng cùng tướng quân chấm dứt. Thu Nhi nói: “Cùng tướng quân lên giường tuy rằng vui vẻ, nhưng ngài cũng không phải là người khiến ta vui sướng. Ta thừa nhận, ta đối ngài từng có qua tình cảm bất đồng như vậy, nhưng là hiện tại cái gì cũng không có! Vui vẻ xác thịt đơn thuần rất dễ dàng từ bỏ! Ví dụ như nói ngay cả Hoàng Thượng cũng từng làm cho ta khoái hoạt, nhưng từ khi ra cung ta liền không nghĩ tới hắn, càng không nghĩ sẽ lại cùng hắn lên giường!”.

Thu Nhi dừng một chút, tiếp tục nói đến: “Ngài nếu muốn tiếp tục ở nơi này của ta hưởng khoái hoạt ta cũng sẽ không cự tuyệt, cho tới nay ngài giúp chúng ta không ít, hơn nữa ta cũng không thể đắc tội ngài”. Nói đến đây Thu Nhi đột nhiên nở nụ cười, gãi đầu chính mình nói: “Ta lúc này quả nhiên hồ đồ, nói như vậy không phải đã muốn đắc tội sao!”.

Nghe Thu Nhi nói chuyện xong, tướng quân kinh ngạc nói không nên lời, Thu Nhi không biết chọc giận sự tử sẽ có hậu quả gì, nhanh chóng leo lên giường kéo chăn quấn kỹ lưỡng, nghĩ thầm như vậy cho dù bị đánh cũng sẽ không quá đau đi. Vì để ngừa vạn nhất, Thu Nhi càng rúc đầu sâu vào chăn, như vậy tướng quân có đánh cũng sẽ đánh không đến cổ hắn!.

.

.

## 80. Chương 80

### CHƯƠNG 80

.

.

Tướng quân lơ thê ngồi một mình trên giường, nhìn căn phòng trống rỗng tối như mực, nhìn sang Thu Nhi đang ngủ trên giường, lại cúi đầu nhìn phân thân của mình vẫn như cũ đứng thẳng, một cảm giác thẹn lòng trào dâng đầy trong hắn. Tướng quân cảm thấy chính mình thực buồn cười, chợt nghĩ tới chuyện người ta có thể rời mình mà đi, kì thật chẳng qua chỉ là việc có muốn hay không mà thôi. Tướng quân tay run run mặc lại quần, vội vàng ly khai nơi xấu hổ này.

Thu Nhi nghe tiếng bước chân của tướng quân dần xa mới chậm rãi lộ đầu ra hít lấy ít không khí, đúng như hắn nghĩ, quả nhiên tướng quân cái gì cũng chưa làm. Trong lòng Thu Nhi rất rõ ràng, tướng quân mặc dù có khi hung hãn có khi đáng ghét, nhưng chưa bao giờ động thủ khiến mình bị thương. Hắn chính vì biết điểm này nên mới to gan nói những lời kia! Nếu đối phương là Hoàng Thượng, hắn dù có chết cũng không dám hé mồm lời!.

Sau khi tướng quân đi Thu Nhi liền mất ngủ, những lời này lúc mới nói ra mồm thì thoải mái, nhưng khi cẩn thận cân nhắc lại thực sự quá mức kích động. Nếu tướng quân muốn trả thù, chỉ cần hủy bỏ mối buôn bán với dược cục, kia hắn chẳng phải sẽ tổn thất cực kì nghiêm trọng hay sao! Nghĩ vậy Thu Nhi trong lòng

bứt rứt không yên, trong lòng cầu nguyện tướng quân nếu muốn trả thù liền tìm chính mình mà trả thù, ép buộc bản thân như thế nào cũng không sao cả, trăm ngàn không cần hủy bỏ mối buôn bán kia.

Thu Nhi càng nghĩ càng nằm không được, vừa mới đó còn hùng hồn đầy lý lẽ nói mình không cam lòng làm kẻ hạ lưu, hiện tại liền vì bạc tiền không tiếc tất cả. Thu Nhi cũng có chỗ khó xử của hần. Từ khi sinh ra song bào thai, thân mình hần hoàn toàn suy sụp, tất cả công năng bài tiết của hậu huyết đã không còn, Thái y vì giảm bớt cho hần khỏi súc ruột thông khổ, đành phải nghĩ biện pháp tác động tới nguồn thức ăn. Mỗi ngày Thu Nhi chủ yếu là ăn thức ăn dạng lỏng, chút ít món chính cũng đều làm từ loại lương thực tốt nhất. Vì để đảm bảo dinh dưỡng, các loại thuốc bổ là không thể thiếu. Mặc dù Thái y không nói, Thu Nhi cũng hiểu được những thứ hần ăn hết thấy đều được trả bằng những cái giá xa xỉ.

Thu Nhi ảo não vò đầu, trách cứ chính mình không nên nhất thời hấp tấp kích động khiến được cục làm vào khốn cảnh, mà chính mình lại là kẻ tiêu tốn nhiều tiền nhất. Hiện tại điều duy nhất hần hy vọng chính là tướng quân đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho hần lần này miệng ác tâm không ác.

Một nơi khác, tướng quân vừa thất hồn lạc phách trở lại trong phủ liền ngã ngồi trên giường, hần sống nhiều năm nhưng chưa bao giờ từng mất mặt như thế. Ánh trăng dịu dàng như nước khê chiếu lên khuôn mặt tướng quân, bầu không khí yên tĩnh làm cho tâm trạng hần dần trở nên trầm tĩnh, chậm rãi hiểu ra chuyện vừa rồi.

Thu Nhi nói, chuyện giường chiếu đích thực khiến người kia cảm thấy sảng khoái, nhưng chẳng phải chính hần là kẻ khiến cho người kia có những cảm giác ấy hay sao. Tướng quân cẩn thận nghĩ nghĩ, rồi mới bắt giác nở nụ cười. Chính mình làm nhiều chuyện đối với Thu Nhi như vậy, ban đầu là dụ dỗ, sau đó là vứt bỏ, rồi hiện tại là giữ chặt, mỗi lần biến chuyển của bọn họ đều bắt nguồn từ hần, Thu Nhi chính là vì hần mà đối tới đối lui, hần lại chưa bao giờ từng hỏi qua cảm thụ của Thu Nhi.

Tướng quân biết trong quan trường việc a dua nịnh hót chỉ là những món trò che mắt, trong lòng mỗi người đều có những tính toán nhỏ nhặt, chỉ riêng quy luật của cái vòng luẩn quẩn những lợi ích toan tính là không bao giờ thay đổi. Tướng quân vĩnh viễn sẽ không biết được những suy nghĩ chân thật của các quan to quan bé này là thế nào, lời nói hôm nay của Thu Nhi đem cho hần một gợi ý quan trọng. Có lẽ trong lòng những quan viên vẫn thường nịnh nọt chính mình kia, hần cũng không phải một kẻ khiến người ta cảm thấy vui vẻ, chẳng qua chỉ có thể làm chút trò hề cho bọn quan viên kia thôi.

Tướng quân đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hần cuộn mình trong chăn, Thu Nhi không để lại cho hần chút mặt mũi mà nói ra những lời này, mà sau lưng hần lại có bao nhiêu điều như thế nữa từ những kẻ khác? Tướng quân chưa bao giờ thích chốn quan trường, hiện tại bắt đầu có ý nghĩ thoái lui, có lẽ mang Thu Nhi và bọn nhỏ ẩn cư sơn dã cũng không đến nỗi nào.

Tướng quân hung hăng vỗ vỗ lên cái đầu không minh mẫn của mình, cười nhạo bản thân vì cái gì lại có ý nghĩ hoang đường như thế. Vì cái gì hần lại muốn buông tha cho vinh hoa phú quý trước mắt mà đem theo một kẻ chẳng những không chút tiền đồ hơn nữa còn vừa nhục nhã chính mình rồi đi, đơn giản chỉ vì hần là kẻ duy nhất ở trước mặt mình nói lời thật lòng? Thu Nhi thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là nam sủng mà thôi, hần không thể vì một người như vậy mà vứt đi danh phận, vứt đi tiền đồ.

Ý thức được suy nghĩ của chính mình, tướng quân trợn to mắt, đột nhiên ngồi dậy, hóa ra Thu Nhi nói không sai, chính mình thật sự cho rằng người kia rất thấp hèn, cũng có lẽ ở trong mắt hần, còn không được rẻ mạt như thế mà phải là cực kì bé nhỏ.

.

.

## 81. Chương 81

### CHƯƠNG 81

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau Thu Nhi mang tâm trạng bất an đứng ở dưới cục chờ tướng quân tới để nói lời hối lỗi. Thu Nhi liên tiếp từ sáng sớm tới tối muộn đợi vài ngày, tướng quân cũng chưa lại. Sau đó hần không gặp được tướng quân nhưng lại có một người tạp dịch ở hiệu thuốc tới. Thu Nhi khẩn trương hỏi tướng quân có nói cái gì không? Tạp dịch kia lắc đầu nói: “Tướng quân cái gì cũng chưa nói!” Nghe xong những lời này, khối cự thạch vẫn treo trong lòng Thu Nhi cuối cùng hoàn toàn rơi xuống đất. Hần mặc kệ sau này tướng quân sẽ làm gì hần, chỉ cần không hủy bỏ giao kèo với dưới cục, hần có thể không để ý bất kì điều gì.

Ước chừng hơn một tháng sau tướng quân mới quay trở lại, lần này chỉ tùy tiện cùng Thu Nhi hàn huyên một hai câu liền đi tìm bọn nhỏ chơi đùa. Bọn nhỏ đã lâu không được gặp tướng quân đương nhiên nhớ vô cùng, nhất là tướng quân giống như có phép thuật biến từ tay áo ra những đồ chơi bé nhỏ đáng yêu, khiến cho lũ nhóc hân hoan không ngừng.

Từ đó về sau mỗi lần tướng quân tới đều chỉ chơi đùa cùng bọn nhỏ mà không hề đưa ra yêu cầu về chuyện phòng the với Thu Nhi. Thu Nhi nghĩ không ra tâm tư của tướng quân, có lẽ giống như Thái y nói, tâm tư tướng quân không phải thứ hần có thể suy đoán hoặc nắm giữ. Liên tục vài tháng sau, cuộc sống của Thu Nhi cứ như vậy chậm rãi trôi, tướng quân cái gì cũng chưa đối hần làm. Thời gian vội vàng rồi biến mất, ngay cả trí nhớ cũng trở nên mơ hồ không rõ, tới khi Thu Nhi chuẩn bị dỡ xuống tấm phòng để một lần nữa có thể thoải mái đối mặt với cuộc sống thì một cơn sóng dữ lớn hơn lại ập tới hần đánh úp.

Hôm ấy Thu Nhi đang đứng ở sau quầy tính toán sổ sách, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một ánh mắt quen thuộc đang ngó ngang nhìn hần. Thân mình Thu Nhi phát lạnh, ngay cả bút trong tay cũng cầm không được, Thu Nhi không dám có động tác gì quá lớn, hé môi dùng hết khả năng kêu lên thật to: “Phó Lâm, đem ba đứa nhỏ vào trong phòng, bắt luận phát sinh cái gì cũng không được để bọn nó ra! Mau!”

Thu Nhi không đầu không đuôi đột nhiên nói một câu như vậy, Phó Lâm không rõ cho nên nhìn Thu Nhi, chậm rãi đi về phía hần, lo lắng thân thể hần lại không thoải mái. Thu Nhi mắt thấy Phó Lâm đi về phía mình, gấp đến độ kêu to: “Phó Lâm, người nghe ta, mau đưa đứa nhỏ vào trong phòng đi, hiện tại ta không có thời gian giải thích, mau lên!”

Phó Lâm thấy sắc mặt Thu Nhi biến thành tái nhợt, quay đầu lại gọi một tiếng để Thái y tới chiếu cố Thu Nhi, chính mình lại vội vàng đi làm chuyện Thu Nhi vừa giao. Phó Lâm chân trước vừa tới sân, chân sau Đồng Quang để liền bước vào dưới cục. Đồng Quang để hôm nay có hứng liền tùy ý dẫn theo vài tùy tùng cải trang xuất cung. Vô tình đi dạo qua đây, xa xa liền nhìn thấy trước mắt một thân ảnh rất quen thuộc trong một dưới cục.

Đồng Quang để chưa hề phát giác ra rằng mình biết người này, chỉ là có một loại cảm giác rất quen thuộc mà thôi. Thẳng đến khi người nọ ngẩng đầu, Đồng Quang để thấy rõ ràng mặt của hần, càng thấy rõ ánh mắt hần, Đồng Quang để mới nhận ra người nọ đúng là Thu Nhi! Đồng Quang để kinh ngạc không để ý đến hình tượng vẫn há hốc miệng. Hần không nghĩ tới Thu Nhi còn có thể sống trên thế gian này, càng làm cho hần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đó là, bỏ đi lớp sơn phấn thật dày trên mặt tướng mạo Thu Nhi lại tuấn tú đến thế.

Nói cũng thực buồn cười, Thu Nhi theo mình mười năm, thế nhưng hần không thể nhớ được diện mạo Thu Nhi, chỉ nhớ đại khái thân hình cùng với ánh mắt đen láy của hần. Đồng Quang để vội mau bước chân đến cửa dưới cục, hỏi thử: “Người là Thu Nhi? Không sai chứ!” Đồng Quang để quay đầu lại thấy được Thái y, càng xác định thêm suy đoán của chính mình, hần nắm chặt tay Thu Nhi, kêu lên: “Người tìm được Thái y? Hần cứu người có phải không?”

“Bệ hạ, nơi này không tiện hành lễ, thỉnh bệ hạ cùng nô tài vào trong phòng dưới cục không?” Thu Nhi biết hần trốn không thoát, đối mặt với Hoàng Thượng con đường duy nhất chính là thuận theo. Đồng Quang để theo Thu Nhi vào phòng, Thu Nhi vừa đóng cửa lại liền quỳ sụp xuống, hô to Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Đồng Quang để kéo hần đứng dậy, đỡ hần ngồi lên trên ghế, khó có được ôn nhu nói: “Mấy năm nay ở bên ngoài vất vả!”

Thu Nhi rũ mắt nói nhỏ: “Hoàn hảo!”

Đồng Quang để men theo bên chân một đường sờ lên trên, trong thanh âm mang theo dục vọng trắng trợn:

“May mà trăm tìm được người, cùng trăm trở về sẽ không phải chịu khổ nữa! Tất cả đã trôi qua, sau này cũng không cần lo lắng!”.

Lệ rơi đảo quanh hốc mắt, Thu Nhi trong lòng tất cả đều là không tình nguyện, thế nhưng đến bên miệng vẫn là một câu: “Nô tài đa tạ bệ hạ nâng đỡ!”.

.

.

## 82. Chương 82

### CHƯƠNG 82

.

.

Đồng Quang để ôm chân Thu Nhi khiến hắn ngồi lên đùi mình, thân mình Thu Nhi vừa mạnh mẽ chuyển động, áp lực hồi lâu khiến nước mắt nhịn không được không chế liền trào ra. Đồng Quang để thay Thu Nhi lau đi những giọt nước mắt, ý tứ sâu xa nói: “Đừng khóc, trăm không phải đã tới tìm người rồi sao?” Thu Nhi rúc vào trong lòng Đồng Quang để cứng nhắc cười, chủ động nghênh đón đôi môi đang áp tới.

Đầu lưỡi đảo điên mà gắn kết, Thu Nhi nhất chiêu nhất tức nhất cử nhất động vẫn luôn quy tắc khuôn phép như vậy. Đồng Quang để đã từng chán ghét mà vứt bỏ loại hoan ái đã trở thành thói quen này, nhưng cho đến nay quay đầu nhìn lại, không ai có thể hiểu được thân thể hắn hơn Thu Nhi, cũng không có ai so với Thu Nhi gây cho hắn nhiều hưởng thụ nhục dục như thế.

Sau một trận mây mưa, Đồng Quang để thần thanh khí爽, tinh thần thoải mái, còn Thu Nhi thở hồng hộc, thần sắc uể oải. Đồng Quang để ôm lấy Thu Nhi, cười to nói: “Sao mới một lần đã mệt thành như vậy? Ha ha, này cũng không giống người đầu Thu Nhi! Xem ra ở bên ngoài người đã chịu nhiều thiệt thòi, chờ người trở về, trăm sẽ bồi bổ thân thể người thật tốt!”.

Thu Nhi gật đầu hành lễ, hỏn hển nói: “Tạ bệ hạ ân điển!”.

Đồng Quang để vừa lòng đem Thu Nhi ngồi lên trên ghế, còn mình đứng dậy mặc quần vào, nói: “Hôm nay người liền cùng trăm trở về đi!”.

Thu Nhi như gặp phải ngập đầu tai ương, thân thể run rẩy quỳ trên mặt đất, cầu xin nói: “Bệ hạ, cầu ngài cho Thu Nhi ba ngày, chờ nô tài đem việc trong \*\*\* đều sắp xếp ổn thỏa liền tiến cung hầu hạ ngài!”.

Đồng Quang để trong lòng hiểu rõ, ý tưởng của Thu Nhi hắn đương nhiên biết, thật vất vả mới rời đi Hoàng cung, sao Thu Nhi có thể nguyện ý cùng hắn quay lại. Cho dù là chó, cũng biết ai đối nó tốt ai thì không, càng không cần phải nói Thu Nhi rõ ràng là người thông minh như vậy! Cũng bởi sự thông minh này, Đồng Quang để mới nắm chặt hắn không buông. Thông minh như Thu Nhi tự nhiên biết giá trị của mình nặng nhẹ mấy phần, nhất định sẽ không chơi cái trò cá chết lưới rách với hắn.

Đồng Quang để trực tiếp uy hiếp Thu Nhi ra mặt, nói: “Theo tình thế mà làm mới là lựa chọn thông minh, ắt hẳn người hiểu phải không?” Thu Nhi nhanh chóng dập đầu, lần nữa tỏ vẻ có thể phụng dưỡng bên Hoàng Thượng là niềm vinh hiển không gì sánh được, bệ hạ nhớ rõ chính mình đã làm cho hắn vừa mừng lại vừa lo. Biểu hiện của Thu Nhi là không còn gì nghi ngờ, Đồng Quang để hiềm khi nào lại đại nhân đại lượng đáp ứng thỉnh cầu của Thu Nhi. Đồng Quang để đã đi, nhưng để lại hai gã thị vệ canh giữ trước cửa phòng Thu Nhi, không cho Thu Nhi ra khỏi phòng để tránh hắn chạy trốn.

Thái y vừa tiễn bước Hoàng Thượng xong liền chạy trở về xem Thu Nhi, thủ vệ cũng không ngăn lão, Hoàng Thượng phân phó không được cho Thu Nhi đi ra, còn người nào được đi vào lại không đặc biệt hạn chế. Cứ như vậy Vương Nguyên cùng Thái y liền vào phòng Thu Nhi. Thái y vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy Thu Nhi quần áo không chỉnh tề quỳ rạp trên mặt đất, sau khi nâng hắn dậy lão mới phát hiện vẻ mặt Thu Nhi đã trở nên đại ra.

Thái y cùng Vương Nguyên hợp lực đỡ Thu Nhi lên giường đắp chăn, sau đó đến lấy hòm thuốc giúp Thu Nhi rửa sạch hậu huyết. Thái y đã thật lâu chưa làm chuyện này. Tướng quân coi như trân trọng Thu Nhi, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm hấn bị thương, còn Đồng Quang để từ trước đến nay chỉ làm theo ý mình, nội một ngày đã tra tấn Thu Nhi thành ra bộ dáng kia, Thái y không thể cứ thế đứng nhìn Thu Nhi tái nhập hổ khẩu.

Đau lòng hơn nữa là vết thương trên người Thu Nhi lại khiến hấn phát sốt. Thái y cấp bách đi lấy tiên dược, để lại Vương Nguyên ở lại chăm sóc Thu Nhi. Thời điểm lấy tiên dược Thái y đã suy nghĩ rất nhiều, sắc thuốc xong xuôi Thái y liền giao dược cho Vương Nguyên, nói dối có người quen thỉnh lão chẩn bệnh nên không tiện cự tuyệt, mang theo hòm thuốc trên lưng liền xuất môn.

Thái y vừa ra khỏi cửa liền đi thẳng tới Tướng quân phủ, tình huống hiện tại ngoài tướng quân ra ai cũng không giúp được bọn họ. Thái y mới vào cửa liền phát hiện tướng quân phủ không giống như mọi ngày, chung quanh đều giăng đèn kết hoa rất đẹp. Thái y hỏi gã tiểu tư: “Gần đây tướng quân có chuyện gì vui sao?”.

Tên tiểu tư có chút đắc ý nói: “Tướng quân chúng ta muốn cưới nhị phụ nhân, là đại tiểu thư nhà Lưu Thượng thư. Bởi vì công chúa hướng Phật, Hoàng Thượng đặc biệt cho phép tướng quân nhà ta tái thú phụ nhân mà không phải là nạp thiếp! Chín ngày sau, tướng quân ta sẽ dùng đại kiệu tám người khiêng cưới hỏi tiểu thư nhà Thượng thư một cách đàng hoàng!”.

Nghe xong lời nói của gã tiểu tư, tâm Thái y liền lạnh đi phân nửa, vẻ mặt hướng về phía tướng quân có một loại lạnh lẽo thấu xương. Sau khi tướng quân sai tên tiểu tư kia đi, Thái y không nói hai lời liền quỳ sụp xuống, lão nước mắt lưng tròng nói lời khẩn cầu: “Tướng quân, lão phu cầu ngài cứu cứu Thu Nhi! Ngài có thể ghét bỏ lão phu đời này không chỉ vài năm, thế nhưng lão phu đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài!”.

.

.

### 83. Chương 83

#### CHƯƠNG 83

.

.

Tướng quân đã quen coi Thái y như người nhà, giờ đây Thái y đột nhiên quỳ lạy trước mặt hấn như thế khiến cho tướng quân cả người không được tự nhiên. Tướng quân nâng Thái y dậy, để cho lão trước tiên nói rõ ý đồ đến đây.

Thái y lau nước mắt, đem chuyện Đồng Quang để hôm nay ngẫu nhiên giá lâm toàn bộ nói cho tướng quân nghe. Tướng quân nghe xong cũng lạnh lẽo một hồi, hấn hỏi Thái y: “Bệ hạ thật sự nói, nếu Di Thu có sơ suất gì liền tìm người hỏi? Còn nói nô bộc trong được cục một kẻ cũng không tha?”.

Thái y hữu khí vô lực nói: “Đúng vậy, hơn nữa hôm nay bệ hạ lại làm Thu Nhi đến bệnh, hiện tại đang phát sốt nằm trên giường. Ngài cũng biết thân mình Thu Nhi, làm sao có thể chống đỡ được ép buộc như thế. Cứ để tình hình này mà hỏi cung chỉ sợ ngay cả mệnh cũng không đảm bảo! Bệ hạ làm sao đối tốt với Thu Nhi đây!” Thái y nói xong liền đem ánh mắt chờ đợi hướng về phía tướng quân, đó là hy vọng duy nhất của bọn họ.

“Hy vọng” vẫn ngồi lặng yên trên ghế, tâm Thái y ngay trong sự lặng yên này mà chậm rãi lâm vào tuyệt vọng. Hấn sao lại không biết, nói thế nào tướng quân cũng chỉ là một thần tử, cùng thiên tử đối nghịch chẳng khác gì bộ ngựa đấu xe. Thái y coi sự lặng yên kia như đáp án, uể oải đứng dậy cáo từ. Ngay lúc lão một chân vừa bước ra khỏi phòng, tướng quân cuối cùng cũng nói chuyện, hấn nói: “Thái y, ngài đi về trước, để ta suy nghĩ đã!”.

Chỉ cần một câu nói lại dẫn ra nước mắt nơi Thái y, có những lời này của tướng quân, lão đến cho dù không thu được gì cũng không hề vô nghĩa, dù cho đến cuối cùng tướng quân gì cũng chưa làm, hắn cũng sẽ nói cho Thu Nhi, trong lòng tướng quân vẫn là có hấn.

Lúc này Thu Nhi ở trong phòng, Vương Nguyên đang bị Thu Nhi làm cho cả kinh mà tê liệt ngồi kia không biết là thực hay mơ. Thời điểm hấn vừa tới kinh thành, thấy được Thái y lại thấy được tướng quân, lúc ấy nói đùa có khi còn có thể thấy được Hoàng Thượng, ai ngờ rằng mấy tháng sau thế mà nhất ngữ thành sấm, hoàn toàn biến thành một cơn ác mộng.

Vương Nguyên đã sớm nhìn ra Thu Nhi rất khác biệt, ái muội giữa hấn và tướng quân hấn cũng sớm thấy rõ, thế nhưng vẫn cảm thấy kì lạ.

Trước hết, vì sao hai đứa con của Thu Nhi lại lớn lên giống tướng quân như vậy? Hôm nay từ miệng Thu Nhi mới biết được, ba đứa nhỏ kia hóa ra đều là do hấn sinh, một đứa là của hoàng đế, còn lại song bào thai là của tướng quân.

Vương Nguyên hư thoát ngồi dưới đất, đưa tay vào miệng chính mình hung hăng cắn một chút, đau, sinh đau! Hấn không phải đang nằm mơ. Thu Nhi nhìn bộ dáng Vương Nguyên kinh ngạc, bình tĩnh nói: “Ta nhớ rõ người từng nói qua, làm nam kĩ là điều bí hiểm nhất thế gian, bị ngàn người cười vạ kẻ chữ, không bằng làm nam sủng của kẻ có tiền, ít nhất sẽ không nhiễm bệnh đường sinh dục!”

Vương Nguyên lau mồ hôi trên trán, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tất cả đều khó sống!” Vương Nguyên thốt một hồi đột nhiên nhớ tới còn có một vấn đề quan trọng chưa hỏi, thế là hỏi tiếp: “Người có biết mình làm sao sinh được đứa nhỏ không? À...Ý của ta là Hoàng Thượng làm cái gì với người?”

“Cụ thể làm cái gì ta cũng không rõ, hình như là cho ta một chén thuốc, nói là tốt cho cơ thể ta, sau khi uống xong ta liền đau bụng không chịu nổi, Hoàng Thượng ở một bên nhìn rồi cười, còn nói, có lẽ là sự thật.”

Giọng Thu Nhi nhỏ dần sau đó là sự im lặng ngập trong gian phòng, bọn họ bốn mắt nhìn nhau ai cũng không nói lời nào. Qua thật lâu Vương Nguyên đột nhiên nói: “Chúng ta trốn đi!”

Thu Nhi nở nụ cười tái nhợt, hỏi hấn: “Thiên hạ này đều là đất của vua, chúng ta bỏ chạy thế nào?”

Vương Nguyên dậm hai dậm thật mạnh trên mặt đất, ảo não oán giận nói: “Vì sao lại là Hoàng Thượng, hết lần này đến lần khác đều là Hoàng Thượng!”

.

Sau khi Thái y đi, tướng quân liền lâm vào trạng thái trầm tư, hấn rốt cuộc có nên cứu Thu Nhi hay không? Hấn có thể tìm ra mười vạn lý do nói mình không nên cứu Thu Nhi, càng chuẩn xác hơn là cứu không được. Cướp người của đương triều thiên tử chẳng khác gì đùa giỡn với đại đao, không biết lượng sức! Hấn vừa rồi có thể đường hoàng cự tuyệt Thái y, thế nhưng những lời này hấn đúng là nói không ra lời. Từ sau khi nghe được chuyện ấy, trong đầu hấn đều tràn ngập bóng dáng của Thu Nhi.

.

.

## 84. Chương 84

### CHƯƠNG 84

.

.

Khi hấn mới gặp Thu Nhi là ở thọ yến của bộ hạ, khi đó Đồng Quang để ra vẻ thần bí nói với quần thần, muốn cho bọn hấn lãnh hội một chút thế nào là uy nghi của bậc thiên tử, muốn cho bọn hấn thấy Hoàng Thượng như thế nào biến không khả năng thành có khả năng. Khi đó tướng quân còn tưởng rằng Đồng Quang để nói đùa, mục đích là để điều hòa bầu không khí căng thẳng giữa bọn họ. Thế nhưng thời điểm

Thu Nhi mang cái bụng lớn xuất hiện, mọi người nhất thời đều choáng váng, ai cũng chưa từng thấy qua nam nhân mang thai.

Qua một hồi ngẩn ngơ cùng kinh ngạc, tướng quân liền không thể rời mắt khỏi Thu Nhi. Trừ bỏ cái bụng cao ngất thì Thu Nhi gầy đến đáng thương, khuôn ngực bằng phẳng và hầu kết rõ ràng khiến tướng quân không thể nhầm lẫn hần với nữ nhân. Thế nhưng Thu Nhi với nét mặt tươi cười, nhu thuận rúc vào bên cạnh Hoàng Thượng, ánh mắt ấy đáng về ấy, tướng quân lại không thể nào tin đó là một nam nhân.

Tại bữa tiệc, thái độ của Hoàng Thượng đối với Thu Nhi nhìn như thân mật khăng khít nhưng kì thực lại rất lạnh lùng, bởi vậy khi tướng quân phát hiện Thu Nhi bị vứt bỏ bên ngoài tường thành hần tuyệt nhiên không hề cảm thấy bất ngờ. Lúc hần thiện tâm đem Thu Nhi về nhà, hần đã hết sức cảm thông cho tên nam sủng ngốc nghếch ấy, dùng mười phần nhiệt tình đối lại cũng chỉ là mười phần lạnh như băng.

Sau đó khi ở vùng biên cảnh, những kí ức về Thu Nhi tựa như ào ạt ulla về, những mảnh kí ức vụn vặt hỗn độn, nghĩ đến đây tướng quân không khỏi vừa cười vừa lắc đầu. Bởi vì phóng túng nhất thời mà cuộc đời hần mãi dây dưa với một tên nam sủng hèn mọn, nhiều năm như thế đều dứt không xong!

Đêm đã khuya, tướng quân từ trên ghế đứng lên, mở cửa sổ thư phòng, ánh trăng sáng tỏ treo ngoài thính không, thế nhưng từ trong ánh trăng rạng ngời này hần lại nhìn thấy khuôn mặt của Thu Nhi. Tướng quân cười khổ, chỉ là thiện tâm ngày ấy trao đi, lại mang đến nhiều phiền não như thế.

Hần nghĩ tới Thu Nhi chỉ là một nam sủng ngốc nghếch, kì thật là chính hần ngốc mới đúng, hần cứ cho rằng Thu Nhi thật lòng yêu Hoàng Thượng, nhưng sự thực Thu Nhi chẳng qua chỉ coi Hoàng Thượng như một thứ công cụ giúp giữ lại mạng sống cho mình mà thôi. Ở trong đầu tướng quân, bọn hần chính là nhân trung nhân tài kiệt suất, thiên hạ này phải người người đều yêu mến bọn hần mới đúng, cho đến khi ở chung lâu ngày với Thu Nhi, tướng quân mới phát hiện bản thân ngày thơ đến nhường nào.

Gió đêm lạnh thổi tới khiến tướng quân rét run người, hần đóng lại cửa sổ rồi nằm lên giường, bình tĩnh nhắm mắt lại, chờ ngày mai hạ triều hần phải tới chỗ Thu Nhi xem tình hình ra sao. Ngày hôm sau, tướng quân mặc quan phục công khai đi vào được cục nhà Thu Nhi. Đặc ý nói với tên thị vệ canh giữ: “Ta đi vào một chuyến, dưỡng hần nhiều năm như thế cuối cùng cũng có hồi báo! Ha ha.....”

Bọn thị vệ khom lưng cúi đầu hành lễ với tướng quân, cùng nhau chúc mừng tướng quân, bọn họ cũng có thể hiểu được, ngày đó Hoàng Thượng căn bản không phải giả trang đi tuần mà là đặc biệt tới đây tìm nam sủng. Nói cách khác, tướng quân cùng Hoàng Thượng ắt hẳn phải có cái gọi là “lời hứa danh dự”, tướng quân có thể lấy nhị phu nhân ắt hẳn sẽ liên quan tới việc này.

Ba người hiểu ý nhìn nhau, tiện đà cười ha ha, tướng quân vỗ vỗ vai hai tên thị vệ rồi đi vào phòng. Thu Nhi nằm trên giường, mặt đỏ bừng nóng rực, tương ứng lại là đôi mắt trũng sâu, sắc thái khuôn mặt coi như phong phú. Tướng quân cọt nhả sờ sờ cái trán nóng bỏng của hần, nói: “Còn nóng không? Tối hôm qua một đêm không ngủ sao?”. (Ý anh muốn trêu là em “hoạt động” cả đêm với anh HT nên mới ra như vậy đấy!)

Thu Nhi nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, tức giận đến hai mắt mờ đi, tướng quân ngay trước mặt cũng nhìn không rõ, chỉ có thể thấy một bóng dáng mơ hồ. Thu Nhi nắm chặt chăn, khàn giọng hô: “Người dê tiện, dê tiện hơn cả những gì ta nghĩ!” Sau khi hô xong, hần liền bất tỉnh nhân sự.

Tướng quân cầm lấy bát nước bên cạnh cho Thu Nhi uống, Thu Nhi chuyển tỉnh, tướng quân lại lấy khăn lau khô mặt Thu Nhi, nhỏ giọng hỏi hần: “Trước mặt ta thì người hăng hái lắm, với Hoàng Thượng lại không dám giỡn một lần! Nói với hần đi, nói ta không cần ấy. Ta đây mới không cam lòng tự nhận mình hạ lưu!”.

Thu Nhi mặt lại đỏ thêm một tầng, thấp giọng nói: “Ta còn chưa muốn chết nhanh như vậy!”.

“À há...Vậy chẳng phải là người không tìm thấy đĩa rau cải, lại chuyên đi bóp nát quả hồng mềm mại sao\*\*\*? Đối với ta bản lĩnh người liền lớn như thế?” Tướng quân vừa nói vừa vỗ nhẹ lên chân Thu Nhi.

\*Câu gốc như thế này: , ?

Đại để, ta nghĩ anh TQ có ý nói là: em không bắt nạt được anh HT ghê gớm, thì liền bắt nạt sang anh TQ bé bỏng tội nghiệp sao?

Có nàng nào có kinh nghiệm thì hảo tâm giúp ta edit lại câu này để bản edit có thể được hoàn thiện chính chu hơn với. Có thể giữ ý câu trên qua thành ngữ nào đó trong tiếng Việt với nghĩa tương đương thì càng tốt. Cảm ơn các nàng trước. <3>

## 85. Chương 85

### CHƯƠNG 85

Thu Nhi bắt đầu có chút buồn ngủ, vừa rồi tướng quân lau mặt cho hắn, lực đạo ôn nhu kia, từng chút từng chút một lau thật cẩn thận, lúc này Thu Nhi mới hiểu được, không phải tướng quân dẫn Hoàng Thượng đến, cho dù là chính mình quá phận, tướng quân vẫn là vị tướng quân không bao giờ muốn thương tổn chính mình. Nghĩ như vậy liền khiến Thu Nhi an tâm không ít.

Thu Nhi quay đầu đi, đem lời muốn nói rõ ràng nói cho tướng quân: “Mặc kệ ra sao, chờ sau khi ta hồi cung mong ngài thường xuyên đến thăm bọn nhỏ, thay ta chăm sóc bọn nó nhiều hơn nữa, bọn nó thích ngài!”.

Tướng quân hỏi Thu Nhi: “Sau này người có tính toán gì không?”.

Thu Nhi nhắm mắt lại không muốn cho tướng quân nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong mình, đợi tâm tình gọn sóng qua đi, Thu Nhi ra vẻ trấn định đáp: “Hồi cung! Giống như quá khứ làm trò vui cho bệ hạ, nếu có thể có được ân điển liền nghĩ biện pháp xin xuất cung một chuyến. Nếu ngài có thể hỗ trợ thì xin ngài hãy đem bọn nhỏ giao cho cha nuôi, giúp ông một chút tiền trợ cấp mua đồ dùng hàng ngày, điều ta có thể làm cũng chỉ có thế!”.

“Thế còn chính ngươi?”.

“Có thể kiên trì bao lâu liền kiên trì bấy lâu, chờ tới một ngày bệ hạ phiền chán liền đá ta đi!”.

Tướng quân nhin không được nở nụ cười, nói: “Ngươi này không phải đang ôm cây đợi thỏ sao?”.

Thu Nhi bắt đắc dĩ nói: “Chỉ mong có thể để ta kịp chờ con thỏ ấy!”.

Tướng quân ha ha cười không ngừng, Thu Nhi khó hiểu nhìn chằm chằm tướng quân, hôm nay tướng quân như ăn phải trứng chim khách, cứ cười mãi không ngừng. Tướng quân đắp chăn cho Thu Nhi, rồi nói: “Ngươi trước cứ ngủ một giấc đi, quãng thời gian sau này sẽ rất vất vả, ngươi nếu chống đỡ không được thì tất cả cũng đều vô nghĩa!”.

Nghe xong lời nói của tướng quân, Thu Nhi lại càng khó hiểu hơn, hai mắt thẳng nhìn, đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị tướng quân giành trước: “Lát nữa Thái y sẽ vào đây, ngươi theo hắn chuẩn bị hành lý cho tốt, quần áo không cần mang nhiều, đem theo bạc mà ngươi thích nhất là được!”.

Thu Nhi nhất thời toàn bộ buồn ngủ đều bay biến, gắng gượng thân thể đau nhức muốn đứng dậy, thế nhưng tướng quân lại ly khai trước một bước. Tướng quân từ trong phòng Thu Nhi đi ra, giận không thể át nói với thị vệ: “Hiện tại ta phải đi diện thánh, buổi tối khả năng muốn đích thân đưa hắn tới chỗ Hoàng Thượng, các ngươi canh giữ cho tốt, nếu buổi tối ta trở về mà không nhìn thấy người, không cần khẩu dụ của Hoàng Thượng, ta lập tức chém đầu các ngươi!”.

Hai tên thị vệ kinh ngạc không thôi, thời điểm đi vào vẻ mặt tướng quân còn ôn hòa, sao đi ra lại biến thành hung thần ác sát! Hai người khúm núm gặt đầu, kính cẩn đưa tướng quân đang thịnh nộ kia rời đi. Tướng quân tức giận đi được vài bước, nháy mắt sau liền chậm dần cước bộ, lặng lẽ tiến về phía phòng Thái y, nhắc Thái y và Yển phu nhân mau chóng thu thập vàng bạc nữ trang, buổi tối chuẩn bị rời đi.

Thái y kích động đến hai chân run rẩy, lời kéo tướng quân hỏi này có phải chính là đáp án hay không. Tướng quân nói, hắn muốn dẫn bọn họ cao chạy xa bay, hiện tại thời gian cấp bách, nếu muốn thu thập hành lý thì không được phép kinh động thị vệ. Thái y và phu nhân kích động lệ rơi đầy mặt, quỳ sụp xuống bái tạ tướng quân. Tướng quân giữ chặt họ, không cho bọn họ làm ra động tĩnh lớn như thế.

Thái y cùng phu nhân che miệng, hít sâu vài cái cố làm cho mình bình tĩnh trở lại. Tướng quân thấy Thái y đã bình tĩnh hơn, hơn nữa cũng là bậc bề trên, tướng quân liền nói với lão về kế hoạch buổi tối. Chạng vạng ngày hôm nay hẳn sẽ mang Thu Nhi cùng bọn thị vệ tới hoàng cung trước, những người còn lại chờ bọn hắn đi xong liền đánh xe tới cửa nam ngoại thành chờ, đến lúc đó sẽ cùng nhau rời đi.

Thái y không rõ vì sao tướng quân còn muốn mang Thu Nhi tới hoàng cung, thế là hỏi: “Vì sao còn phải tiến cung? Trực tiếp rời đi chẳng phải an toàn hơn sao?”.

Tướng quân giải thích với Thái y: “Thị vệ hoàng gia đều là những cao thủ đứng đầu, nếu cùng bọn họ so chiêu ta cũng không dám mười phần nắm chắc. Cho dù nhất thời chế phục bọn họ, những tên thị vệ được huấn luyện kĩ càng này cũng có thể đào thoát rất nhanh. Cho nên lừa bọn họ mới là kế sách tốt nhất.”

“Ta lừa bọn họ nói muốn đích thân đem Thu Nhi giao cho Hoàng Thượng, đến cửa đông phải tiến cung ta liền khiến bọn họ trở về thị vệ doanh, rồi mới đánh xe ngựa theo cửa nam ra ngoài cùng các người hội hợp. Như vậy, ít nhất đến ngày mai Hoàng Thượng mới có thể phát hiện không thấy Thu Nhi, hơn nữa đến lúc ấy có lẽ Hoàng Thượng cũng đã quên mất chuyện của Thu Nhi rồi!” Tướng quân đã có thể nghĩ được hương vị của buổi thiết triều ngày mai chán động đến nhường nào.

.

.

## 86. Chương 86

### CHƯƠNG 86

.

.

Tướng quân không tiện đi lại nhiều trong viện tử, hẳn để Thái y truyền tin cho Phó Lâm, chính mình cũng về phủ chuẩn bị. Tướng quân vừa trở về liền cho gọi Tổng Bảo, bảo lão đem hết dược liệu trân quý cùng toàn bộ ngân phiếu đến. Tổng Bảo lo sợ đem những thứ này tới trước mặt tướng quân, tướng quân chọn một chút dược liệu quý và một nửa số ngân lượng rồi đóng gói vào bao, nói với Tổng Bảo: “Bảo thúc, thực xin lỗi, sau này trong nhà đều phải dựa vào người!”.

Tổng Bảo sợ hãi, nói: “Thiếu gia của ta, ngài đừng dọa lão nô! Ngài đây là muốn làm gì!”.

Tướng quân đỡ lấy Tổng Bảo đang phủ phục trước người mình, nói với hắn: “Bảo thúc, người đừng trách ta, ta mệt mỏi rồi, thật sự mệt mỏi, ta không muốn lại tiếp tục những tháng ngày như vậy! Ta biết ta thực có lỗi với phụ mẫu, thực có lỗi với tổ tông. Bao đời Tổng gia đều là thống lĩnh vinh quang hiển hách, chỉ sợ đều bị hủy trong tay ta!”.

Tổng Bảo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, môi tái mét, túm lấy tướng quân nói: “Thiếu gia bảo bối của ta, lão nô nhìn ngài lớn lên, ngài định làm gì nhất định phải nói rõ ràng cho lão nô biết, lão nô dù chết cũng chết cam lòng!”.

“Ta tính mang Di Thu và cả nhà Thái y cao chạy xa bay. Bảo thúc, đối với chốn quan trường này ta đã chán ngán, ta cũng hiểu được làm như vậy là tùy hứng là vô đạo, nhưng Bảo thúc, sau này ta sẽ sống một cuộc sống như mình mong muốn!”.

Tổng Bảo hai mắt đầm lệ, lão từ nhỏ đã làm thị đồng của lão tướng quân, cũng là nhiều năm trên chiến trường, lão nhìn tướng quân từng ngày lớn lên, lão sớm biết tướng quân vốn không thích chốn quan lộ người lừa ta gạt. Tổng Bảo có khi cũng đau lòng tướng quân, cảm thấy tướng quân tựa như mảnh hổ giam trong \*\*\*g, mặc dù uy hỷ không thiếu nhưng bốn bề bị trói buộc. Nhưng nay công danh đều đã đạt được, tướng quân hiện tại lại muốn cao chạy xa bay, hẳn tuyệt đối không thể chấp nhận.

“Thiếu gia, ngài nếu không thích kinh thành vậy chúng ta trở về biên cương đi. Ngài không thể khiến cho Tổng gia suy tàn như vậy! Ngài làm như thế làm sao lão nô có thể ăn nói với lão gia cùng phu nhân dưới suối vàng! Thiếu gia, thỉnh ngài cân nhắc!”.

Tướng quân đã không còn thời gian để tiếp tục cùng Tống Bảo cãi cọ, nói thẳng: “Vây để ta tới chỗ cha mẹ thỉnh tội. Tống Bảo, chủ ý của ta đã định, ngươi chớ nên nhiều lời, ta hiện tại hỏi ngươi, ngươi thật ra muốn hay không giúp ta?”

Tống Bảo thấy tướng quân tâm ý đã quyết, ngược lại năn nỉ nói: “Thiếu gia, ngài mang theo lão nô đi! Lão nô nếu không được thấy ngài sinh long hoạt hổ sống trên đời này, chết cũng không nhắm được mắt!”. Tướng quân có điểm khó xử, thế nhưng Tống Bảo giống như bạch tuộc quần lên người mình (bác dễ thương ghê >\_<), cũng="" không="" chấp="" nhận="" cho="" hấn="" nói="" tiếng="" không,="" tướng="" quân="" chỉ="" có="" thể="" đáp="" ứng="" yêu="" cầu="" của="" tổng="" bảo,="" mang="" hấn="" đi="" cùng.="" khi="" đêm="" đến,="" tổng="" bảo="" thu="" thập="" tốt="" quần="" áo="" đến="" tìm="" tướng="" quân,="" chỉ="" thấy="" một="" phong="" thư="" tướng="" quân="" viết="" đặt="" trên="" bàn,="" nội="" dung="" đại="" khái="" là="" quân="" gia="" tổng="" bảo="" ăn="" cấp="" địa="" đồ="" trấn="" giữ="" biên="" cương,="" bởi="" vì="" tổng="" bảo="" cùng="" chính="" mình="" có="" quan="" hệ="" đặc="" biệt,="" hấn="" muốn="" đích="" thân="" đuổi="" theo,="" hy="" vọng="" hoàng="" thượng="" sau="" khi="" nhìn="" thấy="" phong="" thư="" này="" sẽ="" an="" tâm="" một="" chút,="" hấn="" cam="" đoan="" có="" thể="" mang="" bản="" đồ="" quay="" về!="" tổng="" bảo="" một="" bên="" đọc="" tin,="" một="" bên="" thở="" dài,="" lão="" già="" rồi,="" già="" thật="" rồi,="" cuối="" cùng="" lại="" trở="" thành="" gián="" điệp.="" tướng="" quân="" đêm="" thư="" đặt="" ở="" vị="" trí="" có="" thể="" dễ="" dàng="" nhìn="" thấy,="" mang="" theo="" xe="" ngựa="" dựng="" đầy="" vàng="" bạc="" ra="" khỏi="" phủ.="" tướng="" quân="" đến="" thái="" y="" gia,="" thái="" y="" từ="" sớm="" đã="" chờ="" ở="" được="" cục,="" tiến="" đến="" trước="" mặt="" tướng="" quân,="" khẩn="" trương="" nói="" với="" hấn="" bọn="" họ="" đã="" chuẩn="" bị="" thỏa="" đáng="" tướng="" quân="" bị="" đáng="" đáp="" như="" trộm="" của="" thái="" y="" làm="" cho="" buồn="" cười,="" hấn="" vỗ="" vỗ="" vai="" thái="" y="" bảo="" lão="" thoải="" mái="" hơn="" một="" chút,="" đừng="" làm="" cho="" thị="" vệ="" nhìn="" ra="" sơ="" hở!="" chia="" tay="" thái="" y,="" tướng="" quân="" liền="" tiến="" vào="" hậu="" viện="" nơi="" thu="" nhĩ,="" nói="" với="" thị="" vệ="" trước="" cửa:="" “ta="" tới="" dẫn="" hấn="" tiến="" cung,="" các="" người="" cũng="" theo="" ta="" trở="" về,="" sau="" khi="" nghỉ="" ngơi="" nửa="" ngày="" thì="" cứ="" về="" thị="" vệ="" doanh="" như="" bình="" thường,="" rõ="" chưa?”.="" hai="" tên="" thị="" vệ="" đều="" nói="" đã="" biết,="" tướng="" quân="" vừa="" lòng="" gật="" đầu,="" đẩy="" cửa="" đi="" vào="" phòng.="" thu="" nhĩ="" tuy="" rằng="" còn="" nằm="" trên="" giường="" nhưng="" quần="" áo="" đã="" mặc="" chỉnh="" tề.="" thấy="" tướng="" quân="" vào,="" ánh="" mắt="" thu="" nhĩ="" chớp="" chớp="" nhìn="" tướng="" quân.="" hấn="" không="" quá="" tin="" tướng="" tướng="" quân="" sẽ="" mang="" bọn="" họ="" rời="" đi="" nơi="" này.="" tướng="" quân="" nhìn="" thấu="" tâm="" tư="" nơi="" thu="" nhĩ,="" ý="" định="" đùa="" hấn="" một="" chút,="" thể="" nên="" nói:="" “đi="" thôi,="" ta="" đưa="" người="" đi="" gặp="" hoàng="" thượng,="" đêm="" người="" giao="" cho="" hấn="" nhiệm="" vụ="" của="" ta="" cũng="" coi="" như="" trọn="" vẹn="" hoàn="" thành!”.="" tâm="" tư="" chờ="" mong="" lập="" tức="" nguội="" lạnh,="" thu="" nhĩ="" thất="" vọng="" nói:="" “vây="" thu="" thập="" bạc="" làm="" cái="" gì?”.="" ngài="" mang="" ta="" đi,="" bạc="" lưu="" lại!”.="" tướng="" quân="" cười="" nghen,="" nói:="" “cái="" này="" không="" thể,="" bạc="" và="" người="" cùng="" đi,="" bạc="" của="" người="" còn="" phải="" tặng="" cho="" thị="" vệ="" làm="" vật="" vãi="" phí,="" ta="" cũng="" không="" thể="" tự="" xuất="" tiền="" túi!”.="" thu="" nhĩ="" nháp="" hé="" miệng="" không="" thêm="" nhắc="" lại,="" hấn="" rất="" xót="" số="" bạc="" này,="" ước="" chừng="" bốn="" mươi="" tám="" lượng,="" là="" của="" tích="" cóp="" hấn="" giữ="" lại="" sau="" này="" cưới="" vợ="" cho="" mấy="" đứa="" con!.="">

## 87. Chương 87

### CHƯƠNG 87

.

.

Thu Nhi gắng gượng mới có thể xuống đất, tướng quân liền một đường ôm hất lên trên xe. Xe ngựa lăn bánh về phía hoàng cung, tướng quân từ trong hành lý của Thu Nhi xuất ra hai mươi lượng bạc giao cho thị vệ, Thu Nhi phải trơ mắt nhìn bạc của mình cứ thế không cánh mà bay đau đến đứt từng khúc ruột, cũng không để ý mình ngồi trên xe ngựa bao lâu. Thẳng đến khi xe ngựa đến ngoại thành phía nam, Thái y mở cửa xe, Thu Nhi mới phát hiện bản thân đã ra khỏi kinh thành.

Thu Nhi hết nheo mắt rồi lại nhéo mắt, thế nào cũng không thể tin được tướng quân đã cứu hất từ tay Hoàng Thượng. Thu Nhi kéo kéo tướng quân bên cạnh, lập tức truy vấn: “Ngài không phải đang đùa chứ, ngài đây là...”.

“Mang người cao chạy xa bay! Không phải người hối hận chứ, hay là muốn hồi cung?” Tướng quân chọn mi nhìn Thu Nhi.

Thu Nhi có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Không phải ta có ý này, nhưng chúng ta sau này phải tính sao? Hoàng Thượng không có khả năng chưa từng hối!”.

Tướng quân giả bộ nghiêm túc nói: “Àn, ta để lại thư cho Hoàng Thượng, nói Tống Bảo trộm địa đồ trấn giữ biên cương, chính ta phải tự mình đuổi theo!”.

Thu Nhi không khỏi cảm khái, khẩu khí nghiêm túc làm sao, nhưng cái cớ cũng ngây thơ làm sao. Đây thật là một cái cớ khờ khạo đến không thể khờ khạo hơn được nữa, muốn khiến người ta tin tưởng cũng khó. Thu Nhi dở khóc dở cười, nói: “Nếu bệ hạ có thể tin tưởng lời nói của ngài, không bằng tin lợn cũng có thể biết bay!”. (Aka ~ When pig flies J))

Tướng quân ngửa đầu cười to, nói: “Ta cũng không tính làm cho bệ hạ tin tưởng, một hai ngày sau thủ vệ nhất định sẽ đem chuyện của chúng ta nói cho Hoàng Thượng, đến lúc đó dù lấy cớ gì cũng vô dụng!”.

Thu Nhi tuyệt không nghĩ tới vấn đề này, nay nghĩ đến thực sự là vạn phần đau đầu. Hắn tiếp tục hỏi tướng quân: “Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, vậy chúng ta phải làm sao?”.

Thu Nhi nói chuyện một thời gian đã bắt đầu cảm thấy mỗi một suy yếu, con đường sau này còn dài tướng quân sợ hất kiên trì không được. “Người có biện pháp sao?”, tướng quân hỏi. Thu Nhi lắc đầu, tướng quân lại nói: “Người đã không có biện pháp thì đừng lo lắng nữa, ta nếu đã đem người đi thì sẽ không để Hoàng Thượng đem người về!”.

Thu Nhi vẫn chưa hết hi vọng, hỏi: “Vậy người tính sao?”.

“Người hối hết vấn đề này tới vấn đề khác có mệt hay không, chúng ta còn một đoạn đường rất dài phải đi, người nếu kiên trì không được, không bằng đem người vào cung đi!”.

“Ta có thể kiên trì, vậy ta ngủ!” Thu Nhi nào dám lãng phí cơ hội không dễ dàng có được này, đầu ngã vào trong lòng tướng quân tận lực ngủ. Thế nhưng Thu Nhi dùng sức quá độ, đã một ngày không được ngủ yên ổn bây giờ hắn vẫn không tài nào ngủ được.

Thu Nhi giống như con cá chạch ở trong lòng tướng quân nhích tới nhích lui, tướng quân nghĩ tốt nhất vẫn là nói hết cho hắn đi, bằng không hất trong lòng lo lắng cũng không thể yên giấc. Tướng quân vỗ vỗ mặt Thu Nhi, nói: “Này, đừng ngủ, người muốn biết cái gì, ta đều nói cho người, nghe xong cũng đừng suy nghĩ quanh quẩn, ngủ cho ta, có biết không!”.

Thu Nhi mở to mắt, hỏi: “Chúng ta thật sự có thể trốn thoát sao?”.

“Ta tính đến Hân Nam phủ, tuần phủ nơi đó là hữu tướng quân, tỷ phu của ta. Ta nghĩ bọn họ đồng ý giúp ta “mất tích”, như vậy chức vụ tả tướng quân chắc chắn thuộc về nhà bọn họ!”.

Thu Nhi cảm thấy không ổn, nói: “Bọn họ có thể bắt người giao cho Hoàng Thượng, như vậy không cần phải lập cái gì công lớn, vị trí tả tướng quân vẫn là của người ta!”.

“Chẳng lẽ tính tình bệ hạ người còn không hiểu sao, giả như bọn họ giao cả ta cùng tám bản đồ phòng thủ, nhiều nhất ta cũng chỉ bị giáng mấy chức mà thôi. Bệ hạ là một người thực tế, ai đối với hắn có ích hắn liền che chở cho người ấy, vì một nam sủng như người mà xử ta tội chết là không sáng suốt! Cho nên, hữu tướng quân để ngừa hậu họa thì làm cho ta mất tích có vẻ tốt hơn.”.

“Vậy hữu tướng quân có thể giết người, xong hết mọi chuyện?”.

Khả năng này tướng quân từng nghĩ tới, hấn làm như thế này cũng là một ván bạc bất đắc dĩ. Tướng quân nói: “Có khả năng, nhưng ta cảm thấy hấn sẽ không hạ ngoan thủ này. Trong tay ta có bản đồ phòng thủ, nếu hấn cứng rắn ta liền đem tấm bản đồ này tiết lộ cho địch nhân. Nếu chiến sự nổi lên, đối với cơ đồ của một kẻ chưa từng có kinh nghiệm tác chiến như hấn mà nói là một việc cực kì phiền toái, cho nên ta đoán hấn muốn duy trì hiện trạng này, thậm chí sẽ ở thời điểm xuất hiện mầm mống chiến tranh đến xin ta giúp đỡ. Hấn dù sao vẫn chỉ là một tướng quân lớn lên ở chốn kinh thành!”.

Những gì Thu Nhi muốn biết cũng đều đã biết, chỉ còn lại một vấn đề Thu Nhi căn bản không dám hỏi ra miệng, hấn sợ hỏi xong tướng quân sẽ do dự sẽ hối hận, sẽ bỏ rơi bọn họ, một lần nữa trở về chốn kinh thành!.

.

.

## 88. Chương 88

### CHƯƠNG 88

.

.

“Đều hỏi xong?” Tướng quân nói.

Thu Nhi chột dạ ừ một tiếng, nhắm mắt lại bắt đầu giả bộ ngủ, nhưng chẳng được bao lâu, mí mắt không tự chủ mà run run đã bán đứng điệu bộ giả vờ của hấn. Tướng quân lay tỉnh Thu Nhi, hỏi hấn: “Không phải người vẫn còn một vấn đề rất quan trọng chưa hỏi ta sao?”.

Ánh mắt khép chặt của Thu Nhi lập tức khấn trương, thế là không thể không mở mắt rồi bày ra biểu tình ngây thơ vô (số) tội nói với tướng quân: “Không có, nên hỏi ta đều đã hỏi!”.

“Không phải chứ, sao ta lại cảm thấy bộ dáng người vẫn như không mấy an tâm!”.

Thu Nhi không khỏi đối với năng lực của tướng quân bội phục sát đất, mỗi lần đều có thể đánh trúng chỗ hiểm của hấn. Thấy ánh mắt Thu Nhi lập tức biến hóa thực nhanh từ vô tội trở nên bất đắc dĩ, tướng quân xem thế là đủ rồi, liền ngừng trêu chọc hấn. “Người muốn hỏi cái gì cứ việc nói thẳng đi, xoay sở suốt đêm, người không thấy phiền thì ta cũng thấy mệt!” Tướng quân gấp một cái, hiện ra bộ dáng thực sự mệt mỏi.

Thu Nhi trong lòng cân nhắc, thế nhưng rất nhanh liền bác bỏ, quả nhiên vẫn không cách nào hỏi ra miệng. Ánh mắt Thu Nhi trong nháy mắt từ khó xử biến thành xác định, tướng quân bị ánh mắt thay đổi thất thường kia khiến cho tinh thần tốt hơn rất nhiều, lập tức nở nụ cười, lại thêm chút tâm tư đùa giỡn hấn, thế là nói: “Ta thấy người vẻ mặt tiêu tụy, muốn nói còn ngại ngày sau hối hận! Sớm biết mang người đi sẽ thành cái dạng này, không bằng ta...”.

Thân mình Thu Nhi lập tức giật nảy ra khỏi vòm ngực trước mặt, khấn trương hề hề hỏi: “Còn không bằng cái gì?”.

Tướng quân trong lòng cười trộm, miệng lại đáp: “Còn không bằng nhanh nhanh tá giáp quy điền!(cởi áo giáp về quê làm ruộng).”.

Thu Nhi kinh ngạc, nói: “Đi? Tá giáp quy điền? Ngài không phải bởi vì ta mới đào tẩu sao?”.

Biểu tình trên mặt Thu Nhi cơ hồ nhất thời đông cứng, tướng quân cuối cùng nhịn không được cười ra tiếng: “Ta quả thật vì người mới phải đào tẩu, nếu không có người ta có thể đi một cách chính đại quang minh!”.

Điều này ngoài ý muốn gây tác động rất lớn đối với Thu Nhi, hấn nhất thời hoán không được, chỉ lo hỏi tướng quân nguyên nhân vì đâu không màng tới chức vị. “Ý ta không phải vậy, ta muốn hỏi tại sao ngài lại muốn tá giáp quy điền?”.

“Đương nhiên là vì chán ghét chức vị, còn có nguyên nhân gì khác được nữa sao?”.

Thu Nhi không nói gì, tướng quân không hổ là thiếu gia nhà có tiền, làm sao giống hần, chỉ biết nhiệm vụ của mình là phải sống, phải kiếm tiền cưới vợ cho đám con hần. “Ngài lần này ra đi chính là bởi vì không muốn làm quan?” Thu Nhi vẫn là không quá tin tưởng.

“Ân, thuận tiện mang theo các người”, tướng quân nói xong liền giơ đôi tay mình lên, nói tiếp: “Hạ nhân chết trên hai bàn tay này nhiều vô số kể, nhưng dựa vào chúng mà sống sót lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay! Người nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng! Vì vậy người tốt nhất phải bảo trọng thân thể chính mình, đừng để những hy sinh của ta thành nước chảy về biển đông.”.

“Cái gì nên biết cũng đã biết, ta thực sự có thể yên tâm rồi!” Sau khi tâm tình thả lỏng, Thu Nhi thân thể mệt mỏi càng khó chống cự, rất nhanh liền ngủ. Thu Nhi ngủ rồi tướng quân cũng ngủ theo. Ngày hôm sau, tướng quân vừa bình tỉnh đã cảm thấy cả người khô nóng khát nước dị thường. Theo lý thuyết thời tiết tháng tư sẽ không nóng bức như thế, tướng quân buồn bực nửa ngày mới phát hiện hóa ra căn nguyên ngay tại người trước mặt.

Thân thể Thu Nhi giống như mặt trời không ngừng phát nhiệt, mặt hần đỏ ửng, ngay cả thở cũng mang theo hơi nóng mùa hè. Tướng quân nhanh chóng kêu Tổng Bảo dừng xe lại rồi lập tức xoay người xuống xe tìm Thái y. Thái y chẩn đoán Thu Nhi là lao lực quá độ khiến thân thể mất cân bằng, cần an tâm tĩnh dưỡng. Lão bèn hỏi tướng quân liệu có thể tìm được một nơi an ổn để Thu Nhi nghỉ ngơi hay không, nếu vẫn tiếp tục chạy như vậy, màn trời chiếu đất, đối với thân thể Thu Nhi quả thực là một gánh nặng nghiêm trọng.

Tướng quân nhìn Thu Nhi đang hôn mê, nói với Thái y: “Chúng ta đến Hân Nam phủ đi, nơi đó là địa bàn của hữu tướng quân. Không nhanh chóng đến đó, nếu chúng ta bị người của Hoàng Thượng phái đi đuổi kịp liền thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”.

Nghe xong lời của tướng quân, Thái y ý bảo tướng quân cứ tiếp tục chạy, còn Thu Nhi, bản thân sẽ tận tâm chiếu cố. Đi thì đi! Thái y tự tin tràn đầy nói với tướng quân: “Thu Nhi sẽ không ở giai đoạn khó khăn này mà gục ngã, cho tới bây giờ, hần chưa từng khiến cho những người hần yêu thương phải thất vọng!”.

.

.

## 89. Chương 89

### CHƯƠNG 89

.

.

Trên suốt quãng đường, sức khỏe Thu Nhi lúc lên lúc xuống, thường xuyên vài ngày không thể ăn uống, bụng trướng phình, Thu Nhi vẫn không rên một tiếng, Thái y chỉ có thể vì hần nhu ần bụng. Thời điểm tới biên cảnh, tướng quân liền rút bảo kiếm vẫn luôn mang bên mình phóng tới bờ sông, không quên lưu lại một phong thư tuyệt bút. Tín thư viết, bản thân chính tay đã đâm chết Tổng Bảo, nhưng tự biết nghiệp chướng nặng nề, liền cùng bản đồ phòng ngự táng thân nơi sông nước mênh mông này, vạn mong bệ hạ bao dung, mặt khác, để đảm bảo an toàn kính mong bệ hạ thay đổi bản đồ phòng bị biên cương.

Sau khi ném bút tín và bảo tín, tướng quân cùng Phó Lâm và Vương Nguyên rời đi. Bọn họ từ kinh thành lên đường đi về phía nam tới đình dịch, Hân Nam phủ ở phía tây bắc đình dịch. Đoàn người chậm rãi khởi hành, vì sợ xe quá đông sẽ gây sự chú ý nên sau đó liền tách thành hai hướng chạy trốn.

Tướng quân để Vương Nguyên cùng Phó Lâm theo phía bắc hướng tới Tùy Dương, nơi này nằm phía bắc Hân Nam phủ, là một thành thị còn phồn hoa hơn Hân Nam phủ. Tướng quân đưa cho bọn họ một khoản tiền, coi như để làm ăn buôn bán. Vương Nguyên nếu giỏi về gieo trồng được liệu liền mua một mảnh đất trồng được liệu. Phó Xa giỏi về thêu thùa, tướng quân liền bảo Phó Lâm mở cho nàng một cửa hàng thêu.

Tướng quân còn dặn bọn họ, tuy rằng đồng hành cùng một con đường, nhưng tới thời điểm tất yếu cũng cần phải tách ra.

Nói về bọn họ xong, tướng quân lại nói đến quyết định của chính mình. ThuNhi không thể rời Thái y, Thái y liền cùng bọn họ chung đường. Mấy người bọn họ tiếp tục theo hướng Tây lên phía bắc Hân Nam phủ. Nhưng Hân Nam phủ vẫn không phải nơi hấn dừng chân mãi mãi, cuối cùng có lẽ cũng sẽ đến Tùy Dương, chẳng qua phải đợi sau một năm rưỡi nữa, trong lúc ấy Phó Lâm và Vương Nguyên sẽ ở Tùy Dương xem xét liệu nơi này có thể trở thành chốn an cư lạc nghiệp được không.

Thừa dịp trời nhá nhem tối, đoàn xe ngựa lặng lẽ rời đi. Phó Lâm cùng mấy người chuẩn bị ly khai vốn định cùng ThuNhi nói lời tạm biệt, thế nhưng ThuNhi vẫn còn sốt cao lại thêm hôn mê. Dọc đường đi đồ ăn thức uống không thể chu toàn, thân mình ThuNhi chỉ có thể phó mặc như vậy, không có cách nào điều dưỡng. Suốt dọc chặng đường tướng quân đều ôm ThuNhi, hấn cảm nhận rõ ThuNhi vốn đã gầy không được mấy thịt nay chỉ còn như khung xương. Trong lòng hấn mỗi ngày đều run sợ, nhưng Thái y ý bảo hấn cứ chạy toàn tốc lực, không đến địa điểm an toàn thân mình ThuNhi sẽ không có cơ hội chuyển biến tốt.

Đường đi bôn ba vất vả, cuối cùng bọn họ cũng an toàn dừng chân tại Hân Nam phủ. Việc đầu tiên tướng quân làm là để Tổng Bảo mau chóng tìm một nơi có thể dừng chân. Tổng Bảo lo lắng khách \*\*\* không an toàn, liền trực tiếp mua một tiểu viện làm nơi trú ngụ tạm thời. Tướng quân ôm ThuNhi như đang hấp hối vào nhà, Thái y bắt chập đường đi mệt nhọc, vừa xuống xe ngựa liền tìm củ đun thuốc cho ThuNhi.

Thái y đem được mới đun đến trước mặt ThuNhi, tướng quân vực hấn dậy, ThuNhi mí mắt run lên, chậm rãi mở miệng. Thái y từng thìa từng thìa bón, ThuNhi cũng từng thìa từng thìa ăn, nhìn ThuNhi ương ngạnh một ngụm lại một ngụm đem được nuốt xuống, trong lòng tướng quân tựa như thủy triều đại hải cuộn cuộn dâng trào. Hấn nhẩn nê nóng nơi hốc mắt, chỉ chăm chú ôm chặt ThuNhi. Chén được nhanh chóng chạm đầy, sau khi Thái y đi ra ngoài tướng quân mới ôm ThuNhi lên ghen ngào.

“Người cứ như vậy làm cho người ta buông tay không được. Ta đào hết tâm tư tìm đủ mọi lý do hoàn hảo chỉ để mình rời xa người, buông người, xem nhẹ người, thế nhưng hết thấy đều không được! Người luôn ương ngạnh như thế, cố chấp suy nghĩ phải sống sót, làm cho người ta không thể giả như chẳng thấy gì. Cái gì mà chán ghét chốn quan trường, ta vốn dĩ vẫn có thể tiếp tục chán ghét, nhưng vì ta không bỏ xuống được người, ta hy vọng người có thể có những ngày tháng hạnh phúc, không muốn nghĩ tới việc sau khi người vào cung lại bị người ta chà đạp.”

ThuNhi đầu vẫn ơ ơ, chỉ nghe thấy tướng quân cứ lặp đi lặp lại lời nói bỏ xuống không được. Nước mắt tướng quân rơi trên mặt hấn, ThuNhi biết lẽ này là vì hấn mà rơi. ThuNhi cố gắng mở to mắt nhìn tướng quân, tướng quân yêu thương vuốt nhẹ mái tóc hấn, nói: “Người có biết không, lúc người hạ sinh song bào thai, Thái y nói sẽ không cứu người, để người cứ như vậy ra đi, từ nay về sau sẽ không còn đau đớn. Lúc ấy ta đã nói, sẽ cho người một cuộc sống hạnh phúc. Hiện tại nghĩ lại, đó là lần duy nhất ta cái gì cũng chưa suy tính liền bật thốt thành lời. Kì thật lời nói vô tâm mới là hữu tâm nhất!”

.

## 90. Chương 90-91

### CHƯƠNG 90-91

.

.

Thu Nhi đầu óc trống rỗng, kinh ngạc nhìn tướng quân hai mắt đăm đăm, chỉ liên tục nghe thấy lặp đi lặp lại câu bỏ xuống không được. Ngực Thu Nhi tựa như có lửa thiêu đốt, hấn mở miệng định nói gì đó, lại vì lời nói bất ngờ kia mà miễn cưỡng nuốt trở vào. Tướng quân đều nhìn thấy cả, ôn hòa đáp: “Muốn nói cái gì thì mặc sức nói đi, sau này ta không còn là tướng quân, người cũng vĩnh viễn không lại trở lại là nam sủng! Ta sẽ yêu thương người cả đời!”

Câu nói cuối cùng kia Thu Nhi nghe rõ mồn một, nhưng cảm giác vẫn như cũ không chân thực, Thu Nhi lắc lắc đầu muốn thanh tỉnh nhưng lại càng thêm mê muội. Tướng quân chậm rãi đỡ Thu Nhi nằm xuống,

nói tiếp: “Trước mắt hôm nay không nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt! Cơ thể khỏe rồi người muốn nói bao nhiêu cũng được!”.

Có lẽ là mơ đi, cơn mơ đẹp khó có được này làm cho Thu Nhi không muốn tỉnh lại, dần dần liền thực sự thiếp đi. Thu Nhi ngủ một mạch một ngày một đêm, lúc tỉnh lại đã phát hiện bản thân nằm trong mền chăn mềm mại, bên trên còn phủ tấm màn màu xanh lam. Trầm hương phảng phất trong căn phòng không nhiễm một hạt bụi.

Không gian sạch sẽ nhất thời khiến Thu Nhi thoải mái, ngay sau đó lại lập tức khẩn trương, hẩn nghĩ mình đã thân tại hoàng cung, còn việc tướng quân dẫn hẩn trốn đi, và lời nói tuyệt vời ấy chẳng qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi. Thu Nhi nản lòng thoái chí, bất chợt cơn ho ập tới, thân mình đau nhức trở nên càng thêm khó chịu.

Tiếng ho của Thu Nhi gọi tướng quân tới, tướng quân đầy người bụi bặm đến gần Thu Nhi, kéo tay áo lên sờ trán hẩn, vui sướng nói: “Cơ sốt quả nhiên đã hạ, Thái y nói rất đúng, người chỉ cần có thức ăn đầy đủ thì cơ thể tự nhiên sẽ chuyển biến tốt!”.

Thu Nhi hoang mang, hẩn đến tột cùng là làm sao! Mặc kệ cổ họng khô khốc, Thu Nhi vẫn gian nan mở miệng hỏi: “Tướng quân, đây là nơi nào?”.

“Sao vậy? Đương nhiên là ở nhà! Bằng không còn có thể ở đâu?” Tướng quân cười đến rạn vỡ.

“Không phải ở hoàng cung sao?” Thu Nhi trong lòng run sợ hỏi.

Tướng quân chống nạnh, ha ha ngửa đầu cười to, nói: “Người thật đúng là biết nịnh, ta chỉ tùy tiện sửa sang lại một chút mà đã khiến người có cảm giác đang ở hoàng cung!”.

Thu Nhi thấy tướng quân cười thì chính mình cũng cười theo, mộng kia thật sự rất đẹp, ở trong giấc mơ ấy tướng quân nói sẽ thương hẩn cả đời. Ngược lại, tướng quân thấy Thu Nhi cười, trong lòng cũng rất thỏa mãn. Hẩn đã rời xa cái nơi mà người người đều khoác lên mình tấm mặt nạ, cũng rời xa chiến trường, nhưng nơi này là một chiến trường mới của hẩn. Mấy ngày nay thuận đường quan sát Hân Nam phủ, tướng quân xem như nhìn thấu, nếu muốn cho Thu Nhi một cuộc sống tốt, không có bạc là tuyệt đối không thể. Sau này, một mặt hẩn phải che dấu để cả nhà có cuộc sống bình an, mặt khác, cố gắng kiếm tiền giúp Thu Nhi điều dưỡng thân thể là việc trọng yếu nhất. Con đường phía trước trùng trùng điệp điệp những khó khăn trắc trở, nhưng tràn đầy trong cõi lòng hẩn lại là ý chí chiến đấu sục sôi.

Sau khi Thu Nhi tỉnh lại tinh thần rất tốt, tướng quân gọi Thái y cũng giống mình một thân bụi bặm tới, hỏi lão xem đã có thể đem Thu Nhi ra ngoài phơi nắng được hay chưa. Ở Hân Nam phủ, thời tiết tháng tư đã rất ấm áp, nhưng Thái y vẫn muốn tướng quân đắp cho Thu Nhi thêm tấm chăn, còn bắt hẩn phải đưa Thu Nhi đến nơi nào khuất gió.

Tướng quân ôm Thu Nhi ra khỏi phòng, đứng nửa ngày cũng chẳng biết Thái y lấy gió ở đâu, bèn đơn giản ôm hẩn tới chân tường rồi hạ ghế nằm, đắp chăn cẩn thận, còn chế nhạo hẩn: “Lâu lắm rồi không phơi nắng, mau nhìn xem người người mốc meo lên rồi kia!” Thu Nhi không đáp lời tướng quân, nhìn chung quanh liền thấy trước mắt là đồng hồ gỗ, nói: “Chẳng lẽ chỉ có phòng ở của ta là đã thu thập tốt?”.

“Đúng vậy, trong lúc người ngủ như lợn chết, ta đưa người nằm lên ghế, nâng tới phòng khác. Mọi người đều cùng nhau hỗ trợ thu thập tốt phòng ở của người, ngay cả bọn nhỏ cũng giúp sức, phu nhân lại vì người ngay cả lư hương cũng mang ra lấy lòng!”.

Thu Nhi có chút ngượng ngùng, mặt đỏ ửng lên nói lời cảm ơn. Tướng quân tùy tiện cười, nói: “Này không là gì, ta nói rồi, sau này ta sẽ thương người, đối tốt với người, cho người hạnh phúc, không còn phải chịu bất cứ thiệt thòi nào!” Tướng quân lời vừa xuất khẩu, Thu Nhi liền động thân, dùng ánh mắt khó tin nhìn tướng quân, miệng thì thào: “Chẳng lẽ là sự thật, không phải nằm mơ?”.

“Cái gì thật hay giả, không phải người ngủ tới hồ đồ rồi chứ?”.

Thu Nhi vội vàng bắt lấy cánh tay tướng quân nói: “Ngài thật sự nói yêu ta? Còn nói muốn ta hạnh phúc?”.

Tướng quân không trả lời Thu Nhi, bản năng nói cho hẩn biết hẩn phải làm gì tiếp đó. Đặt lên đôi môi kia một nụ hôn dài ấm áp, tướng quân hôn say sưa đến mức Thu Nhi như mê đi rồi mới tách ra. “Người suy

nghĩ cái gì?” Tướng quân không chắc cái hôn kia đã có thể chẳng nói rõ hết thấy?

“Ngài thật sự là muốn ta, là vì ta mới chạy trốn tới nơi này? Ngài sẽ không hối hận sao? Có thể nào sẽ bỏ ta mà đi? Thật sự sao, này đều là thật sự sao? Ngài vì sao lại muốn ta? Không chê ta là nam sủng sao? Vì cái gì? Thật sự sao?” Thu Nhi câu hỏi nọ nối tiếp câu hỏi kia, giống như nước suối không ngừng tuôn chảy, hỗn loạn không quy tắc.

Tướng quân thu lại vẻ tươi cười, câu hỏi của Thu Nhi khiến hắn đau lòng, cho đến bây giờ hắn cũng không biết nội tâm Thu Nhi lại tự ti như thế, điều này chính là nguyên nhân Thu Nhi vẫn luôn giữ khoảng cách với hắn? Tướng quân liền ôm lấy Thu Nhi, dẫn hắn trở về phòng riêng, đóng cửa lại.

Tướng quân bế Thu Nhi ngồi lên giường rồi mới nói tiếp: “Thu Nhi, chúng ta cùng mở lòng mình nói chuyện được không, sau này người là của ta, mà ta cũng là của người!” Cánh cửa hồi ức tướng quân là người đầu tiên mở ra, chuyện cũ xưa kia từ từ hé lộ. “Thu Nhi, người có biết vì sao ta lại mang theo người xuất chinh không?” Thu Nhi lắc đầu, tướng quân cười, sau đó nói: “Khi ấy Tổng Lâm không muốn đi, ta biết mọi người cũng không tình nguyện đi. Người bị mọi người đẩy đi chắc chắn là vì quan hệ giữa người với mọi người không được tốt, ta nghĩ rằng đi đến nửa đường người chắc chắn sẽ kêu khổ, đến lúc đó ta mới có thể danh chính ngôn thuận mà bỏ người! Nói thực lúc đó ta có chút hối hận đã nhặt người về!”

“Nhưng ta lại một tiếng cũng không kêu khổ có phải không?”

Tướng quân dùng một ánh mắt rất lạ lùng nhìn Thu Nhi, nói: “Ta rất lạ là người không có nói! Từ lâu ta đã chờ người khóc lóc tới tìm ta! Sau này thấy người đáng vẻ như con cá nhỏ, ta lại càng kì lạ. Ta bắt đầu tin tưởng rằng, ắt hẳn từ nhỏ người đã phải trải qua rất nhiều gian khổ, không chỉ là một nam sủng tháng ngày gió mưa!”

“Vậy ngài vì sao lại lừa ta lên giường?”

“Ta không phải loài động vật chỉ biết tìm nơi phát tiết! Bởi vì ta đối với người cảm giác không giống thế nên mới lừa người.”

“Khó trách...khó trách...” Thu Nhi mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy, ta bắt đầu muốn người là từ khi ấy, đương nhiên khi đó ta ham muốn thân thể của người nhiều hơn!”

Thu Nhi hiểu biết gật gật đầu, nói: “Ta cũng vậy!”

Giọng Thu Nhi tuy nhỏ nhưng lại lọt vào tai tướng quân, tướng quân nắm lấy Thu Nhi không tha, làm cho Thu Nhi nói ra rớt cuộc “Ta cũng vậy” là có ý gì. Thu Nhi má hồng lên như quả cà chua, lần đầu tiên đem những tâm sự kín đáo nhất nói cho tướng quân biết. “Khi đó ta thật sự rất sùng bái ngài, nhất là tư thế phất áo đầy oai hùng ở trên võ tràng cùng tướng sĩ luận bàn võ nghệ, mỗi một giọt mồ hôi cũng dường như lấp lánh! Ngoại trừ lần đầu tiên, sau đó ta cũng chủ động hấp dẫn ngài, ân...Khi ấy ta cũng có chút suy tính!”

Tướng quân không cho là đúng, nói: “Nói cái gì mà suy tính, không phải chỉ là nhờ ta giúp người đem Tiểu Hoan Nhi ra ngoài thôi sao! Vừa trở lại kinh thành người liền nói muốn gặp Tiểu Hoan Nhi, ta liền biết bản thân bị lợi dụng!”

“A? Ngài đã biết!” Thu Nhi vẫn tưởng chính mình giấu giếm rất khá.

Tướng quân liếc xéo Thu Nhi, hừ một tiếng: “Coi như có chút thông minh, còn có thể lừa được ta! Tốt lắm, ta không truy cứu, người nói tiếp!”

“Sau này ta lại phát hiện mình có mang, để không bị người khác phát hiện ta chỉ có thể rời tướng quân phủ! Khi ấy Thái y khuyên ta nên xóa sạch bọn nhỏ, ta từ chối. Bọn nó là con của ngài, chảy dòng máu của ngài. Ta đã nghĩ chờ bọn nó lớn lên, có lẽ có thể giống như ngài vậy, mỗi một giọt mồ hôi cũng dường như lấp lánh!”

Tướng quân bị Thu Nhi làm cảm động, nói: “Người thực sự nghĩ như vậy? Mặc dù nói ra có chút xấu hổ, nhưng người nói hoàn toàn trùng với đặc điểm của ta!” Tướng quân tự khen mình rồi còn tự cười khúc khích.

Nụ cười như coi mọi chuyện là hiển nhiên của tướng quân khiến Thu Nhi có chút khó chịu, từ đó mà gọi nhớ đến chuyện ủy thác. Từng lời từng chữ kể lại đầy đau xót bi thương, tướng quân chỉ có thể thừa nhận khi ấy đích thị bản thân đang trốn tránh trách nhiệm. Chủ đề tiếp theo liền nói đến việc Thu Nhi sinh sản, tướng quân nói cho Thu Nhi, chính giờ khắc ấy hẳn đã có suy nghĩ phải cho Thu Nhi một đời hạnh phúc.

## 91. Chương 92

### CHƯƠNG 92

Thu Nhi chất vấn tướng quân: “Vậy vì sao sau khi ngài hứa xong còn khiến cho ta khó xử?”.

Tướng quân phản bác: “Người mới là người khiến ta khó xử, còn dám nói ta?”.

Thu Nhi yên lặng thấp đầu, bất đắc dĩ nói: “Ngài là người ăn trên ngồi trước, ta phải bảo hộ chính mình chứ!”.

Tướng quân nghe xong thì trong lòng khẽ động, vội vã ôm lấy Thu Nhi, chân thành nói: “Có rất nhiều thứ ta không thể bỏ xuống được, thân phận, địa vị, còn có rất nhiều rất nhiều thứ khác nữa. Ta vẫn luôn nghĩ phải vứt bỏ người để trở về với cuộc sống ban đầu, cảm thấy vì một tên nam sủng như người thật sự là không đáng. Thế nhưng sự thật chứng minh, người dùng chấp nhất cùng ngoan cường của chính mình đã chiến thắng hết thảy những thứ ta có. Bởi vậy sau khi nghe Thái y nói bệ hạ muốn bắt người trở về, ta chỉ đấu tranh một chút liền ra quyết định!”.

Thu Nhi cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt nhiệt tình nơi tướng quân. Thu Nhi trong lòng yên tâm, cũng thêm phần ấm áp, hẳn rất tự nhiên thả lỏng thân mình dựa vào lòng tướng quân, xúc động nói: “Ta không cảm thấy bản thân có gì ngoan cường, ta chỉ là muốn sống sót!”.

“Thu Nhi, có lẽ chính bản thân người cũng không biết, người thật sự là kẻ khiến người ta thương. Thái y nhiều năm như thế vẫn chăm sóc người cũng không có gì lạ, người có thể hầu hạ bệ hạ mười năm cũng không có gì lạ, ta sau khi vứt bỏ người rồi lại đem người trốn đi cũng không có gì lạ. Người hiểu thấu cuộc sống, khiến người ta không thể không động dung, việc này người đều không biết!”.

Thu Nhi hiểu ý nở nụ cười, tươi cười hòa lệ. Nếu tướng quân không cho hẳn biết, hẳn cho tới bây giờ cũng không biết mình có nhiều ưu điểm đến vậy, sẽ vẫn tiếp tục hèn mọn sống. Tướng quân lau khô nước mắt Thu Nhi, nói với hẳn phải sống cho thật tốt, gắng sức mà sống, để không uổng công ai kia đã phải vứt bỏ bao thứ tại kinh thành lại sau lưng.

Những ngày này, bởi vì chưa thích ứng được với khí hậu, Thu Nhi luôn không mấy thoải mái. Sau khi vào hạ, Thu Nhi thường bị trướng bụng, lại thêm nôn ọe, Thái y nói ngoài việc uống thuốc hẳn cũng cần phải an tâm tĩnh dưỡng hơn nữa. Nhưng trong lòng Thu Nhi luôn không quá yên ổn, hôm nay lại bị ác mộng làm tỉnh, cũng may sau khi tỉnh lại hẳn liền phát hiện bản thân đã yên ổn nằm trong lòng tướng quân, lúc này mới thở hắt ra.

Ngày lại ngày trôi qua, tướng quân vẫn luôn làm bạn bên cạnh hẳn, khi hẳn sinh bệnh thì nhu bụng hoặc cho hẳn ăn được. Mỗi lần nghĩ đến việc ấy, Thu Nhi đều bất giác mỉm cười. Hẳn đã không nhớ rõ đêm qua mình như thế nào trở về giường. Hẳn chỉ nhớ kỹ mình đang ngồi trên ghế nhìn tướng quân và bọn nhỏ chơi đùa, tướng quân rất cao hứng, bọn nhỏ rất cao hứng, chính mình cũng rất cao hứng...

Nhớ lại tối qua, trong lòng Thu Nhi tràn đầy hạnh phúc, hẳn cực kỳ hi vọng ngày cứ như vậy tiếp tục trôi đi, nhưng có một vấn đề vẫn luôn lơ lửng quanh tâm trí hẳn. Tướng quân cả ngày kể bên mình và bọn nhỏ, bọn hẳn sau này lấy cái gì duy trì cuộc sống, nếu không thể mở y quán, sau này cuộc sống của bọn hẳn lấy cái gì chống đỡ! Nhớ đến hai mươi lượng bạc mà bản thân phải cực nhọc gom góp đã không cánh mà

bay đến chỗ mấy tên thị vệ, ThuNhi rút cuộc nằm không được, đành phải tàn khóc đem tướng quân đang ngủ say sửa gọi tỉnh.

Tướng quân dụi dụi mắt, mơ hồ hỏi ThuNhi: “Thế nào? Lại không thoải mái sao?”.

“Ta không sao! Chẳng qua, tướng quân, ta nghĩ tới một việc rất trọng yếu, chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy, sau này chúng ta phải trông cậy vào cái gì sống?”.

Tướng quân khòe miệng run rẩy, ThuNhi dùng sức lay tỉnh hẳn, hắt hắt cứ tưởng có chuyện gì lớn lắm, hóa ra là vấn đề này. Tướng quân đánh cái ngáp, nói: “Ta còn tưởng có chuyện gì! Đi ngủ, đi ngủ!”.

ThuNhi vẫn tiếp tục lo lắng nói: “Cái này chính là chuyện lớn, chuyện cực kì lớn! Không có tiền sẽ không có cái ăn, không có cái ăn lấy cái gì mà sống!”.

Tướng quân đột nhiên cười ha ha, nói: “Người không thấy bây giờ mới lo lắng có phải hơi chậm rồi không?” Tướng quân đi xuống giường, lấy một bao lớn trở lại, vừa mở ra liền thấy ngân tử trắng bóng cùng một sấp ngân phiếu thật dày.

.

.

## 92. Chương 93

### CHƯƠNG 93

.

.

Thu Nhi hưng phấn kêu to, đích thân cầm tận tay đồng bạc sáng lóa. Tướng quân vui vẻ thưởng thức nét mặt cực kì trông chờ mừng rỡ đầy khả ái khiến người ta mê mẩn của Thu Nhi, hắt cầm túi ngân tử trước mắt một lần nữa cuộn lại cẩn thận rồi mới đặt trước mặt Thu Nhi, nói: “Ôm nó ngủ tiếp!”.

Thu Nhi bị một túi ngân tử đột ngột xuất hiện làm cho đầu váng mắt hoa, tướng quân nói gì hắt liền cứ thế mà làm. Mặc dù vừa mới tỉnh lại, buồn ngủ một chút cũng không có, nhưng Thu Nhi vẫn ngoan ngoãn ôm chặt túi ngân tử nhắm nghiền mắt. Tướng quân bị Thu Nhi làm cho mắc cười, cứ cười mãi không ngừng, bất quá bị gọi tỉnh như vậy vẫn nên ngủ tiếp đi thôi.

Ôm bọc ngân tử nặng trĩu, trong lòng ThuNhi bây giờ đều là hoa bay nhạc tấu, hắt nhin không được ý nghĩ trong này không biết rốt cuộc có bao nhiêu lượng bạc? Năm trăm lượng? Tám trăm lượng? ThuNhi cấp bách không yên, thế nào lại nhớ ra chính mình còn phải đi ngủ, lại vội vàng lay tỉnh tướng quân, có chút hơi phấn khích hỏi: “Nè, nè...Ở bên trong đây là bao nhiêu lượng bạc thế?”.

Tướng quân sấp ngủ rất miễn cưỡng tròng mắt lên lờ mờ, thế nhưng Thu Nhi bên cạnh vẫn không ngừng đẩy đẩy lắc lắc. Cho đến tận khi tướng quân tức giận mở mắt, Thu Nhi mới ý thức được mình quá phận, hấp hế miệng không được nói nên lại quay trở về nằm. Tướng quân xoay mình, dùng tay chống đầu, bắt mắt nói với Thu Nhi: “Ta biết người cần tiền hơn cần ta!”.

Thu Nhi ngoài miệng không thừa nhận, biện bạch: “Sao thế được, nếu không có tướng quân ngài, chúng ta không đến mấy ngày liền bị Hoàng Thượng bắt, kéo ra ngoài phanh thây trăm mảnh!”.

“Hừ, ta chính là bùa hộ mệnh có giá!” Tướng quân khẩu khí có chút tức giận.

Ánh mắt Thu Nhi trong nháy mắt trở nên âm đạm, buông bao bạc trong tay, bọc lộ chân tình nói: “Ta hiện tại thật sự rất hạnh phúc, chỉ muốn những ngày thế này cứ tiếp tục trôi đi. Nhưng ta không biết phải yêu ngài như thế nào, ta chưa bao giờ dám yêu ngài, ngài là tướng quân mà ta chỉ là nam sủng!”.

Lòng tướng quân đánh một tiếng không ổn, hắt vốn chỉ là muốn đùa Thu Nhi một chút, không may lại khiến cho không khí trở nên trầm trọng. Tướng quân vội vã đổi giọng, dịu dàng nói: “Ta đã không còn là tướng quân, tá tướng quân Tống Di đã táng thân đáy sông, người còn nói như vậy sẽ bại lộ thân phận của ta. Sau này phải gọi ta, gọi ta...”.

Thu Nhi thấy tướng quân nhú lưỡi, vội vàng hỏi: “Gọi ngài cái gì?”.

Tướng quân thần sắc có chút ngưng ngừng, nói: “Đều do lão cha ta đặt cái tên phiền phức!” Thu Nhi không hiểu, tướng quân phân trần, liền kể tới chuyện cũ năm xưa: “Nương ta nói, kể từ ngày ta được ban cho đại danh, nằng vãn thực khổ não!”.

“Gọi người Tiểu Di có cái gì khổ não!” Thu Nhi lời vừa xuất khẩu nháy mắt liền hiểu được nguyên nhân khổ não của tướng quân, bùm miệng không nén nổi cười.

“Xem đi, người cũng phát hiện ra rồi đó! Bị chính nương mình kêu Tiểu Di (em gái, em họ), ta rốt cuộc là em của nương ta hay là nhi tử của nương chứ!”.

Thu Nhi cười đến đau bụng, nói: “Vậy nương người chỉ cần gọi người là Di Nhi không phải được rồi sao!”.

Tướng quân bất đắc dĩ nói: “Nương ta bảo, Di Nhi Di Nhi cũng đều giống như không phải do nương sinh, còn gọi A Di hoặc tương tự như thế đều không thoải mái chút nào! Huống hồ ta sinh ra ở danh gia vọng tộc, lớn lên cứ bị gọi là Di Nhi dù sao cũng không thoải mái!”.

Thu Nhi đã cười đến sắp nói không ra hơi: “Vậy nương người đã nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi chứ?”.

Tướng quân thanh giọng, sau đó mới không tình nguyện nói: “Thế nên nương ta mới đặt cho ta một nhũ danh, kêu Đại Đầu! (từ này hay gặp khi ngta gọi mấy tên trùm băng cướp ý =)))))))).

Thu Nhi nghe xong hai chữ Đại Đầu liền phá lệ cười to, kết quả là bị sặc. Tướng quân sau khi bị hấn giễu cợt còn phải giúp hấn vỗ lưng thuận khí. Không khí cứ như vậy mà xoay chuyển, mặc dù bị Thu Nhi cười khiến trong lòng tướng quân có chút ít không thoải mái, thế nhưng có thể nhìn Thu Nhi cười rạng rỡ như vậy hấn cũng cảm thấy thỏa mãn.

Thu Nhi cười nói không ra hơi, dứt đoạn nói: “Không ngờ được nương người có thể đặt cho người cái tên “bình thường” đến thế!”.

“Ta cũng hết cách, nương ta nói, tên khó nghe thì dễ nuôi! Cha ta hàng năm đều ở trên chiến trường, bà chỉ có thể trông cậy vào đứa con trai là ta!”.

Thu Nhi ghé trên giường hỏn hển thở một lúc lâu rồi mới nói tiếp: “Vậy người muốn ta gọi người như thế nào?”.

“Nếu người ở trước mặt mọi người mà trực tiếp gọi ta Đại Đầu, ta sẽ xấu hổ chết mất, nhất là ở trước mặt Bảo thúc, ta chắc chắn sẽ bị lão cười chết, hiện tại ta cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc ấy của lão rồi! Chẳng qua ta lại không muốn người gọi ta lão gia, nghe chẳng khác gì gọi người ngoài!”.

“Vậy người muốn ta gọi sao?” Thu Nhi đảo mắt nhìn tướng quân.

Tướng quân chỉ bao bạc nói: “Ta đem mấy thứ này đều tặng cho người, chỉ có một yêu cầu! Người phải ở trước mặt người ngoài kêu ta lão gia, lúc không có ai gọi ta Đại Đầu, sau này gọi sai một lần phạt hai lượng bạc!”.

Thu Nhi ôm chặt túi bạc, cười đùa cùng tướng quân cò kè mặc cả, ngày sau này còn dài, thế này không sớm thì muộn hấn cũng thành kẻ không xu dính túi mất. Tướng quân kiên trì không nói một câu, còn muốn dùng giấy bút cùng hấn viết giấy biên nhận.

Sáng hôm sau, mấy đứa nhỏ chạy đến chỗ Thu Nhi và tướng quân chúc buổi sáng an lành. Khung cảnh ấy làm cho Thu Nhi chìm sâu trong vô hạn hạnh phúc, hấn ngoắc ngoắc gọi bọn nhỏ lên giường, ngắm bọn nó, lại sờ sờ bọn nó, bởi vì thân thể không tốt, hấn đã lâu chưa cùng bọn nhỏ chơi đùa.

Buổi trưa hôm nay Phó Lâm đột nhiên tìm đến, hấn men theo ám hiệu đặc biệt của tướng quân mới tìm được nơi này. Phó Lâm lần này đến, một là nói cho bọn họ tình hình gần đây, hai là thông báo đã tìm được mấy nơi, bảo tướng quân chọn một chỗ làm nơi an cư lâu dài. Phó Lâm còn nói, hấn và Tiểu Xa mở một cửa hàng thêu, làm ăn cũng không tệ, còn Vương Nguyên hiện tại đang ở khu vực ngoại thành trồng thảo dược, cách bọn hấn không xa.

Phó Lâm cầm bản đồ chỉ cho tướng quân, tướng quân cẩn thận quan sát một chút, thảo luận với Thu Nhi: “Nếu mở tiệm thuốc nên mở ở vùng phụ cận có vẻ thuận tiện hơn, người nói có phải không?”.

Thu Nhi sợ hãi, thốt lên: “Còn muốn mở tiệm thuốc? Người không sợ bị bắt sao?”.

Tướng quân nói: “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, người nên hiểu đạo lý này. Nơi này không phải nơi chúng ta có thể ở lâu, chờ chọn được chỗ tốt mới coi như lo xong xuôi chuyện nhà cửa. Chúng ta dù sớm hay muộn cũng phải đến Tùy Dương, nơi đó mới là nơi đặt chân chính thức. Đến lúc đó, chúng ta không có nghề nghiệp tử tế càng làm người ta khả nghi hơn.”.

Thu Nhi liên tục gật đầu, quả nhiên tướng quân vẫn là vị tướng quân trên chiến trường, không giống như hần, khi hần mới bắt đầu lo lắng chuyện tương lai thì tướng quân đã an bài mọi chuyện ổn thỏa. Thái y cùng phu nhân cũng cẩn thận nhìn bản đồ Phó Lâm mang đến, mọi người thương lượng một chút, quyết định chọn một nơi thanh tĩnh ở vùng ngoại thành mua nhà cửa, ở vùng phụ cận cách đó không xa thì mua khối đất mở tiệm thuốc.

Sau khi Phó Lâm trở về liền lặng lẽ mua hai mảnh đất, nửa năm sau bắt đầu thi công, lại thêm nửa năm nữa nhà cửa đã lo xong xuôi chu toàn, toàn gia liền khởi hành tới Tùy Dương.

.

,

### 93. Chương 94

#### CHƯƠNG 94

.

.

Trong tiếng pháo nổ ròn rã, cuối cùng được cục cũng khai trương. Tướng quân mở được cục một phần vì kế sinh nhai, một phần khác cũng là để thuận tiện tìm thuốc cho Thu Nhi. Thân mình Thu Nhi luôn cần các loại dược liệu trân quý, mở được cục là thuận tiện nhất. Mặt khác, điều không ngờ tới đó là các giống dược liệu Vương Nguyên trồng rất được hoan nghênh. Nhờ vào các loại dược liệu Vương Nguyên cung cấp, tướng quân thành công trà trộn vào đội ngũ dược thương, đường đường chính chính giúp Thu Nhi tìm thuốc.

Trước kia khi còn ở kinh thành, bởi vì thân phận Thái y, Yến Thái y phần lớn thời gian chỉ khám bệnh các gia đình quan tước, lần này đi tới nơi không người biết lão, Yến Thái y mới bắt đầu thực sự hành y tế thế (thường gặp trong từ cổ “kinh bang tế thế”, “tế thế” có nghĩa là cứu tế thế nhân), ngày qua ngày rất thư thái thông dong. Yến phu nhân cũng vậy, so với dược cục thì bà thích những bức tranh thêu đầy tinh xảo của Tiểu Xa hơn, luôn luôn vui mừng phấn khởi đến đó hỗ trợ. Phó Lâm không có việc gì khác bèn đến dược cục, cứ như vậy Thu Nhi trở nên nhàn rỗi.

Tướng quân không muốn để Thu Nhi thân thể vốn không tốt phải gắng sức vì kế sinh nhai, thế nhưng Thu Nhi không muốn cái gì cũng phải dựa vào người khác, với Thu Nhi người hần tin tưởng nhất vẫn là chính bản thân mình. Lúc này Vương Nguyên tiếp nhận Thu Nhi, để cho hần cùng mình nghiên cứu thảo dược. Tướng quân cảm thấy, với công việc này Thu Nhi vừa được ở nhà có đủ loại hoa cỏ lại vừa không phải hoạt động quá mệt nhọc, cũng coi như một kiểu giải sầu, cho đến tận lúc mấy giống hoa cỏ Thu Nhi trồng thực sự có thể đổi lấy bạc trắng, bấy giờ tướng quân mới nghiêm túc để cho Thu Nhi làm việc.

\*

Thời gian thấm thoắt xuân qua đông lại, hôm nay trong phủ tràn đầy không khí vui tươi náo nhiệt lạ thường, mọi người đều tụ họp một chỗ chúc mừng sinh nhật tuổi ba mươi của Thu Nhi. Kì thực Thu Nhi cũng không biết chính xác sinh nhật của mình, nhưng tướng quân muốn chúc mừng hần, thế nên Thu Nhi đã lấy ngày mình được tướng quân nhật về từ cổng hoàng thành là sinh nhật, nói cho đúng, ngày ấy chính là ngày hần được sinh ra thêm lần nữa.

Trải qua nhiều năm tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể Thu Nhi dần dần khởi sắc. Một hai năm gần đây, hần ít sinh bệnh hơn nhiều. Đến sẩm tối, mọi người đều vây quanh trước bàn ăn, cùng nhau nâng chén chúc Thu Nhi sinh nhật vui vẻ. Qua bảy năm, ba tiểu nam hài cũng đã sắp thành thiếu niên, Tiểu Hoan Nhi cũng sắp cao bằng cha nó.

Cầm chén trà trong tay, lòng Thu Nhi trào dâng xúc động. Trong hoàng cung, chưa từng có một nam sủng nào sống qua ba mươi tuổi, từ trước đến giờ hần chưa từng tưởng tượng đến bản thân sau ba mươi tuổi sẽ có hình dáng thế nào, càng chưa từng nghĩ tới sinh mệnh vứt đi này lại có thể sống trong những tháng ngày hạnh phúc như vậy.

Thu Nhi bất giác nhìn về phía tướng quân đang ngồi bên cạnh. Bảy năm qua tướng quân đã thay đổi rất nhiều, thêm chòm râu, dáng người cũng nở nang không ít. Nếu muốn nói thay đổi thì thay đổi nhiều nhất là ánh mắt, không còn là của một tướng quân đầy uy nghi không thể xâm phạm, hiện tại đôi mắt ấy là khôn khéo và ôn hòa. Tướng quân dường như đã thoát thai hoán cốt, hoàn toàn đã không còn bộ dáng tướng quân.

Sự thay đổi còn là ở tình cảm của Thu Nhi đối với tướng quân. Bảy năm trước, Thu Nhi cảm kích tướng quân, nhưng vẫn bí mật gom góp một phần tiền nhỏ không để tướng quân phát hiện, chung quy hần vẫn lo lắng có một ngày tướng quân sẽ mệt mỏi vì hần, vứt bỏ hần, khi đó hần còn ba đứa nhỏ phải nuôi, cha mẹ nuôi cũng ngày một già yếu.

Hiện tại bảy năm đã trôi qua, phần tiền yên lặng đặt ở nơi ấy đã dần chìm vào quên lãng. Tướng quân đã trở thành một phần thân thể hần, là người thân thuộc nhất với hần trên thế giới này. Thu Nhi cũng không rõ từ khi nào mình bắt đầu quên đi hoài nghi ngờ vực, nhưng lại rất rõ ràng phải trân trọng bội phần hạnh phúc trước mắt.

Sau khi trải qua bữa tối vui vẻ hòa thuận, Thu Nhi cùng tướng quân đã say mềm cùng nhau trở về phòng. Tống Bảo không quên mỗi ngày đưa thuốc tới cho Thu Nhi, còn có canh giải rượu cho tướng quân. Tướng quân chưa hết men say còn bắt Thu Nhi nâng cốc cụng ly, Thu Nhi cười giờ bắt thuốc trên tay, tướng quân cũng giờ bắt thuốc giải rượu của mình cùng Thu Nhi cụng ly một cái, hai người một hơi cạn sạch.

Đặt bát xuống, Thu Nhi tự cởi áo nằm xuống giường, xoay người về phía tướng quân, nói: “Hôm nay cứ thế ngủ?”.

“Không ngủ thì làm cái gì?”. (Raph: Ta cũng muốn hỏi em ý: Không ngủ thì làm cái gì a

\*mất chớp chớp\*)

“Còn có thể làm gì?”.

“Tướng quân cười hì hì ôm lấy Thu Nhi, nói: “Không làm gì hết, hôm nay người cũng mệt mỏi rồi!””.

“Ta một chút cũng không mệt, hôm nay ta rất cao hứng! Ta chưa từng nghĩ đến việc mình có thể sống đến năm ba mươi tuổi. Cùng mọi người chúc mừng xong, có phải chúng ta cũng nên dùng cách thức riêng chúc mừng một chút không?”. (Raph: Cách thức gì cơ? ~ \*tiếp tục chớp chớp giả ngu\*)

“Cũng đúng! Dù sao lần này chúc mừng sinh nhật người mà cũng là chúc mừng cho sinh cơ nhà chúng ta!”.

Thu Nhi mạnh mẽ gật đầu nói phải. Tướng quân liền xoay người đặt Thu Nhi ở trên, nói: “Được, chúng ta ăn cơm xong cũng nên hoạt động một chút, gia khảo nhà người cũng đừng quá quẩn người, làm ta nhện không được, biết chưa!”.

“Không cần nhện, đêm nay tùy tâm sở dục đi!” Thu Nhi ôm cổ tướng quân, hai chân nhanh chóng quẩn lên thắt lưng tướng quân. Tướng quân rướn người hôn lên môi Thu Nhi, lời lẽ mang theo hơi men đầy nóng bỏng, Thu Nhi ra sức quẩn quýt cùng hần, tận tình hưởng thụ khoái cảm toàn thân tê dại.

Tướng quân nghiêng người, Thu Nhi liền ngồi lên người tướng quân, sau khi sờ phân thân phía sau còn chưa đủ đứng thẳng, Thu Nhi nhanh chóng tăng tốc độ khiêu khích, ngừng môi hôn, Thu Nhi chuyển sang nằm úp sấp trên người tướng quân, lập tức mở miệng hàm trụ phân thân tướng quân.

Phân thân thể mẫn cảm nhất bị Thu Nhi cẩn thận chăm sóc, toàn thân tướng quân trên dưới là thoải mái nói không nên lời, miệng ân a không ngừng, còn hạnh phúc trách cứ Thu Nhi: “Người thực là yêu tinh mê chết người mà!”.

Thu Nhi còn thật sự an ủi tướng quân, mỗi một tác cũng không buông tha mà kiên nhẫn phun ra nuốt vào. Tướng quân hạ thể trướng đầy, bắt lấy tay Thu Nhi đẩy hần ngồi lên người mình. Thu Nhi nằm úp sấp

trên phúc gian tướng quân, tướng quân âu yếm thân thể Thu Nhi, đưa ngón tay vào trong hậu huyết hân, lúc này lại đến phiên Thu Nhi rên rỉ.

“Đừng kêu, kêu nữa ta liền nhịn không được, người đây không phải là cố ý câu nhân sao!” (Raph: Cái này bảo “không” là không được sao??? >\_<) tướng=” quân=” đỏ=” mặt=” nhẫn=” xuống=” dục=” vọng=” đang=” căng=” cứng=” làm=” cho=” hân=” vô=” cùng=” khó=” chịu.=” “ai=” cho=” người=” nhịn.=” ta=” không=” phải=” nói=” rồi=” ư.=” đêm=” nay=” cứ=” mặc=” sức=” thỏa=” mãn=” đi!=” thu=” nhi=” mị=” nhẫn=” như=” tơ=” còn=” ra=” sức=” quấy=” rữ=” tướng=” quân.=” “làm=” đau=” người=” rồi=” cuối=” cùng=” đau=” lòng=” vẫn=” là=” ta.=” yêu=” tình=” này.=” người=” bớt=” phóng=” tưng=” một=” chút=” cho=” ta!=” thu=” nhi=” mặc=” kệ.=” đong=” đưa=” đầu=” lưỡi=” kết=” hợp=” với=” đôi=” môi=” ở=” trước=” ngực=” tướng=” quân=” mà=” trái=” phải=” ma=” sát.=” tướng=” quân=” nhẫn=” không=” nổi=” cuối=” cùng=” bùng=” nổ.=” đè=” lên=” người=” thu=” nhi=” ấn=” hạ.=” nam=” căn=” lửa=” nóng=” liền=” tiến=” vào=” huyết=” khẩu=” thu=” nhi.=” ngay=” lúc=” kịch=” liệt.=” thu=” nhi=” còn=” như=” lửa=” nóng=” đỏ=” thêm=” dầu.=” một=” khắc=” cũng=” không=” ngừng=” khiêu=” khích.=” tiếng=” giường=” kêu=” cũng=” theo=” từng=” hồi=” tiết=” tấu=” mà=” rung=” động.=” thời=” điểm=” cao=” trào.=” tướng=” quân=” còn=” chưa=” kịp=” rút=” ra=” khỏi=” cơ=” thể=” thu=” nhi=” đã=” bắn.=” tướng=” quân=” ảo=” nào=” định=” đứng=” lên=” rửa=” sạch.=” thể=” nhưng=” thu=” nhi=” lại=” nằm=” trên=” giường=” không=” nhúc=” nhích.=” nói:=” “trước=” kia=” cũng=” từng=” bắn=” ở=” trong.=” vài=” lần=” trước=” đều=” không=” có=” chuyện=” gì.=” lần=” này=” cũng=” sẽ=” không!=” ta=” chưa=” đủ.=” ta=” còn=” muốn=” nữa!=”>

## 94. Chương 95

### CHƯƠNG 95

.

.

Tướng quân không dám miễn cưỡng Thu Nhi, cho dù dục vọng bản thân chưa tan hết nhưng vẫn nhẫn nại nói: “Ta từ bỏ, ngủ ngủ!”.

“Người gạt người!” Thu Nhi nhìn chăm chú vào nam căn của tướng quân, mờ ám nói.

Tướng quân xấu hổ nghiêng người rồi thả mình xuống giường không (thèm) quan tâm tới Thu Nhi, thể nhưng Thu Nhi vẫn không từ bỏ, bàn tay cố ý khiêu khích thân thể tướng quân, vỗ về phân thân vẫn còn đang ngẩng đầu của hân. Chợt có một chuỗi kích thích dậy lên lan ra toàn thân tướng quân, tướng quân mắng một tiếng, hốt hoảng trở mình, nói với Thu Nhi: “Người hôm nay ăn nhầm thuốc rồi?”.

“Ta cao hứng, đêm nay cái gì cũng không muốn quản, chỉ muốn tận tình tận hứng! Chỉ đêm nay thôi! Có được không?”. (Raph: Đừng xa em đêm nay khi bóng trăng đang ở đây ~ Đừng xa em đêm nay ~ Đêm rất dài ~ La la la DD)

Tướng quân chịu không nổi ánh mắt cầu xin của Thu Nhi, mạnh mẽ ôm lấy hân, dùng sức hôn. Dục vọng thức tỉnh thân thể, thăng thần như thế, chân thành như thế, tiếng thở hổn hển cùng tiếng rên rỉ đan vào nhau, \*\*\* mỹ nhưng cũng ngọt ngào. Đã bao nhiêu năm bận tâm thân thể Thu Nhi, tướng quân chưa từng thử hưởng thụ lại tình sự tràn đầy phấn khích thể này, từng một lần nếm trải đương nhiên muốn ngừng cũng không được, thân thể lại hưng phấn tiếp tục xô xuyên qua Thu Nhi.

Thu Nhi dần dần chịu không nổi, hôm nay là hân điên cuồng muốn báo đáp tướng quân những năm này đã hết mực yêu thương, mặc dù thất lưng khó chịu, dạ dày muốn nôn, Thu Nhi vẫn thỏa mãn cười, ôm chặt cơ thể tướng quân, kêu lên đầy mị tình. Ngay cả lúc tướng quân tạm nghỉ, Thu Nhi cũng không ngừng dùng đầu lưỡi và răng trêu chọc hân.

Lý trí của tướng quân vỡ tan trong khoái cảm, toàn bộ hành động lúc này chỉ còn lại bản năng, tình sự vui sướng làm cho hắn ngây ngất, mê say. Khoái cảm va chạm khiến cả người hắn run rẩy, Thu Nhi thành bộ dạng gì hắn đã không thể biết, sau đó thậm chí không thể biết đến cả bộ dạng chính mình.

Hừng đông ngày hôm sau, tướng quân giật mình tỉnh giấc, hương vị \*\*\* mỹ sộc lên mũi khiến hắn lập tức thanh tỉnh. Tướng quân ghé đầu nhìn về phía Thu Nhi, quả nhiên, Thu Nhi mặt tái nhợt đang nghiêng đầu nằm úp sấp trên giường. Tướng quân lập tức mặc quần áo xuống giường, đun nước ấm giúp Thu Nhi rửa sạch thân thể.

Xốc chăn lên, dịch thể bán khô cạn từ hậu huyết Thu Nhi men theo đùi trong rỉ xuống, tướng quân trong lòng nhói lên đau đớn, đây là cái giá phải trả cho sự thỏa mãn của bản thân hắn. Tướng quân thật cẩn thận lau người cho Thu Nhi, Thu Nhi bị bừng tỉnh, lúc đầu còn định di chuyển, sau đó phát hiện cơ thể đau như liền mặc kệ, nhắm mắt lại yên lặng nằm.

“Đây là người muốn cho ta sung sướng sao?”. Tướng quân hỏi Thu Nhi.

Thu Nhi lặng im, hắn không biết nên trả lời tướng quân như thế nào, giọng nói trầm trầm đau xót của tướng quân nói cho hắn biết, tối hôm qua là hắn sai lầm.

Tướng quân giúp Thu Nhi rửa sạch thân thể, lại thay đệm chăn sạch sẽ cho hắn nằm, sau đó mới ngồi bên giường, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng Thu Nhi, nói: “Đã qua nhiều năm, sao người còn khiến ta thương tâm như thế! Người đã sớm không phải nam sủng, người không cần lấy thân thể mình làm cho ta vui!”.

“Ta thật sự muốn người vui vẻ, nhưng lại không thể nghĩ ra cách nào khác. Những năm gần đây ta thực sự rất hạnh phúc, chỉ là ta muốn báo đáp người một chút, nhưng ...” Tướng quân ấn đến chỗ đau của Thu Nhi khiến hắn tạm thời không thể nào mở miệng nói tiếp.

“Được rồi, niệm tình thái độ nhận sai này, lần này ta không làm khó người! Người phải nhớ kĩ, hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của ta, hiểu chưa?”. (Raph: Anh chẳng sướng bỏ xừ ra còn vẽ chuyện! =))

Thu Nhi vô cùng cảm động gật gật đầu, nói: “Hiểu rồi, lão...Đại Đầu!”. (Raph: Em ý muốn nói “Lão gia”. Cơ mà nói hớ. Vấn đề là sau khi ghép từ “Lão” với từ “Đại đầu” thì nó lại thành...Lão già đầu to =))

Bầu không khí ấm áp mà cảm động vừa rồi lập tức bay biến, tướng quân cười trộm nói: “Ha ha, lại sai rồi, biểu ta một lượng nào!”.

Thu Nhi không cam lòng mà xuống giường, chấn động khiến cả người hắn đau nhức, bèn hét lên: “Người thích thì đi mà lấy, cả một bọc tiền lớn lúc trước bây giờ chỉ còn có vài thỏi nhỏ!”.

“Lấy hết cũng được thôi, nhưng mà gọi sai một lần phạt một lượng, lấy hết rồi lúc đó người còn tiền cho ta sao? Ghi nợ là phải có lãi.”

” Tướng quân vừa nói vừa cười to, vẻ mặt kia, tư thế vô cùng sinh động kia chình ịch hai chữ Thiếu-nợ (Raph: Ta nghĩ phải là 2 chữ Đòi-nợ mới đúng chứ! O\_o). Thế nhưng trong người Thu Nhi hiện tại đang bị thương, cũng chỉ có thể cắn răng thở dài.

Tướng quân trước khi đi còn dặn dò Thu Nhi, bảo hắn phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi cho khỏe, bản thân đến được cục một lát sẽ trở về ngay. Tướng quân rời đi không bao lâu thì Thu Nhi ngủ, tỉnh lại hắn đã phát hiện bản thân đang nằm tựa trong \*\*\*g ngực tướng quân. Thu Nhi ngẩng đầu lên nhìn tướng quân hỏi: “Sao người mau trở về vậy?”.

“Người không thoải mái ta đương nhiên lo lắng, người phát sốt rồi có biết không?” Thu Nhi tự sờ sờ đầu mình, nói: “Không biết!”.

Tướng quân nhẹ nhàng nói: “Cũng may chỉ sốt nhẹ, không vấn đề gì. Ta nghĩ người nằm úp sấp cả đêm như thế chắc chắn sẽ mệt, cho dù thế nào ta cũng phải ôm người nằm một lát mới được!”.

Thu Nhi hé miệng, hạnh phúc nói: “Thật là thoải mái! Tối hôm qua cũng thật là thoải mái! Chúng ta khi nào lại tiếp tục?”. (Raph: Em ý sắp thăng cấp thành dụ thụ! Dụ thụ trăm phần trăm a

)

Tướng quân liên tục lắc đầu, thở dài nói: “Người quả nhiên là yêu tinh! Ta không được, khi nào đến lúc đó người nhớ phải nói ta biết trước, để ta tìm Yến lão cha xin ít xuân dược! Hơn nữa còn phải nói rõ, hiện tại Di Thu như lão hổ đang độ xuân! Sinh mãnh! Hữu lực!”.

Thu Nhi sao có thể mặt dày để cho Thái y biết chuyện hấn quyến rũ tướng quân, hấn nắm lấy tay tướng quân, làm bộ an ủi: “Người đang tuổi tráng niên sao có thể nói ra miệng chuyện này!”.

Ngay lúc hai người đang khua môi múa mép, người một lời ta một lời đáp qua đá lại, Yến Thái y liền tự xuất hiện mang thuốc tới. Thu Nhi ăn xong thì phát hiện thuốc này không như bình thường, mới hỏi Thái y: “Cha nuôi, đây là thuốc gì, sao khó uống vậy?”.

“Bổ thận! Tối hôm qua vất vả cho người rồi!”.

Thu Nhi đỏ rần mặt, chắc chắn Thái y đã bắt mạch cho hấn, đương nhiên cái gì cũng đã biết. Thẳng đến khi Thái y rời đi, Thu Nhi vẫn đỏ mặt cúi đầu không nói, chờ đến lúc Thái y vừa bước chân khỏi cửa, tướng quân mới phá lên cười, Thu Nhi rúc mặt vào trong lòng tướng quân chỉ còn cách tự an ủi mình, chỉ cần tướng quân vui vẻ là tốt rồi!

.

.

## 95. Chương 96

### CHƯƠNG 96

.

.

Thu Nhi nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, biết thân thể hấn không tốt, Vương Nguyên và Phó Lâm đều tới thăm, mỗi khi bọn hấn hỏi tới nguyên nhân bệnh đều khiến Thu Nhi xấu hổ không thôi, chỉ có thể nói rằng hôm sinh nhật ăn hơi quá. Thu Nhi nằm hai ngày mới có thể xuống giường, như bình thường tiếp tục tới chăm sóc thảo dược của hấn.

Sau lần đó, Thu Nhi đợi bảy ngày vẫn chưa thấy mặt tướng quân, Thu Nhi vẫn nóng lòng chờ đợi. Bình thường tướng quân cứ cách ba năm sẽ cùng hấn hoan ái một lần (Raph: What? Really???), chẳng lẽ vì duyên cớ kia mà tướng quân không muốn tiếp xúc với hấn nữa? Một khi đã như vậy Thu Nhi liền chủ động đi tìm tướng quân, quần lấy hấn, nói: “Này này, đã vài ngày rồi, chẳng lẽ người không muốn sao?”.

Tướng quân xoay người không nhìn Thu Nhi, nói: “Không muốn!”.

Thu Nhi giữ lấy tướng quân không tha, nói tiếp: “Người hiện tại đang tuổi tráng niên, không lẽ thực sự có vấn đề!”.

Điều này đã chạm đến đến tôn nghiêm nam nhân, tướng quân đột nhiên xoay người, cảm tức nhìn Thu Nhi: “Còn không phải gia hỏa người hơi một tí liền hôn mê rồi sinh bệnh, bằng không...” Tướng quân không nói gì thêm nữa, mấy năm nay hấn bận tâm thân thể Thu Nhi, cho tới bây giờ vẫn chưa dám làm quá, lần trước bởi vì Thu Nhi khiêu khích nên mới mất đi lý trí, kết quả liền khiến hấn bị bệnh .

Khác với tướng quân, sau khi thân thể trở nên tốt hơn, dự vọng Thu Nhi cũng là nước lên thì thuyền lên (Raph: ý muốn nói, sự vật phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo), hấn hiện tại thực sự rất muốn được tướng quân âu yếm. “Đại Đầu, ta cam đoan với người lần này ta rất khỏe, thân thể rất tốt, cảm xúc rất tốt, tất cả đều rất tốt! Bằng không, bao bạc kia tùy người lấy!”.

Thu Nhi dùng thân thể cam đoan tướng quân không tin, dùng thiên địa thần linh minh chứng tướng quân vẫn không tin, chỉ có dùng bạc là tướng quân tin. Thu Nhi vốn của nặng hơn người, từ trước đã vậy, hiện tại cũng thế, tương lai cũng sẽ không thay đổi! Tướng quân trên dưới quan sát Thu Nhi, ôm hấn vào trong lòng, quyết định thử một chút.

Bắt đầu rất mỹ diệu, lưỡi Thu Nhi linh hoạt đưa đẩy liếm nhũ đầu (đầu nhũ) của hắn. Quá trình cũng rất mỹ diệu, tiểu huyết lửa nóng của Thu Nhi làm cho người ta phóng đảng rên rỉ. Tướng quân đầy hưởng thụ mà ra sức trều sáp, xúc cảm tuyệt diệu làm cho hắn bay bổng đến quên sự đời. Khi khoái cảm đạt tới đỉnh điểm, tướng quân đem cơn thịnh lui ra, nhưng Thu Nhi cũng không mất đi sự quan tâm tới phân thân hắn, bàn tay ấm áp không ngừng qua lại ma sát, cho đến tận khi chất lỏng bạch trọc tiết ra.

Thu Nhi thở hổn hển, trên mặt trướng lên một nụ cười mê đắm, miệng thì thảo cứ tiếp tục. Tướng quân thấy hắn tinh lực dồi dào liền tới một lần nữa. Thân thể cả hai hòa làm một, âu yếm, liếm láp, âm thanh thổ dốc trở nên dồn dập, dục vọng cũng leo lên đến đỉnh.

Tướng quân lại tiến vào thân thể Thu Nhi, Thu Nhi tức thì giống như đói khát mà nhận lấy. Bọn họ một lần nữa thay đổi tư thế, tiếp tục khoanh khắc tuyệt diệu nhất của cuộc sống. Một lần nữa bắn ra dịch thể của mình, tướng quân liền thả lỏng cơ thể, nói không nên lời vô hạn thoải mái. Tướng quân đỡ lưng Thu Nhi, lại giúp hắn vỗ về phân thân, cho đến tận khi Thu Nhi cũng bắn ra, lần này mới coi như tuyên bố chấm dứt.

Thu Nhi xoay người, ôm thắt lưng tướng quân, lấy chân gác lên đùi hắn, thoải mái ngủ. Bị Thu Nhi siết chặt khiến tướng quân có chút không thoải mái, nhưng nhìn Thu Nhi trong lòng mình say ngủ mang theo hương vị ngọt ngào như thế, làm sao hắn có thể nhẫn tâm đẩy ra, cứ mặc Thu Nhi ôm như vậy, chẳng mấy chốc hắn cũng thiếp đi.

Thu Nhi ngủ thẳng đến lúc mặt trời ngày hôm sau lên cao, khi thức dậy khuôn mặt hắn hồng hào, khí huyết lưu thông, sinh lực dồi dào. Tướng quân thấy tinh thần Thu Nhi như vậy thật sự rất vui vẻ, đáp ứng Thu Nhi sau này chuyển từ năm ngày hoan ái một lần sang ba ngày một lần. Thu Nhi hạnh phúc gật đầu, không chút dấu điểm nói cho tướng quân, hắn thích điều ấy.

Thu Nhi không nói cho tướng quân nguyên nhân sâu xa trong đó, bởi vì thật sự rất khó mở miệng. Thời điểm hắn còn ở trong cung, những lần vui sướng ít ỏi của hắn đều ở thời điểm hoan ái cùng Đồng Quang để mà đạt được. Mặc dù Đồng Quang để mang đến cho hắn phần nhiều vẫn là khó chịu, nhưng cứ coi như vì phần vui sướng ít ỏi kia, Thu Nhi nguyện ý để cho Đồng Quang để chạm vào mình, bởi vì đó là vui sướng duy nhất mà hắn có.

Việc giường chiếu thỏa mãn làm cho cuộc sống của Thu Nhi và tướng quân càng thêm gắn bó. Ngọt ngào như vậy trôi qua một tháng, lại một ngày mà Thu Nhi hy vọng đã đến, tướng quân vẫn tận tình hưởng thụ, thể nhưng cơ thể Thu Nhi mệt mỏi, tướng quân vừa mới bắn một lần hắn đã mệt mỏi không chịu nổi.

Thu Nhi kêu tướng quân ngừng, nằm sấp trên giường người đổ đầy mồ hôi. Tướng quân lấy khăn lau người cho Thu Nhi, Thu Nhi vẫn không khá khẩm hơn là mấy, mệt tới không muốn động thân. Tướng quân lật người Thu Nhi lại, đắp lại chăn ngay ngắn cho hắn, nhìn hắn đi vào giấc ngủ. Sáng sớm hôm sau, sau khi Thu Nhi tỉnh lại vẫn cảm thấy thân thể uể oải vô cùng, tướng quân mặc kệ phản đối của Thu Nhi, gọi Thái y tới.

Kết quả rất nhanh đã chẩn ra, ngoài ý muốn, Thu Nhi lại có. (Raph: Ai cũng biết có là có cái gì rồi hén ~

.  
.

## 96. Chương 97

### CHƯƠNG 97

.  
.

Kết quả rất nhanh đã chẩn ra, ngoài ý muốn, Thu Nhi lại có. Cảm thấy khiếp sợ không chỉ có tướng quân mà còn có Thu Nhi, tuy rằng bọn họ cũng có lúc không kịp đã bắn bên trong, nhưng nhiều năm qua cũng chưa có việc gì, không biết sao lúc này lại xảy ra vấn đề. Tướng quân lặng yên chốc lát, kiên định nói với

Thái y, xóa sạch! Khi ấy, tình trạng ThuNhi sinh sản vẫn còn in dấu sâu sắc trong đầu tướng quân, hắn không thể để cho ThuNhi phải lần nữa trải qua đau đớn còn hơn cả cái chết như vậy.

Thái y lại nhìn về phía ThuNhi, ThuNhi do dự trong chốc lát, cũng nói muốn cho tẩy. Hắn không phải không muốn đứa bé, chỉ là hắn không biết phải giải thích thế nào với ba đứa nhỏ kia. Khi hắn mang song bào thai, Tiểu Hoan Nhi tuổi còn nhỏ, trên cơ bản vốn không nhớ, hắn nói dối ra sao đều được, bây giờ không giống như xưa, chúng đều đã lớn, hắn lừa sao được bọn nó!

Hai người bọn hắn trước nay chưa từng có ý kiến thống nhất như vậy, khó xử liền đến phiên Thái y. Thái y ngập ngừng nói: “Nhưng ta không có kinh nghiệm giúp ThuNhi phá thai! Qua hai lần, có thể thấy rõ quá trình ThuNhi sinh sản không giống như nữ nhân, cho nên phải làm cách nào để phá thai ta thật sự...”.

Thái y vừa nói tướng quân và ThuNhi cùng trợn tròn mắt, một bên là không biết kết quả tẩy thai, bên kia là thống khổ khi sinh sản, tâm tướng quân đau đớn tựa như xé rách, ngồi bên giường không yên. ThuNhi nắm lấy tay Thái y yêu cầu lần thứ nhất, hắn không muốn bọn nhỏ biết hắn từng là nam sủng, cũng không muốn bọn nhỏ biết chúng nó là bị một người nam nhân sinh ra.

ThuNhi thực kích động, tướng quân phải trấn an hắn, làm cho hắn trước tiên nằm xuống. Sau đó tướng quân mới kéo Thái y ra ngoài, nói: “Lão cha, ngài nói bây giờ phải làm sao? Hắn nếu thực sinh hạ sẽ rất thống khổ, xóa sạch lại không nắm chắc!”.

Thái y sinh khí, nói: “Người nếu chú ý một chút sẽ xảy ra chuyện này sao! Thân mình ThuNhi vô cùng vất vả mới khôi phục được thành như bây giờ, xảy ra chuyện này phải làm thế nào cho phải!”.

Tướng quân nháy mắt suy sụp, đau đớn cuộn trào trong \*\*\*g ngực, lại nói không ra một chữ. Thấy tướng quân như vậy Yến Thái y cũng hết giận, vỗ vỗ vai hắn: “Thương lượng với Thu Nhi một chút, khuyên hắn sinh hạ đi! Tuy rằng thống khổ, nhưng dù sao cũng đã có hai lần kinh nghiệm. Hai lựa chọn đều mạo hiểm, nhưng sinh hạ ít nhất còn có thời gian mười tháng!”.

“Không thể chỉ có mười tháng!” Tướng quân tuyệt vọng chụp lấy cánh tay Yến Thái y.

“Từ giờ trở đi phải chăm sóc thật tốt cho ThuNhi, như vậy tới thời điểm sinh, hy vọng sống sót có thể lớn hơn một chút. Hơn nữa chúng ta cũng phải tin tưởng ThuNhi, ham muốn sống của hắn không hề thua kém bất cứ ai! Còn bọn nhỏ, nếu ThuNhi thật sự không muốn chúng biết rõ chân tướng, ta sẽ để cho bà nó dẫn bọn chúng đến chỗ Vương Nguyên, chờ sự tình ổn định rồi mới trở về!”.

Tướng quân lắc lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy vẫn nên để bọn nhỏ biết sự thật thì hơn! Ta trở về cùng Thu Nhi thương lượng một chút!”.

Tướng quân trở lại phòng ngủ, Thu Nhi tay giữ chăn, khăn trương nhìn chăm chăm hắn. Tướng quân ngồi xuống bên người Thu Nhi, nói: “Lão cha vừa nói, vẫn là sinh hạ có vẻ tốt hơn, hắn nói dù sao cũng đã có hai lần kinh nghiệm!”.

“Không cần! Ta tình nguyện mất đi đứa nhỏ này, cũng không đồng ý để cho ba đứa nhỏ kia cảm thấy bản thân không giống mọi người. Ta không muốn để lại bóng ma trong cuộc đời chúng, ta muốn bọn nó vui vẻ bình thản lớn lên, đường đường chính chính làm người!” ThuNhi vừa nói, thanh âm đã nghẹn ngào.

Tướng quân nắm tay ThuNhi, áp nó lên mặt mình, nói: “Lão cha nói hắn có thể bảo phu nhân đưa bọn nhỏ đến chỗ Vương Nguyên, thế nhưng ta nghĩ vẫn nên nói rõ chân tướng cho bọn nhỏ, được không?”.

ThuNhi lập tức từ trên giường giật bản mình ngồi dậy, kêu to: “Không, không, ta tuyệt đối không đồng ý việc này! Nỗi khổ kia không thể để bọn nhỏ chịu!”.

Tướng quân đỡ hắn nằm xuống, miệng vội an ủi nói không nói thì không nói, chân tướng sớm muộn gì cũng có ngày lộ trước mắt bọn nhỏ. ThuNhi nhắm mắt nhắm mày mệt mỏi nằm, tướng quân yên lặng chăm sóc bên cạnh. Qua một hồi, ThuNhi mới mở miệng, nói: “Nếu không thể đem đứa nhỏ này xóa sạch, ta đây liền sinh hạ! Cứ đưa bọn nhỏ đến chỗ Vương Nguyên, đứa nhỏ này sau khi sinh sẽ giao cho Phó Lâm hoặc Vương Nguyên!”.

“Ừ, được, người nói sao thì chính là như vậy! Người không thoải mái thì ngủ một giấc đi, ta bồi người!” Tướng quân đắp chăn cho ThuNhi cẩn thận, chờ hắn ngủ liền vội vàng tới được cục. Hôm nay hội được

thương mang tới cho hần ít bí được Tây Vực, có lẽ sẽ có ích cho thân thể ThuNhi, hần không thể không đi.

Tướng quân đến được cục, được thương kia đã chờ được một lúc. Hai người chấp tay hàn huyên một hồi được thương kia liền lấy ra mặt hàng. Được này tướng quân từng gặp qua, Tiên La quốc từng tiến cống cho hoàng đế loại được liệu này. Tướng quân không do dự liền lập tức ngã giá. Được thương kia kinh ngạc liên tục gật đầu, bội phục khen Tổng lão bản thật có mắt nhìn hàng.

Tướng quân dần dần đã tạo dựng được danh tiếng trong khu vực Tùy Dương, hần tuệ nhân nhận ngọc quý, chuyên phát hiện thu mua được liệu quý báu. Được cục của hần dù không lớn, nhưng có được rất nhiều loại được liệu trân quý, còn có Yến lão tiên sinh chữa bệnh vô cùng lợi hại, mấy năm nay đã trị được không ít thứ bệnh khó chữa, lại thêm tấm lòng Bỏ Tất khiến người người khen ngợi.

Tướng quân phân phó Phó Lâm trông coi \*\*\*, còn mình sau khi giao tiền hàng liền chạy về nhà. Lúc gần đi còn phá lệ dặn dò Phó Lâm, nói hôm nay Yến đại phu không nhận xem bệnh, bảo bệnh nhân đi về trước, ngày hôm sau lại đến hoặc thỉnh tìm cao nhân khác! Tướng quân vội vàng tới lại vội vàng quay về, mở toang cửa phòng Thái y, Yến Thái y cau mày gấp lại sách đang đọc.

Biết tướng quân đến, Yến Thái y buông sách vở, nói: “Không được, ta vẫn cảm thấy thuốc sẩy thai bình thường không có tác dụng. Ta nhớ hồi trong cung, mấy vị nương nương không muốn để đứa nhỏ trong bụng ThuNhi chào đời, từng để cho Thu Nhi dùng xạ hương, ta nhớ rõ lúc ấy ThuNhi đau bụng khó nhịn, thai máy dị thường, thế nhưng thai tức lại không một chút loạn!”.

“Nếu nói như vậy chỉ còn cách sinh hạ! Ngài từng nói chỉ cần điều dưỡng thân thể cho tốt, có thể tỉ lệ sống sẽ trở nên lớn hơn! Lão cha, ngài nhanh nhanh liệt kê ra những việc mọi người phải làm, ta cam đoan sẽ cẩn thận tỉ mỉ chấp hành!”.

Việc này không nên chậm trễ, Yến Thái y lập tức lấy giấy bút ra bắt đầu viết lia lịa, viết đến một nửa liền hoảng hốt ngẩng đầu lên nói với tướng quân: “Thiếu chút nữa quên, chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là phải khuyên bảo Thu Nhi, khiến cho hần an tâm. Nếu hần tâm lý không an ổn, như vậy mọi cố gắng đều uổng phí!”.

Việc cấp bách nhất cũng là việc khó khăn nhất, vấn đề của ThuNhi chính là phải giải quyết được chuyện lũ nhỏ. Nói cho bọn nó chân tướng, tướng quân cũng không chắc là chính xác hay sai lầm, nhưng hần hiểu rõ việc này một lúc nào đó rồi chúng cũng sẽ biết, chỉ là sớm hay muộn.

Tướng quân ôm một bụng đầy tâm sự trở lại phòng ngủ, ThuNhi nghiêng người nằm quay mặt vào trong lẳng yên nằm, tướng quân đi tới gần mới biết hóa ra ThuNhi vẫn đang tỉnh, chỉ là trên mặt tràn đầy đau thương. “Nghĩ gì vậy, nói cho ta đi!” Tướng quân ôn hòa nói.

“Ta vừa nằm mơ thấy đứa nhỏ trong bụng, nó hỏi ta vì cái gì không cần nó, nó nói nó cũng muốn đến nhìn ngắm thế giới này!”.

Tướng quân biết ThuNhi vì sao lại mơ một giấc mơ như vậy, từ đáy lòng người kia cũng quý trọng đứa nhỏ này, chẳng qua vì ba đứa nhỏ kia hần không thể không buông tha. Tướng quân xoa má ThuNhi, thủ thủ: “Sinh hạ nó đi, đừng lo lắng ba tiểu tử kia, nam hài tử không trải qua chút mưa gió không thành nam tử hán! Bí mật này của chúng ta bọn nó sớm hay muộn cũng sẽ biết, chúng ta cùng tin tưởng bọn nó một lần đi!”.

“Làm sao chúng biết được! Ta tính giấu bọn nó cả đời!” ThuNhi trong mắt tràn đầy lệ.

“Trước đây vài ngày, Tiểu Du Nhi hỏi ta, vì sao nó gọi người là cha nhưng hình dáng lại rất giống ta? Chẳng lẽ mẹ bọn nó là tỷ muội của ta?”.

ThuNhi ngạc nhiên nhìn tướng quân, nói: “Vậy người đáp sao?”.

“Ta chưa nói gì, chỉ bảo hần, đây là bí mật, mà đáp án bọn nó sớm muộn gì cũng biết!”.

ThuNhi lo lắng chỉ trích tướng quân: “Người vì sao lại nói vậy? Cứ thuận theo lý giải của bọn nó không được sao? Ta muốn đem bí mật này xuống quan tài!”.

“Di Thu, người đây là đang tự ti! Người mạo hiểm cả sinh mệnh mới sinh ra bọn nó, chẳng lẽ thật sự không muốn cho bọn nó biết bản thân mới là người sinh sống chúng? Người nói muốn cho bọn nhỏ đường đường

chính chính sống, nhưng chỉ khi nào chúng biết rõ thân thể của chính mình, bọn nó mới có thể chân chính ưỡn ngực làm người. Bọn nó luôn thắc mắc mình từ đâu đến, nếu chúng ta vẫn lừa bọn nhỏ, bọn nó sẽ cảm thấy thân thể của mình là không thể cho ai biết, thậm chí không sạch sẽ!” Tướng quân ý đồ thuyết phục ThuNhi.

“Người không nên giảng cho ta những đạo lý lớn này, thân thể bọn nó vốn dĩ không trong sạch, bọn nó chính là bị một tên nam sủng kì quái như ta sinh hạ ra! Tiểu Hoan Nhi sinh ra hoàn toàn là vì Hoàng Thượng thích cùng với nam nhân mang thai làm tình! Còn Tiểu DuNhi và TiểuNhạc Nhi, bọn nó là vì ta ham muốn hoan ái cùng người, còn muốn lợi dụng người mang Tiểu Hoan Nhi mới sinh từ trong cung ra. Những lời này người bảo ta làm sao nói ra miệng!”

ThuNhi gấp đến độ thân thể rối bời run rẩy, sắc mặt tái mét. Tướng quân vội vàng tìm tham phiến nhét vào trong miệng ThuNhi, ôm lấy hân nói: “Quan trọng là chúng ta thương bọn nó, cái này là đủ! Cái này là đủ!”

ThuNhi dựa đầu lên vai tướng quân, bình tâm trong chốc lát mới nói: “Không thể nói cho bọn nó, chờ ba bốn tháng sau bụng ta lớn chúng ta sẽ rời đi, tìm một nơi không có người sinh đứa nhỏ!”

Tướng quân ôm ThuNhi vào lòng, nói: “Cái gì cũng theo ý người hết, ta với người cùng nhau, vĩnh viễn ở bên người!” ThuNhi im lặng, thả lỏng mình ghé trên người tướng quân, hân thật sự mệt chết đi.

.

Vì sợ sẽ không còn được gặp lại bọn nhỏ, ThuNhi cố gắng hết mức dùng thân thể mang thai không mấy thoải mái của mình ở bên chúng càng lâu càng tốt. Nhưng bọn nhỏ không biết, luôn không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của ThuNhi, không để ý Thu Nhi mà chạy ra ngoài chơi với mấy tiểu bằng hữu khác.

ThuNhi nôn nghén rất nghiêm trọng, hầu như không thể ăn cơm. Vì muốn nhìn thấy bọn nhỏ lâu một chút, hân luôn kìm nén dạ dày không khỏe, ngồi yên trên bàn ăn nhìn bọn nó vui vẻ ăn cơm, bởi ăn cơm xong bọn nó không biết sẽ chạy đi nơi nào chơi đùa. Tướng quân đau lòng ThuNhi, mỗi khi bọn nhỏ cơm nước xong xuôi sẽ giống như tiểu yến bay đi, để lại ThuNhi nôn đến long trời lở đất.

Đêm đến, ThuNhi thường xuyên nửa đêm bừng tỉnh rời giường nhìn bọn nhỏ, chỉ là tới bên giường, im lặng nhìn khuôn mặt chúng say ngủ. Mỗi lần như thế, tướng quân đều đứng ở một bên, nhỏ giọng an ủi ThuNhi: “Đừng lo, thời gian sau này còn dài!”

Lại ba tháng trôi qua, bụng ThuNhi đã to lên thấy rõ. Chia tay bọn nhỏ, ThuNhi liền cùng tướng quân lên xe ngựa, đến một tiểu viện yên tĩnh cách đó không xa an thai đẻ sản, như vậy cũng tiện cho Thái y mỗi ngày tới chiếu cố.

ThuNhi rời xa nhà nên cũng yên tâm, không cần phải lo lắng bọn nhỏ có thể nhận thấy cha chúng khác thường, cũng không cần phải quá nhung nhớ bọn nó. Mỗi ngày mệt thì ngủ, tỉnh lại thì ăn, có không khỏe gì cũng phải dần chuyển biến tốt. Trước kia khi còn ở nhà, Thu Nhi nôn nghén vô cùng nghiêm trọng, tinh thần hân muốn thả lỏng cũng không được, gần như cả ngày đều muốn nôn. Từ khi đến nơi này, tình trạng nôn nghén của hân dần chuyển biến tốt, thân mình cũng bắt đầu trở nên đầy đà.

Tổng Bảo theo tướng quân và ThuNhi cùng đến, hân phụ trách nấu cơm giặt giũ. Tướng quân ngoài việc cách vài ngày phải đến được cục, còn lại thời gian đều là làm bạn bên cạnh ThuNhi. ThuNhi mấy ngày gần đây cứ ngáp liên tục, ngồi cũng không ngồi được thẳng, nằm cũng không nằm được yên, mệt chết gần như biến thành câu thiền ngoài miệng. Tướng quân thực lo lắng, hỏi hân có phải thân mình có vấn đề hay không, cho nên mới không thoải mái như thế.

ThuNhi lắc đầu, nói: “Trước kia ta có không thoải mái cũng phải chống đỡ, khi ở trong cung ta phải phụng dưỡng bệ hạ, sau đó đến chỗ cha ta lại không muốn khiến bọn họ lo lắng, còn muốn làm việc nuôi sống bản thân và đứa nhỏ, cho nên dù có thể nào cũng phải nhẫn. Hiện tại là cái gì cũng không cần lo lắng, không thoải mái như thế nào liền thể hiện ra!”. Vừa dứt lời ThuNhi liền ngáp một cái, thuận thế nhích vào trong lòng tướng quân.

“Ấn ấn thất lưng!” ThuNhi không chút khách khí phân phó. Tướng quân xoa bóp thất lưng ThuNhi, nói: “Lần đó khi ta tới gặp người, người cái gì cũng không nói! Mỗi lần gặp người đều trưng ra bộ dáng cười hi

hì, ta làm sao biết người không thoải mái!”.

“Ta nào dám nói không thoải mái chứ, ta nói ngài rồi ngài còn có thể đến thăm ta sao?” ThuNhi thanh âm mệt mỏi, một bộ dáng buồn rũ mắt, “Bất quá, lần đó hoài song thai thật sự rất khó chịu, bụng trĩu xuống lưng, thắt lưng tựa như sắp gãy đến nơi, vừa đau vừa khó chịu. Bọn nhỏ thật rất nặng, khi đó ta nghĩ, đâu ai có thể giúp ta xoa bụng chứ!”.

Những lời này ThuNhi chưa từng nói với ai, đương nhiên tướng quân cũng sẽ không biết, hiện tại hắn nghe được cảm thấy thực chói tai thực đau lòng. Chuyện cũ đã qua không thể thay đổi, tướng quân nói với ThuNhi trong lòng mình: “Lần này ta ở ngay bên cạnh người, không thoải mái thì bảo ta, không cần nhẫn, biết không?” ThuNhi không đáp lại tướng quân, bởi hắn đã thiếp đi lúc nào không biết.

.

.

## 97. Chương 98

### CHƯƠNG 98

.

.

Tướng quân đặt Thu Nhi nằm trên ghế, trở về phòng ngủ lấy chăn đắp cho hắn, vừa đúng lúc Thái y đến, lão nhìn nhìn trời rồi quay sang nói với tướng quân: “Người không thể để mặc hắn ngủ, buổi tối thì tính sao?”.

“Buổi tối có thể ngủ thì ngủ, không ngủ được ta cùng hắn nói chuyện phiếm! Dù sao gần đây chúng ta cũng không có việc gì làm. Vừa rồi Di Thu có nói, hai lần kia hắn mệt mỏi thế nào cũng không thể nói ra, lần này để cho hắn muốn làm gì thì làm đi!”.

Thái y không đồng tình cách tướng quân quá cưng chiều đến mức sủng ái Thu Nhi: “Buổi tối không ngủ được sẽ càng cảm thấy mệt, nghỉ ngơi có quy luật mới tốt cho thân thể nhất!”.

Dưới sự cưỡng bức của Thái y, tướng quân vô cùng không tình nguyện đánh thức Thu Nhi, nói với hắn Thái y đến. Thu Nhi dụi dụi mắt, có chút khó chịu nặn ra một cái mỉm cười, theo thói quen vươn cánh tay tới chỗ Thái y. Thái y bắt mạch, vui mừng nói: “Gần đây tình trạng người không tệ, thế nhưng cũng không thể muốn làm thế nào thì làm! Giữa trưa ngủ thì được, không cần suốt ngày đều ngủ!”.

Thu Nhi mơ hồ nói: “Ngài không phải đã nói sao, phải nghỉ ngơi nhiều!”.

Thái y dở khóc dở cười, trả lời: “Đó là bởi vì người không chịu nghỉ ngơi ta mới nói như vậy, người còn nhớ không, khi đó ta bảo người ngủ trưa người không chịu! Còn như thế này thì quá mức coi trọng nghỉ ngơi rồi, hiện tại lại thành ra sơ suất!” Thái y vừa nói vừa đưa thuốc mới cho Tống Bảo, nói với lão thời điểm này cần phải chú ý những gì, chờ sau khi Thu Nhi ngủ một giấc phải bắt hắn dậy hoạt động một chút.

Thu Nhi ở trong sân đi qua đi lại một hồi, ban đầu còn thật sự hỏi Thái y: “Cha nuôi, ngài nói ta nên làm gì thì được!” Thái y cảm thấy suy nghĩ bùng phát, day day huyết thái dương hỏi: “Vậy bình thường người làm gì, còn hiện tại có thể làm gì?”.

“Hoa hoa cỏ cỏ gì đó của ta đều đưa cho...lão gia mang tới chỗ Vương Nguyên chăm sóc!”.

Thái y hỏi tướng quân: “Các người mấy ngày nay thật sự cái gì cũng chưa làm?”.

Tướng quân gật đầu, đúng lý hợp tình nói: “Ta cảm thấy nếu đến an thai, vậy tính tâm một lòng một dạ đến điều dưỡng thân thể, cho nên bao nhiêu thảo dược ta đều ném hết cho Vương Nguyên!”.

“Vậy còn người? Người cũng dự định cái gì cũng không làm?” Thái y lại hỏi.

Tướng quân chỉ chính mình, nói: “Ta sao, mấy ngày nay liền ở cùng hắn! Cái gì cũng chưa làm!”.

“Các người không cảm thấy có chút nhàm chán sao?” Thái y khó hiểu hỏi.

“Có chút!” Tướng quân cùng Thu Nhi đồng thanh trả lời Thái y.

Thái y bỗng cảm thấy đầu choáng váng, hai người này thật là....Những năm gần đây lão có một phát hiện lớn: tướng quân và Thu Nhi vừa ý nhau chắc chắn không phải ngẫu nhiên! Hai người này thật sự có rất nhiều điểm tương đồng, nhất là trong vấn đề giả đần! Thái y phất tay chỉ tướng quân, ra lệnh: “Người, nên làm gì thì làm đi, không cần cứ mỗi ngày đều vây lấy Thu Nhi, hắn còn chưa đến thời điểm không thể thiếu người bên cạnh!” Rồi mới chuyển hướng tới chỉ Thu Nhi, tiếp tục ra lệnh: “Đến lượt người, ta lần sau sẽ mang mấy bồn thảo dược đến, nhớ rõ không được ngồi quá lâu, còn lại đều không có việc gì!”

“A, có thể như vậy! Thật tốt quá, ha ha!”. Thu Nhi và tướng quân lại trầm miệng một lời đáp Thái y, nói xong còn ngốc nghếch nhìn nhau cười.

Được Thái y chỉ dẫn, tướng quân cùng Thu Nhi gần như trở về với cuộc sống thường nhật, sau chuyện đó hai người mới phát hiện hóa ra cái gì cũng không làm thật là mệt chết đi.

Trời vào hè khiến Thu Nhi không hiểu sao luôn cảm thấy bức bối khó chịu, khắp người mồ hôi chảy ròng ròng. Tới giữa trưa khi thời tiết oi bức nhất, Thu Nhi tới bồn tắm chậm rãi tắm tấp một chút, sau đó trải chiếu lên trên giường đánh một giấc.

Tướng quân kì thật cũng cực kì sợ nóng, những lúc trời nóng nhất thường xuyên để mình trần, trên người đắp khăn ướt, tay không ngừng phe phẩy cây quạt. Thu Nhi thực thông minh, hắn sớm chuẩn bị từ trước mua cho tướng quân một cây quạt hương bồ rất lớn, mỹ danh là khen quạt lớn thật mát mẻ, trên thực tế chẳng qua muốn núp sau tướng quân, hưởng ké chút gió lạnh.

Nếu khi đang ngủ cảm thấy oi bức khó chịu, Thu Nhi sẽ rầm rì gọi tướng quân tới, để cho hắn giúp mình lấy khăn chà lau thân thể hoặc giúp mình lật người, mục đích cuối cùng chẳng qua vẫn là hưởng chút lợi từ cây quạt của hắn là thôi. Thế như điều khiến Thu Nhi thỏa mãn chính là, bởi vì bản thân mang thai nên bình thường đều được tướng quân bồi bên cạnh, nhờ vậy hắn có thể vô cùng thuận tiện hưởng thụ lợi ích từ quạt gió.

Một ngày nọ, vừa dùng xong bữa cơm chiều, Thu Nhi đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi ngắm trời ngắm đất, tay hắn bắt giắc đặt lên phần bụng gỗ lên vuốt ve qua lại. Tướng quân cầm lên ấm trà đã nguội lạnh rồi ngồi xuống bên Thu Nhi, nói: “Trời đã muộn như thế mà một ngôi sao cũng không thấy, có lẽ là sắp mưa, bầu trời thế này thì có gì đẹp đâu? Hay là người lại đang nhìn nường?”.

“A, nường? À ý ta muốn nói là, ta đang cùng nàng nói chuyện!”. Thu Nhi chột dạ trả lời tướng quân, kì thực hắn đang nghĩ tới việc mây mưa trên giường. (Raph: Dạ vâng. Đích thực là ẻm đang nghĩ tới “mây” và “mưa” =)))))) Hắn lo lắng mấy ngày nữa chính mình sẽ biến thành bộ dáng béo phì, khi đó chẳng những thân mình nặng nề mà cử động cũng sẽ không thuận tiện, nếu làm cũng chỉ có thể thừa dịp hiện tại. Thế nhưng thời tiết đáng chết này lại nóng bức như thế, hoạt động nhẹ đã ra một thân mồ hôi, khiến cho hắn cũng chẳng có hứng trí.

Tướng quân cười to, nói: “Người này đờn nhỏ bất hiểu, người rõ ràng suy nghĩ chuyện lung tung rồi lại đổ lên đầu mẹ người! Dương nhi vô dụng, dương nhi vô dụng a...Ha ha ha...”.

Thu Nhi theo bản năng phản bác, hai chữ không-phải mới ra khỏi miệng, trên trời đột nhiên sấm dậy ầm ầm không dứt, Thu Nhi sợ tới mức lập tức im re, tức thì sửa lời: “Ta thừa nhận ta không nghĩ tới nường, nhưng không phải ta đang nghĩ mấy chuyện lung tung!”.

Tướng quân nhìn Thu Nhi bị bắt quả tang tại trận, lại ngẩng đầu nhìn sấm chớp thoáng hiện trên trời, liền cười to không ngừng đến mức phải thở hổn hển, sau đó đơn giản là nằm thẳng cẳng trên mặt đất cười tiếp. Thu Nhi trong ngực cực kì buồn bực, hắn phần hận ngẩng đầu trừng mắt nhìn ông trời, thâm nghĩ, vì cái gì lúc ta nói dối người liền thấy rõ ràng như vậy!

Hạt mưa rơi xuống mặt tướng quân, hắn vội vàng từ dưới đất đứng lên, ôm Thu Nhi vào phòng. Bọn họ vừa vào trong phòng thì mưa bên ngoài lập tức ào ào trút xuống. Con mưa lớn quét sạch nắng nóng, tướng quân mở toang cửa sổ hưởng thụ mát mẻ đã lâu không thấy, trong lòng tính toán chuyện vừa rồi.

Không lâu sau Thu Nhi mới ý thức được không ổn, tay cầm chân kêu lên: “Đại đầu, chân của ta!” Tướng quân nhanh chóng đi tới bên Thu Nhi, chậm rãi đỡ lấy chân hắn, dùng sức xoa bóp bắp chân, nói: “Trong đầu ngươi không biết chứa cái gì nữa, việc như thế này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần, không phải nói ngươi rồi sao, không được ngồi xếp bằng!”. (Raph: ngồi xếp bằng là ngồi khoanh chân đó ^^~)

Thu Nhi vừa hết đau trở lại bình thường liền phát hiện thấy cơ hội tốt, nói: “Ngươi thật sự muốn biết ta suy nghĩ cái gì?”.

Thu Nhi kín đáo liếc mắt đưa tình, vẻ mặt thẹn thùng nói ra chuyện chính mình đang suy nghĩ. Tướng quân ảo não lắc lắc đầu, nói: “Ta từng hỏi lão cha, hắn nói tốt nhất không cần!”.

“Ngươi ngay cả cái này cũng hỏi! Chẳng lẽ không cảm thấy thẹn thùng sao?”.

“Không cái gì? Chúng ta và lão cha đều là người một nhà, hướng hồ hắn là đại phu, mình không biết thì tự nhiên muốn hỏi! Hơn nữa, ngươi nghĩ có thể giấu diếm được lão cha sao?”

Thu Nhi và tướng quân ử rử, sự thực đích xác là như thế, Yến Thái y đối với thân thể hắn rõ như lòng bàn tay, có khi chỉ cần nhìn sắc mặt liền biết tối hôm qua hắn làm cái gì!

“Cha nuôi nói không thể làm à? Nhưng Tiểu Hoan Nhi cũng không có vấn đề gì mà!”.

“Cha nói cha lo lắng ngươi không chịu được! Cho nên muốn ta dừng hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng nếu ngươi tự mình đề xuất, vậy hắn là không có vấn đề gì!” Mấy tháng cấm dục khiến cho tướng quân ngay cả ánh mắt cũng toát ra lửa.

“Ta vừa mới suy nghĩ, hôm nay đúng là tốt ngày! Rất mát mẻ, thích hợp cho chúng ta!”.

.

.

## 98. Chương 99

### CHƯƠNG 99

.

.

“Ta vừa mới suy nghĩ, hôm nay đúng là tốt ngày! Rất mát mẻ, thích hợp cho chúng ta!” Thu Nhi chủ động ngã lên giường, thổi lên cho tướng quân tiếng kèn tiến công.

“Không thoải mái liền nói cho ta biết, bằng không khẳng định không có lần tiếp theo!” Tướng quân thoát áo quần trên cơ thể, trần trụi nhảy lên giường.

Vừa hôn môi tướng quân vừa vuốt ve chiếc bụng đã hở ra của Thu Nhi, quả nhiên dậy lên một phen xúc cảm mới mẻ kì diệu, Thu Nhi hưởng thụ nhưng đồng thời gánh nặng trên lưng bắt đầu làm phiền hắn. Thu Nhi để cho tướng quân trước tiên cứ tiến vào, rồi mới dùng gối mềm kê dưới thắt lưng như thường lệ, tướng quân làm theo, trước khi đi vào còn kiên nhẫn xoa bóp thắt lưng hắn giúp hắn thoải mái.

Độ ẩm ở tiểu huyệt Thu Nhi thay đổi khiến tướng quân vô cùng kinh ngạc, thời điểm trừu sát càng làm cho dục cộng trướng căng. Thế nhưng Thu Nhi chịu không được, liền tiếp yêu cầu tướng quân chậm một chút rồi lại chậm một chút. Khoái cảm đánh úp tới, nhưng vì Thu Nhi nên tướng quân đành phải kéo chậm lại tốc độ, nhẹ nhàng rút ra cắm vào. Thu Nhi hưởng thụ hết thủy, ngực kịch liệt phập phồng, vui vẻ đáp lại tướng quân.

Không được bao lâu Thu Nhi đã nói không ra tiếng, tướng quân nghe lời lui ra, còn giúp hắn xoa bóp thả lỏng cơ thể. Lúc này đây Thu Nhi cảm thấy rất vui thích, thế nhưng tướng quân vẫn chưa thỏa mãn, sau khi xong việc Thu Nhi mệt mỏi nằm trên giường, chờ tới lúc tướng quân trở về, Thu Nhi ra lệnh tướng quân ôm chính mình, tướng quân lại làm theo. Thu Nhi nằm trong lòng tướng quân, một bàn tay không thành thật còn men theo ngực rồi tới bụng người kia, một đường di chuyển tới khổ gian, cầm lấy!

“Người gì chứ?”.

“Ta biết người còn chưa thỏa, nhưng thân thể ta thực sự không gánh được. Ta còn muốn lần sau, không thể làm ầu, cho nên hay dùng tay đi!”.

“Vậy đến đây đi!” Tướng quân ôm chặt Thu Nhi để cho hắn tiếp tục.

Thu Nhi dùng tay nắm lấy, dùng đầu lưỡi khuấy đảo rồi lại rời đi, cảm giác trơn ướt của miệng làm tướng quân sung sướng. Thu Nhi chôn đầu xuống hõm vai tướng quân, vươn đầu lưỡi, hôn lên, liếm mút xương quai xanh hắn (Raph: \*đỏ mặt\* mẹ ơi...Đồ dụ thụ!!! „,>\_<„,).thu nhi=”” trước=”” kia=”” chưa=”” từng=”” làm=”” như=”” thế=”” với=”” tướng=”” quân=”” nhưng=”” cảm=”” giác=”” của=”” hắn=”” cực=”” kì=”” chính=”” xác,=”” hạ=”” thân=”” căng=”” trướng=”” của=”” tướng=”” quân=”” cuối=”” cùng=”” cũng=”” phát=”” tiết,=”” tướng=”” quân=”” thở=”” ra=”” một=”” hồi,=”” thân=”” mình=”” nhẹ=”” nhàng=”” không=”” ít!=”” “người=”” trước=”” kia=”” vì=”” sao=”” không=”” làm=”” như=”” vậy,=”” như=”” vậy=”” thật=”” thoải=”” mái!”=”” tướng=”” quân=”” hỏi=”” thu=”” nhi.=”” thu=”” nhi=”” không=”” có=”” tinh=”” thần,=”” nói:=”” “ta=”” chỉ=”” nghĩ=”” dùng=”” thân=”” thể=”” thỏa=”” mãn=”” người,=”” không=”” muốn=”” dùng=”” thủ=”” đoạn=”” đùa=”” bỡn!”=”” tướng=”” quân=”” mỉm=”” cười=”” hôn=”” lên=”” đỉnh=”” đầu=”” thu=”” nhi,=”” nói:=”” “ta=”” thực=”” thỏa=”” mãn,=”” thôi=”” ngủ=”” đi!”=”” .=””>

## 99. Chương 100

### CHƯƠNG 100

.

.

Mưa lớn liên tục suốt đêm, tới sáng vẫn còn rả rích, khí trời có chút lạnh khiến Thu Nhi bọc trong chăn không muốn ra. Sắc trời âm u, Thu Nhi ngủ chập chờn, lúc mê lúc tỉnh. Tướng quân gọi hắn rời giường, Thu Nhi còn xấu tính nói với tướng quân: “Trời mưa thì phải ngủ ngày!” Tướng quân không có cách nào khác, đành để hắn tiếp tục ngủ.

Mưa rơi một ngày, Thu Nhi cũng ngủ trên giường một ngày. Tới hôm sau thì trời tạnh, được nghỉ ngơi đầy đủ nên tinh thần Thu Nhi rất sáng khoái, hết bốn phần cho cây thuốc lại chủ động thu dọn phòng ở, trước khi đi ngủ còn sức lực dư thừa mà mồ hôi như mưa rèn luyện thân thể ở trong sân, đồng thời cũng âm thầm chờ mong một ngày mưa khác lại đến.

Hắn chờ đợi mong ngóng, cuối cùng trời cũng mưa, chẳng qua không giống như lần trước, lần này chỉ rớt xuống vài giọt mưa đã ngừng, bởi thể mà thời tiết càng thêm oi bức, khiến hắn và tướng quân đều cả người đầy mồ hôi, hoàn toàn không có hưng trí. Hôm sau, tướng quân từ được cục trở về liền thần thần bí bí nói cho Thu Nhi: “Ta thấy bọn nhỏ làm một thứ, gọi là búp bê cầu nắng gì gì đó, bọn nó nói thứ này có thể giữ cho thời tiết nắng ráo!”.

“Nga? Có loại ngược lại không?” Thu Nhi không hề nghĩ ngợi liền hỏi.

Tướng quân chỉ Thu Nhi cười \*\*\* đặng, nói: “Người người này, ha ha !”

Thu Nhi hất cánh tay tướng quân đang chỉ mình xuống, nói: “Trước khi nói người khác thì nhìn lại mình xem, là ai cười đến như vậy đáng khinh!”.

Sau khi Thu Nhi và tướng quân đùa giỡn nhau một trận liền thật sự làm búp bê cầu mưa. Tướng quân nói rằng nếu như cầu nắng là búp bê mặt cười, bọn họ chỉ cần làm một búp bê mặt khóc vậy sẽ cầu được mưa rồi! Làm búp bê rất dễ dàng, tướng quân và Thu Nhi đem búp bê đã hoàn thiện thật cẩn thận treo trên cửa sổ, thành tâm cầu nguyện, mưa a, người mau mau đến đây đi!

Khiến cho tướng quân và Thu Nhi vô cùng thất vọng đó là búp bê đã treo được ba ngày, mặt trời vẫn như trước ngự trị khắp nơi. Bất quá, may mắn mà đến ngày thứ tư thì cuối cùng mưa cũng tới như bọn hắn mong đợi. Thu Nhi và tướng quân an ổn ngồi ở hai bên bàn, rót một ly trà, hưởng thụ âm thanh mưa rơi tí lách, thỉnh thoảng lại ngó sang bên liếc mắt đưa tình.

Màn đêm vừa hạ, hai người liền tay trong tay trở về phòng. Mưa to tầm tã sẽ che dấu một ít thanh âm, đây chính là tác dụng thần kì của mưa mà Thu Nhi và tướng quân vừa phát hiện ra. (Raph: Ta bó tay với cái độ BT của cặp đôi này rồi Ồ\_Ồ). Ấu yếm lan tỏa một thứ cảm giác tuyệt vời, ôm hôn cũng vậy, tất cả đều đẹp dễ như thế. Ngày hôm sau, khi bọn họ thức dậy thì thái dương đã lên cao, bên ngoài trời trong gió mát rất dễ chịu. Lần này Thu Nhi không dựa vào giường, mà là dựa trên người tướng quân, thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

Những ngày hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi, một tháng sau đó, thời tiết bắt đầu mát mẻ, nhưng Thu Nhi chẳng còn khí lực mà lo lắng những điều này nữa. Hắn đã sang tháng thứ bảy, những ngày bụng lớn kèn càng cuối cùng cũng đến. Mỗi buổi sáng, hắn đều phải nhờ người đỡ giùm thắt lưng mới có thể ngồi xuống, chân phù thũng tới mức không đi được giày, Yến phu nhân phải thức suốt đêm làm cho hắn một đôi giày mềm mới.

Thắt lưng đau đớn luôn luôn từng khắc tra tấn Thu Nhi khiến cho hắn hằng đêm đều không yên giấc, trở nên càng thêm mỏi mệt. Tướng quân biết thắt lưng Thu Nhi có tật, phần lớn nam sủng hoặc nhiều hoặc ít trên lưng đều có thương. Mấy năm nay hắn tuân theo lời Thái y dặn, thường xuyên xoa bóp cho Thu Nhi, khi ngủ còn đặt ở thắt lưng hắn một chiếc gối mềm giảm bớt đau đớn, thế nhưng lần này gánh nặng thật sự quá lớn, tất cả mọi cố gắng đều không còn tác dụng.

Thu Nhi đối với tình trạng này đã sớm dự đoán từ trước, hắn hiểu thắt lưng của mình chắc chắn sẽ liên lụy đến eo, cũng sẽ ảnh hưởng tới chân, khiến chân hắn tê dại, bởi vậy hắn hành động đều không được thuận tiện. Những gì Thu Nhi muốn làm đều đã làm từ trước, hiện tại tất cả thấy hắn đều có thể thông dong ứng phó.

Tướng quân chỉ biết thời điểm Thu Nhi sinh sản rất thống khổ, hắn hoàn toàn không biết thống khổ lại bắt đầu sớm như thế, ngược lại còn làm Thu Nhi phải đến an ủi hắn. Rời khỏi nhà có một ưu điểm chính là tránh việc bọn nhỏ cãi nhau ầm ĩ, Thu Nhi có thể an tâm tĩnh dưỡng nên hành động cũng càng thêm tùy tiện, tỷ như lúc ăn cơm, hắn có thể dựa dẫm trên người tướng quân, thanh thoi chờ đợi đồ ăn dâng tận miệng.

Nháy mắt Thu Nhi đã mang thai tháng thứ tám, nửa đêm hắn chợt bừng tỉnh, lần này không phải bởi vì thắt lưng đau, không phải bởi vì mắc tiểu, mà bởi vì hắn mơ thấy ác mộng. Trong mộng hắn khó sanh mà chết, sau đó không còn nhìn thấy gì nữa, Thu Nhi tâm thần mờ mịt, đứa nhỏ trong bụng dường như hòa theo, đùa dai đá bụng Thu Nhi, tiếp tục hù dọa hắn. Tâm Thu Nhi rối loạn, lần thứ hai trong đêm lay tỉnh tướng quân.

“Xảy ra chuyện gì?” Qua ánh trăng, tướng quân nhận ra sắc mặt Thu Nhi không được tốt.

“Ta gặp ác mộng, người có thể ôm ta một cái được không?”

Tướng quân ngồi dậy, đưa tay kéo Thu Nhi vào trong lòng, xoa bụng bầu của hắn, trấn an: “Ôm bao lâu đều được!”

“Ta bị mộng làm tỉnh!”

“Không, người đừng nói, nếu là ác mộng, phải chờ tới ban mai, dưới ánh mặt trời nói ra. Như vậy ác mộng gì cũng sẽ tan thành tro bụi, nương ta từng nói như thế!”

“Thật sao, vậy ta đây trước nhẫn không nói!” Thu Nhi che miệng, sợ rằng mình không cẩn thận sẽ thốt ra, tay tướng quân đặt dưới bụng Thu Nhi xoa tròn, Thu Nhi thoải mái dựa trên người tướng quân, gánh nặng trên lưng nhẹ đi rất nhiều, không bao lâu Thu Nhi liền ngủ, tỉnh lại thấy thái dương đã lên cao.

Tướng quân đỡ Thu Nhi dời giường, hỏi hắn: “Tối qua gặp ác mộng gì, bây giờ có thể nói!” Thu Nhi nghiêng đầu, cười nói: “Ta quên mất rồi!”

Tướng quân cũng cười: “Quên rồi thì cứ để nó qua đi, đi, chúng ta ăn điểm tâm.”

Tướng quân như bình thường đỡ Thu Nhi tới nhà chính, như bình thường giúp hắn thổi nguội canh, như bình thường trước khi xuất môn mang cho Thu Nhi mấy bồn hoa cỏ, nhưng tới khi hắn như bình thường đến được cục, hắn mới phát hiện có lẽ mọi thứ như bình thường ấy tới giờ khắc này sẽ chẳng còn nữa.

Sau khi tướng quân bước vào đại môn được cục liên phát hiện Đồng Quang để đang phe phẩy cây quạt nghênh ngang ngồi bên cạnh bàn, mà bên cạnh y đột nhiên dưng ra hai người.

“Tổng tướng quân thay đổi nhanh đến chóng mặt, có thể nhìn thấy người trầm thật như trải qua mấy đời!”.

.

.

## 100. Chương 101

### CHƯƠNG 101

.

.

Tướng quân bình tĩnh quay người khóa cửa được cục cẩn thận, quỳ xuống đất hành lễ, nói: “Thảo dân xin thỉnh an Hoàng Thượng, chúc bệ hạ long thể an khang!”.

Đồng Quang để thu quạt, đi tới bên người tướng quân, nói: “Tướng quân rốt cuộc vẫn là tướng quân, quả nhiên không giống đám người kia, người xem xem bọn hần đều bị dọa đến bộ dáng gì rồi!”.

Phó Lâm và Thái y bị thị vệ thô lỗ đẩy xuống ghế, đang hoảng sợ nhìn về phía hần. Tướng quân đánh mất liếc bọn họ một cái, quay đầu về nói với Đồng Quang để: “Thảo dân đoán được chung quy cũng có một ngày bệ hạ giá lâm hàn xá, cho nên không bối rối!”.

“Cũng đúng, các người ngay cả tên đều lười sửa, rõ ràng chính là chờ trầm tìm tới cửa!”.

Nói đến điều này tướng quân có chút ủy khuất, hần rõ ràng đã đổi tên Tổng Di thành Tổng Nhị, thế nhưng hần cũng không tính dây dưa vấn đề này với Hoàng Thượng, tướng quân nói: “Bệ hạ, cho dù chúng ta thay tên đổi họ thế nào, nhưng Di Thu cần hảo y hảo dược, ngài chỉ cần lần theo manh mối này điều tra chúng ta muốn bỏ chạy cũng chạy không được!”.

Hoàng Thượng lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Nhưng người cũng khéo chọn địa điểm, thật lãng phí của trầm không ít khí lực!”.

Tướng quân đứng thẳng dậy, nói: “Đúng vậy, cái gì nên làm chúng ta vẫn phải làm!”.

Đồng Quang để đánh giá được cục, hỏi tướng quân: “Xem ra Thu Nhi còn sống, hần năm nay bao nhiêu?”.

“Nếu hần nhớ không nhầm thì từ ba tuổi hần bắt đầu tiến cung, vậy năm nay hần cũng sắp ba mươi mốt tuổi!”.

“Ba mươi mốt tuổi?”, Đồng Quang để lặp lại, “Hần rốt cuộc vẫn sống qua ba mươi! Hần thực hưng phấn đi! Trầm từng nói cho hần, nam sủng là sống không quá ba mươi. Nam nhân sau ba mươi tuổi dù bảo dưỡng thế nào cũng không còn mị lực, tự nhiên đến lúc đó sẽ không thể sinh tồn mà chấm dứt sinh mệnh. Trầm nhớ rõ lúc ấy hần rất sợ hãi, từ đó về sau càng thêm ra sức!”.

“Đúng vậy, ngày đó chúng ta tổ chức cho hần sinh nhật ba mươi tuổi, Di Thu thực sự rất hưng phấn!” Tướng quân nháy mắt lộ ra một thoáng tươi cười đầy âm áp, Đồng Quang để càng nhìn càng chướng mắt, nói: “Dẫn trầm đi gặp Thu Nhi!”.

Tướng quân không phản kháng, đoàn người tất cả đều lên xe ngựa. Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, qua phủ đệ tướng quân, Đồng Quang để cả giận, nói: “Tổng Di lớn mật, người còn dám không thành thật! Người thực sự nghĩ trầm cái gì cũng không biết sao? Nơi vừa mới đi ngang qua chính là nhà của người!”.

“Bệ hạ, chẳng lẽ ngài không điều tra rõ ràng? Ta và Di Thu không thể ở nhà. Thu Nhi mang thai, hần không tính để cho bọn họ biết! Ngài không phải muốn đi gặp Di Thu sao?”.

“Mang thai? A ha! Không phải các người đã con cái thành đàn đi!” Lời Đồng Quang để nặc mùi \*\*\* tục. Tướng quân nhảy cảm nhận ra Đồng Quang để hần phải biết bí mật sinh dục của Thu Nhi, bắt quá hiện tại thời gian cấp bách, không kịp để hần hỏi cho rõ ràng.

“Trở về, mang theo nhóm hài tử nhà ngươi! Ta muốn để cho bọn chúng gặp lại phụ thân mà cũng là mẫu thân đã lâu chưa gặp!” Đồng Quang để trong lòng cười thầm, lần này cuối cùng cũng có trò hay xem!

“Bệ hạ, như ngài kì vọng, ngay bây giờ chúng ta sẽ đến học đường đón bọn nhỏ! Chuyện tới bước này, tính mạng đều khó bảo toàn, bí mật cũng sẽ không quá trọng yếu” Tướng quân trầm giọng, Phúc tổng quản luôn luôn bên người Đồng Quang để bắt đầu lo lắng, lão từng nói với Đồng Quang để đưa nhỏ Thu Nhi sinh đã chết non, nếu hôm nay bị bệ hạ nhìn thấy, bản thân không biết phải giải quyết thế nào cho phải.

Cần đổi mặt thì phải đổi mặt, ba đứa nhỏ mang theo túi sách từ học đường chạy như bay đến, chỉ cần thoáng liếc mắt nhìn khuôn mặt non nớt của bọn nó sẽ không hề khó khăn để phát hiện ra mối quan hệ giữa chúng với hai nam nhân trên mã xa. Huyết thống là một loại phương thức thần kì, hẳn không muốn nói dối mà dùng phương thức thẳng thắn nhất nói ra chân tướng.

Tướng quân đẩy cửa xe, Tiểu Hoan Nhi nhân tiện nói: “Lão gia, ngài đã trở lại, cha ta đâu? Có mang quà cho chúng ta không?”.

Tướng quân miễn cưỡng cười cười, nói: “Lẽ vật này rất đặc biệt...” Chưa chờ tướng quân nói xong, Tiểu Du Nhi liền chỉ Đồng Quang để hỏi: “Ca, người cùng lão bá kia bộ dạng giống nhau!”. (Lão bá = bác, cụ =)))))

Lão bá? Đồng Quang để mắt hứng mặt nhăn mày nhíu, lại càng không cao hứng nhìn về phía Phúc tổng quản luôn đi theo mình: “Không phải người nói nó rơi xuống hồ chết non sao? Vì sao lại ở chỗ này!”.

Tướng quân đoạt lời vội nói: “Này không thể trách Phúc công công! Là ta cùng Di Thu cùng nhau trộm hẩn ra! Lúc ấy chúng ta uy hiếp tiểu thái giám, bắt hẩn nói đưa nhỏ chết chìm!”.

Trong lúc nhóm người lớn âm ỉ một hồi, ba đứa nhỏ thì túm nắm tùm ba, tò mò đánh giá người bên trong, có cái bọn nó hiểu, cũng có cái không hiểu được. Sau đó, tướng quân đem bọn nhỏ túm lên xe ngựa, dẫn bọn hẩn đi gặp Thu Nhi.

Đẩy ra đại môn tiểu viện, mọi người vòng qua bình phong, liền có thể nhìn thấy Thu Nhi ngồi trước bàn đưa lưng về phía bọn họ. Tướng quân đến gần hẩn, theo thói quen xoa nhẹ hai bên thắt lưng hẩn, nói: “A, nó thực sự nảy mầm!”.

“Đúng vậy, đúng vậy! Sáng nay người giúp ta chuyển chậu cây tới không phát hiện ra sao?”.

“Không a, người xem nó lấp lánh ánh bạc chưa kìa!”.

“Ha ha, tên gian thương này, ở trong mắt người cái gì cũng là bạc lấp lánh. Nó rõ ràng màu xanh biếc, có thể cứu tính mạng không ít người!”.

“Thôi đi, người cũng đừng giả bộ, ra vẻ như thánh nhân vậy! Người vì mấy thứ bạc lấp lánh gì đó, có thể đem ta bán tới chân trời cũng được!”.

Tướng quân ghé bên người Thu Nhi, nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng Thu Nhi, bọn họ hai người người một lời ta một lời, bầu không khí ấm áp làm cho người ta không đành lòng đánh vỡ, ngay cả Đồng Quang để cũng lặng yên.

“Thu Nhi, người xoay người lại nhìn xem!” Tướng quân kéo Thu Nhi đứng dậy, đỡ hẩn chậm rãi xoay người. Thu Nhi một tay vịn tướng quân, một tay đặt trên bụng, cười hì hì xoay người, nhưng rồi nụ cười ngay một khắc kia tắt ngấm.

“Cha, người xảy ra chuyện gì? Sao lại có cái bụng lớn như vậy, giống hệt Xa thẩm!” Tiểu Nhạc Nhi là người đầu tiên nhận ra phụ thân hẩn khác thường, lớn tiếng hô.

Thu Nhi kinh ngạc nhìn nhóm hài tử, lại sững sờ lướt qua Đồng Quang để đang hứng thú nhìn hẩn, thân mình nháy mắt khẽ rung động sau đó là trời đất quay cuồng rồi bất tỉnh nhân sự.

Bọn nhỏ hét lên, Đồng Quang để không kiên nhẫn cho Thái y cứu tính Thu Nhi, trò hay hãy còn ở phía sau. Tướng quân ôm Thu Nhi đang yếu đuối nằm trên mặt đất lên trên ghế nằm, Thái y bắt mạch cho Thu Nhi, nói không phải động thai, chẳng qua quá mức kinh hoảng, không lâu sẽ tự động tỉnh lại.

Bọn nhỏ vọt tới vây quanh bên Thu Nhi, bọn nó không biết vì sao phụ thân lại ở trong viện này, vì sao lại có một cái bụng lớn, cũng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy bọn nó liền lập tức hôn mê, chẳng lẽ phụ thân không hề thích bọn nó?

Bọn nhỏ kêu la ầm ĩ không dứt, tướng quân bắt bọn chúng im lặng, tránh ra chút không gian cho Thu Nhi thở. Không lâu sau, Thu Nhi vừa tỉnh liền lay tay tướng quân nói: “Ta gặp ác mộng! Hiện tại có mặt trời chưa? Ta phải nói ra!”.

Tướng quân làm bộ như bình tĩnh nói với Thu Nhi: “Người không gặp ác mộng, sự thật có khi còn đáng sợ hơn ác mộng!” Thu Nhi nắm chặt tay tướng quân, run run nói: “Người nói đi, để ta nghĩ một lát!”.

“Phụ thân, lão gia muốn nói cái gì?” Bọn nhỏ hỏi Thu Nhi.

Thu Nhi cổ vũ chính mình, nhìn thẳng vào bọn nhỏ, nói: “Ba tháng này các người có ăn nhiều cơm không? Có nghe lời ông bà nội không? Có gây rối thầy giáo trên lớp không?”.

Bọn nhỏ thả lỏng tinh thần, phụ thân vẫn là phụ thân trước kia, vẫn như cũ nói luôn mồm, bọn nhỏ nhún nhún vai, nói: “Chúng ta cái gì cũng chưa làm, chúng ta rất nghe lời, rất ngoan, cho nên quà của chúng ta đâu?”.

“Được! Chốc nữa lão gia sẽ cho các người quà, một món quà khiến các người lập tức trở thành nam tử hán!”.

Ba đứa nhỏ kích động vạn phần, bọn nó nóng lòng mong mỗi quà tặng có thể làm cho bọn nó nhanh chóng biến thành nam tử hán. Tướng quân kêu bọn nhỏ ngồi xuống, bắt đầu kể lại chuyện cũ đã qua. Hoàng Thượng, nam sủng, tướng quân, biên giới, chiến tranh...những từ ngữ rất xa lạ đối với cuộc sống bọn nó, bọn nó chỉ biết bên kia có lão bá gọi là Hoàng Thượng cho cha ăn một loại được kì quặc, làm cho cha bọn nó có khả năng sinh con, sau đó lại đuổi cha bọn nó ra ngoài!

Bọn nhỏ đều tức giận, chúng sao có thể cho phép một ngoại nhân khi dễ lão cha, bọn nó đều từ trên ghế tụt xuống, hướng thẳng tới phía Đồng Quang đế. Tướng quân mạnh mẽ giữ chặt bọn nó, nói: “Không được xằng bậy, đó là Hoàng Thượng!” Tiểu Hoan Nhi rống to: “Hắn khi dễ cha ta, ta quân hắn là Hoàng Thượng hay châu châu...”.

Trong phòng lập tức im lặng, Đồng Quang đế mặt nổi gân xanh, thị vệ bên cạnh đã bắt đầu rút đao ra ngoài. Tướng quân bảo vệ Tiểu Hoan Nhi trong người, nói: “Bệ hạ, thảo dân đáng chết, là thảo dân không biết cách dạy! Thảo dân rất ít cùng bọn nhỏ nói về việc này, bọn nó không hề biết Hoàng Thượng là như thế nào!”.

“Người nên nói, chuyện hãy còn ở phía sau!” Đồng Quang đế cũng không muốn trở thành đối tượng phần hạn duy nhất của bọn nhỏ, hắn đoán tướng quân đối với Thu Nhi cũng là như vậy!

“Ta đem hắn trở về từ ngoài cửa cung, đặt cho hắn cái tên Di Thu, hàm ý chỉ kẻ bị vứt bỏ Thu Nhi. Ta vốn bắt nguồn từ thương hại mới đem hắn về, nhưng ngay lúc đó ta đích thực cực kì khinh thường hắn. Sau đó đến khi ta muốn xuất chinh, thị đồng Phó Lâm lúc ấy vừa mới tân hôn không tiện ra chiến trường, thế nên ta nhờ Bảo thúc tìm cho ta một người từ trong phủ, kết quả Di Thu được đề xuất! Ngay lúc ấy ta nghĩ, hắn chắc chắn bởi quá yếu đuối nên mới khiến mọi người trong phủ ghét bỏ!”.

“Lão gia, là mọi người đoán ra thân phận Thu Nhi mới cố ý xa lánh hắn chứ không phải hắn quá yếu đuối khiến mọi người trong phủ ghét bỏ, hơn nữa lúc ấy là Thu Nhi chủ động muốn thay ta ra chiến trường! Cho nên chuyện phát sinh trên chiến trường vẫn khiến ta thực áy náy!”. Phó Lâm vì Thu Nhi giải thích, hắn không muốn Thu Nhi bị bọn nhỏ hiểu lầm.

Tướng quân nói tiếp: “Ta vốn muốn chờ Di Thu tự kêu khổ, rồi mới kệt hắn trên đường tự sinh tự diệt, nhưng sự thật chứng minh ta sai lầm! Suốt dọc đường đi hắn đều cố gắng thích ứng cuộc sống quân lữ, không kêu lấy một tiếng khổ. Đến khi tới chiến trường, lần đầu tiên địch nhân đánh lên hắn hoảng tới luống cuống tay chân, ta khiển trách hắn, ai ngờ đến lần thứ hai bị đánh lên, hắn liền thay đổi tướng như đã được trải qua huấn luyện!”.

“Rồi sau đó người liền yêu hắn?” Đồng Quang đế buồn cười hỏi.

Tướng quân mặt không đỏ tim không đập kiên định nói: “Đúng vậy!”.

Câu trả lời này sao có thể khiến Đồng Quang đế vừa lòng, lần này hấn đến mục đích lớn nhất không phải là giết chết Tống Di và Thu Nhi, mà là muốn biết một tá tướng quân như hấn sao có thể cùng một tên nam sủng bỏ trốn! Đây là vấn đề khiến Đồng Quang đế khổ não rất lâu vẫn chưa giải thích được.

Tướng quân và Thu Nhi ở trong một tiểu viện rất nhỏ, vốn không thể chứa được nhiều người, cho nên bọn họ quyết định lập tức trở về phủ. Chiều tối ngày hôm đó, trong phòng bọn nhỏ vây quanh Thu Nhi, sờ sờ cực đại bụng của hấn, lại nghe phụ thân bọn nó kể tiếp chuyện xưa mà lão gia chưa nói hết. Tự biết bản thân không giống người bình thường, bọn nhỏ không khỏi có chút ủ rũ, nhất là Tiểu Hoan Nhi biết người còn lại cùng chung huyết thống với mình chính là lão bá đáng ghét kia, trong lòng lại đặc biệt không thoải mái.

Thu Nhi nói cho bọn nhỏ, hấn sợ dĩ không muốn tiết lộ sự thực chính bởi hi vọng bọn nó có thể trải qua một cuộc sống bình thường, không đem chuyện thân thể trở thành một gánh nặng. Kì thực, kẻ không giống những người khác chỉ có chính bản thân hấn mà thôi, bọn nhỏ đều rất bình thường, không khác gì mọi đứa trẻ khác.

Bọn nhỏ đưa ánh mắt cầu cứu đến chỗ Thái y, ở trong mắt bọn nó, gia gia (ông nội) là thần y có thể trị bách bệnh, chỉ cần gia gia nói thật thì chính là thật. Yển Thái y rất trịnh trọng nói cho bọn nhỏ biết chúng không khác biệt người bình thường, nhưng để sinh hạ chúng phụ thân chúng lại phải chịu đựng những thống khổ vượt xa sự chịu đựng của thường nhân. Bọn nhỏ đương nhiên không thể tưởng tượng Thu Nhi từng chịu đựng những thống khổ như thế nào, bọn nó chỉ là vì biết bản thân bình thường mà nho nhỏ vui sướng.

“Phụ thân, ta không muốn có quan hệ với lão bá kia! Ta muốn giống như bọn đệ đệ, tuy rằng vẫn có chút kì kì, nhưng mà ít nhất người phụ thân kia không phải một kẻ kì quái!” Tiểu Hoan Nhi vẫn vì thân thể của chính mình mà buồn bực.

Thu Nhi nắm tay Tiểu Hoan Nhi nói: “Hoan Nhi người nghe đây, cái gọi là nam tử hán chính là mặc kệ trong cuộc sống gặp phải bao nhiêu chuyện không như ý muốn, mặc kệ cuộc sống có bao nhiêu gian nan, đều có thể vượt lên trên khó khăn mà dũng cảm tiến tới! Ta thừa nhận vì ta mới khiến cuộc sống của các người ít nhiều không như ý, nhưng ta hy vọng các người có thể giống như nam tử hán, đương đầu với những điều không như ý này, thản nhiên đối mặt với cuộc sống!” Lời nói của Thu Nhi bọn nó không hiểu hết, thế nhưng để có thể trở thành nam tử hán, bọn nó nguyện ý thử.

.

.

## 101. Chương 102

### CHƯƠNG 102

.

.

Ở một căn phòng khác, tướng quân cùng Đồng Quang đế đang dùng mỹ tửu đàm chuyện. Bỏ bọn nhỏ qua một bên, Đồng Quang đế cuối cùng có thể từ chính miệng tướng quân nghe được những chuyện hấn muốn biết. Tướng quân nâng lên chén rượu, nói: “Ban đầu, thời điểm ta mang Thu Nhi về nhà vốn dĩ rất khinh thường việc cùng hấn chung giường, lúc ấy chính là cảm thấy cho dù là chó mèo nhưng nếu chết cũng không có gì tốt, huống chi nhóm nương nương từng làm gì với hấn ta cũng có nghe qua.”

“Thế sau đó thì sao?” Hoàng đế hỏi.

“Sau đó ta hối hận, muốn đẩy hấn ra xa! Dẫn hấn xuất chinh chính là muốn hấn chết ở bên ngoài!”

Đồng Quang đế nghe xong có chút đắc ý, nói: “Sau đó liền luyện tiếu đúng không, nhất là sau khi cùng hấn lên giường! Thu Nhi chính là nam sủng trầm dạy dỗ thành công nhất! Có điều có lẽ người yêu hấn không phải thân thể của hấn mà là biểu hiện của hấn đi!”

“Ha ha...” Tướng quân thoải mái cười to, nói: “Biểu hiện của hấn ở trên chiến trường quả thật khiến ta rất bất ngờ! Ngài biết không, ta từng bắt hấn đi thu thập di vật của binh lính đã chết, hấn thể nhưng đều chấp nhận, còn nghiêm túc thực sự hoàn thành, hơn nữa không hề tham lam! Khi đó ta bắt đầu nhìn nhận hấn như người bình thường, sau đó mới nghĩ đến chuyện giường chiếu, đúng như ngài nói sau lần đầu tiên thật sự ta đã yêu thân thể hấn!”.

Tướng quân nói đến đây Đồng Quang để không khỏi tự vấn chính mình, hấn đến tốt cùng đã từng xem Thu Nhi như một người bình thường mà đối đãi hay chưa! Thế nhưng còn chưa chờ hấn nghĩ ra đáp án tướng quân lại tiếp tục: “Ngày đó ta uống rượu, đúng là đã dùng thủ đoạn để tiện lừa hấn lên giường. Khi đó ta nói với hấn đây cũng là công việc, đêm đó hấn thực ra sức, ta có điểm ấy này! Bất quá sau đó đến phiên ta bị hấn lợi dụng...ha ha...đúng là rất công bằng!”.

“Hấn còn có thể lợi dụng người?” Nói Đồng Quang để không tin, còn không bằng nói hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc Thu Nhi có thể lợi dụng tướng quân.

Tướng quân nói cho Đồng Quang để: “Hấn thật biết cách lợi dụng người, trong cung hấn lợi dụng ngài giúp mình sống sót, hấn vốn không hề yêu, ta cũng là rất lâu sau mới biết được!”.

Đồng Quang để nghe xong không khỏi có chút buồn bực, hấn cũng tìm ra nguyên nhân cho chính mình, lại uống thêm một chén rượu, nói: “Đây có lẽ chính là nguyên nhân Thu Nhi có thể ở bên cạnh trăm mười năm, cũng là nguyên nhân trăm vứt bỏ hấn, cùng hấn mập mờ luôn thực hoàn mỹ nhưng lại không có một chút kích tình!”.

Tướng quân mở to hai mắt nhìn, nói: “Không thể nào, thời điểm cùng ta, chuyện phòng the giữa chúng ta vẫn luôn tình cảm mãnh liệt! Ngài có phải đã làm quá mức hay không? Ta từ trước đến nay đều là rào trước đón sau, gia hỏa kia kì thực rất \*\*\* đáng!” Tướng quân nói xong liền nở nụ cười.

Hai người tưởng chừng hai kẻ thù không đội trời chung lại có thể nói nói cười cười hàn huyên thật lâu, đến đêm khuya, bọn họ cuối cùng cũng tiến tới vấn đề trọng yếu nhất. Đồng Quang để hỏi tướng quân: “Trăm thực không nghĩ người là người tình cảm đến nỗi có thể bỏ xuống hết thấy để mang Thu Nhi cao chạy xa bay!”.

Tướng quân nhăn mi, ủy khuất nói với Hoàng Thượng: “Nếu không phải ngài muốn đem Di Thu về cung, ta cũng không phải vứt bỏ những thứ kia! Ta nói với chính mình hết lần này đến lần khác, Di Thu chẳng qua chỉ là một tên nam sủng nho nhỏ, ta không cần phải vì hấn trả giá đắt như vậy, chỉ cần thỉnh thoảng đi xem hấn, cùng hấn làm tình là tốt rồi!”.

Tướng quân thưởng thức chén rượu trong tay, như là nói với chính mình: “Ta đến nay cũng không biết bản thân từ lúc nào bắt đầu không bỏ xuống được Di Thu, ta dường như cứ bị hấn dắt mũi mà kéo đi!”.

“Uổng cho tướng quân người, thật sự là lòng dạ đàn bà!” Đồng Quang để cười nhạt.

Tướng quân nhếch môi, ngây ngốc cười nói: “Ta cũng từng nghĩ như thế, còn muốn học tập ngài, cần buông tay thì phải buông tay, nhưng ta thất bại! Sau đó còn tính đến chân đạp lương thuyền, nhưng vẫn là thất bại! Bất quá khi ta buông bỏ hết thấy, không đấu tranh, không lo lắng thân phận địa vị này nọ, ta mới phát hiện loại cuộc sống tùy ý ấy càng thích hợp với ta hơn! Thật tình để có được hạnh phúc này, Di Thu là ân nhân, người cho hấn năm phần thiện ý hấn sẽ dùng mười phần qua lại mà báo đáp!”.

Đồng Quang để vẫn lắc đầu, nói: “Một tên tiểu nam sủng thì có thể cho người cái gì?”.

Tướng quân hai mắt tỏa sáng, hạnh phúc nói: “Di Thu là một người luôn khiến người ta yêu thương, chỉ cần người đến gần hấn sẽ cảm thấy không thể buông hấn! Bệ hạ, loại cảm giác này hấn ngài biết, thảo dân cũng là sau khi mang Di Thu rời đi mới hiểu được vì sao lúc trước ngài không giết hấn mà là thả hấn. Thảo dân không giống như ngài, tình cảm đối với ngài mà nói chính là vật cản, mà thảo dân chỉ là người thường! Ngài có lẽ không hiểu được niềm vui một nhà hòa thuận vui vẻ là như thế nào!”.

Đồng Quang để lặng yên, loại cảm giác này hấn cần sao? Hấn không phải phạm phu tục tử, hấn là thiên tử! Nhưng giờ phút này hấn thực sự có xúc động muốn hủy đi một nhà này!

Toàn bộ buổi tối tướng quân gần như báo cáo mà không ngừng trả lời mọi vấn đề, hiện tại cũng nên đến phiên hấn hỏi một chút, tướng quân nói: “Bệ hạ, có thể cho phép thảo dân hỏi mấy vấn đề được không?”

“Nói đi!”.

“Thu Nhi vì sao có thể sinh đứa nhỏ, hửn ngài biết! Thảo dân không thể làm cho hửn sinh thêm lần nào nữa, như vậy hửn chết mất! Lần trước thời điểm hửn sinh song bào thai, thảo dân chính mắt chứng kiến hết thấy. Thảo dân tự xưng lớn lên trên chiến trường, từng trải qua khốc liệt của sinh tồn, cũng thông hiểu mọi loại khổ hình, nhưng những gì Di Thu từng trải qua căn bản khổ hình không đủ để hình dung! Kia quả thực chính là...”.

Đồng Quang để thưởng thức biểu tình tướng quân run rẩy, vui vẻ nói: “Trẫm không biết, cho dù biết cũng không nói cho người!”.

## 102. Chương 103

### CHƯƠNG 103

Tướng quân nhanh mắt liếc nhìn Hoàng Thượng, hỏi: “Có phải liên quan tới mức độ kịch liệt lúc làm tình?” Ánh mắt Đồng Quang để chợt hoảng hốt, tướng quân biết bản thân đoán không sai, tiếp tục ép hỏi: “Có phải liên quan tới số lần phát tiết?” Lần này Đồng Quang để không mắc mưu, nhún vai từ chối cho ý kiến.

Tướng quân vẫn chưa bỏ qua, nói: “Ngài không nói cũng được, sau này ta đều bắn bên ngoài là được rồi!”.

“Người nói thực nực cười, nếu người làm được như vậy sao ThuNhi còn mang thai?” Đồng Quang để trào phúng.

“Ta như thế nhịn bảy năm, chẳng qua nhất thời...” Tướng quân cố ý không nói tiếp, chờ Đồng Quang để tiếp lời, thế nhưng Đồng Quang để cũng không phải tên ngốc, tránh đi cái bẫy tướng quân bố trí sẵn, hửn nói: “Vậy là các người nói được làm được! Các người đào tẩu tám năm chỉ có một đứa nhỏ quả thực cũng đủ kì lạ!”.

“Mấy năm trước thân thể ThuNhi rất kém, kì thật chúng ta rất ít làm chuyện đó!” Tướng quân vốn vô tâm nói lại làm cho Đồng Quang để lắp bắp kinh hãi, trong suy nghĩ của hửn, nói đến ThuNhi là nói tới chuyện phòng the.

Tướng quân thấy vẻ giật mình của Đồng Quang để thì bật cười: “Nếu ngài thật sự muốn cùng một người đầu bạc răng long đến cuối cuộc đời, kì thật những điều ấy sẽ chẳng là gì! Huống chi thân thể hửn bây giờ tốt lắm, tình ý càng thêm hoàn mỹ!” Mặt tướng quân giống như đang nói, chỉ sợ tình sự không đủ kích tình! (Raph: Aka ~ Anh TQ đang trên người =))

Nét mặt Đồng Quang để không có bất kì biểu cảm gì, tướng quân lập tức quỳ gối xuống mặt đất, thỉnh cầu: “Bệ hạ, thảo dân có một chuyện muốn thỉnh bệ hạ khai ân! Nếu ngài hạ quyết tâm xử lý chúng ta, vậy cầu ngài nhanh chóng xuống tay! Thảo dân không muốn để cho ThuNhi sau khi sinh sản dạo qua quỹ môn quan lại một lần nữa xuống địa ngục! Nếu ở dương thế chúng ta không thể sống bên nhau, vậy để cho cả nhà chúng ta dưới âm phủ đoàn tụ!”.

Đồng Quang để hừ mũi, nói: “Thánh ý của trẫm há để cho người chi phối! Đúng rồi, mau giao bản đồ kia cho trẫm!” Đồng Quang để thiếu chút quên mất chuyện trọng yếu.

“Bản đồ? A! Chính là bản đồ phòng vệ! Hiện tại đã không còn ở trong tay thảo dân!” Tướng quân nói đến vân đạm phong khinh, tựa như chuyện không liên quan đến mình.

“Cái gì?” Đồng Quang để đập bàn đứng dậy, nói: “Người giao bản đồ cho ai?”.

Tướng quân giả vờ vô tội giận dữ nói: “Ngài nếu đến sớm một năm thì tốt rồi! Thảo dân từ lâu đã trở thành người làm ăn, sớm bỏ lại sau lưng trách nhiệm của một tướng quân, cái gì mà lợi ích quốc gia, cái gì

mà dân chúng an khang, những thứ đó thảo dân đã không còn để tâm nữa. Thảo dân chỉ thầm mong một nhà được sống hạnh phúc, cho nên đương nhiên phải chừa cho mình chút lợi thế...”

Mặc dù sau khi tướng quân lấy đi bản đồ biên cương, Đồng Quang để lập tức thay đổi thủ bị. Nhưng bản đồ này ghi chép tường tận rõ ràng về địa hình nơi biên cương, nếu rơi vào tay địch nhân vẫn là vạ phần nguy hiểm. Đồng Quang để hướng tướng quân quát: “Nghịch tặc lớn mật! Người giao bản đồ cho ai!”

Tướng quân không gấp, chậm rãi đáp: “Việc này nói đến cũng khéo, năm trước có một được thương tới tìm thảo dân buôn bán, sau khi thảo dân gặp mặt mới phát hiện mình quen người nọ. Thảo dân từng ở trên chiến trường cứu người nọ một mạng, có một thời gian hắn còn làm mã phu cho thần! Hắn coi thảo dân như phụ mẫu tái sinh, đối với thảo dân càng thêm sùng kính! Khi đó hắn hỏi thảo dân, nếu bị bệ hạ ngài tìm đến, vậy một nhà già trẻ của thảo dân phải tính sao?”

Đồng Quang để tức giận đến sắc mặt xanh trắng, nói: “Thế rồi người liền giao bản đồ cho hắn?”

“Việc này nếu phát sinh từ vài năm trước thảo dân nhất định sẽ không, chính là mấy năm nay thảo dân đã hoàn toàn thay đổi! Ngài nói thảo dân là đồ háms lợi, một chút cũng không oan uổng! Lúc ấy ta còn dặn dò hắn, nếu ta chết liền đem bản đồ bán cho địch quốc, bạc nhận được chính là tiền hàng ta trả hắn!”

“Người này hồn trưởng! Người nghĩ lấy cái này uy hiếp trẫm sao!” Đồng Quang để nổi trận lôi đình.

Tướng quân đối diện mặt rỗng đang phẫn nộ, bình tĩnh nói: “Tiểu nhân thăm nghĩ bảo vệ người nhà! Quốc gia tự có người tài bảo hộ, thảo dân chỉ cần chăm lo cho gia đình nhỏ của mình là tốt rồi!”

Đồng Quang để chỉ tướng quân, nói: “Người cho là chỉ bằng đó trẫm liền không dám động vào người sao?”

Tướng quân lập tức cúi đầu vái lạy Hoàng Thượng, nói: “Bệ hạ cân nhắc, thảo dân chỉ là một tiểu nhân vật, há có thể so với tấm bản đồ phòng vệ kia!”

Đồng Quang để tức giận đến đầu bốc hỏa, cũng không thể dễ dàng quyết định được giết hay không giết Tống Di, bóp chết một nhà Tống Di quả thực so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn, nhưng chỉ vì bình ổn tức giận của bản thân mà mạo hiểm như vậy là không đáng giá. Mặc dù chuyện Tống Di nói đã là quá khứ, nhưng Đồng Quang để cũng không thể không kiêng kị, loại cảm giác bị người ta dắt mũi kéo đi này khiến cho vị hoàng đế đứng trên vạ người không khỏi cảm thấy tức giận.

Một hồi nói chuyện hòa bình cuối cùng lại kết thúc trong cơn giận lôi đình của Đồng Quang để. Tướng quân trở về phòng liền nhìn thấy ThuNhi đang nghiêng ngả tựa bên giường như đợi hắn, bèn bước tới vỗ về chiếc bụng cao ngất của ThuNhi, ThuNhi dụi mắt tỉnh lại. Tướng quân hỏi hắn: “Người sao không nằm xuống ngủ cho ngon? Ngồi như vậy mệt lắm!”

ThuNhi chống đỡ thắt lưng đau nhức, nói: “Người không trở lại khiến ta không an tâm, ta đoán được Hoàng Thượng nói với người cái gì. Hắn có lẽ chờ đứa nhỏ này sinh ra rồi mới xử lý chúng ta! Đứa nhỏ này cái gì cũng không biết, có thể chừa cho nó một con đường sống hay không?”

Tướng quân đỡ ThuNhi nằm xuống rồi mới từ trên xuống xoa bóp thân thể cho hắn, nói: “Hắn không nhất định phải lấy tính mạng chúng ta, bởi vì điều đó quá dễ dàng. Ta vừa nhạo báng hắn, ta nói với hắn ta đã đưa bản đồ phòng vệ biên cương cho kẻ khác! Nếu hắn đụng đến chúng ta, bản đồ kia liền tới tay địch nhân.”

“Bản đồ? Bản đồ nào? Người thật sự có sao? Bản đồ kia có thể bảo vệ chúng ta sao? Sao tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe người nói?” ThuNhi đột nhiên lên tinh thần, giống như tìm được cọng rơm cứu mạng.

Tướng quân cười, nói: “Ta quả thật chưa từng nói với người, nhưng ta đã đưa nó cho người rồi!”

“Cho ta? Ta từng cầm nó!” ThuNhi ngạc nhiên.

“Ta đem bản đồ làm thành túi tiền, rồi mới giao cho người!” Tướng quân bên tai ThuNhi nhỏ giọng nói.

ThuNhi kinh hãi, chợt thấy thân mình trầm trọng mỗi một, đột ngột ngồi xuống, vừa muốn nói chuyện đã bị tướng quân bưng kín miệng. ThuNhi đỡ bụng ngoan ngoãn nằm xuống, nhỏ giọng thốt lên: “Chỉ cần không để cho bọn họ tìm được bản đồ là chúng ta có thể sống sót!” Tướng quân sửa lại chăn cho ThuNhi,

nói: “Cũng không hẳn, tính mạng chúng ta đối với Hoàng Thượng mà nói không đáng một đồng, thế nhưng bản đồ kia lại rất quan trọng với hắn!”.

ThuNhi đột nhiên cong khoe miệng, nói: “Đại đầu, bọn họ tìm không thấy bản đồ đâu, ít nhất nó không ở trong nhà này!”.

“Người nói vậy là ý gì? Không phải người vứt nó đi rồi chứ?” Tướng quân tuy rằng hi vọng bản đồ được cất giấu càng bí ẩn càng tốt, nhưng không mong nó đã mất, bản đồ kia là lợi thế một mất một còn của hắn.

ThuNhi cười khúc khích, nói: “Vứt thì không phải, chỉ là ta đã coi nó như tấm vải bạt bình thường, dùng để lót chậu hoa, chính là cái bồn mới trồng thảo dược đó! Ta sợ cây thuốc thiếu nước, lúc ấy thân mình lại không tiện, không thể xuất môn mua giấy phòng thủy (giấy không thấm nước), liền sửa túi tiền thành tấm vải lót! Lúc chúng ta trở về, hoang mang rối loạn như vậy đương nhiên sẽ không đem theo nó”.

Tướng quân nghe xong thì dở khóc dở cười, đêm nay hắn vốn tính đem bản đồ giấu kỹ, hiện tại thật ra Thu Nhi đã mang tới cho hắn một phiền phức lớn, thời gian qua đi đã lâu, không biết bản đồ kia đã thành cái dạng gì rồi! Tướng quân cúi người hôn lên mặt ThuNhi, nói: “Làm tốt lắm, ngày mai bắt luận Hoàng Thượng uy hiếp như thế nào, người cũng không được nghe theo hắn! Biết không?”.

Tướng quân và ThuNhi sau nửa đêm mới ngủ, tỉnh dậy đã quá trưa. Khi vừa đứng lên bọn hắn liền phát hiện phòng ngủ bữa bữa tựa như gặp trộm, phỏng chừng thừa dịp bọn họ ngủ say có người đã tới phòng lục soát. ThuNhi thân mình lập tức khó chịu, trên người đau nhức, dạ dày cũng không thoải mái, một mặt ghé bên giường nôn, mặt khác bảo tướng quân kiểm tra xem tiền có bị mất mát gì không.

Tướng quân giúp ThuNhi thuận khí, nói mấy câu giúp hắn tiêu sầu: “Bọn họ sẽ không trộm tiền của chúng ta, ít nhất là hiện tại, người yên tâm! Bọn họ không tìm thấy bản đồ tạm thời sẽ không đi, bọn họ không đi tiền cũng không đi đâu được, bọn họ không ngốc tới mức đến bây giờ lại tới lên trộm tiền!”.

Nghe tướng quân nói có lý, ThuNhi yên tâm, thân thể cũng thoải mái hơn nhiều. Vài ngày kế tiếp, nhà tướng quân mỗi ngày đều như bãi chiến trường, Đồng Quang để phái người dù lên trời xuống đất cũng phải tìm cho được bản đồ. Bọn nhỏ bắt nạt nhà mình bị người khác tùy ý lộn xộn, từng rất nhiều lần xung đột với thị vệ, tướng quân và ThuNhi đều hết sức ngăn cản bọn nó khiến cho cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Hôm nay sau bữa cơm chiều, bọn nhỏ đang chơi bóng trong sân, ThuNhi sờ bụng ngồi trên ghế, an tường nhìn bọn nhỏ nhà hắn vui vẻ chơi đùa. Tướng quân cũng đặt một bàn tay trên bụng ThuNhi, một bên sờ đứa nhỏ trong bụng, một bên nhìn ba bảo bối trước mặt.

Đồng Quang để cảm thấy ngứa mắt với bức tranh một nhà hạnh phúc kia, liền sai bọn thị vệ phá trái bóng của tụi nhỏ nhìn xem bên trong có bản đồ hay không (Raph: Lão Hoàng thượng này thật trẻ con quá đi! >\_<) .="" bóng="" bị="" phá="" bên="" trong="" cái="" gì="" cũng="" không="" có="" chờ="" bọn="" nhỏ="" phục="" hồi="" tinh="" thần="" phát="" hiện="" quả="" bóng="" bọn="" nó="" yêu="" quý="" đã="" bị="" phá="" hư="" liền="" bị="" phần="" hướng="" về="" phía="" đồng="" quang="" để="" đại="" não="" tướng="" quân="" chạy="" nhanh="" đến="" can="" ngăn="" bọn="" nhỏ="" cam="" đoan="" ngày="" mai="" nhất="" định="" sẽ="" mua="" cho="" bọn="" nó="" một="" cái="" mới="" ngay="" vào="" lúc="" mọi="" người="" tùm="" lại="" một="" chỗ="" ẩm="" i="" chuyện="" đánh="" nhau="" thunhi="" đột="" nhiên="" cảm="" thấy="" bụng="" dưới="" một="" trận="" co="" thắt="" tiếp="" theo="" liền="" căng="" ra="" đau="" đốn="" trận="" đau="" này="" rất="" mãnh="" liệt="" thunhi="" bắt="" giác="" kêu="" lên="" tướng="" quân="" quay="" đầu="" lại="" thấy="" thunhi="" đang="" gấp="" lưng="" sắc="" mặt="" lại="" không="" tốt="" lập="" tức="" bỏ="" lại="" tụi="" nhỏ="" đang="" nổi="" giận="" chạy="" về="" chỗ="" thu="" nhi="" .="">

## 103. Chương 104

### CHƯƠNG 104

.

.

Ngay vào lúc mọi người tụm lại một chỗ ầm ĩ chuyện đánh nhau, Thu Nhi đột nhiên cảm thấy bụng dưới một trận co thắt, tiếp theo liền căng ra đau đớn, trận đau này rất mãnh liệt, Thu Nhi bất giác kêu lên. Tướng quân quay đầu lại, thấy Thu Nhi đang gập lưng, sắc mặt lại không tốt, lập tức bỏ lại tụi nhỏ đang nổi giận chạy về chỗ Thu Nhi.

“Xảy ra chuyện gì? Chờ ta gọi lão cha tới!” Không chờ tướng quân đứng dậy đi tìm, Tiểu Hoan Nhi đã mang Thái y lại đây. Yến Thái y sờ qua bụng lại xem qua mạch, nói với tướng quân: “Ôm hẩn vào trong phòng đi!”.

Ba đứa nhỏ lo lắng theo sát Thu Nhi và tướng quân cùng nhau về phủ. Vào phòng, tướng quân đặt Thu Nhi trên giường, Thái y đắp chăn cho Thu Nhi rồi đích thân sờ nắn bụng hẩn, nói: “Thu Nhi, bắt đầu rồi, đứa nhỏ này sợ là sắp sinh!”.

Thu Nhi hiện tại đã nói không ra lời đau đớn, hẩn quên tính ngày, đứa nhỏ này chỉ có hơn tám tháng, liền hỏi Thái y: “Đứa nhỏ lúc này đi ra có phải quá sớm hay không?” Thái y nói Thu Nhi không cần lo lắng, lần này hẩn đường rất khá, cho nên đứa nhỏ đi ra sớm một chút cũng không vấn đề gì.

Chỉ cần đứa nhỏ không có vấn đề Thu Nhi cũng không còn gì phải lo lắng, sau này sẽ phát sinh những gì hẩn tương đối rõ ràng. Thái y dặn dò tướng quân phải luôn luôn một tác không rời Thu Nhi, ở thời điểm hẩn đau bụng thì giúp hẩn day day thắt lưng và xoa bóp bụng, hoặc là đỡ Thu Nhi đi lại một chút.

Đến đêm, mọi người đều ngủ, chỉ có Thu Nhi đang đầu ểm mồ hôi cùng với tướng quân phía sau hẩn là còn tỉnh. Tướng quân một tay buông thông trên bụng Thu Nhi, một tay nhẹ nhàng day, ý muốn giảm bớt đau đớn cùng khó chịu ở ngực cho Thu Nhi. Cơ thể Thu Nhi run run, nước mắt không ngừng rơi xuống. Tướng quân hỏi hẩn có phải vô cùng đau đớn hay không, Thu Nhi lắc đầu, thốt ra hai chữ: .....Hạnh phúc!

Thu Nhi nói một câu hạnh phúc khiến cho tướng quân suýt chút không kìm được nước mắt. Thu Nhi có thể trong tình trạng này mà nói hạnh phúc, tướng quân thật không dám tưởng tượng ngày ấy hẩn như thế nào một mình trong đêm đối mặt với thống khổ, mỗi khi nghĩ đến điều này tâm hẩn liền bồng rít đau đớn. Tướng quân cố gắng không chế cảm xúc của chính mình, nói với Thu Nhi: “Hiện tại liền hạnh phúc? Chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, sau này đều là hạnh phúc!”.

Thu Nhi nắm tay tướng quân, thì thầm: “Không, trong thời khắc thống khổ có thể có người ở bên ta, đây mới là hạnh phúc lớn nhất!” Thu Nhi cho tới bây giờ chưa từng hy vọng xa vời có thể có ai đó ở bên mình cùng trải qua đau đớn, nay giấc mộng thành sự thật, hẩn có thể nào không cảm động.

Bọn nhỏ sau khi biết Thu Nhi không thoải mái cũng không còn quấy phá nữa, tan học xong đều thành thành thật thật về nhà. Sau mười ngày, Thu Nhi đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, không khí trong gia đình cũng ngày một căng thẳng. Bọn nhỏ từng tìm Thái y, năn nỉ Thái y cho phụ thân bọn chúng dùng loại dược mà ăn vào sẽ không còn cảm thấy đau đớn. Thái y thực trịnh trọng nói cho bọn nhỏ, Thu Nhi không được ăn dược, thời điểm sinh bọn nó Thu Nhi cũng trải qua thống khổ như thế này.

Bọn nhỏ bắt đầu vì phụ thân chính mình mà khóc, Thái y không hề an ủi bọn nó ngược lại lại khiển trách: “Các người có lúc nào bắt gặp cha người khóc chưa! Nam nhi đổ máu không đổ lệ! Không phải các người từng đáp ứng hẩn phải làm nam tử hán sao?”. Bọn nhỏ thật tủi thân, trong nhà có một đám người đáng ghét, thân thể phụ thân lại không khỏe, bọn nó chỉ thầm nghĩ tìm người làm nũng một chút mà thôi.

Đối lập với không khí âm trầm của mọi người trong gia đình, thân thể Thu Nhi không khỏe lại khiến cho cho Đồng Quang để có chút khoái cảm vui sướng khi thấy người gặp họa (Raph: Thật muốn lấy cái gì đó ghè vào đầu xú lão đầu này! Đây là cái loại tư duy kiểu gì vậy? =\_\_=). Thu Nhi đau đớn nằm không được ngồi cũng không xong, bất đắc dĩ đành phải xuống giường đi lại.

Đồng Quang để nhìn Thu Nhi đau đến không nhắc nổi chân, đi đứng cũng không xong thì trong lòng bật cười, này hết thấy cũng là báo ứng! Bọn họ phản bội chính mình mà chạy trốn, lại cầm đi bản đồ phòng vệ, này hết thấy đều là báo ứng! (Raph: Nếu có báo ứng thật thì lão đầu nhà người bị báo đầu tiên đó!!!\*đập bàn\*). Đồng Quang để tính toán Thu Nhi trở dạ đã được mấy ngày, cũng đến lúc hẩn nên xuất thủ. Hẩn sẽ không bỏ qua cho Tống Di, cho dù không cần người kia chết thì hẩn cũng phải lột đi một tầng da. Đồng Quang để liền phân phó thị vệ tìm cơ hội giết chết Thái y, không có Thái y Thu Nhi không thể chống đỡ, để rồi xem Tống Di kia sẽ ra sao.

## 104. Chương 105

### CHƯƠNG 105

Thị vệ đã được phái đi ám sát Thái y, thế nhưng mấy kẻ vốn được huấn luyện lại cực kì không may mắn khi tình cờ chạm mặt Yến phu nhân, người mấy ngày nay vì trong nhà có biến mà thần kinh vô cùng nhạy cảm. Âm thanh thị vệ nhẹ nhàng đẩy cửa đã kinh động đến bà, phu nhân bừng tỉnh vừa đúng lúc thị vệ đang rút đao.

Tiếng hét thảm xé đêm, thị vệ nhanh chóng chạy thoát, nhưng mặt hấn đã bị phu nhân nhớ kĩ. Mấy người chỗ tướng quân nghe thấy tiếng động liền chạy tới, nghe phu nhân kể lại mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Đồng Quang đề vốn muốn tới kiểm chứng kết quả, nhìn thấy cảnh này thì vô cùng thất vọng. Tướng quân chất vấn hấn vì sao lại xuống tay với Thái y, Đồng Quang đề nói hấn là thiên tử, muốn ai chết thì người đó phải chết.

Bọn nhỏ muốn tiến lên cầu chết kẻ kia, thế nhưng mấy ngày này cũng đủ cho chúng hiểu ra làm Hoàng Thượng rốt cuộc là làm gì, trong lòng không tránh khỏi kiêng kị. Phúc công công vẫn một mực yên lặng đi theo Đồng Quang đề bỗng nhiên có thái độ khác thường, đứng dậy rồi quỳ xuống trước mặt Đồng Quang đề, nói: “Lão nô tận tâm hầu hạ người cả đời, giờ đây nô tài đã già yếu, có lẽ không trụ được lâu nữa, chỉ xin bệ hạ một thỉnh cầu duy nhất, cầu mong bệ hạ ân chuẩn!”

Đồng Quang đề có chút sững sờ, Phúc tổng quản đây là xảy ra chuyện gì, do lòng hiếu kì của mình, Đồng Quang đề vẫn mặc cho Phúc tổng quản tiếp tục nói. Phúc công công cảm tạ ân trên, tiếp lời: “Nô tài cầu mong bệ hạ tha cho Thu Nhi, tha cho một nhà hấn!”

Đồng Quang đề thật không ngờ ngay cả Phúc tổng quản cũng nói giúp Thu Nhi, la lớn: “Các người hết kẻ này đến kẻ khác bị làm sao vậy, chẳng lẽ bị Thu Nhi làm cho thần hồn điên đảo hết rồi?”

Phúc tổng quản đứng thẳng dậy nói ra quá khứ mà bất cứ người nào ở đây cũng chưa từng biết. Lão nói: “Bắt đầu từ lúc nô tài chọn Thu Nhi từ đám trẻ chuẩn bị đi tịnh thân làm tiểu thái giám, thành nam sủng của ngài.”

Mọi người đều sửng sốt, Phúc tổng quản kể tiếp: “Những đứa bé bị để mặc một mình trong cung, hầu như đều khóc suốt suốt, cho nên một đứa bé không khóc không nháo lại có khuôn mặt xinh đẹp như Thu Nhi cực kì nổi bật, người đầu tiên nô tài lựa chọn chính là nó. Lúc ấy nô tài chỉ là người hỗ trợ tuyển chọn, sau đó vẫn phải giao bọn nhỏ cho các thái giám khác. Một tháng qua đi, nô tài vẫn nhớ rõ ngày mình đi tìm thái giám quản việc dạy dỗ nam sủng, chưa vào cửa nô tài đã nghe thấy những tiếng khóc náo rung trời. Nghe tiếng khóc mà nô tài chết lặng, chờ sau khi nô tài vào cửa, liền nhìn thấy một cơ thể nhỏ nhỏ co ro phía chân tường, run rẩy bầy!”

“Đám trẻ đều khóc nháo khiến người ta khó chịu, chỉ có đứa bé kia rất im lặng. Lúc ấy nô tài nghĩ thần trí đứa nhỏ này đã hỏng mất rồi, muốn đem nó ra ngoài ném đi, ai ngờ khi nô tài đến gần, nó lại đột nhiên dang tay ôm lấy nô tài, thân mình bé bỏng vô cùng kích động, run rẩy bầy nói với nô tài, phải sống để gặp nương! Nô tài lúc ấy mới phát hiện đứa nhỏ kia chính là đứa bé nô tài từng lựa chọn, sau này bệ hạ ban danh cho nó là Thu Nhi.”

Chuyện xưa lần mở, Phúc công công tiếp tục nói: “Cục thịt nhỏ kia run run ẩn ức trong lòng nô tài, có thể nào không khiến tâm nô tài sinh ra thương tiếc! Lúc ấy trong nháy mắt nô tài thoáng qua ý nghĩ, muốn đem đứa bé đáng yêu này đi, tìm một gia đình tốt, trải qua một cuộc sống bình thường. Cùng lúc ấy nô tài cũng hiểu rõ, đứa bé này chính là một hạt giống hứa hẹn, chắc chắn sẽ khiến bệ hạ vừa lòng! Nô tài là bề

tôi của bệ hạ, không thể xử trí theo cảm tính, cho nên Thu Nhi mới có thể thành Thu Nhi của ngày hôm nay!”.

Đồng Quang để chất vấn Phúc công công: “Vậy vì lý do gì bây giờ người lại xử lý theo cảm tính? Thu Nhi phản bội trẫm, theo lý phải trẫm!”.

“Bệ hạ, nô tài vẫn luôn quan tâm Thu Nhi, ngoại trừ việc phải tiếp nhận sự điều giáo tất yếu, nô tài không muốn nhìn thấy đứa nhỏ đáng yêu này phải chịu bất cứ khổ cực nào khác! Từ lúc nó tám tuổi, là một thân nô tài quyết định đưa nó đến hầu hạ ngài, nô tài cảm thấy bệ hạ đã đọc qua đạo lý thi thư(kinh thi và thư kinh), chắc chắn chút ít cảm giác của lão thái giám này bệ hạ hiểu hơn ai hết!”.

Đồng Quang để không nén được giận, quát: “Người này vô liêm sỉ, cư nhiên dám so sánh trẫm với người!”.

Phúc công công dập đầu, nói: “Nô tài đáng chết, Hoàng Thượng đương nhiên anh minh mọi sự đều thông tuệ, chỉ là nô tài quên mất quân vương vốn vô tình! Mười năm thời gian, Thu Nhi trả cái giá nào, nô tài thấy, Thái y thấy, bệ hạ cũng thấy cả. Nô tài vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ cho Thu Nhi một con đường sống. Bệ hạ, ngẫm lại mười năm ấy, Thu Nhi càng lớn, thân mình càng thêm suy nhược. Bảo rằng trong cung chăn ấm nệm êm ăn no mặc ấm, thế nhưng Thu Nhi có từng ném qua một lần áo cơm no đủ hay không? Đứa nhỏ kia cũng chưa từng oán giận, mỗi lần đều yên lặng chịu đựng, nó nói nương vẫn có thể trông thấy nó từ nơi trời cao kia, nó còn nói nương từng bảo nó rằng, vào cung sẽ không phải chịu đói!”.

Đồng Quang để không biết phải nói gì, miễn cưỡng đáp: “Lần trước chẳng phải trẫm cho hẳn hồi cung đó sao, chính là muốn cho hẳn ném trải những ngày tháng áo cơm không lo, đều là do Tống Di kia nhúng tay vào mới thành ra như vậy!”.

Tướng quân không phục, giận giữ đáp: “Ngài khiến Thu Nhi bị thương, còn uy hiếp hẳn, đây chính là những ngày tháng tốt đẹp ngài muốn cho hẳn sao?”.

“Không phải người cũng thế à, đến bây giờ còn gọi hẳn là Di Thu! Cười nhạo hẳn bị người ta vứt bỏ!”. Đồng Quang để cũng không tỏ ra yếu thế.

Nói đến đây tướng quân đã hiểu ý, cười nói: “Ý nghĩa đã sớm không còn như xưa! Bao nhiêu thử thách qua đi mới mang Di Thu tới cho thảo dân, “di” này đã không còn mang hàm ý của ngày đó, chúng ta đã trải qua rất nhiều, cũng mất đi rất nhiều, những gì còn lại đều là những gì quý giá nhất!”.

Phúc công công lúc này đột nhiên chen vào nói: “Lúc nô tài loan tin tức Thu Nhi bị trục xuất khỏi cung cho các vị đại nhân, chính là hy vọng có người giống như tướng quân xuất hiện! Tướng quân, xin người nhận của lão nô một lạy!”.

Thu Nhi nghe thấy Yến phu nhân kêu to cũng đỡ bụng chạy đến, có điều động tác của hẳn quá chậm, thời điểm đến nơi, sự tình đã lắng lại, Phúc công công đã bắt đầu kể chuyện. Thu Nhi liền tránh ở cột trụ nghe từng lời Phúc công công nói. Trong lòng Thu Nhi rất cảm động, hẳn không nghĩ tới Phúc công công đã làm nhiều điều vì hẳn như thế. Thu Nhi đi vào, nói với Phúc tổng quản: “Phúc công công, Thu Nhi cũng phải bái ngài một lạy!”.

Phúc tổng quản theo tiếng nói liền quay đầu lại, nhìn thấy Thu Nhi, nước mắt lão tràn mi, lão nói: “Thu Nhi, mấy năm nay khỏe chứ?”

Thu Nhi kiên định gật đầu, nói: “Phúc công công, không có ngài vốn không có Thu Nhi hiện tại! Thu Nhi từng nhiều lần nghĩ rằng mình không qua nổi cơn bệnh, là ngài tìm Thái y tới cho Thu Nhi, trị bệnh cho ta. Không có ngài Thu Nhi cũng không sống được đến ngày được bệ hạ thả ra khỏi cung! Công công, Thu Nhi ra khỏi cung đã trải qua rất nhiều việc, ra chiến trường, kết giao bằng hữu, gặp tướng quân!”.

Phúc tổng quản từ ái nhìn Thu Nhi, nói: “Tốt quá, lão nô biết Thu Nhi đến nơi nào cũng có thể sống thật tốt mà!”.

Thu Nhi nước mắt kìm không được, lăn xả tuôn rơi: “Sau này Thu Nhi đến nhà Thái y, Yến Thái y nhận Thu Nhi làm con, còn dạy cho Thu Nhi rất nhiều bản lĩnh sinh tồn. Hiện tại Thu Nhi chẳng những có thể nuôi sống chính mình còn có thể nuôi sống ba đứa nhỏ! Kì thật tướng quân vẫn đều đối xử tốt với Thu Nhi, trên chiến trường không ít lần cứu mạng Thu Nhi, mấy năm nay lại cho Thu Nhi trải qua những ngày tháng thoải mái không còn gì phải suy tính!”.

Thu Nhi khóc lóc tựa như đứa bé, ngữ khí nói chuyện cũng càng ngày càng giống hài tử, đối với Thu Nhi mà nói Phúc công chính là thân nhân sớm nhất của hắn. Phúc công công vừa khóc lóc vừa không ngừng gật đầu, có thể chính tai nghe được Thu Nhi nói bản thân rất hạnh phúc, từ đáy lòng lão cảm thấy cao hứng thay Thu Nhi. Từ sau khi Thu Nhi rời cung, Phúc công công vẫn đều đều nghe ngóng chuyện của hắn, sau lại nghe Tiểu Đông Tử nói Thu Nhi sống cùng với tướng quân, Phúc công công lúc này mới tạm thời yên tâm.

“Thu Nhi, phải cố gắng giành giật lấy sự sống, sống cho thật tốt có biết không?” Phúc công công lo lắng dặn dò Thu Nhi.

Thu Nhi rơm rớm nước mắt, đáp lời công công: “Thu Nhi biết công công đối tốt với Thu Nhi, từ sau khi nhìn thấy công công, Thu Nhi đã muốn chính miệng nói cho ngài những chuyện ấy, nhưng ngài luôn ở cạnh bệ hạ, Thu Nhi cũng không biết có nên nói hay không!”.

Đối với khung cảnh đầm ấm đến cực điểm này, Đồng Quang cảm thấy chán ghét trong lòng, dứt khoát lôi kéo Phúc công công rời đi. Tướng quân đến gần Thu Nhi, lau khô nước mắt cho hắn, trêu chọc: “Không nghĩ tới người rất được hoan nghênh!”.

Thu Nhi nín khóc mỉm cười, nói: “Đâu có, hoàng cung rộng lớn như vậy, đối tốt với ta chỉ có hai ba người thôi. Nếu ta thật sự được hoan nghênh sao có thể đứng ở đây trong bộ dạng này!” Nói đến đây Thu Nhi chợt cảm thán: “Có điều hai ba người ấy lại chính là những người giúp ta có thể sống sót. Nhất là cha nuôi và Phúc công công, tại chốn thâm cung nhân tâm phức tạp mà nói, ta chỉ có thể nói những suy nghĩ trong lòng với bọn họ!”.

“Tốt lắm, Di Thu, chúng ta trở về phòng ngủ đi! Có nhiều người thích người, thương người như thế, người nói sao cũng phải chứng minh cho họ, phải sống thật tốt có phải hay không?” Thu Nhi kéo tay tướng quân, đỡ bụng bước từng bước trở về, hắn chưa từng giống như bây giờ, vững vàng tin tưởng rằng hắn và đứa nhỏ trong bụng đều sẽ bình an.

Phúc công công sau khi cùng Đồng Quang đi trở về, tránh không được bị nghe một trận mắng chửi thậm tệ. Phúc công công lặng yên lắng nghe, cuối cùng nói với Đồng Quang đế: “Bệ hạ nếu muốn thấy Thu Nhi chịu khổ, vậy những ngày sau này, ngài nhất định sẽ thỏa mãn!”.

Lời nói của Phúc công công rất nhanh đã ứng nghiệm, mỗi ngày Thu Nhi đều trần trọc, thời gian đau bụng càng ngày càng dài. Tướng quân không chút tiếc rẻ, các loại dược liệu thì nhau được sử dụng, năm trăm năm gì đó đều dành cho Thu Nhi. Thế nhưng mặc dù như vậy, Đồng Quang đế phần lớn vẫn luôn nhìn thấy bộ dáng đau đớn thở không nổi của Thu Nhi.

Có một lần, Đồng Quang đế nghe được từ phòng Thu Nhi truyền đến âm thanh khác thường, chạy tới cũng vừa lúc tìm được câu trả lời. Thu Nhi đang ngẩng đầu tựa trên người tướng quân, sắc mặt xanh mét môi tím tái, siết chặt sàng đan dưới thân. Thái y kêu lên: “Thu Nhi, thở, thở!” Tướng quân bắt lực ở một bên giúp Thu Nhi thuận khí. Vô tình như Đồng Quang đế, thấy tình cảnh như vậy cũng cảm thấy chấn động.

Đồng Quang đế túm chặt Phúc công công, hỏi: “Thu Nhi có phải không ổn rồi không?”.

Phúc công công đáp: “Bệ hạ, lúc Thu Nhi sinh Tiểu Hoan Nhi chính là như vậy! Lúc ấy Tiểu Đông Tử từng vài lần chạy đi tìm ngài, nói Thu Nhi không ổn!”.

“Thế sao?” Đồng Quang đế kinh ngạc nhíu mày, cố gắng hỏi tướng.

Phúc công công giúp Đồng Quang đế nhớ lại, lão nói tiếp: “Lão nô cũng đi tìm ngài vài lần, ngài đều nói thể nào cũng được. Vậy nên lão nô mới phái vài thái giám đi hỗ trợ, sau đó lại nghe nói Thu Nhi có khả năng thực sự không qua khỏi, ngay cả lão nô cũng thấy thôi!”.

Đồng Quang đế thật sự nghĩ không ra, liền hỏi Phúc công công: “Lúc ấy trăm có phải đang xử lý chuyện quan trọng hay không?”

Phúc công công nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ là chuyện quan trọng đi, lúc ấy ngài đang ở cùng Liễu công tử!”.

“Liễu công tử?” Đồng Quang đế kinh ngạc: “Đó là ai?”.

“Xác thực lão nô cũng không nhớ rõ, thế nhưng lão nô lại nhớ ngài vì vị công tử ấy mà bỏ mặc Thu Nhi!”.

Đồng Quang để cả kinh nói: “Thật sự sao, sao trẫm không nhớ, chẳng lẽ không phải vì đám nữ nhân mà Thu Nhi mới rời cung?” Đồng Quang để nhớ rõ ngày đó Thu Nhi từng quỳ gối trước mặt mình, cũng nhớ rõ là do đám nữ nhân của hắn âm mưu hãm hại, nhưng chi tiết cụ thể thì hắn đã sớm quên!

## 105. Chương 106

### CHƯƠNG 106

Thái y và tướng quân thương lượng cái gì đó, sau đó Thái y bưng tới một bát dược. Thu Nhi dùng dược, rõ ràng quần quai là thế, bây giờ lại có thể im lặng nằm trên giường với nhịp thở bình ổn. Phúc công công có chút nghi hoặc, bèn tới trước mặt Thái y, hỏi: “Ngài cho Thu Nhi ăn loại thuốc gì vậy? Sao hắn không đau nữa, lão nô nhớ rõ lần trước không như thế này!”

Thái y nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Bát thuốc vừa rồi là một loại cấm dược! Hiện tại trước mắt phải cho hắn nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ tới thời khắc sinh sản dược tính sẽ phản phệ, giúp Thu Nhi duy trì tỉnh táo. Cách này do đồ đệ ta nghĩ ra, lúc Thu Nhi sinh song bào thai cũng làm như vậy!”

Phúc công công vừa nghe thấy hai chữ cấm dược mặt liền biến sắc, nói: “Này... Sẽ không ảnh hưởng tới thân thể Thu Nhi chứ?”

Thái y cũng không tính giấu diếm Phúc công công: “Nếu nói ảnh hưởng thì chắc chắn là có, thế nên đối với lượng dược cần dùng ta vốn đã cẩn thận lại càng thêm cẩn thận!”

Thanh âm Thái y rất nhỏ, nhưng vẫn bị Đồng Quang để nghe được, hắn hỏi: “Các người sao cứ làm vấn đề đơn giản trở nên phức tạp thế, đi lại liền khiến Thu Nhi mau sinh!”

Thái y đột nhiên nghĩ tới có thể Đồng Quang để sẽ biết chút ít gì đó, lão hỏi hắn: “Bệ hạ, ngài có biết phương pháp nào đơn giản không?” Đồng Quang để cố gắng hồi tưởng, quyển sách kia hình như ghi: Nang vỡ ra thì hài nhi xuất thế, cụ thể chi tiết thì hắn không nhớ. Thái y thấy Hoàng Thượng lắc đầu, thở dài nói: “Bệ hạ, ngài động thủ quá sớm, cực khổ của Thu Nhi chỉ mới bắt đầu thôi!”

“Người có ý gì?” Đồng Quang để không hề giận.

Thái y giải thích: “Bệ hạ, Thu Nhi đau bụng tiền sản bình thường phải mất hơn mười ngày, đến thời điểm sinh sản lại vô cùng thống khổ, nhìn tình hình trước mắt, Thu Nhi còn phải đau bụng mấy ngày nữa mới có thể sinh!”

Đồng Quang để nhất thời á khẩu, Thái y lập tức chấp tay thỉnh cầu: “Bệ hạ, Thu Nhi lúc này có thể ngủ một giấc ngắn, cung nghênh bệ hạ trở về nghỉ ngơi!” Còn không chờ Đồng Quang để đáp lại, Thái y và Phúc công công liền vây hắn lùi ra cửa. Trước khi đi Thái y không quên ngoảnh đầu nói với tướng quân: “Người cũng ngủ cùng Thu Nhi đi, sau này còn dài!”

Tướng quân kinh ngạc gật gù đầu, đẩy Thu Nhi vào bên trong, dùng gối mềm kê thắt lưng cho hắn, rồi bản thân cũng leo lên giường. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cùng Thu Nhi trải qua giai đoạn đãi sản (chờ sinh), Thu Nhi chịu đau đớn sớm vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn. Tướng quân nằm trên giường, đặt tay lên xoa chiếc bụng căng cứng của Thu Nhi, cảm thấy tựa như gánh nặng ngàn cân đang đặt trong ngực.

Thu Nhi phía sau trái lại an ủi tướng quân: “Đừng lo lắng, vài ngày nữa là không sao nữa rồi, lần trước hai đứa còn không có việc gì, lần này chỉ có một càn không sao hết!”

Tướng quân thì thào nói: “Ta không nên khiến người chịu khổ!”

“Vậy người giúp ta day day bụng với thắt lưng đi, làm như thế có thể giúp ta bớt đau! Mỗi lần đau bụng sinh mấy nơi đó đều bị đè ép!” Thu Nhi vừa nói liền dịch người về phía tướng quân. Tướng quân cũng thực sự làm theo lời Thu Nhi, Thu Nhi thoải mái rên rỉ, trong lòng tướng quân cũng được thư thái đôi chút.

Đột nhiên, tướng quân đang hạ tay xuống thì thai nhi liền động, thân thể Thu Nhi lập tức căng ra. “Rất đau đúng không!” Tướng quân sắp kìm không nổi nước mắt. Lần này Thu Nhi không cường ngạnh chống đỡ nữa, cũng không nói dối mà ngoan ngoãn trả lời nói: “Rất đau! Thế nhưng có người ở bên cảm giác thật tốt! Sau này có thể càng đau, người đừng đi!”

Tướng quân hôn phớt lên môi Thu Nhi, nói: “Ta không đi, vĩnh viễn ở bên người! Người cũng phải vĩnh viễn ở bên ta, biết không!”

Thu Nhi mỉm cười ngọt ngào, ngả đầu lên vai tướng quân, nói: “Vì phải vĩnh viễn ở bên người, cho ta ngủ một giấc nhé, một giấc khôi phục lại tinh thần!”

Sau vài ngày đau đớn, Thu Nhi sắp chết lặng, hơn nữa do có sự tác động của thuốc, hân luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng. Mặc dù trên người vẫn như cũ đau nhức triền miên, nhưng cơn đau không thể chịu nổi lại ngày một ít. Bất quá dù Thu Nhi ngủ say hay thanh tỉnh thì tướng quân vẫn luôn bên cạnh hân.

Thu Nhi sờ mặt tướng quân, trêu ghẹo hân: “Người mà không chịu cạo râu thì thành dã nhân đấy!” Tướng quân xoa thắt lưng hân, trả lời: “Dã nhân càng tốt! Nếu thật sự có ngư quý xà thần gì đến bắt người, ta cũng phải dọa cho bọn hân biến về!”

Thu Nhi ha ha cười, nói: “Vậy người đời này cũng đừng cạo râu, dọa cho ngư quý xà thần chạy hết đi, rồi chúng ta tiếp tục sống, sống đến răng long đầu bạc, thành yêu quái hết cả!”

Tướng quân cười, đón lời Thu Nhi: “Vậy chúng ta thay thế bọn họ trở thành tân ngư quý xà thần cũng được!” Tướng quân nói xong hai người cùng cười, đang cười thân thể Thu Nhi đột nhiên cứng lại, tướng quân biết đó có nghĩa là Thu Nhi vừa đau kịch liệt, thế nên tay tướng quân chuyển qua bụng Thu Nhi, xoa xoa giúp hân thoải mái. Lần này Thu Nhi cảm thấy cơn đau không giống bình thường lắm! Sau đó tướng quân cảm nhận được chân đệm ấm, Thu Nhi xuất huyết.

Thu Nhi lại bị nâng tới giường sản chuyên biệt, cực hình sẽ bắt đầu. Thái y vội vã tới, Phúc công công và Tổng Bảo cũng tới đây hỗ trợ. Đồng Quang để chỉ đứng bên cạnh trong chốc lát, liền đẩy cửa đi ra ngoài, hân chỉ muốn chứng kiến Thu Nhi đã phản bội chính mình kia phải chịu khổ ra sao, thế nhưng tướng quân lại nắm tay Thu Nhi, hình dáng hai người gần bó sinh tử làm cho Đồng Quang để bực bội không thôi.

Đồng Quang để rời tới nhà chính, đến giữa trưa, Yến phu nhân bưng tới một mâm điểm tâm, bà giải thích, bà còn phải hầm canh cho Thu Nhi, thật sự không có cách phân thân, không thể lại làm cơm trưa nữa. Đồng Quang để vừa mới ăn một miếng, chợt nghe thấy tướng quân ở bên trong hô to, Di Thu kiên trì, đừng ngủ, đừng ngủ!

Đồng Quang để nhất thời nhặt miệng, hỏi Yến phu nhân: “Đám nữ nhân sinh sản đều phải hét kinh thiên động địa, sao không thấy Thu Nhi kêu? Tối trưa cũng chỉ nghe tên Tổng Di kia hô to gọi nhỏ!” Đồng Quang để vừa dứt lời lại nghe thấy tướng quân la tiếp: “Di Thu, cần ta, đừng cần chính mình!”

Yến phu nhân ánh mắt âm trầm, đáp: “Lão nhân nhà ta không cho Thu Nhi kêu to, nói như vậy không những vô dụng mà còn lãng phí thể lực! Cho nên Thu Nhi chỉ có thể nhịn!”

“Còn bao lâu nữa?” Đồng Quang để kìm lòng không được hỏi.

“Lúc sinh song thai là ba ngày, lần này...” Yến phu nhân còn chưa nói xong, Tổng Bảo liền bưng một chậu máu loãng đỏ tươi đi ra, gọi Phu nhân mau mau mang nước ầm tới. Yến phu nhân vội vàng rời khỏi, Đồng Quang đến đứng dậy, mở cửa phòng Thu Nhi, ngó vào trong.

Thu Nhi tóc tai bết lại, dính tán loạn trên mặt, móng tóc đen càng làm sắc mặt hân thêm phần đáng sợ. Thu Nhi ngẩng đầu hé miệng, thuận theo tiết tấu của tướng quân mà gian nan hô hấp. Cho dù chỉ là một việc đơn giản như hít và thở, Thu Nhi bây giờ cũng không thể đơn giản thực hiện, đau đớn kịch liệt khiến cho thân thể hân thỉnh thoảng lại run rẩy.

Thái y cùng với tướng quân hợp lực giúp Thu Nhi chuyển mình, Đồng Quang để cuối cùng cũng thấy rõ ràng vẻ mặt của Thu Nhi. Lại là sự bình thản ngoài dự kiến của Đồng Quang để, không hề giống như đang trải qua một giai đoạn nước sôi lửa bỏng. Đồng Quang để bắt đầu hoài nghi Thu Nhi có phải hay không thật sự trải qua gian nan đau đớn.

Tổng Bảo đưa cho Thái y khăn sạch, Thái y xốc chần lên lau cho Thu Nhi, khăn vừa lấy ra đã thấm đẫm sắc máu. “Thu Nhi, đừng dùng sức, bình tĩnh, bình tĩnh! Tướng quân mau cho Thu Nhi một viên định tâm đan!” Thái y rống lên một tiếng bình tĩnh mà khiến Đồng Quang sợ tới hoảng hồn.

Chỉ thấy tướng quân run rẩy đổ từ trong lọ ra một viên thuốc, lại run rẩy bỏ vào miệng Thu Nhi, rồi mới ngồi bên người Thu Nhi giúp hắt thuận khí. Thu Nhi rên một tiếng, cuối cùng thở hắt ra một hơi, mở mắt nhìn tướng quân mệt mỏi cười cười. Tướng quân rất tự nhiên giơ tay ra phía trước, Thu Nhi liền ôm lấy cánh tay hắn, hai mắt nhắm lại.

Động tác của Thu Nhi và tướng quân, Đồng Quang để thấy rõ ràng, cảm xúc thương hại của hắn lập tức bay biến, miệng mắng: “Đây là lúc nào rồi, còn tình chàng ý thiếp!”, sau đó liền buồn bực đi ra. Buổi trưa, bọn nhỏ tan học về nhà, nhìn thấy Tổng Bảo đang bưng chậu máu loãng từ phòng Thu Nhi ra, liền ý thức được không ổn, hướng về phía phòng Thu Nhi gào lớn!

Bên trong căn phòng nồng đậm mùi máu, Tổng Bảo liền buông chậu nước cố sức ngăn cản bọn nhỏ. Bọn nhỏ gào khóc gọi cha, chen nhau đòi vào, mặc dù đã có Tổng Bảo chặn lại, thế nhưng xuyên qua bình phong bọn chúng vẫn có thể thấy được huyết thẩm qua khăn trải giường mà nhỏ giọt, tụ thành một vũng trên mặt đất.

“Phụ thân, phụ thân, người xảy ra chuyện gì? Chúng ta sau này đều nghe lời người, phụ thân, người đừng chết!” Bọn nhỏ tuyệt vọng kêu khóc, Yến phu nhân cũng chạy tới can bọn nó, kéo bọn nó lên nhà trên. Bọn nhỏ vây quanh Yến phu nhân, hỏi: “Nãi nãi, phụ thân khi nào mới khỏe lên? Người sẽ không bỏ chúng con đâu đúng không!”.

Yến phu nhân vuốt ve ba cái đầu nhỏ nhỏ, an ủi bọn nó: “Không đâu, cha người yêu các người như thế, làm sao nỡ rời các người! Các người cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng chạy loạn, không được làm cho cha người phân tâm, sẽ tốt lên nhanh thôi!”.

Nhanh thôi... Bọn nhỏ từ trưa đợi đến sẩm tối, lại từ sẩm tối đợi đến đêm khuya. Máu loãng cứ một chậu lại một chậu bưng ra ngoài, khăn trải giường nhiễm máu đã chất thành núi. Yến phu nhân vẫn ngồi bên bọn nhỏ, để bọn nhỏ rúc bên mình bà. Đồng Quang để cũng không biết nên làm cái gì. Hắn nhắm mắt hồi tưởng, hồi tưởng quyển sách kia có viết điều gì mà giờ khắc này có thể giúp Thu Nhi không.

Thình lình Tướng quân khàn giọng rống to, khoét sâu vào trái tim mọi người: “Di Thu đừng ngủ, ta ở đây, người nắm tay ta, người nắm tay ta!” Bọn nhỏ lại bắt đầu khóc, Yến phu nhân cũng gạt lệ, Đồng Quang để ngựa mặt lên trời thở dài, hắn thật sự không dám đến xem. Lúc trước hắn chỉ chú ý làm sao khiến Thu Nhi mang thai, lại không chú ý phải tính sao khi sinh sản.

Trong phòng sinh, Thu Nhi sức cùng lực kiệt chỉ cảm thấy thân thể của chính mình như bị dồn thành một đống, các loại cảm giác càng ngày càng xa xăm, ngay cả đau đớn cũng không còn rõ ràng như trước. Tướng quân tuy rằng vẫn ngay bên cạnh hắn, còn nắm tay hắn, thế nhưng Thu Nhi lại thấy như tướng quân đang ở một nơi nào đó rất xa xôi. Thu Nhi nghe thấy Thái y nói hắn phải dùng lực, hắn vẫn chờ Thái y nhanh nói câu ấy, thế nhưng cuối cùng khi đợi được đến lúc, hắn lại nhất thời không nghĩ ra nên dùng sức bằng cách nào.

Thân thể thoáng cái bị dựng lên, Thu Nhi trì độn quay đầu lại, phát hiện mình đã được tướng quân ôm vào trong ngực, tướng quân nắm tay hắn, đặt ở chiếc bụng căng tròn. Tướng quân phía sau, cơ thể cùng hắn chung một chỗ, Thu Nhi theo bản năng dựa theo nhịp thở của tướng quân mà hô hấp. Tựa trong \*\*\*g ngực đầy rộng mà ấm áp này, Thu Nhi thoải mái trĩu nặng mi, thế nhưng hắn biết nếu mình say ngủ, chỉ sợ cuối cùng không thể tỉnh lại.

Thu Nhi không muốn để tướng quân ôm ấp, lại tham lam ấm áp trên người hắn, đang trong trạng thái dẫn đo, đột nhiên Thu Nhi bị một trận đau đớn kéo tới, hắn nói với chính mình lúc này không phải lúc nghĩ tới việc ấy. Thu Nhi cố gắng hít thở, cục thịt nhỏ nhỏ trong cơ thể hắn cũng đang cố gắng đi ra. Thu Nhi bắt buộc chính mình phải thanh tĩnh, điều bây giờ hắn có thể làm cũng chỉ là như thế.

“Tốt lắm, Thu Nhi, đầu đứa nhỏ đi ra, dùng sức một lần nữa thôi! Kết thúc rồi, lập tức kết thúc rồi!” Thái y hô to, tuyên bố trận hình pháp này lập tức sẽ kết thúc.

Những lời này đối với Thu Nhi có một tác dụng thần kì, bất kể thân thể hần vô lực đến mức nào, chỉ cần nghe câu nói ấy cũng có thể lấy ra khí lực một cách kì tích. Tiểu Hoan Nhi như thế, song bào thai như thế, đứa bé này cũng sẽ như thế.

“Đi ra nào! Đi ra nào!”.

“Oa a a...”.

.

.

## 106. Chương 107

### CHƯƠNG 107

.

.

Tiếng hoan hô của mọi người hòa lẫn trong tiếng trẻ con nức nở khóc, những người trong nhà chính nghe thấy động tĩnh liền lập tức đứng bật khỏi ghế, chạy vội tới phòng sinh của Thu Nhi.

Đồng Quang để mở cửa phòng ra, vén lên bình phong, nhìn thấy Phúc công công đang ôm trong lòng một bọc gì đó nho nhỏ, bọn trẻ không dám đi vào nên lấp ló sau tấm bình phong mà tò mò nhìn vào. Phúc công công cười ha ha nhìn ba cái đầu nhỏ cạnh bình phong, đi tới trước mặt bọn nó, nói: “Đi, chúng ta ra ngoài xem muội muội nào! Phụ thân các người tốt lắm, hiện tại cần nghỉ ngơi!”.

Phúc công công thành công kéo ba đứa nhỏ rời khỏi đó, để lại Đồng Quang để kinh ngạc nhìn Tống Di lệ rơi đầy mặt, cùng với Thu Nhi trong lòng hần nhìn như đã không còn sức sống. Tống Di thảng thốt khóc lớn, một chút cũng không quan tâm việc thân là nam nhân phải kiềm chế, mặc kệ cho nước mắt rơi lã chã. Đồng Quang để làm sao từng gặp qua vị tướng quân của mình khóc uất ức đến thế, đành buồn bực mà nhìn.

Thái y đứng bên chờ một lát, sau liền đi tới túm lấy tay áo tướng quân, mắng: “Người khóc đủ chưa? Ta còn phải rửa miệng vết thương cho Thu Nhi. Hần còn tiếp tục bị người ôm rịt như vậy, có thể chữa được cũng thành ra không thể!”. Tướng quân rất nghe lời buông Thu Nhi ra, đứng một bên tiếp tục gạt nước mắt. Đồng Quang để không còn lời nào để nói, nhìn tướng quân, hần không biết thứ có thể thay đổi Tống Di rốt cuộc là thời gian hay là Thu Nhi, hoặc cũng có khi hần căn bản chưa từng hiểu rõ kẻ tên Tống Di đã từng vì hần mà Nam chinh Bắc chiến ấy!

“Được rồi, người ôm Thu Nhi lên giường, muốn khóc gì thì khóc thoải mái đi, khóc xong rồi nhớ phải ngủ một giấc! Thu Nhi tạm thời không có việc gì, người cũng phải nghỉ ngơi một chút. Bằng không Thu Nhi chưa gặp Diêm Vương thì người đã tới báo danh trước!” Yên Thái y mỗi một nhưng trong giọng nói lại chứa vô vàn từ ái.

Tướng quân khóc tới toàn thân phát run, nói: “Đúng, đúng! Thật tốt quá, bắt đầu từ lúc ngài nói hần có thai, ta chưa từng cảm thấy tin tưởng, ta sợ hần rời xa ta! Hiện tại...hiện tại...cuối cùng cũng xong rồi!”.

Nhìn đến đây Đồng Quang để liền lặng lẽ rời đi, hóa ra một người khản trương sẽ trở nên thảm hại như thế. Quãng thời gian này, nhìn Thu Nhi và Tống Di, Đồng Quang để đã xao động. Hần muốn ném thử thứ tình cảm mà hần vẫn luôn cho là một điều cấm kỵ, thế nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh Tống Di kia quá chật vật, Đồng Quang để quyết tâm nhất định phải buông tay, bởi lẽ những điều này không hề phù hợp với uy nghi của một bậc đế vương.

Ra khỏi phòng Thu Nhi, không khí lập tức sôi nổi, ba đứa nhỏ vây quanh bên Phúc tổng quản, hưng trí bừng bừng nhìn tiểu muội muội vừa mới sinh của bọn chúng, thật cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của bé, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé. Em bé mới sinh rất ngoan, lẳng lặng nằm trong lòng Phúc công công, không biết là ngủ hay tỉnh.

Không ai nhận ra trời đã sáng, ba đứa nhỏ một đêm không ngủ, Yên phu nhân đặc biệt đồng ý cho bọn trẻ được phép nghỉ học vào hôm nay. Thu Nhi từng phải ăn cấm được, thế nên nhiễm được nghỉ ngơi. Lần

trước hân hôn mê nên không có cảm giác gì, nhưng lần này Thu Nhi thanh tỉnh, lúc cơn nghiện phát tác, tất nhiên chẳng khác gì một hồi tra tấn. Cũng may Thái y đã làm công tác chuẩn bị chu đáo, bình tĩnh chăm cứu cho Thu Nhi, lại cắt mấy thang thuốc, ổn định thân thể cho hân.

Bấm đốt tay tính ra, Đồng Quang đế cũng phải đến tướng quân gia gần một tháng. Sau khi thân thể Thu Nhi ổn định, Phúc tổng quản vội nhắc nhở Đồng Quang đế bãi giá hồi cung. Đồng Quang đế không đồng ý, hân vẫn chưa tìm được bản đồ, nhưng lại chưa nghĩ ra phải xử lý tướng quân và Thu Nhi ra sao.

Phúc công công đã lường trước Đồng Quang đế sẽ nói như thế, lão cũng đã sớm nghĩ sẵn trong đầu những lời cầu tình, lão nói: “Tổng tướng quân từng lên nói cho lão nô, bản đồ rất an toàn, thỉnh xin bệ hạ không cần lưu tâm. Còn về Thu Nhi, ngài không phải đã từng thả hân một lần sao, bây giờ cũng buông tha cho hân lần nữa đi!”.

“Tổng Di nói với người về việc bản đồ? Bản đồ rốt cuộc ở đâu? Người bảo hân tốt nhất nên thành thật giao ra đây, bằng không trăm quyết xử không tha bọn họ!”.

Phúc công công tiếp tục cầu xin: “Bệ hạ của ta, bản đồ là bùa hộ mệnh duy nhất nằm trong tay tướng quân, hân sao có thể trả lại cho bệ hạ! Tướng quân là một người có tình có nghĩa, hân đối với Thu Nhi thế nào ngài cũng thấy. Vậy nên tướng quân nhất định sẽ không làm ra chuyện có lỗi với triều đình, có lỗi với bệ hạ!”.

Đồng Quang đế bất mãn với lời Phúc tổng quản nói, cả giận: “Vậy ý người là trăm vô tình vô nghĩa chứ gì!”.

Phúc công công tựa như sét đánh ngang tai, bình tĩnh làm cho Đồng Quang đế nguôi giận, hân nói: “Bệ hạ sao có thể nói chính mình vô tình vô nghĩa! Bệ hạ khác tướng quân, tướng quân nếu vứt bỏ vinh hoa phú quý mà cao chạy xa bay cùng Thu Nhi còn có thể để lại một giai thoại. Nhưng nếu bệ hạ chỉ lo cho tình cảm của bản thân, quên đi quốc gia mà xa chạy cao bay với Thu Nhi, vậy ngài không chỉ là một hôn quân mà còn là một tội nhân! Nếu thiếu đi một Tả tướng quân ta vẫn có thể tìm người thay thế, nhưng nếu không có Hoàng Thượng thì há còn có quốc gia sao? Bệ hạ không phải phạm phu tục tử, tình nghĩa của ngài sao có thể so sánh với những kẻ phạm phu tục tử kia!”. (Raph: Ông hoàng thượng này dễ dỗi thật đấy >\_<.). đồng="" quang="" đế="" chống="" cảm,="" cười="" nói:="" “người="" nói="" lời="" này="" thật="" đúng="" là="" làm="" mát="" lòng="" trăm!="" thế="" nhưng="" lần="" này="" trăm="" muốn="" làm="" phạm="" phu="" tục="" tử,="" trăm="" muốn="" mang="" thu="" nhi="" về="" cung="" an="" dưỡng,="" trong="" lòng="" trăm="" có="" hân,="" không="" muốn="" cứ="" như="" vậy="" đem="" tặng="" cho="" tổng="" di!="" nếu="" không="" thì="" đợi="" tới="" lúc="" ấy="" cho="" tên="" tổng="" di="" lựa="" chọn="" giữa="" bản="" đồ="" và="" thu="" nhi="" đi!="".”. phúc="" công="" công="" đại="" quân,="" lập="" ba="" lập="" bắp="" nói:="" “cái="" này...cái="" này...bệ="" hạ...”.=="" đồng="" quang="" đế="" cười="" to,="" nói="" với="" phúc="" công="" công:="" “trăm="" cũng="" chưa="" lần="" nào="" xuất="" cung="" mà="" thấy="" nhà="" người="" tích="" cực="" như="" thế="" này="" đấy!="" nói="" người="" tuổi="" cao,="" không="" bằng="" nói="" người="" bị="" luẩn="" quẩn="" không="" thoát="" được="" núi="" việc="" trong="" hậu="" cung="" thì="" đúng="" hơn.="" lần="" này="" trăm="" nói="" muốn="" bắt="" thu="" nhi,="" người="" đã="" làm="" những="" chuyện="" gì,="" hân="" người="" cũng="" biết!="".”. phúc="" công="" công="" lau="" mồ="" hôi,="" giải="" thích:="" “bệ="" hạ="" muốn="" xuất="" cung,="" dư="" ra="" một="" lão="" nô="" không="" nhiều,="" thiếu="" đi="" một="" lão="" nô="" cũng="" không="" ít.="" người="" có="" thể="" chiếu="" cố="" bệ="" hạ="" không="" hề="" thiếu,="" bọn="" họ="" tuổi="" trẻ="" lại="" được="" việc,="" người="" nào="" cũng="" có="" thể="" tốt="" hơn="" nô="" tài!="" trong="" lòng="" lão="" nô="" hiểu,="" bản="" thân="" có="" thể="" có="" ngày="" hôm="" nay,="" chẳng="" qua="" là="" do="" thời="" gian="" hầu="" hạ="" bệ="" hạ="" lâu="" hơn="" một="" chút="" mà="" thôi.="" lão="" nô="" quả="" thật="" muốn="" gặp="" thu="" nhi,="" thời="" điểm="" quan="" trọng="" có="" thể="" giúp="" hân="" một="" phen!="" lão="" nô="" biết="" hân="" từ="" nhỏ="" cho="" đến="" lớn,="" thật="" tình="" đau="" lòng="" hân,="" thấy="" nay="" hân="" thực="" vất="" vả="" mới="" có="" được="" hạnh="" phúc,="" lão="" nô="" cũng="" thật="" tâm="" hi="" vọng="" hân="" có="" thể="" trải="" qua="" những="" ngày="" tháng="" an="" lành!="".” trong="" trí="" nhớ="" của="" đồng="" quang="" đế="" không="" biết="" từ="" lúc="" nào="" phúc="" công="" công=""

đã=" " luôn=" " hầu=" " hạ=" " hấn=" " vài=" " chục=" " năm=" " trôi=" " qua=" " hấn=" " nào=" " phải=" " cây=" " cỏ=" " mà=" " có=" " thể=" " vô=" " tình=" " trải=" " qua=" " chuyện=" " của=" " thu=" " nhi=" " đồng=" " quang=" " đế=" " liền=" " quyết=" " định=" " bán=" " cho=" " phúc=" " công=" " công=" " một=" " cái=" " nhân=" " tình=" " huông=" " chi=" " hấn=" " đối=" " với=" " thu=" " nhi=" " vẫn=" " là=" " có=" " tâm=" " lần=" " này=" " đành=" " thuận=" " theo=" " lão=" " cho=" " người=" " kia=" " một=" " con=" " đường=" " sông=" " chỉ=" " có=" " điều=" " đồng=" " quang=" " đế=" " không=" " thể=" " dễ=" " dàng=" " đặt=" " bản=" " đồ=" " phòng=" " ngự=" " biên=" " cương=" " của=" " mình=" " vào=" " hoàn=" " cảnh=" " nguy=" " hiểm=" " bản=" " đồ=" " nhất=" " định=" " phải=" " là=" " của=" " hấn=" " hấn=" " nếu=" " thương=" " thuyết=" " với=" " tổng=" " di=" " là=" " cứng=" " đối=" " cứng=" " không=" " bằng=" " phải=" " phúc=" " công=" " công=" " đàm=" " phán=" " với=" " y=" " như=" " vậy=" " có=" " lẽ=" " sẽ=" " có=" " hiệu=" " quả=" " hơn=" " đồng=" " quang=" " đế=" " nói=" " "người=" " đã=" " nói=" " như=" " vậy=" " trăm=" " cũng=" " không=" " nên=" " nhiều=" " lời=" " nữa!=" " người=" " luôn=" " ở=" " bên=" " cạnh=" " trăm=" " không=" " có=" " công=" " cũng=" " có=" " sức=" " nhân=" " tình=" " đối=" " với=" " thu=" " nhi=" " trăm=" " bán=" " cho=" " người=" " bắt=" " quá=" " trăm=" " nhất=" " định=" " phải=" " lấy=" " bản=" " đồ=" " về!=" " phúc=" " công=" " công=" " đầu=" " tiên=" " là=" " cao=" " hứng=" " sau=" " lại=" " buồn=" " bực=" " bản=" " đồ=" " là=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " duy=" " nhất=" " của=" " tổng=" " di=" " hấn=" " giao=" " ra=" " mới=" " là=" " chuyện=" " lạ=" " phúc=" " công=" " công=" " mặt=" " mây=" " nhàn=" " nhíu=" " chợt=" " nhanh=" " trí=" " nghĩ=" " ra=" " biện=" " pháp=" " hấn=" " nói=" " "bệ=" " hạ=" " bản=" " đồ=" " này=" " là=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " duy=" " nhất=" " của=" " tổng=" " di=" " ngài=" " có=" " thể=" " cho=" " hấn=" " một=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " nữa=" " hay=" " không=" " dùng=" " để=" " trao=" " đổi=" " bản=" " đồ=" " trong=" " tay=" " hấn=" " dù=" " sao=" " ngài=" " cũng=" " quyết=" " định=" " buông=" " tha=" " bọn=" " họ=" " rồi!=" " "cái=" " gì?" " còn=" " muốn=" " trăm=" " cho=" " bọn=" " hấn=" " bùa=" " hộ=" " mệnh!=" " trăm=" " không=" " cần=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " của=" " bọn=" " hấn=" " thì=" " hấn=" " là=" " bọn=" " hấn=" " phải=" " cảm=" " ơn=" " trời=" " đất=" " rồi=" " còn=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " nào=" " nữa=" " lời=" " cho=" " bọn=" " hấn=" " quá!=" " đồng=" " quang=" " đế=" " rất=" " không=" " hài=" " lòng=" " việc=" " bản=" " thân=" " ở=" " thế=" " hạ=" " phong=" " lại=" " la=" " um=" " sùm=" " phúc=" " công=" " công=" " đã=" " quen=" " với=" " tình=" " trạng=" " này=" " thành=" " thạo=" " khuyên=" " giải=" " "bệ=" " hạ=" " lão=" " nô=" " nghĩ=" " rằng=" " việc=" " trao=" " đổi=" " bùa=" " hộ=" " mệnh=" " lấy=" " bản=" " đồ=" " chỉ=" " có=" " lợi=" " mà=" " không=" " có=" " hại!=" " nói=" " vậy=" " là=" " bởi=" " vì=" " ngài=" " vừa=" " có=" " thể=" " lấy=" " lại=" " bản=" " đồ=" " vừa=" " có=" " thể=" " ban=" " long=" " ân=" " cho=" " tướng=" " quân=" " và=" " thu=" " nhi=" " để=" " cho=" " bọn=" " họ=" " thấy=" " được=" " từ=" " bi=" " của=" " bệ=" " hạ!=" " ngài=" " là=" " đại=" " nhân=" " không=" " chấp=" " mấy=" " kẻ=" " tiểu=" " nhân=" " bọn=" " họ=" " ngài=" " làm=" " tất=" " cả=" " không=" " phải=" " chỉ=" " vì=" " chuyện=" " bản=" " đồ=" " nghe=" " phúc=" " tổng=" " quản=" " nói=" " có=" " tình=" " có=" " lý=" " đồng=" " quang=" " đế=" " liền=" " đáp=" " ứng=" " nghĩ=" " ra=" " một=" " đạo=" " thánh=" " chỉ=" " đưa=" " cho=" " tổng=" " di=" " còn=" " ấn=" " dấu=" " ngọc=" " tì=" " phúc=" " công=" " công=" " đắc=" " ý=" " chạy=" " vội=" " đi=" " tìm=" " tổng=" " di=" " tổng=" " di=" " vừa=" " thấy=" " thánh=" " chỉ=" " liền=" " dứt=" " khoát=" " giao=" " bản=" " đồ=" " chẳng=" " qua=" " chờ=" " đến=" " khi=" " tổng=" " di=" " nói=" " ra=" " vị=" " trí=" " của=" " bản=" " đồ=" " phúc=" " tổng=" " quản=" " cũng=" " hết=" " như=" " tướng=" " quân=" " lúc=" " trước=" " đỡ=" " khóc=" " đỡ=" " cười=" " nhìn=" " thu=" " nhi=" " sau=" " khi=" " sinh=" " sản=" " thu=" " nhi=" " vẫn=" " còn=" " rất=" " suy=" " yếu=" " hấn=" " lao=" " lực=" " kéo=" " chân=" " lên=" " ý=" " định=" " trốn=" " mình=" " vào=" " trong=" " sau=" " khi=" " kéo=" " không=" " được=" " hấn=" " đành=" " phải=" " ủy=" " khuất=" " lên=" " án=" " "lúc=" " ấy=" " ta=" " thực=" " sự=" " không=" " biết=" " tám=" " vãi=" " đầy=" " lại=" " quan=" " trọng=" " như=" " vậy!=" " sau=" " khi=" " tám=" " bản=" " đồ=" " nát=" " thành=" " bảy=" " tám=" " mảnh=" " kia=" " đặt=" " trước=" " mặt=" " hoàng=" " đế=" " hoàng=" " đế=" " quả=" " nhiên=" " nổi=" " xung=" " thiên=" " tám=" " bản=" " đồ=" " hoàn=" " chỉnh=" " bị=" " cắt=" " thành=" " 4=" " 5=" " khối=" " còn=" " bị=" " nước=" " làm=" " bạc=" " màu=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " thể=" " nhìn=" " rõ=" " bảo=" " bối=" " mình=" " tìm=" " bảy=" " lâu=" " ra=" " nông=" " nổi=" " này=" " đồng=" " quang=" " đế=" " lập=" " tức=" " làm=" " âm=" " i=" " muốn=" " lấy=" " lại=" " thánh=" " chỉ=" " phúc=" " công=" " công=" " vội=" " ngăn=" " đồng=" " quang=" " đế=" " đang=" " phùng=" " phùng=" " như=" " núi=" " lửa=" " lại=" " nói=" " "thu=" " nhi=" " không=" " biết=" " tâm=" " quan=" " trọng=" " của=" " tám=" " bản=" " đồ=" " người=" " không=" " biết=" " thì=" " không=" " có=" " tội!=" " hơn=" " nữa=" " thu=" " nhi=" " còn=" " nói=" " hấn=" " muốn=" " chính=" " thức=" " giải="

thích=" với=" ngài.= " hấn=" vãn=" đều=" ôm=" cúng=" thánh=" chỉ=" của=" ngài,=" ngay=" cả=" ngủ=" cũng=" không=" buông.= " bộ=" đáng=" nho=" nhỏ=" đáng=" yêu=" lắm!=". " nghĩ=" tới=" bộ=" đáng=" đáng=" yêu=" của=" thu=" nhi,=" đồng=" quang=" để=" tạm=" thời=" nguôi=" giận.= " hấn=" dẫn=" theo=" phúc=" công=" công=" cùng=" đến=" phòng=" của=" thu=" nhi.= " sau=" khi=" đẩy=" cửa=" phòng,=" đồng=" quang=" để=" ngủi=" thấy=" cả=" phòng=" sức=" mùi=" rượu,=" tướng=" quân=" đang=" cảm=" rượu=" ngồi=" ngay=" cạnh=" thu=" nhi.= " "xây=" ra=" chuyện=" gì=" đây?"=" đồng=" quang=" để=" hỏi.= " tướng=" quân=" buông=" khăn=" trong=" tay,=" cung=" kính=" đáp.= " "hồi=" bệ=" hạ,=" thân=" mình=" thu=" nhi=" rất=" hư=" nhục,=" tinh=" thân=" căng=" thẳng=" liền=" phát=" sốt!=" hiện=" tại=" không=" thể=" dùng=" đá,=" chỉ=" có=" thể=" lấy=" rượu=" giúp=" hấn=" hạ=" sốt!=" "căng=" thẳng?"=" bởi=" vì=" chuyện=" bản=" đồ?"=" đồng=" quang=" để=" tự=" mình=" sờ=" tay=" lên=" trán=" thu=" nhi,=" quả=" thực=" hơi=" nóng,=" hấn=" cũng=" đã=" thấy=" thánh=" chỉ=" đang=" bị=" thu=" nhi=" ôm=" vào=" ngực.= " "thật=" sự=" đang=" ôm=" à!=". " đồng=" quang=" để=" cười=" nói.= " "hấn=" sợ=" sau=" khi=" ngài=" nhìn=" thấy=" bản=" đồ=" sẽ=" tức=" giận=" thu=" hồi=" thánh=" chỉ=" thánh=" chỉ=" này=" vừa=" được=" phúc=" công=" công=" mang=" tới=" hấn=" liền=" ôm,=" ngay=" cả=" ngủ=" cũng=" không=" nở=" buông!=" sau=" đó=" liền=" phát=" sốt!=" "tướng=" quân=" giả=" bộ=" muốn=" cướp=" lại=" bản=" đồ=" trong=" tay=" thu=" nhi,=" thu=" nhi=" cảm=" thấy=" động=" tĩnh=" liền=" bùng=" tỉnh,=" tướng=" quân=" nói=" "ngài=" xem=" đi,=" ngài=" sờ=" đầu=" hấn=" hấn=" cũng=" không=" tỉnh,=" nhưng=" chỉ=" cần=" nhắc=" thánh=" chỉ=" lên=" một=" cái=" hấn=" liền=" tỉnh!=" "đồng=" quang=" để=" nhin=" cười,=" đối=" với=" thu=" nhi=" vừa=" tỉnh=" lại=" ánh=" mắt=" vãn=" còn=" mơ=" mơ=" màng=" màng,=" nói=" "bây=" giờ=" cũng=" biết=" sợ=" rồi=" ư,=" trước=" đó=" to=" gan=" lắm=" mà,=" dám=" lấy=" bản=" đồ=" của=" trẫm=" kê=" chậu=" hoa!=" thu=" nhi=" đem=" thánh=" chỉ=" trong=" lòng=" siết=" chặt=" hơn=" chút,=" yếu=" ớt=" nói=" "bệ=" hạ=" thứ=" tội!=" thu=" nhi=" thật=" sự=" không=" biết=" mảnh=" vải=" kia=" lại=" là=" bản=" đồ,=" cũng=" không=" biết=" mảnh=" vải=" ấy=" lại=" quan=" trọng=" như=" vậy!=" nếu=" như...=" "đồng=" quang=" để=" khê=" cười,=" nói=" "từ=" khi=" nào=" thu=" nhi=" của=" ta=" lại=" sợ=" chết=" như=" thế=" nhỉ!=" thu=" nhi=" hỏn=" hển=" nói=" "bệ=" hạ,=" ta=" vãn=" luôn=" sợ=" chết!=" có=" con=" lại=" càng=" sợ,=" cùng=" tướng=" quân=" trốn=" chạy=" tới=" nơi=" này=" càng=" sợ=" hơn,=" hiện=" tại=" thật=" vất=" vả=" bình=" an=" sinh=" được=" đứa=" bé=" này,=" liền=" sợ=" tới=" không=" thể=" sợ=" hơn=" được=" nữa!=" vương=" bận=" của=" ta=" càng=" ngày=" càng=" nhiều,=" liền=" càng=" ngày=" càng=" sợ=" chết!=" "đồng=" quang=" để=" nhìn=" thu=" nhi,=" nhớ=" lại=" những=" việc=" xa=" xôi=" đã=" qua.= " khi=" đó=" dám=" nữ=" nhân=" của=" hấn=" muốn=" đồn=" thu=" nhi=" vào=" chỗ=" chết.= " khi=" thu=" nhi=" không=" còn=" xuất=" hiện=" trước=" mắt=" hấn,=" đồng=" quang=" để=" cũng=" không=" cảm=" thấy=" xử=" tử=" thu=" nhi=" sẽ=" là=" một=" việc=" khó=" khăn.= " nhưng=" tới=" khi=" thu=" nhi=" thật=" sự=" quỳ=" gối=" trước=" mặt=" hấn,=" đồng=" quang=" để=" dù=" thế=" nào=" đi=" chẳng=" nữa=" vãn=" không=" thể=" quyết=" tâm=" đưa=" thu=" nhi=" vào=" tuyệt=" lộ.= " nhớ=" lại=" quá=" khứ,=" lại=" nhìn=" thu=" nhi=" ôm=" yếu=" bắt=" lực=" trước=" mặt,=" đồng=" quang=" để=" cuối=" cùng=" mở=" miệng=" nói=" "quên=" đi,=" trẫm=" chẳng=" qua=" muốn=" tới=" đây=" nói=" với=" người=" ngày=" mai=" trẫm=" trở=" về=" kinh!=" người=" yên=" tâm=" ngủ=" đi,=" không=" có=" người=" nào=" muốn=" giết=" người,=" người=" lại=" tiếp=" tục=" những=" ngày=" tháng=" yên=" bình=" của=" người=" đi!=" thu=" nhi=" chẳng=" mấy=" chốc=" đã=" ngập=" tràn=" nước=" mắt,=" lệ=" long=" lanh=" nơi=" khóe=" mắt=" mang=" đầy=" cảm=" kích.= " trước=" lúc=" đồng=" quang=" để=" ra=" khỏi=" cửa,=" hấn=" còn=" nghe=" thấy=" âm=" thanh=" tổng=" di=" dập=" đầu,=" tất=" thấy=" tất=" thấy=" những=" điều=" này=" đều=" làm=" cho=" hấn=" thỏa=" mãn=" không=" thôi.= " ngày=" hôm=" sau,=" lúc=" tướng=" quân=" tiễn=" đồng=" quang=" để=" khỏi=" giá,=" còn=" có=" ý=" nói=" cho=" đồng=" quang=" để,=" đứa=" bé="

mới=" sinh=" đã=" có=" tên,=" gọi=" là=" tích=" nguyệt,=" yén=" tích=" nguyệt,=" là=" do=" thu=" nhi=" đặt.==" đồng=" quang=" đế=" hỏi=" tướng=" quân,=" vì=" sao=" mấy=" đưa=" nhỏ=" đều=" mang=" họ=" yén,=" chẳng=" lẽ=" hấn=" không=" muốn=" để=" bọn=" nhỏ=" theo=" họ=" của=" hấn?=" tướng=" quân=" cười=" nói=" với=" đồng=" quang=" đế,=" từ=" thời=" khác=" hấn=" quyết=" định=" mang=" theo=" thu=" nhi=" rời=" khỏi=" kinh=" thành,=" hấn=" cũng=" đã=" từ=" bỏ=" tất=" cả,=" bao=" gồm=" cả=" dòng=" họ=" của=" chính=" bản=" thân=" mình.==" nghĩ=" tới=" dòng=" họ=" tổng=" bao=" đời=" làm=" tướng,=" bảo=" bệ=" quốc=" gia=" trung=" thành=" và=" tận=" tâm,=" lại=" bị=" một=" tay=" hấn=" hủy=" hoại,=" có=" mang=" hay=" không=" mang=" họ=" tổng=" kì=" thực=" đã=" không=" còn=" quan=" trọng=" nữa.==" sau=" đó=" tướng=" quân=" lại=" hỏi=" tới=" công=" chúa,=" nói=" đến=" đây=" liền=" khiến=" đồng=" quang=" đế=" vô=" cùng=" khinh=" bỉ,=" hấn=" nói=" "trăm=" đến=" đây=" đã=" một=" tháng,=" vậy=" mà=" tới=" tận=" trước=" khi=" trăm=" trở=" về,=" người=" mới=" nhớ=" ra=" chính=" mình=" còn=" có=" một=" người=" thê=" tử!"=" đối=" với=" công=" chúa,=" tổng=" di=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" xin=" lỗi,=" hấn=" giải=" thích=" lúc=" trước=" lưu=" lại=" di=" thư=" kia,=" cũng=" chính=" vì=" muốn=" công=" chúa=" sau=" này=" có=" thể=" tái=" giá.==" cảm=" thấy=" có=" lỗi=" với=" công=" chúa=" không=" chỉ=" có=" mình=" tướng=" quân,=" tạo=" ra=" bi=" kịch=" của=" công=" chúa=" cũng=" có=" một=" phần=" bởi=" đồng=" quang=" đế=" hấn.==" đồng=" quang=" đế=" nói=" với=" tướng=" quân:==" "sau=" khi=" người=" trốn=" đi,=" ta=" vốn=" định=" đưa=" nàng=" trở=" về=" cung,=" tìm=" cho=" nàng=" một=" người=" tử=" tế.==" nhưng=" nàng=" lại=" nói=" với=" ta,=" so=" với=" việc=" coi=" nàng=" làm=" quà=" tặng=" dâng=" cho=" các=" đại=" thần,=" không=" bằng=" dâng=" nàng=" cho=" phật=" tổ!"=" "thế=" rồi=" nàng=" xuất=" gia?"=" tướng=" quân=" hỏi=" "đúng,=" trăm=" tặng=" nàng=" một=" tòa=" miếu=" thờ!==" xem=" như=" đồ=" cưới=" đi!"=" đồng=" quang=" đế=" buông=" một=" tiếng=" thở=" dài=" ầm=" ục.==" đồng=" quang=" đế=" sau=" khi=" lên=" xe=" ngựa=" chợt=" nhớ=" ra=" một=" việc=" chưa=" nói=" với=" tổng=" di,=" liền=" xuống=" xe,=" nói=" "chẳng=" lẽ=" người=" không=" muốn=" biết=" bí=" mật=" tại=" sao=" thu=" nhi=" mang=" thai?=" tướng=" quân=" cười=" lắc=" đầu,=" nói=" "hiện=" tại=" đã=" không=" còn=" quá=" quan=" trọng!==" lúc=" này=" đây=" ta=" và=" thu=" nhi=" dù=" không=" có=" hoan=" ái=" cũng=" không=" hề=" gì!"=" phúc=" công=" công=" đứng=" ở=" phía=" sau=" đồng=" quang=" đế=" liền=" tiếp=" hướng=" về=" phía=" tướng=" quân=" nháy=" mắt=" nhíu=" mi,=" tướng=" quân=" hiểu=" ra=" tâm=" tư=" của=" phúc=" công=" công,=" lập=" tức=" sửa=" lời:==" "mặc=" dù=" như=" vậy,=" vẫn=" xin=" bệ=" hạ=" chỉ=" giáo!"=" đồng=" quang=" đế=" có=" chút=" mất=" hứng,=" nhưng=" hấn=" đã=" làm=" đến=" mức=" độ=" này,=" đã=" làm=" người=" tốt=" thì=" người=" tốt=" cho=" chót,=" thế=" nên=" tiếp=" tục=" nói:==" "có=" một=" loại=" thảo=" dược,=" có=" thể=" hình=" thành=" một=" cái=" nang=" trong=" bụng=" của=" nam=" nhân,=" cái=" nang=" này=" sẽ=" hình=" thành=" một=" loại=" niêm=" mạc,=" chỉ=" cần=" có=" đủ=" dịch=" thể=" vào=" bên=" trong=" cái=" nang=" này,=" niêm=" mạc=" sẽ=" kết=" hợp=" với=" dịch=" thể=" hình=" thành=" nên=" thai=" nhi!"=" "đủ=" là=" bao=" nhiêu?"=" tướng=" quân=" hỏi=" "ít=" nhất=" là=" 3=" lần!==" trong=" sách=" cũng=" không=" viết=" rõ=" rằng,=" nhưng=" ta=" nghĩ=" một=" lần=" là=" an=" toàn!"=" nói=" đến=" đây=" đồng=" quang=" đế=" cũng=" không=" rõ=" bản=" thân=" sao=" lại=" nhân=" từ=" đến=" thế.==" ...=" end=" 107=" raph:==" còn=" 1=" chương=" nữa=" là=" cái=" kết=" của=" câu=" truyện=" sẽ=" được=" hoàn=" chỉnh=" nhất.==" một=" bước=" rất=" nhỏ=" trên=" con=" đường=" dài=" nữa=" thôi.==" ^=" chúng=" ta=" cùng=" đón=" chờ=" thu=" nhi=" của=" 7=" năm=" sau=" nha="">>

## 107. Chương 108

### CHƯƠNG 108

Thời gian thoi đưa, chẳng mấy chốc đã bảy năm trôi qua.

Phúc công công cầm trong tay một phong thư, lão đảo chạy về phía nam thư phòng, sau khi vào cửa, lão hưng phấn giơ bức thư mình đang cầm, nói với Đồng Quang đế: “Bệ hạ, Tiểu Hoan Nhi gửi thư, hần nói hần muốn thành hôn!”.

Đồng Quang đế buông tấu chương trong tay, nói: “Thật sao? Bọn họ đã lâu không gửi thư về đây!” Nhận thư từ tay Phúc công công, Đồng Quang đế mở ra xem. Phúc công công đứng một bên lo lắng nói: “Bệ hạ, ngài có thể đọc cho lão nô nghe một chút được không?”.

Đồng Quang đế kinh ngạc hỏi: “Thư này không phải người đã xem qua rồi sao? Người không xem trước sao biết Tiểu Hoan Nhi muốn thành gia?”.

Phúc tổng quản vui vẻ đáp lại: “Nô tài vừa đọc đến chỗ đứa nhỏ kia muốn thành gia, liền cao hứng không kiềm chế được, cảm thấy nên lấy ngay về đây cho bệ hạ xem. Thế nên sau đó viết cái gì nữa, lão nô còn chưa kịp nhìn!”.

Đồng Quang đế cười lớn, vừa đọc thư, rồi vừa thuật lại cho Phúc tổng quản nghe. “Thư viết, Thu Nhi từ khi sinh cô bé kia thân thể vẫn không được tốt lắm, hai năm sau còn thiếu chút nữa bệnh không qua khỏi!”.

Phúc công công tâm như bị ai bóp nghẹn, đau lòng nói: “Sao lại như vậy, lần trước Thu Nhi gửi thư không phải nói chính mình tốt lắm sao!”.

Đồng Quang đế thuận miệng tiếp lời: “Hần có lúc nào nói với người hần không khỏe ư? Người trước đừng đau lòng, nghe tiếp đây, sau đó thì khỏe rồi!”. Đồng Quang đế tuy rằng đã khẳng định, thế nhưng Phúc công công vẫn chưa an tâm, bởi vẻ mặt của Đồng Quang đế thoát nhìn cũng chẳng tốt hơn mấy. Đồng Quang đế lại nói tiếp: “Tiểu Hoan Nhi nói, do thân thể Thu Nhi không tốt lắm, nên hần đã kế thừa y thuật của Thái y, thuận tiện chăm sóc phụ thân mình. Hai năm trước, khi bệnh của Thu Nhi trở nên nguy kịch, hần và Thái y đã cùng phẫu thuật mổ bụng Thu Nhi, đem mấy thứ không tốt gì đó, bao gồm cả cái nang có thể làm cho Thu Nhi sinh em bé kia cắt đi!”.

“Cái gì? Bọn họ mổ bụng Thu Nhi? Sao có thể như vậy! Tướng quân sao có thể cho phép, Thu Nhi thì sao?” Phúc công công cả kinh, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, đáng vẻ lão đảo như sắp khụy.

Đồng Quang đế đỡ Phúc công công nay đã tuổi già sức yếu, an ủi: “Trước tiên người đừng quá lo lắng, thư nói thân thể Thu Nhi đã khôi phục rồi, mà cuộc phẫu thuật này cũng đã được Tống Di đồng ý!”.

“Ây...hử...Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi! Thật sự là hù chết lão nô!” Phúc công công vỗ vỗ ngực, hần tuổi đã cao không thể chịu nổi cú sốc lớn.

Đồng Quang đế an ủi Phúc công công, nói: “Ngay cả Tiểu Hoan Nhi cũng nói, sinh lực của Thu Nhi quả thực khiến người ta khó tin! Người cũng đừng hù dọa chính mình!” Đồng Quang đế truyền tiểu thái giám kê một cái ghế khác cho Phúc công công ngồi. Phúc công công không có cách dừng lại thời gian của bản thân, lão không thể không thừa nhận sự ưu đãi này của Đồng Quang đế.

Phúc công công coi bức thư của Tiểu Hoan Nhi như một bảo bối, ngắm đi ngắm lại. Đồng Quang đế muốn tới thăm Thu Nhi, nhìn xem hiện tại người từng bị mổ bụng như Thu Nhi đang sống ra sao. Hần cũng chẳng màng phân rõ bản thân chỉ muốn ngóng chuyện hay chẳng thật sự lo lắng Thu Nhi. Đồng Quang đế thấy Phúc công công coi bức thư như bảo bối, liền nói với lão: “Chúng ta tới thăm Thu Nhi một lần xem thế nào, thuận tiện tham gia hôn lễ của đứa nhỏ kia!”.

Thời điểm nhìn thấy Đồng Quang đế và Phúc công công, người mà đến giờ vẫn đang bàng hoàng đứng trước cửa được cục, tướng quân cảm thấy rất sững sờ. Hần vội vàng chạy ra đón bọn họ. Năm tháng đã in dấu trên khuôn mặt tướng quân, cũng in dấu trên cơ thể hần, giờ đây cả người hần tràn ngập hương vị thành thực của một người từng trải.

Lúc Đồng Quang đế hỏi thăm tới Thu Nhi, tướng quân bất chợt nghiêm túc nói với hần: “Năm đó khi thần mang Di Thu tới đây, cảm thấy bản thân đã cho hần rất nhiều, nhưng bây giờ thần đã hiểu, hóa ra Di Thu

còn cho thần nhiều hơn, cũng là những thứ quan trọng hơn cả! Nói thực, là chính hắc dận thần phải sống sao mới có thể nắm bắt được hạnh phúc!”.

Tướng quân nghiêm trang nói, Đồng Quang để ngoại trừ cảm thấy buồn cười còn cảm thấy vô cùng khó hiểu. Xuất phát từ phép lịch sự cơ bản, Đồng Quang để cố nén ý cười, hỏi: “Thế sao? Thu Nhi dạy người điều gì vậy? Lại có thể thần kì như thế!”.

Tướng quân vô cùng xúc động, kính cẩn nói: “Trước kia thần là tướng lĩnh, rong ruổi trên chiến trường được bữa nay lo bữa mai, nhưng khi đó thần không hề quan tâm tới sinh mệnh, cho tới lúc ấy vẫn không cảm thấy rằng cuộc sống rất đáng quý! Sau đó trở về kinh đô, những ngày tháng lại tiếp tục trôi qua một cách lặng lẽ. Nhưng ngày đêm dù có tuần hoàn, đời người vẫn chỉ là hữu hạn, đợi cho đến khi hiểu ra, chỉ sợ tóc đã bạc lừng đã còng! Thân thể Di Thu luôn không tốt, hắc dận coi mỗi ngày đều như ngày cuối cùng của cuộc đời, thần bị ảnh hưởng bởi hắc dận mà cũng thật sự thật sự sống, tới khi ấy mới phát hiện hóa ra cuộc sống có rất nhiều sắc màu, chỉ là trước kia ta chưa bao giờ để tâm! Rất đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc!”.

“Thế ư? Thân thể Thu Nhi có vấn đề gì? Ta đọc trong thư, nói hắc dận bị mổ bụng, vậy mà người còn đồng ý!” Đồng Quang để cắt ngang xúc động của tướng quân, kéo đề tài trở lại việc hắc dận quan tâm nhất.

“Đúng, sau khi Thu Nhi sinh hạ Tích Nguyệt liền tái phát bệnh cũ, triệu chứng trường bụng càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc ấy nguy kịch, Di Thu trên dưới đều không thông, bụng phình như cái trống, ăn không vô cũng không thể bài tiết, cả cơ thể dường như bỏ đi. Khi đó Thái y nói, biện pháp duy nhất chính là mổ bụng Thu Nhi, đem mấy thứ không tốt gì đó lấy hết ra! Điều này vô cùng nguy hiểm nhưng lại là hy vọng duy nhất!”.

“Người đồng ý?”.

Tướng quân lắc đầu, hắc dận thật sự không muốn nhớ tới việc này, hắc dận nói: “Mới đầu thần không đồng ý, nhưng Di Thu muốn cố thử một lần! Hắc dận nói hắc dận muốn sống, hắc dận quyết không từ bỏ bất kì cơ hội nào! Sau đó thần cũng nghĩ thông suốt, nếu như không thể chữa khỏi cho Di Thu, thì ít nhất có thể giúp hắc dận không phải chịu bất cứ đau đớn nào nữa!”. Ngày dài đầy huyết tinh ấy khiến tướng quân vừa yêu lại vừa hận. Ngày ấy hắc dận nhìn tận mắt lưỡi dao nhỏ sắc bén cắt vào bụng Thu Nhi, là ngày máu tươi chảy nhiều nhất, nhưng cũng là ngày mà Thu Nhi khởi tử hồi sinh.

Tướng quân nói cho Đồng Quang để: “Cho dù đau đớn khó chịu đến mấy Di Thu đều chưa từng mất hi vọng, lúc hắc dận sinh bệnh, thần cùng hắc dận ngồi trong viện hóng gió, ngắm mây trắng phiêu đảng trên bầu trời, những việc đối với chúng thần đã trở thành thói quen, nhưng thời khắc ấy lại vô cùng quý giá! Vượt qua giai đoạn này, thần mới phát hiện hóa ra thời gian là như thế. Những gì diễn ra xung quanh chúng ta đều không hề vô nghĩa, chỉ cần chúng ta chú ý, thưởng thức, ấy mới đích thực là cuộc sống!”.

Đồng Quang để vẫn không thể hiểu được, chuyện nhảm chán này sao lại có thể trở thành thứ hạnh phúc trong câu nói kia, hắc dận không thể hiểu nhưng cũng không cách nào phủ định.

Tướng quân dẫn Đồng Quang để tới phủ đệ, từ xa đã nghe thấy thanh âm trong trẻo của bé gái: “Phụ thân, người không nên viết thiệp cưới lút nhút như thế, trông xấu chết đi được!”.

Đồng Quang để kinh ngạc, hỏi tướng quân: “Nữ nhi của người!”.

Tướng quân gật đầu, ngượng ngùng nói: “Nha đầu kia bị chiều tới hư rồi! Quá hung dữ, không chỗ nào giống nữ hài tử hết!”.

Thường thường mọi đứa trẻ đều lớn rất nhanh, bé con nho nhỏ ngày nào, đột nhiên biến thành thiếu nữ, thời gian trôi qua có thể cảm nhận rõ ràng.

Thu Nhi nghe thấy tiếng động liền quay đầu, năm tháng cũng lưu lại trên khuôn mặt hắc dận. Không giống như tướng quân mang hương vị rượu ủ lâu năm, bị bệnh tật tra tấn quá lâu khiến Thu Nhi thật sự tiêu tụy, trên mặt sinh ra nếp nhăn, phần trán cũng điểm chút hoa râm. Thu Nhi đã không còn là đứa nhỏ thanh tú xinh đẹp trước kia, Đồng Quang để bất chợt sinh ra cảm giác mất mát.

Thu Nhi thấy rõ người đang tới, đầu tiên là cả kính, sau đó liền buông thiệp cưới trên tay, lau đi hồ sữa (hồ sữa là một loại keo dính được làm từ gạo đó, sinh viên hay mua lắm à ^^) đang dính đầy tay. Phúc công

công kích động lao tới, run run cầm tay Thu Nhi khóc lóc: “Thu Nhi của ta, lão nô từng nghĩ đời này kiếp này không còn gặp lại người nữa! Thư Tiểu Hoan Nhi viết thật sự làm lão nô giật thót tim!”.

Thu Nhi rất kinh ngạc, trấn an Phúc công công: “Phúc công công, ta không phải vẫn tốt lắm sao! Từ sau khi bệnh chuyển biến tốt, hiện tại thân thể ta khỏe hơn nhiều, cơm cũng có thể ăn nhiều hơn chút! Đúng rồi, công công, lão gia nói chúng ta muốn mang cả nhà trở về kinh thành, đến lúc đó chúng ta muốn gặp nhau không phải càng thuận lợi sao!”.

Phúc công công vừa mừng vừa sợ, nói: “Thật sự ? Vừa rồi ta không thấy tướng quân nói gì!”.

Tướng quân tiến lại gần, nói: “À, là vậy, Yến lão cha và phu nhân đều đã lớn tuổi, bệnh nhọt nhà càng ngày càng nghiêm trọng! Hơn nữa con của chúng ta đều đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, kinh đô phồn hoa có nhiều cơ hội, sẽ thích hợp với bọn chúng hơn!”.

Đồng Quang để hỏi tướng quân: “Người không sợ sau khi trở lại kinh thành sẽ có người nhận ra à?”.

Tướng quân trả lời rất bất cần: “Chẳng sao hết (aka ~ Anh ý nói: “Chả liên quan” =))), người giống người thôi! Huống chi sau khi hồi kinh, thần định đem phần lớn việc làm ăn giao cho Du Nhi quản lý!”.

“Thế ư? Vậy người làm gì?”.

Tướng quân khoanh tay, nói: “À thì, sẵn thú, leo núi gì đó! Ha ha, tóm lại là nghĩ ra cái gì sẽ làm cái nấy! Người ta sống được ngày nào thì phải hưởng thụ ngày đó!”. Bộ dáng tiêu dao của tướng quân khiến cho Đồng Quang để có chút bức mình, chỉ cần hắt hủi chưa chết ngày nào thì ngày đó còn phải quan tâm đến triều chính, lại thêm nơm nớp lo sợ đám con cái tranh quyền đoạt vị.

Lúc này Tích Nguyệt đang đứng sau Thu Nhi, kéo tay áo hắt, hỏi: “Phụ thân, hai vị gia gia này là ai? Là bằng hữu của lão gia sao? Chắc tới tham gia hôn lễ của ca ca nhỉ?” Chưa chờ Thu Nhi đáp, tiểu nha đầu đã lên tới bên người tướng quân, hỏi: “Hay là lão gia nói cho Nguyệt Nhi đi, bằng hữu của lão gia có khi phụ thân cũng chẳng biết đâu!”.

Đồng Quang để nhìn Tích Nguyệt trong lòng tướng quân, thầm nghĩ tiểu nha đầu này có vẻ ngoài giống Thu Nhi, nhưng tính nết cường thế bá đạo này rốt cuộc là giống ai đây? Tướng quân từ ái nhìn nữ nhi trong lòng, chỉ nói với nàng rằng: “Vị này là Hoàng Thượng, con không được vô lễ! Vị lão công công kia là Phúc công công, ngài là người chứng kiến phụ thân con từ bé cho đến lớn đấy!”.

Tiểu nha đầu ôm cổ tướng quân, giọng nói non nớt thốt lên: “Tên hai vị gia gia này thật là kì lạ quá đi!” Sau đó dùng bàn tay nhỏ bé chỉ Đồng Quang đế: “Vị gia gia này rốt cuộc tên là Hoàng Thượng hay Bệ Hạ? Sao đã Thượng lại còn Hạ!”.

Tướng quân yêu thương vỗ mông nữ nhi nhà mình, một chút cũng không nghe ra ý trách cứ: “Sao lại không lễ phép như vậy, sau này cứ gọi bệ hạ là được rồi!” Nhìn tới đây Đồng Quang để cuối cùng cũng hiểu, tính nết cô nương này quả thật đã bị chiều quá sinh hư!

Đến chiều, khi bọn nhỏ quây quần đầy đủ, chợt thấy trong nhà dư ra hai vị khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, hiện tại lũ trẻ đã không còn là tiểu hài tử năm xưa, sớm hiểu được Hoàng Đế là thế nào, mọi người đều có vẻ mất tự nhiên. Bề ngoài của Tiểu Hoan Nhi với Đồng Quang để có năm phần tương tự, tuy rằng đám nữ nhân của Đồng Quang để thành đàn, nhưng hắt hủi từ đứa nhỏ kia mà phảng phất thấy được dáng vẻ một thời tuổi trẻ của chính mình.

Hôn lễ được tổ chức cùng ngày, không khí vui mừng muốn giấu cũng không được. Đồng Quang để nhìn ra, nếu không phải có tướng quân bên cạnh nhắc nhở, Thu Nhi có lẽ phải phấn khởi tới hoa chân múa tay. Vấn đề là tướng quân cũng chẳng hơn gì Thu Nhi, Đồng Quang để còn lo khéo mà cầm hắt cười đến trật khớp mất!

Nhìn khung cảnh này, bỗng câu mà tướng quân từng nói bất chợt thoáng qua đầu Đồng Quang đế: Di Thu đã sớm không còn mang hàm ý ban đầu của nó. Di Thu, có ý nghĩa sau bao nhiêu gian nan nguy hiểm, thứ còn lại chính là Thu Nhi (Raph: “Di” tức là “để lại”, “còn sót lại”). Nhớ tới những lời này, Đồng Quang để bất giác nở nụ cười. Thầm nghĩ, Tổng Di hắt vậy mà lại mèo mù vớ cá rán, đặt cho Thu Nhi cái tên thích hợp đến vậy. Duyên phận thật sự là một điều khó mà đoán biết trước!.

-END-

.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-thu>*